

TIRSDAG DEN 9. MARTS 2010

FORSÆDE: Martínez MARTÍNEZ

Næstformand

1. Åbning af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session 2010-2011 for åben.

2. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.00)

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokrati og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Resultattavle for det indre marked – forbrugerbeskyttelse – SOLVIT (forhandling)

Formanden. – Første punkt på dagsordenen er den meget vigtige forhandling under ét om tre betænkninger om det indre marked og forbrugerbeskyttelse:

- A7-0084/2009 af Róza Gräfin Thun Und Hohenstein, på vegne af Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, om resultattavlen for det indre marked (SEC (2009)/1007 – 2009/2141(INI)), og

- A7-0024/2010 af Anna Hedh, på vegne af Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, om forbrugerbeskyttelse, (2009/2137(INI)), og

- A7-0027/2010 af Cristian Silviu Buşoi, på vegne af Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, om SOLVIT (2009/2138(INI)).

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, ordfører. – (PL) Hr. formand! Jeg kan med fornøjelse præsentere den 19. resultattavle for det indre marked, som blev udarbejdet i juli sidste år. Dette dokument viser, at medlemsstaterne klarer gennemførelsen af EU-lovgivningen i national ret bedre og bedre. Endnu engang er målet nået, det mål, som stats- og regeringscheferne selv fastsatte, så det gennemsnitlige gennemførelsesefterslæb kun blev på 1 %. Ikke desto mindre er der stadig for mange direktiver, der endnu ikke er gennemført i en eller flere medlemsstater. Fragmenteringsfaktoren er dermed for høj, og det drejer sig om over 100 direktiver om det indre marked. Hertil kommer, at så mange som 22 direktiver endnu ikke er gennemført to år efter udløbet af fristen herfor. Medlemsstaterne bliver nødt til at gøre en større indsats for, at det indre marked bliver til gavn for alle europæere.

Netop nu hvor jeg præsenterer denne betænkning for Dem, har jeg allerede den næste og 20. resultattavle i hænde, og den viser, at der sker yderligere fremskridt med gennemførelsen af EU-lovgivningen. Gennemførelsesefterslæbet er faldet til 0,7 % og dermed langt under det fastsatte mål. Det er det bedste resultat nogensinde. Det ses meget tydeligt, at Kommissionens arbejde, der ligger til grund for denne publikation, har en mobiliserende virkning på medlemsstaterne. Vi kan sende Kommissionen en varm lykønskning for dens produktive og hårde arbejde.

En anden god nyhed er, at fragmenteringsfaktoren er faldet fra 6 % til 5 %. Men der er stadig 74 direktiver, der ikke er gennemført i mindst én EU-medlemsstat, og det betyder, at der fortsat lægges meget skadelige hindringer i vejen for borgere og virksomheder i det indre marked. Vi må have fjernet disse hindringer i fællesskab.

Derfor foreslår Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse i sin betænkning et tættere samarbejde mellem alle institutionerne, som deler ansvaret for gennemførelsen i national ret, og de berørte parter. Vi foreslår at afholde et årligt forum for det indre marked, SIMFO, som ikke alene kunne samle de europæiske institutioner, men også medlemsstaterne, medlemmerne af de nationale parlamenter og repræsentanter for erhvervsliv og forbrugere. Et forum af denne type vil være en anledning til erfaringsudveksling og udveksling

af bedste praksis for gennemførelse af EU-lovgivning i national ret samt til udarbejdelse af strategier for, hvordan de forestående udfordringer skal takles.

For at komme af med disse skadelige hindringer opfordrer vi Kommissionen til at foretage en "indre marked-test" af alle nye EU-retsakter for at sikre, at nye foranstaltninger ikke underminerer EU's fire friheder. Det er også yderst vigtigt at give borgerne præcise oplysninger om, hvordan det indre marked fungerer, da det jo netop var for deres skyld, at det indre marked blev etableret for 20 år siden.

For at præsentere et mere fuldstændigt billede af udviklingen på det indre marked, kræver Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse til, at resultattavlen for det indre marked, SOLVIT-rapporten, rapporten om Borgernes Vejviserservice og resultattavlen for forbrugermarkederne offentliggøres samtidig.

Endelig vil jeg gerne takke alle, der har arbejdet med på denne betænkning, og bede mine kolleger om at stemme for den, for jeg er sikker på, at det fremtidige resultat bliver en hurtigere korrekt gennemførelse af EU-lovgivningen i medlemsstaternes nationale ret. Takket være den vil europæerne fremover støde på færre forhindringer i det indre marked, hvilket jo er grundlæggende for udviklingen af vores europæiske økonomi og tillige vores europæiske identitet.

Anna Hedh, ordfører. – (SV) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne indlede med at takke mine skyggeordførere og andre bidragydere for det gode samarbejde, vi har haft i den periode, hvor vi har arbejdet på resultattavlen for forbrugermarkederne. Jeg er også glad for, at vi endnu engang har frembragt en betænkning, som nyder opbakning fra et overvældende flertal i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse.

Jeg har altid hævdet, at vi har brug for tillidsfulde og tilfredse forbrugere i EU for at få det indre marked til at fungere ordentligt. Det var derfor glædeligt, at vi i 2007 fik en kommissær med særligt ansvar for forbrugeranliggender. Som resultat af bl.a. Meglena Kunevas stærke personlige engagement og store åbenhed har forbrugerbeskyttelsespolitikken og forbrugerspørgsmålene fået et skub fremad. Resultattavlen for forbrugermarkederne er også Meglena Kunevas værk.

Selv om ansvaret for forbrugerspørgsmål er delt mellem to kommissærer, håber vi, at dette arbejde fortsat vil skride frem og bære frugt, og at fokuset på forbrugerne ikke svækkes som resultat af den nye kommissærkonstellation. Dette ansvar er faktisk nu endnu større, eftersom det i artikel 12 i Lissabontraktaten står, at der skal tages hensyn til forbrugerbeskyttelseskrav ved udarbejdelsen og gennemførelsen af EU's andre politikker og aktiviteter. Det er et vigtigt skridt for forbrugerne og noget, som jeg i mit fortsatte politiske arbejde ikke agter at lade nogen glemme.

Jeg hilser anden udgave af resultattavlen for forbrugermarkederne særdeles velkommen. Resultattavlen er et af de instrumenter, som vi har til rådighed til forbedring af det indre marked, og jeg mener, at det perspektiv, som resultattavlen er baseret på, er af særlig interesse, eftersom det vedrører borgernes forventninger og problemer, og fordi det specifikt forbedrer det indre marked for forbrugerne. Resultattavlen bygger på en analyse af forbrugermarkedet på basis af de samme indikatorer som hidtil, nemlig pris, skift af leverandør, sikkerhed, klager og forbrugertilfredshed.

I sidste ende vil disse uden tvivl skulle udvikles og forbedres, og der skal medtages nye indikatorer. Men jeg mener, at de i øjeblikket danner et tilstrækkeligt grundlag for at fastsætte prioriteter og drage konklusioner om de yderligere analyser, der skal udføres. Det er utrolig vigtigt, at vi er tålmodige og giver resultattavlen tid til at udvikle sig. Den træder stadig sine barnesko.

På den anden resultattavle for forbrugermarkederne har vi bl.a. set tydelige tegn på, at forbrugerne har flere problemer med tjenesteydelser end med varer, og at priserne stiger sjældnere i sektorer, hvor forbrugerne foretager hyppige leverandørskift. Grænseoverskridende e-handel udvikler sig også langsommere på grund af grænsehindringer, som gør forbrugerne bekymrede og berøver dem tilliden. Desuden kan vi se, at effektiv anvendelse af lovgivningen og klagemekanismerne har afgørende betydning for, at markedet fungerer efter hensigten.

Der findes også data, der viser, at der er store forskelle mellem medlemsstaterne, og at der er brug for forbedringer af klagemekanismerne. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at følge op på grønbogen om kollektivt søgsmål for forbrugere

Effektiv anvendelse og overvågning af EU's bestemmelser om forbrugerbeskyttelse er afgørende, hvis vi skal øge forbrugertilliden. Men overvågningen i EU er langt fra ensartet, og i henhold til statistikkerne er der betydelige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til markedsovervågningsbudgetter og antallet af

aktive inspektører. Både Kommissionen og de nationale overvågningsmyndigheder må derfor øge deres indsats, hvis vi skal nå målet om at tilvejebringe god forbrugerbeskyttelse og sikre, at forbrugerne føler sig tilstrækkeligt tillidsfulde til at udnytte alle mulighederne på det indre marked.

Det er meget vigtigt, at vi styrker mekanismerne for markedsovervågning og tilsyn for at øge forbrugertilliden. Forbruget vil jo være en afgørende faktor i Europas økonomiske genopretning.

Cristian Silviu Buşoi, *ordfører*. – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle dem, jeg havde lejlighed til at arbejde sammen med på SOLVIT-betænkningen, sekretariatet for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, alle skyggeordførerne og resten af mine kolleger, som har vist interesse for sagen og bidraget til slutresultatet.

SOLVIT er et netværk, der tilbyder uformelle løsninger på problemer, der kan opstå som følge af uhensigtsmæssig gennemførelse af lovene for det indre marked. Det er en særlig nyttig nyskabelse for europæiske forbrugere og virksomheder i EU, idet den udmønter de fordele, som EU-lovgivningen indebærer. Vi har ofte problemer med at gennemføre europæisk lovgivning for det indre marked. SOLVIT forekommer mig at være et levedygtigt alternativ til rettens vej, fordi domstolene allerede har bunker af alle mulige sager til at ligge og vente.

Vi kan ikke se bort fra, at SOLVIT står over for en evigt stigende sagsmængde og dermed på en måde er offer for sin egen succes. Så for at SOLVIT kan tilbyde højt kvalificeret bistand til borgere og virksomheder i EU, må de SOLVIT-centre, der ikke har personale nok, tilføres ekstra personale.

Dette ekstra personale skal tilføres på en logisk og kontrolleret måde under hensyntagen til landets befolkningstal og det antal sager, som centret har behandlet hidtil. Denne analyse skal udføres med henblik på kun at tilføre ekstra personale, hvor der er et ægte behov. Det koster naturligvis også ekstra at sikre SOLVIT ekstra personale. I betænkningen opfordrer vi medlemsstaterne til at bruge alle til rådighed stående midler til at finansiere ekstra personale, herunder alternative muligheder for finansiering.

Et andet fokusområde i denne betænkning er arbejdet med at fremme SOLVIT-netværket, som jeg personligt mener, har afgørende betydning, og jeg tror, alle vil være enige med mig. Ved at benytte sig af SOLVIT's ydelser kan de små og mellemstore virksomheder spare store beløb, som kan investeres i andre områder, hvor de kan generere økonomisk vækst, og som er mere gavnlige for deres udvikling end juridisk bistand, som de ville få brug for til problemløsning. For så vidt angår de enkelte forbrugere, tilbyder SOLVIT dem fordelene ved at undgå lange og kostbare retssager.

For imidlertid at nyde godt af de tilbud, som SOLVIT-netværket giver, skal borgere og virksomheder først være opmærksomme på netværkets resultater. Derfor tror jeg, at vi bør inddrage de nationale myndigheder, Kommissionen og medlemmerne her i Parlamentet aktivt i synliggørelsen af SOLVIT. Der er utallige måder at gøre dette på lige fra massemedier over informationskampagner arrangeret af medlemsstaterne til oprettelsen af en fælles webportal for SOLVIT. Endvidere kunne de offentlige myndigheder, der er involveret i gennemførelsen af EU-lovgivningen for det indre marked, udpege en ansvarlig for SOLVIT's kommunikation for at øge effektiviteten og bidrage til synliggørelsen. Som parlamentsmedlemmer kan vi selv tage initiativ til at fremme SOLVIT, og vi kan hjælpe med at højne bevidstheden om det blandt vores kolleger i de nationale parlamenter.

Udveksling af god praksis mellem medlemsstater med hensyn til at fremme SOLVIT og løse dette netværks operationelle problemer er et andet tiltag, som anbefales kraftigt i betænkningen. Faktisk kan gode ideer spredes og anvendes på europæisk plan til gavn for alle.

Endelig kan vi ikke se bort fra, at SOLVIT ofte får mange sager ind, som ikke hører under dets kompetence, eller som er særligt komplekse og kræver løsninger via alternative metoder. Andragender, der indsendes til Parlamentets Udvalg for Andragender, kan være en løsning i de sager, der er for komplekse for SOLVIT. Derfor går et af de forslag, der fremsættes i betænkningen, ud på, at SOLVIT-portalens videresender sådanne sager til webstedet for Parlamentets Udvalg for Andragender og til specialistudvalg i de nationale parlamenter.

Det er blot nogle af de ideer, som SOLVIT-betænkningen indeholder. Jeg tror, at disse forslag kan forbedre netværkets drift med hensyn til at tilbyde højt kvalificeret bistand til forbrugere og virksomheder. SOLVIT har et enormt potentiale, og vi må konstant analysere dets resultater for at udnytte potentialet fuldt ud.

Michel Barnier, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne udtrykke, hvor vigtigt jeg finder det, at jeg står skulder ved skulder med min kollega hr. Dalli om at svare på Deres spørgsmål og fortælle Dem om gennemførelsen af disse forskellige værktøjer og tekster.

I mit politiske liv har jeg ofte tænkt, at virkningen af overvågning er mindst lige så vigtig som virkningen af udmelding. Jeg tror derfor, at det er vigtigt, når man sidder i et nationalt parlament eller her i Europa-Parlamentet eller i Kommissionen, at man har instrumenter til sin rådighed til at tjekke og evaluere den konkrete og reelle gennemførelse af de tekster, vi stemmer om. Jeg tror også, at man for at handle korrekt skal forstå tingene korrekt, og det er præcis, hvad Deres ordførere har fokuseret på med stor dygtighed og omhu.

Jeg vil gerne takke fru Thun Und Hohenstein og hr. Buşoi mange gange for de spørgsmål, der vedkommer mig mere direkte, og dem begge og fru Hedh for betænkningernes kvalitet.

Hvad handler det om? Det handler om det indre marked. Som jeg sagde sent i aftes her i Parlamentet, kan vi i en tid med krise og økonomiske vanskeligheder ikke tillade os at lade potentialer ligge uudnyttede hen. Hvis det indre marked, det store europæiske marked, fungerede normalt, som det også skal komme til, ville vi selv og inden for EU kunne opnå 0,5-1,5 % ekstra vækst.

I øjeblikket har vi ikke råd til at lade denne lejlighed glide os af hænde. Det indre marked skal derfor fungere fuldt ud i alle aspekter, og det er naturligvis den opgave, som Kommissionens formand hr. Barroso har betroet mig, og som er underlagt Deres kontrol. Derfor tillægger jeg denne resultattavle og dette SOLVIT-instrument stor betydning, ligesom det er vigtigt, at de fungerer ordentligt. Jeg tror, hr. Dalli vil sige nøjagtig det samme med hensyn til det vigtige forbrugerområde.

Fru Thun Und Hohenstein har netop omtalt de gode nyheder og de knap så gode nyheder om denne resultattavle. Vi taler her om 1 521 direktiver eller tekster, som kan få det indre marked til at fungere, og det er mange. Som De netop sagde, er gennemførelsesefterslæbet på sit laveste niveau nogen sinde. Det er godt nyt, og vi må takke alle, der ude i medlemsstaterne og sommetider i regionerne er ansvarlige for at gennemføre dette direktiv. Jeg vil også gerne takke mine kolleger i Generaldirektoratet for det Indre Marked og Tjenesteydelser.

Der er også en nyhed, der ikke er så god, og det er, at kvaliteten af gennemførelsen i national ret ikke er tilfredsstillende. Vi må derfor alle arbejde sammen, Europa-Parlamentet, de nationale parlamenter og embedsmænd i hver medlemsstat. Som jeg fortalte under høringen her i Parlamentet, er det det, der er formålet med de personlige besøg, jeg er begyndt at aflægge i hver af de 27 hovedstæder under de kompetente ministres myndighed, hvor jeg mødes med de ansvarlige for gennemførelsen af direktiverne om det indre marked for at udarbejde resultaterne til denne resultattavle og få SOLVIT op at køre, som hr. Buşoi tydeligt har forklaret.

Det er også derfor jeg fortalte fru Thun Und Hohenstein, at jeg er enig i tanken om et forum. Det er en særdeles god idé. Vi skal have samlet folk, og det skal vi gøre sammen, her i Parlamentet, med Kommissionen, de nationale parlamenter og alle, der i medlemsstaterne er ansvarlige for at dele, evaluere og udveksle god praksis. Jeg tror grundlæggende på fordelene ved at samle de ansvarlige, idet enighed er bedre end tvang, enighed først, gensidig tillid og fælles indsats.

Hvad angår SOLVIT, påpegede hr. Buşoi, at det var et vigtigt redskab, som begynder at fungere godt. Vi har i øjeblikket 1 500 sager, som er blevet behandlet via samarbejde, løsning og mediation, hovedsagelig på vegne af borgere, men også en lang række virksomheder. Som hr. Buşoi ganske rigtigt påpegede, giver det besparelsesmuligheder både i tid og penge, og på den måde kommer borgere, forbrugere og virksomheder tilbage til deres rette plads i hjertet af det indre marked frem for at skulle gennem alt for tunge procedurer, og løsningen på deres problemer bliver fundet, inkluderet og sikret i gennemførelsen af denne eller hin bestemmelse om det indre marked, der netop vedrører dem.

Det er til en vis grad den samme ånd, der driver handlingsplanen for SMAS, bistandstjenesterne for det indre marked, hvis formål det er at yde bedre information og en bedre service over for borgerne og virksomhederne. Der er også sket fremskridt her. Denne plan har gjort det muligt at samle de forskellige tjenester og fælles onlineskemaer fra SOLVIT og Borgernes Vejviserservice.

Som det er blevet foreslået af Deres ordførere, tror jeg, at vi under hr. Dallis ledelse kunne gøre en indsats – at vi skal gøre en indsats – for at præsentere alle disse dokumenter, alle disse resultater, alle disse meddelelser samtidig, for at samle og forbedre koordineringen af disse forskellige værktøjer, som beskriver gennemførelsen af tekster og direktiver om det indre marked.

Under alle omstændigheder går jeg ind for denne forbedrede koordinering, og jeg bekræfter mit personlige løfte om at gøre god brug af disse forskellige værktøjer til evaluering og overvågning af de 1 500 direktiver, der er knyttet til det indre markeds funktion.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil kommentere betænkningen om de to meget centrale EU-politikker, nemlig resultattavlen for forbrugermarkederne og håndhævelsen af forbrugerlovgivningen, som fru Hedh har præsenteret. Jeg vil gerne takke fru Hedh for hendes glimrende ordførerarbejde.

Forbrugerpolitik er en nøgelfaktor i de økonomiske og sociale udfordringer, vi i dag står over for. Det handler om mennesker. Oplyste og kompetente forbrugere er drivkræfterne bag innovation og konkurrenceevne, men det allervigtigste er måske, at vi – ved at få det indre marked til at fungere for forbrugerne – står med et trumfkort i arbejdet for at få genskabt forbindelsen til borgerne. Den centrale rolle, som forbrugerpolitikken har fået, afspejles i en række porteføljer. Kommissærkollegiet vil også arbejde tæt sammen om at sikre, at de vedtagne regler udmøntes i praktiske fordele for forbrugerne. Jeg står her i dag med min ven Michel Barnier som tegn på, at det er den måde, vi skal arbejde sammen på. Det bliver vores arbejdsmetode – tæt samarbejde.

Forbrugerdimensionen skal udvikles i alle porteføljer, og der vil blive vedtaget benchmarks på tværs af Kommissionen til at måle fremskridt og tilbageskridt med. Resultattavlen for forbrugermarkederne tjener som et alarmsystem, der også fortæller os, når det indre marked svigter forbrugerne. Resultattavlen tjener endvidere til overvågning af fremskridt med at integrere detailsiden af det indre marked for forbrugerne, SMV'erne og andre detailaktører. Den hjælper også med at vise, om medlemsstaterne gør nok for at gennemføre nye forbrugerlove og informere, uddanne og kvalificere forbrugerne.

Med hensyn til håndhævelse er jeg glad for at se, at Parlamentet deler Kommissionens syn på betydningen af at give folk i praksis, hvad de har ret til på papiret. Vi har lang vej endnu i den henseende. Meddelelsen fra juli 2009 havde til formål at identificere måder at gøre håndhævelsen mere virksomhedsfuld, effektiv og konsistent på i hele EU. Den skal nu udmøntes i konkret handling. En af prioriteterne vil være at optrappe indsatsen for at øge effektiviteten og virkningen af vores grænseoverskridende netværk, så vi kan sende stærke signaler til de handlede om, at der ikke findes noget ly i EU, hvor de kan gemme sig for retsforfølgelse. Det samme gælder samarbejdet med myndighederne i tredjelande. For at nå dertil har de nationale håndhævelsesmyndigheder brug for tilstrækkeligt mange medarbejdere og midler. I svære økonomiske tider er alle offentlige myndigheder under pres, men at spare på håndhævelsen af forbrugerrettighederne vil være som at tisse i bukserne. Frie og åbne markeder med en velformuleret politik skærper konkurrencen på kvalitet og pris og øger konkurrenceevnen. Det gavner ikke blot forbrugerne, men også EU's økonomi som helhed. Kommissionen og Parlamentet bør arbejde sammen for at sikre, at dette budskab kommer højt og tydeligt ud til alle medlemsstater.

Vi agter også at fortsætte det gode arbejde med at etablere tværeuropæisk koordineret håndhævelse – såkaldte sweeps. Men disse sweeps har vist, at det sommetider ikke er nok at kombinere de nationale bestræbelser. Der er brug for europæiske løsninger. Jeg vil derfor gladelig tage imod Deres opfordring til at udforske retsgrundlaget for traktaten med henblik på at styrke forbrugerbeskyttelsen, navnlig Kommissionens kapacitet, men det vil blive gjort, og vi vil også fortsætte ad den vej, hvis vi bliver overbevist om, at det vil øge værdien af den nationale indsats.

Med hensyn til klageadgang er jeg enig i, at alternative konfliktløsningsmekanismer kan tilbyde billig, simpel og hurtig klageadgang til forbrugerne uden at sætte virksomhedernes omdømme på spil. Et af elementerne i denne strategi er håndteringen af kollektive søgsmål. Her agter jeg sammen med næstformændene kommissær Almunia og kommissær Reding at sikre mig, at Kommissionen arbejder fremad på koordineret vis.

Endelig regner jeg med Deres støtte til at sikre, at der stilles tilstrækkelig finansiering til rådighed efter 2013, når det nuværende forbrugerprogram udløber, til støtte for den ambitiøse forbrugerpolitik, ikke mindst den fortsatte udarbejdelse af en udbygget resultattavle. Jeg har tillid til, at vi sammen kan tage de komplekse udfordringer op, som vi møder i dag og i morgen, og arbejde i partnerskab for at sikre, at det indre markeds fulde potentiale udnyttes til fordel for alle vores borgere.

Simon Busuttil, ordfører for udtalelsen fra Udvalget for Andragender. – (MT) Hr. formand! På vegne af Udvalget for Andragender har jeg udarbejdet en udtalelse om SOLVIT-netværket, som jeg fuldt ud støtter, eftersom det er et middel til at hjælpe borgere, der er stødt på problemer. Men jeg vil dog gerne fremsætte en vigtig bemærkning og uddybe den. Der er brug for fuldt samarbejde mellem alle interessenter, der bliver kontaktede af borgeren. Hvilke muligheder har den borger, som løber ind i et problem? Han eller hun kan enten indsende et andragende til Parlamentet, som har beføjelse til at behandle det i henhold til artikel 194 i traktaten, eller fremsætte en klage til Kommissionen eller til SOLVIT. Borgeren kan også søge oprejsning ved at sende en klage til Den Europæiske Ombudsmand, men det skaber stor forvirring med det resultat, at borgeren ikke ville vide nøjagtig, hvor vedkommende kan klage og få bistand. Derfor opfordrer jeg af egen drift og på vegne

af Udvalget for Andragender til et tættere samarbejde mellem alle involverede institutioner, så borgeren ved nøjagtig, hvortil han eller hun skal rette sin klage.

Zuzana Roithová, for PPE-Gruppen. – (CS) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Internettjenesten SOLVIT har været i brug i otte år og haft held til at løse 83 % af de sager, der er indkommet fra borgere og virksomheder på grund af ukorrekt anvendelse af EU-lovgivningen i medlemsstaterne, og den har løst sagerne på under 10 dage. I 2008 blev retlige tvister og erstatninger til en værdi af 32 mio. EUR undgået takket være de uformelle løsninger fra SOLVIT.

Problemet, der afdækkes i vores tre betænkninger, har to sider. Først og fremmest er der en række medlemsstaters sendrægtighed med hensyn til at gennemføre EU-lovgivning i egen national ret. 100 direktiver er endnu ikke fuldt ud trådt i kraft i forbindelse med det indre marked. Jeg ved, det er en lille andel, men den er vigtig nok. Dernæst er der den meget ringe udnyttelse af SOLVIT som praktisk redskab. F.eks. i Tjekkiet er den kendt blandt fagfolk, men kun 7 % af de registrerede virksomheder ved noget som helst om denne tjeneste. Situationen i Frankrig er langt værre. Ifølge statistikkerne passes SOLVIT af en enkelt erhvervspraktikant.

Jeg er glad for, at vores udvalg også har støttet de forslag, jeg præsenterede som skyggeordfører, f.eks. foranstaltningen til at øge det professionelle administrative personale i SOLVIT-netværket i medlemsstaterne. Men det er primært et spørgsmål om at synliggøre netværket over for iværksættere, udlandsborgere, forskellige foreninger, nationale parlamenter foruden vores egen Parlament. Jeg vil gerne nævne behovet for at forbinde SOLVIT med samtlige kontaktpunkter og rådgivningstjenester, der drives af Kommissionen, og naturligvis er det vigtigt for Kommissionen at informere alle lande rettidigt om de spørgsmål, som løses gennem SOLVIT-netværket. Kommissionen bør præsentere disse analyser i årlige rapporter, og på denne måde kunne vi naturligvis forbedre SOLVIT-netværkets anvendelighed.

Jeg er glad for, at vores udvalg har givet alle tre betænkninger sin bredeste politiske opbakning, og jeg håber, at plenarforsamlingen også vil støtte dem. Jeg vil gerne takke alle ordførerne for veludført arbejde.

Evelyne Gebhardt, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, kommissær Barnier, kommissær Dalli, mine damer og herrer! I dag taler vi om det indre marked, forbrugerbeskyttelse og personmobilitet i EU. Det er de centrale emner, når vi drøfter disse tre instrumenter, og det er dem, jeg særlig ønsker at omtale.

At samle disse tre emner giver os en meget stor fordel i dag, fordi økonomien og forbrugernes og arbejdstagernes rettigheder ikke i sig selv er modsætninger, men de skal føres sammen. Det er det, vi skal gøre fremskridt med fremover. Derfor er det godt, at vi har denne forhandling under ét i dag.

For at virkeliggøre dette har vi frem for alt brug for at fremme tre politiske principper. Det første – og kommissær Barnier sagde det meget præcist – er protektionisme, som stadig står stærkt hos de nationale regeringer i medlemsstaterne, og som vi skal have fjernet. Det er noget, vi under alle omstændigheder skal have gjort, og det er allerede på dagsordenen.

Det andet politiske princip er, at vi må garantere en høj grad af beskyttelse af både forbrugeres og arbejdstageres rettigheder. Med andre ord betyder det indre marked ikke, at rettighederne fjernes, ej heller at reglerne fjernes. Det betyder, at vi opretholder vores fælles rettigheder på disse områder på et meget højt niveau. Derfor er der et punkt i fru Von Thun und Hohensteins betænkning, som vi ikke er enige i. Det vedrører den såkaldte resultattavle for det indre marked. Det er den forkerte tilgang. Det giver indtryk af, at det eneste vigtige er, hvordan markedet fungerer. Det er ikke tilfældet. Vi må spørge, hvilken virkning EU-lovgivningen får for arbejdstagernes og forbrugernes rettigheder. Vi afviser derfor dette koncept, fordi det er forkert.

Det tredje princip er, at vi har brug for ordentlig håndhævelse af disse rettigheder på europæisk plan. Til det formål har vi brug for et system for kollektive søgsmål, så forbrugerne ikke står alene i det indre marked, men også er i stand til reelt at hævde deres rettigheder.

Robert Rochefort, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne have lov at sige, at jeg er meget glad for at se, at denne debat om det indre marked og forbrugerbeskyttelse har fået en fremtrædende placering i forhandlingerne her til morgen.

Til kommissær Barnier vil jeg gerne sige, at det indre marked er et aktiv, som vi i forbindelse med den økonomiske krise virkelig må udvikle. I det indre marked er det naturligvis forbruget, som måske er den vigtigste drivkraft, vi skal understøtte på meget kort sigt. Men dog ikke en hvilken som helst type forbrug. Vi har brug for den type forbrug, der gøder jorden for fremtiden, som falder i tråd med udfordringerne inden for bæredygtig udvikling og udgør et ansvarligt forbrug, der ikke altid primært omfatter discountvarer, som

formodes at styrke familiens købekraft, men som faktisk ofte er af middelmådig kvalitet, og som kommer fra tredjelande på grund af den næsten systematiske udflytning af produktionen til lande uden for EU. Vi kender de primære ofre, nemlig forbrugerne med den laveste indkomst, de mest sårbare forbrugere.

Kort sagt må vi genetablere tilliden mellem forbrugerne og erhvervslivet, særlig distributionsvirksomhederne, for at styrke og fremme udviklingen af det indre marked. Jeg vil gerne sende et meget klart budskab til Kommissionen. Ja, kommissær Dalli, De beder om vores støtte, men vi oplever en usikkerhed som følge af den risiko, der er forbundet med ansvarsfordelingen mellem Dem. Vi frygter, at det vil føre til en fragmentering af ansvaret. Samtidig skal vi være meget opmærksomme på, om De virkelig arbejder sammen på koordineret vis. Vi forventer, at der bliver taget ægte hensyn til forbrugernes interesser i alle EU's politikker i Lissabontraktatens ånd.

Jeg skal straks give Dem et eksempel, som forbinder ikke blot kommissær Barnier og kommissær Dalli, men også kommissær Reding. Det er blevet tid at følge op på grønbogen om kollektive søgsmål. Vi forventer, at De gør fremskridt med dette emne. Siden De også har henvist til det, kommissær Dalli, vil jeg gerne spørge, om De allerede har en tidsplan for emnet. Vi forventer også, at De udformer en specifik ny europæisk form til dette kollektive søgsmål, så vi undgår det misbrug af systemet, som er så velkendt i USA, og så vi opfinder noget, der kan gavne alle og ikke plejer den ene sides interesser frem for den andens.

Jeg vil gerne lykønske vores kollega fru Hedh med hendes meget fyldestgørende betænkning. Jeg vil især gerne henlede opmærksomheden på den vægt, som hun i betænkningen med rette lægger på forbrugeruddannelse som en afgørende faktor, der skal fortsætte livet igennem, eftersom det ikke kun er et spørgsmål, der vedrører børn, men også forbrugere i betragtning af det omfang, hvori produkterne ændrer sig, og markedsføringen bliver mere avanceret ...

(Formanden afbrød taleren)

Til sidst vil jeg blot gerne fortælle, at indikatorerne og resultattavlen – det er alt sammen meget godt, og det siger en tidligere statistiker og økonom, men de kan ikke gøre det ud for politisk vilje, hvilket virkelig er det, der skal drive os fremad.

Heide Rühle, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne følge op på det, kommissær Barnier sagde i begyndelsen om den store betydning, det indre marked har i den aktuelle krise. Det er endnu engang bevist meget tydeligt. Imidlertid kræver det indre marked lige så tydeligt, at borgerne har tillid til det. Kun da vil det fungere på den rette måde. Der er stadig mangler på mange niveauer. I debatterne i vores egne lande noterer især vi parlamentarikere os meget ofte, at frygten for det indre marked stadig er meget udbredt blandt offentligheden, og at emner som protektionisme desværre også er det, fordi disse ting ikke kun promoveres af regeringerne, men også støttes af mange borgere. Det er derfor desto mere vigtigt for os i Parlamentet at gøre vores yderste for at øge tilliden til det indre marked. Forbrugerpolitik er naturligvis et centralt element i at opnå dette. Forbrugerpolitik med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau kan øge og sikre folks tillid til det indre marked. Vi har derfor brug for en styrket indsats på området.

Jeg hilser det velkomment, at begge kommissærer er til stede i dag. De er naturligvis klar over, at også vores gruppe var kritisk med hensyn til, at der ikke længere kun er en enkelt kommissær med ansvar for forbrugerpolitik, fordi kommissær Kunevas budskab var meget positivt. Vi hilser det derfor velkomment, at De her giver os et meget klart signal om, at De ønsker at samarbejde på dette område. Vi var også bekymrede ved tanken om, at forbrugerbeskyttelsen i sidste ende ville få for lidt opmærksomhed, fordi ansvaret blev fordelt på forskellige kommissærer. Jeg håber dog, at det ikke kun er en enkeltstående begivenhed, men at de vil føre et meget tæt samarbejde om dette emne, fordi vi har nogle meget vigtige spørgsmål at behandle. F.eks. mangler vi endnu at afslutte forhandlingerne om kollektive søgsmål, og der skal gøres fremskridt på den front. Naturligvis vil det også spille en meget vigtig rolle med hensyn til at øge forbrugertilliden.

Vi har brug for flere instrumenter, der gør det klart, at borgerne beskyttes i det indre marked. SOLVIT er et meget vigtigt instrument i så henseende. Derfor støttede vi helhjertet hr. Buşois betænkning. SOLVIT, som giver mulighed for udenretlige løsninger, skaber tillid til det indre marked og giver forbrugerne bedre viden om det indre marked, og det er noget, som det meget ofte skorter på fra myndighedernes side rundt om i medlemsstaterne. SOLVIT kan være et vigtigt og centralt supplement i den retning. I år er jeg ordfører på budgettet, og jeg kan forsikre kommissær Dalli om, at vi vil være årvågne i budgetanliggender og ressourcetildelingen på det forbrugerpolitiske område. Vi har allerede henvendt os til vores Budgetudvalg og understreget, at vi naturligvis fortsat ønsker midler tilført og at vi ønsker, at de afsatte midler bliver brugt. I den henseende kan De regne med vores støtte.

For endnu en gang at samle op vil jeg sige, at disse betænkninger samlet set sender et meget vigtigt og meget positivt signal. Selv om vi støtter dem, har vi dog et kritikpunkt. Det vedrører resultatavlen for det indre marked, som vi mener, er temmelig ensidig. Hvis vi skal revidere direktiverne, skal de gennemgås ud fra forskellige synsvinkler. Bæredygtighed er meget vigtigt her lige som sociale anliggender. En eventuel gennemgang må ikke alene fokusere på det indre marked. Det skal være en omfattende gennemgang. Emnet subsidiaritet skal også vies tilstrækkelig opmærksomhed i denne forbindelse. Vi beklager derfor det ensidige fokus på resultatavlen for det indre marked. Men i princippet støtter vi ordførerens tilgang, også til resultatavlen for det indre marked, og vi vil stemme for betænkningen.

Adam Bielan, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Opbygningen af det indre marked på grundlag af de fire friheder – fri bevægelighed for personer, varer, kapital og tjenesteydelser – er stadig ikke fuldbåret, særligt ikke med hensyn til den fjerde frihed, fri udveksling af tjenesteydelser, og vi har stadig meget at gøre. Det er en ekstremt betydningsfuld proces, navnlig i tider med økonomisk afmatning og krise, sådan som vi oplever det i Europa. Det er da også netop i en økonomisk nedgangstid, at vi bør tale om det indre markeds fordele, og måske vil vi da kunne se den politiske vilje, som hr. Rochefort har appelleret til at vise.

Jeg vil derfor gerne complimentere Parlamentets præsidium for, at det har indset sagens betydning og besluttet at gøre forhandlingen om disse tre betænkninger til en prioriteret forhandling i denne mødeperiode i Parlamentet. Jeg vil også gerne takke og lykønske hr. Harbour, som er formand for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, for hans effektive indsats i den forbindelse. Desuden vil jeg gerne lykønske de tre ordførere med disse tre så betydningsfulde betænkninger. Jeg må dog notere en enkelt absurditet. På plenarmødet i dag drøfter vi fru Thuns betænkning, og den er glimrende, men det er en betænkning om resultatavlen for det indre marked for 2008. For flere dage siden offentliggjorde Kommissionen imidlertid resultatavlen for det indre marked for 2009. Jeg synes, det er endnu en grund til, at Kommissionen fremover bør offentliggøre alle fire vigtige overvågningsrapporter om det indre marked samtidig. Trods alt handler resultatavlen for det indre marked, resultatavlen for forbrugermarkederne, SOLVIT-rapporten og rapporten om Borgernes Vejviserservice alle om det samme, og vi bør modtage dem samtidig.

Endelig vil jeg gerne udtrykke min støtte til de to primære forslag i Thun-betænkningen. Jeg giver min fulde opbakning til forslaget om at afholde et årligt forum for det indre marked og især forslaget om en obligatorisk test, "indre marked-test", som skal foretages på alle Kommissionens forslag fremover.

Kyriacos Triantaphyllides, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Som det bekræftes i Lissabontraktaten og af Kommissionens egen holdning, haster det med at få forbrugerbeskyttelsespolitikken rettet ind mod at sikre et sundt marked, hvor forbrugerne kan handle sikkert og tillidsfuldt.

Argumentationen er, at hvis forbrugerne føler sig godt tilpas og har tillid til markedet, og der tilskyndes til grænseoverskridende handel, vil konkurrenceevnen forstærkes, og forbrugerne vil få et større udvalg af varer og tjenesteydelser til mere konkurrencedygtige priser.

Vi er ikke enige i den holdning, at mere effektive og fleksible forbrugermarkeder er grundlæggende faktorer for konkurrenceevne og borgernes velstand. Den økonomiske krise beviser, at vi bør rette os efter de særlige vilkår i hver enkelt stat og ikke dogmatisk anvende en enkelt standard, nemlig ren konkurrence. Vi mener ikke, at konkurrenceevne er forbundet med borgernes velstand, for den favoriserer erhvervslivet, idet prisreduktionerne hidtil påviseligt ikke er kommet forbrugerne til gode.

Vi har brug for priskontrol til basisvarer til gavn for de mindrebemidlede og for samfundet som helhed. Den eneste politik, som kan befæste og hæve niveauet for forbrugerbeskyttelse, er en politik, der drejer sig om mennesket og dets velstand og ikke om at skærpe konkurrencen.

På den baggrund går vi ind for en resultatavle til at registrere og evaluere de europæiske forbrugeres tilfredshed med et velfungerende marked, men på den anden side bør vi ikke bevæge os væk fra essensen og formålet, som udelukkende er at drive et menneskeorienteret indre marked, der drejer sig om menneskets velstand, ikke om tal. Vi kan se en resultatavle for forbrugerne som et redskab til at registrere omfanget af forbrugertilfredshed inden for en given ramme og på et givet tidspunkt. Imidlertid kan denne evaluering og disse registreringer ikke alene medføre større velstand for borgerne, blot fordi de åbenbart vil give forbrugerne større selvtilid og sikkerhed.

Desuden skal enhver evaluering foretages på grundlag af kvantificerbare sociale mål. Vi bemærker også, at eftersom det primære mål med resultatavlen er at registrere forbrugerklager, skal der lægges særlig vægt på de foranstaltninger, som skal træffes til forebyggelse af profitmageri.

Oreste Rossi, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag forhandler vi om tre foranstaltninger om forbrugernes sundhed og beskyttelse, som vi allerede har stemt for i udvalget, og som vi vil stemme for på plenarmødet.

Vi står sammen med borgerne, der alt for ofte lider under de beslutninger, som EU-institutionerne træffer. Jeg tænker her på den beslutning, der er truffet af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om at begrænse friheden til at ophænge krucifikset, den manglende evne til effektivt at håndtere ulovlig immigration, den endeløse strøm af folk fra tredjelande, som tager arbejdet fra vores egne borgere, tilbageholdenheden med at give forbrugere ordentlig information om, hvad de køber, eller hvor fødevarerne kommer fra.

I Hedh-betænkningen tillægger man holdningen hos EU-borgere, som oplever fordele og ulemper ved det indre marked hver dag, betydning og understreger, at det var et klogt træk i 2007 at udnævne en kommissær for forbrugeranliggender. Betænkningen påpeger også behovet for at harmonisere medlemsstaternes såvel som tredjelandes overvågningsstrukturer.

Thun Und Hohenstein-betænkningen rummer kritik af visse tidligere holdninger og en opfordring til, at ansvaret deles mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

Bușoi-betænkningen vedrører SOLVIT-netværket, som er oprettet af Kommissionen til at give borgere og virksomheder gratis hjælp til at forfølge deres rettigheder i EU, særlig i tilfælde af konflikter. Der fremsættes også kritik af visse eksempler på manglende effektivitet i netværket, og der advokeres for bedre oplysning til borgere og virksomheder, som ofte ikke er klar over, at tilbuddet findes. Som lovgivere må vi primært tænke på borgere og forbrugere.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! SOLVIT kan og bør bidrage væsentligt til større åbenhed i håndhævelsen og hævningen af personlige og civile rettigheder i det indre marked. SOLVIT-netværket, der tilbyder problemløsning online, er baseret på en pragmatisk tilgang, som vil komme både borgere og virksomheder til gode uden enorme mængder bureaukrati.

Imidlertid viser rapporten fra 2009 også, at næsten 40 % af de spørgsmål, der er rejst af borgerne, vedrørte opholdsbetingelser i et andet EU-land. Det giver anledning til at spørge, om opholdsretten endnu ikke er gennemført på en gennemsigtig måde.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I dag skal vi stemme om en initiativbetænkning om forbrugerbeskyttelse, som er et meget vigtigt instrument, og som jeg må takke ordføreren fru Hedh for. Jeg takker også de øvrige ordførere for den glimrende atmosfære, vi har formået at arbejde sammen i.

Der var mange punkter, hvor vi var helt enige, og andre, som jeg håber vi kan arbejde på i fremtiden, nærmere bestemt Kommissionens resultattavle for de europæiske forbrugermarkeder, som er et meget vigtigt instrument, men som ikke desto mindre efter min mening stadig ikke giver standardiserede data som grundlag for at træffe klare beslutninger. Hvis vi var en virksomhed, og vi traf beslutninger om virksomhedens fremtid ud fra data, der stadig ikke var nøjagtige, ville vi gå konkurs. Derfor håber jeg, at vi i fremtiden kan arbejde på en database, der sætter folk i stand til at træffe klare afgørelser.

Også i denne betænkning må vi desuden se på den store byrde, der lægges på forbrugerne, men efter min og gruppens mening er det nødvendigt med en bedre balance i fremtiden, eftersom EU-borgerne ikke kun er forbrugere, men også arbejdstagere i virksomheder, der opererer i det indre marked. Vi må derfor altid overveje den balance, der skal være mellem dem, der leverer tjenesteydelser og varer, og forbrugerne selv, da det er vores mål.

En informeret forbruger er en fri forbruger, så ethvert initiativ til ekstra oplysning er velkomment. Men vi sagde nej til skoleundervisning, fordi vi ikke må overtage forbrugerens plads med hensyn til at udøve sin egen valgfrihed, og vi mener, at forældrene skal være de første referencer for børn med hensyn til, hvordan de bør skoles som forbrugere. Desuden har forældrene også kontrollen med deres børns forbrug, især når de er små.

For så vidt angår voksne, har forbrugerne ganske vist sommetider svært ved at beskytte sig selv ad de dertil beregnede retlige kanaler, og derfor går vi ind for udenretlig klageadgang, men vi mener, at der kunne gøres en større indsats, især i krisetider, for at få eksisterende ordninger til at virke frem for at forsøge at øge antallet af forbrugerombudsmand.

Jeg vil slutte med at nævne de tjenesteydelser, som de offentlige forvaltninger tilbyder. Jeg beklager, at der ikke blev taget skyldigt hensyn til det forhold, at offentlige forvaltninger, kommuner, organer, provinser og endda stater også er et referencepunkt for forbrugeren. Jeg håber, at vi fremover kan gøre mere, fordi det skal være muligt for forbrugerne også at være beskyttet mod dårligt fungerende tjenesteydelser leveret af offentlige forvaltninger.

Liem Hoang Ngoc (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg takker fru Thun Und Hohenstein for det samvittighedsfulde arbejde og kvaliteten af hendes betænkning.

Som skyggeordfører for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet er jeg glad for, at afstemningen i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse har gjort det muligt at integrere en række ideer i den endelige betænkning, som vi gerne så dukke op

Den første er behovet for at anlægge en mere kvalitetsorienteret tilgang til gennemførelsen af resultattavlen for det indre marked og dermed gøre det muligt at identificere årsagerne til gennemførelsesefterslæbet. Vi undervurderer ikke nytten af de statistiske data og det pres, der kommer fra at udstille EU-klassens gode og dårlige elever, men efter vores mening burde Kommissionen være mere ambitiøs og forsøge at gøre denne resultattavle til et værktøj, der er konstrueret til at bedømme de vanskeligheder, som medlemsstaterne møder i forbindelse med gennemførelsesprocessen. Så meget desto mere fordi vi all ved, at gennemførelsesefterslæbet sommetider ikke skyldes ond vilje fra medlemsstatens side, men den middelmådige kvalitet af den EU-lovgivning, der skal gennemføres i national ret.

Det andet aspekt, jeg tænkte på, er behovet for at styrke dialogen mellem Kommissionen og medlemsstaterne i gennemførelsesperioden. Jo tidligere i processen informationsudvekslingen sker, jo mere vil det være muligt at forebygge risikoen for manglende eller ukorrekt gennemførelse i national ret.

Rapporten rummer dog et problem, nemlig i punkt nr. 10, som ikke oprindeligt fremgår af fru Thun Und Hohensteins udkast til betænkning. I dette punkt foreslås indført en "indre marked-test" af alle nye lovforslag. Vi er stærkt imod, eftersom en sådan test forekommer os i bedste fald nytteløs og i værste fald farlig.

Eventuelle hindringer for det indre marked kontrolleres jo allerede i forbindelse med konsekvensanalyserne, som Kommissionen udfører for hvert nyt lovforslag. Vi ønsker ikke, at denne "indre marked-test" skal bruges som påskud for at underminere sociale eller miljømæssige fremskridt. Vi kan ikke erklære os enige under disse omstændigheder.

Jürgen Creutzmann (ALDE). – (DE) Hr. formand, kommissær Barnier, kommissær Dalli! At vi i dag forhandler om tre initiativbetænkninger om forbrugerbeskyttelse og det indre marked viser, at der trods alle hidtidige meritter stadig er meget at forbedre. Medlemsstaternes gennemførelse af direktiverne om det indre marked er ganske vist i gennemsnit blevet væsentlig bedre, men syv medlemsstater har ikke overholdt Kommissionens mål om et efterslæb på højst 1 % for gennemførelsen af direktiver om det indre marked.

Det primære problem er imidlertid snarere anvendelsen af EU-retten end gennemførelsen af teksterne. I tilfælde af at en medlemsstat overtræder traktaten, tager det således i gennemsnit 18 måneder – dvs. stadig alt for lang tid – for dem at efterkomme EU-Domstolens afgørelse. Det kan ses af den aktuelle resultattavle for det indre marked, og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa finder det uacceptabelt. Dette efterslæb vil medføre problemer for borgerne og især de små og mellemstore virksomheder, som regner med harmoniserede regler i det indre marked, men som støder på uventede, tidrøvende og bureaukratiske forhindringer, når de ønsker at operere på tværs af grænserne.

Derfor er det vigtigt at videreudvikle SOLVIT. Det er et onlinenetværk til problemløsning, som medlemsstaterne bruger til pragmatisk samarbejde om løsning af problemer, der er opstået som følge af offentlige myndigheders forkerte anvendelse af det indre markeds regler. Alle medlemsstater skal tilvejebringe de nødvendige finansielle midler og tilstrækkeligt med uddannet personale til SOLVIT-centrene. ALDE-Gruppen opfordrer indtrængende til at oplyse folk bedre om SOLVIT i medlemsstaterne for at lette det grænseoverskridende salg af deres produkter og tjenesteydelser. Til det formål er det lige så nødvendigt at inddrage de relevante foreninger i storstilede oplysningskampagner som at etablere en ensartet og letforståelig webportal, der er nem at finde, og som man kan sende alle typer klager til.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Hr. formand! Som formand for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse er det mig en stor glæde først og fremmest at udtrykke, hvor meget pris jeg sætter på det forhold, at kommissær Barnier og kommissær Dalli begge står her i dag, som en række af mine kolleger

også har nævnt, og for det andet at nævne, at jeg tror, det bliver en bemærkelsesværdig anledning for Parlamentet.

Vi har ét udvalg, der har udarbejdet tre initiativbetænkninger med fokus på overvågning og gennemførelse af centrale retsakter, og som De sagde, kommissær Barnier, vil Deres succes ikke blot blive vurderet ud fra antallet af lovforslag, De fremsætter, men også hvor godt de fungerer.

Jeg tror, det er en virkelig betydningsfuld udvikling, som alle udvalg her i Parlamentet skal ind i. Jeg ønsker navnlig at takke alle koordinatorene i udvalget, som har arbejdet sammen med mig om at få arbejdet fra hånden og få inddraget de nationale parlamenter via fora.

Jeg håber meget, som begge kommissærer antydede, at vi får et bredere forum for det indre marked, men vi vil gerne have Deres rapporter samlet, så det kan blive en årlig begivenhed for Parlamentet at behandle dette vigtige emne.

Jeg mener, det er betydningsfuldt – hvis vi ser på EU 2020-forslaget – at gennemførelsen af det indre marked nu er reduceret til et afsnit om at lukke huller og færdiggøre netværk. Jeg håber, alle mine kolleger er enige i, at det absolut ikke er acceptabelt. EU 2020-initiativet er en opfordring til medlemsstaterne om at bidrage, og vi har hørt fra ordførerne (som jeg takker for betænkningerne), at medlemsstaterne skal bidrage til gennemførelsen af det indre marked.

Det skal være et flagskibsinitiativ og ikke noget, der gemmes af vejen, som det er sket i EU 2020-initiativet, og jeg håber, at De begge vil hjælpe os med at sikre, at det sker i løbet af de næste få uger.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Hr. formand! Den første bemærkning om uenighed her til morgen kommer her. Disse betænkninger er en helhjertet opbakning til gennemførelsen af EU's love om forbrugerbeskyttelse i medlemsstaterne og overvågningen af integrationsprocessen på markederne, som er genstand for en årsberetning.

En af de primære anbefalinger er etablering af en resultattavle for forbrugermarkederne vedrørende emner som klager, priser, tilfredshed, leverandørskift og sikkerhed plus en hel masse flere langsigtede indikatorer. Kommissionen agter at udføre en dybdegående analyse af alle såkaldte problematiske sektorer, der er identificeret på resultattavlen for forbrugermarkederne.

Dette bureaukratiske spind af indbyrdes forbundne håndhævelsesinstrumenter og selvfornyende lovgivning vil slå den britiske smådetailhandel ihjel, lige som den fælles fiskeripolitik har slået den britiske fiskeindustri ihjel.

Og nu er den lille iværksætter igen mål og offer for bureaukratisk indblanding og overregulering. Uanset den gode hensigt bag disse forslag, som jeg ikke tvivler på, er det atter en EU-løsning, hvor man desperat leder efter et problem.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Hr. formand, kommissærer! Jeg bakker helhjertet op om de fornuftige bidrag fra mine kolleger – undtagen det sidste – og jeg vil derfor gerne gå direkte til de vigtigste punkter.

Fru Von Thuns betænkning er et meget vellykket eksempel på, hvordan vi som Parlament kan vise, at vi mener det alvorligt med den faktiske gennemførelse af det, som vi har besluttet sammen med Rådet. Og denne gennemførelse er medlemsstaternes opgave. Vi må derfor som Parlament sammen med Kommissionen være mere opmærksomme på i de kommende år, om gennemførelsen faktisk også lykkes.

Det andet, som denne betænkning viser, er, at den fordeling, som socialisterne tydeligvis ønsker, nemlig at de selv skal være ansvarlige for de gode gerninger, for forbrugerbeskyttelse og for beskyttelse af arbejdstagerne, mens Kommissionen skal føre kontrol med det indre marked, ikke vil fungere.

Derfor er vores forlangende, hvilket betænkningen allerede er inde på med "indre marked-testen", at vi samler alle de væsentlige elementer, som vi værdsætter i det indre marked, og som forbrugerne kan lide, og virksomhederne har brug for, og foretager en klar evaluering.

Vi ønsker ikke at presse arbejdstagernes rettigheder igennem med vold og magt, men vi ønsker, at disse arbejdere også kan købe varer, som de sætter pris på. Vi ønsker ikke at skabe problemer for de sociale strukturer i medlemsstaterne, men vi ønsker, at disse sociale strukturer tilpasses til fremtidens krav. Dette kræver en balance, som Parlamentet skal finde i samarbejde med Kommissionen. Det må ikke blive sådan, at Kommissionen er ansvarlig for problemerne, mens Parlamentet lover de gode gerninger.

For det andet viser fru Hedhs betænkning, der som alle betænkninger, vi forhandler om her, er blevet forment suppleret af skyggeordførerne, at vi bliver nødt til at tillægge forbrugernes tillid lige så stor vægt som virksomhedernes. Det vil være en opgave fremover, hvis eneste løsning er at sætte langsigtet fokus på målet for det indre marked, standse opsplitningen på flere generaldirektorater og forskellige politiske strategier og faktisk se det indre marked som det store mål for det europæiske projekt, som vi sådan set har ignoreret de senere år.

Jeg er meget glad for, at begge kommissærer er her i dag, og at de vil bringe vores input i dag med sig til Kommissionen som drivkraft til de næste fem år.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissærerne og ordførerne. Jeg var skyggeordfører på SOLVIT, og det vil jeg gerne koncentrere mig om på vegne af min gruppe, Den Socialdemokratiske Gruppe.

SOLVIT er et glimrende koncept, og jeg tror, kommissær Dalli opsummerede det ved at sige, at det handler om mennesker. Det er borgercentreret, hjælpen ydes til dem, der støder på hindringer og problemer, der er skabt af EU, og løsningen på problemet findes inden 10 uger. Jeg ved, at nogle mennesker ville afvise tanken om, at her står en fra regeringen og vil hjælpe, men SOLVIT er i bund og grund et netværk, der dækker alle 27 medlemsstater, og som findes netop for at hjælpe.

Jeg vil gerne fremhæve og takke alle, der arbejder i medlemsstaternes SOLVIT-centre. Sidste år mødtes jeg med det beskedne team, der bemande SOLVIT-centret i Det Forenede Kongerige. Måden, SOLVIT-centret fungerer på i Det Forenede Kongerige, er at følge bedste praksis, fordi det forsøger og benytter en SOLVIT+-model, der går længere end til at hjælpe virksomheder og enkeltpersoner, som kontakter det med et problem. Teamet er integreret i afdelingen for EU-lovgivning under Department for Business and Industry. En af mine mange ændringer havde til formål at sikre, at centrene er ordentligt bemandede i alle EU-lande uden undtagelse.

Jeg vil gerne sige til kommissær Barnier, at jeg i december rejste spørgsmålet om SOLVIT i Parlamentet, da De var til stede, og nævnte, at vi i udvalget i efteråret fik at vide, at den person, der i Deres egen medlemsstat bemandede SOLVIT-centret, var en erhvervspraktikant. Udvalgsmedlemmerne var himmelfaldne. Må jeg spørge, som jeg også gjorde i december, om situationen er ændret? Hvis De ikke kan oplyse Parlamentet om det, må jeg så bede om, at De finder ud af det? Det er vigtigt, at SOLVIT-centrene er ordentligt bemandede.

Det indre marked er et omdrejningspunkt for det, der binder os sammen. Det er vigtigt, at vores lovgivning er tydeligere og lettere for medlemsstaterne at tolke, så det indre marked kan fungere så smidigt som muligt, og forbrugere kan høste fordelene i form af lave priser og høj kvalitet.

Hvorfor er der egentlig ikke en SOLVIT-dag i Parlamentet? Hvorfor har vi ikke en plakat hængende i vinduerne i alle vores kontorer rundt om i valgkredsene, der reklamerer for SOLVIT? Hvad kan vi gøre for at informere alle nationale politikere og deres politiske kontorer om fordelene ved SOLVIT? Jeg håber, vi vil fortsætte med at støtte SOLVIT og hjælpe de borgere, vi er her for at repræsentere.

Morten Løkkegaard (ALDE). – (DA) Hr. formand! Jeg er skyggeordfører for betænkningen om resultattavlen for det indre marked og vil derfor koncentrere mig om det, og her er det jo en glædens dag. Det er en dag, hvor vi alle sammen kan være enige om, at disse resultattavler fungerer rigtig udmærket! De er dybest set en stor succes, og derfor kan man formentlig kun være enige om, at der skulle gøres mere for at fremme dem. Jeg noterer mig også med glæde, at det ser ud til, at socialdemokraterne har fundet ud af, at det i hvert fald ikke er en god idé at stemme imod det. Med hensyn til den berømte test, som er blevet foreslået, så tilslutter vi i den liberale gruppe os selvfølgelig dette forslag og har i øvrigt lidt svært ved at forstå, hvad den lidt defensive argumentation imod dette forslag egentlig går ud på. Men det kan vi vende tilbage til. Jeg noterer mig bare som generel betragtning, at det er dejligt, at der er bred enighed om forslagene og betænkningen i øvrigt.

Jeg skal koncentrere mig om et par af de gode ting, som jeg synes er kommet med i betænkningen. For det første er det lykkedes at få sat fokus på behovet for, at der kommer større kompetencer i medlemslandenes administrationer, både nationalt, regionalt og lokalt. Jeg mener, at et af problemerne med resultattavlerne er, at der faktisk stadigvæk mangler en del kompetencer ude omkring i, hvordan tingene kan komme til at fungere. Så det er godt, at det er med i betænkningen.

En anden god ting er, at der er fokus på håndhævelsen. Der er blevet sagt mange pæne ting om SOLVIT-centrene, og det tilslutter jeg mig fuldstændig. Og som den seneste taler var inde på, så kunne man

sagtens indføre en SOLVIT-dag her i Parlamentet. Jeg mener, at SOLVIT's største problem i dag er, at det ikke er kendt nok. Der er virkelig et stort behov for at sætte fokus på SOLVIT – meget mere end man gør i dag – hvilket bringer mig til mit sidste punkt, som går ud på at understrege, som det også fremgår af betænkningen, at dette er et formidlingsspørgsmål. Vi skal virkelig sørge for at slå på tromme over for pressen og over for offentligheden i øvrigt og sørge for, at der bliver sat meget mere fokus på f.eks. SOLVIT og resultattavlerne.

Generelt vil jeg sige, at jeg er rigtig glad for på min gruppes vegne at kunne sige, at vi støtter denne betænkning helhjertet, og så håber jeg selvfølgelig, at Kommissionen – og det kan jeg forstå på ...

(Formanden afbrød taleren)

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne begynde med at sige noget, der ikke er blevet sagt her i Parlamentet, og det er, at vi skylder kommissær Kuneva tak. Lige som alle andre medlemmer er jeg glad for, at de to kommissærer sidder her i dag, både hr. Dalli og hr. Barnier, som var medlem af vores udvalg før sin udnævnelse.

Jeg har personligt mødt det personale, der er ansvarligt for SOLVIT i Den Tjekkiske Republik. Det skal siges, at dette bestemt er en meget god anledning for det indre marked, men det er også nødvendigt at nævne forskellene på tilgangen i de forskellige lande. Det er tydeligvis vigtigt her med et grænseoverskridende element, og jeg håber, at begge kommissærer vil bidrage til at åbne det grænseoverskridende forbrugermarked og særligt til at nedbryde hindringer i form af forskellige nationale undtagelser, og at vi derved kan opnå fuld harmonisering af forbrugermarkedet.

Personligt mener jeg, at åbningen af det grænseoverskridende marked vil skærpe konkurrencen og i sidste ende tjene som et effektivt instrument til bekæmpelse af den økonomiske krise, vi står over for i dag.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Lad os tage fat i kommissær Barniers udtalelse under høringen af ham og gøre det indre marked til en ven. Hvis vi skal tage denne opgave alvorligt, skal vi gøre det indre marked til et hjemmemarked. Hvis vi gør det indre marked til et hjemmemarked, vil vi gøre det til et levested for EU-borgerne. Vi er Europa! Vi skal gøre det til et levested, ikke til et hjemsted. Der er forskel.

Det indre marked er ikke gennemført endnu. Der er stadig et stort udviklingspotentiale. Kommissionen må sætte fokus på alle hindringer og foreslå foranstaltninger til at fjerne dem. Euroen og det indre marked er vores mest succesrige svar på globaliseringens indre og ydre udfordringer. Det indre markeds styrke er EU-borgernes og SMV'ernes kvalifikationer, og de udgør 90 % af økonomien. Vi har derfor brug for at gennemføre Small Business Act i alle medlemsstater så hurtigt som muligt. Lad os gøre denne retsakt til et adelsmærke for det indre marked. Imidlertid er 80 % af økonomien i EU kreditfinansieret, og kun 20 % er finansieret af kapitalmarkederne. Det er noget, vi må huske på i forbindelse med omreguleringen af finansmarkederne.

Den tredje styrke er den konkurrencedygtige eksportøkonomi. Vi har også nogle få spændinger at løse op for, bl.a. den horisontale tilgang over for de sektorvise bekymringer, de fire friheder over for de forskellige sociale realiteter, kvalifikationskløften på først og fremmest skatte-, uddannelses- og forskningsområdet, og den bæredygtige sociale markedsøkonomi, der stadig mangler at blive indført. Vi har brug for en one-stop-shop for information om virksomheds- og forbrugerbeskyttelse, som er relevant for det indre marked.

Forummet for det indre marked og forhandlingen under ét om disse tre betænkninger den samme dag hvert år vil give os lejlighed til at stille os selv alle disse spørgsmål og gøre det indre marked til et hjemmemarked for alle borgere.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Jeg er glad for at få lejlighed til her i en prioriteret forhandling at omtale tre betænkninger om borgernes hverdag. Jeg vil desuden gerne lykønske vores ordførere med deres arbejde og nærmere bestemt nævne SOLVIT-netværket.

Netværket har nu eksisteret i otte år. Det har løst mange problemer effektivt, og dog er det stadig ukendt. Hvor mange gange har jeg ikke måttet henvise folk til dette netværk, hvis eksistens de end ikke anede, selv om det kunne styrke EU's image som beskytter af borgernes rettigheder.

Jeg må med skam – og jeg er meget glad for, at hr. Barnier er her – notere, at mit lands regering ikke rigtig gør noget for at fremme det. Det øgede antal sager ville dermed være en vanskelig opgave for den enlige erhvervspraktikant, som her i 2010 passer SOLVIT-netværket i Frankrig, som ganske vist kun har 60 mio. indbydere og kun har haft det andethøjeste antal klagesager i EU i 2009.

Problemløsningsprocenten er således forbløffende god, men tidsforbruget er forfærdeligt med gennemsnitligt 15 uger, før sagen behandles, hvilket er fem uger mere end det maksimalt tilladte.

Jeg vil derfor bede Kommissionen og medlemsstaterne om at tildele de rette finansielle og menneskelige ressourcer og iværksætte større oplysningskampagner især rettet mod erhvervslivet, som ikke indsendte flere klagesager i 2009 end i 2004.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, kommissærer! Jeg vil gerne takke ordførerne for deres konstruktive arbejde. Trods manglerne er EU's indre marked en stor succes, og jeg finder det vanskeligt at forstå hr. Colmans kritik. Målet for det indre marked er at give forbrugerne en lang række højt kvalificerede varer og tjenesteydelser til gode priser og samtidig garantere et godt forbrugerbeskyttelsesniveau. Derfor synes jeg, vi skal arbejde os hen imod fuld harmonisering af forbrugerrettighederne med et højt beskyttelsesniveau, så forbrugerne virkelig kan udnytte fordelene ved det indre marked. Det har særlig betydning for forøgelsen af den grænseoverskridende handel og e-handelen.

Jeg er overbevist om, at kollektive søgsmål ville være en effektiv måde at styrke Europas forbrugere på, men ud fra en europæisk og ikke en amerikansk model. I den henseende må vi holde op med at tøve og endelig skride til handling. Jeg er glad for, at kommissær Dalli tager sagen op.

Vi ved alle, at de fleste job skabes i servicesektoren. Det er derfor vigtigt, at EU har en ægte europæisk servicesektor, hvor iværksættere og forbrugere kan handle frit, ikke kun nationalt, men også i det indre marked. Vi har brug for et fungerende marked for sundhedsydelser. Det vil give bedre pleje, mere valgfrihed og kortere ventetider. I øjeblikket har vi en næsten ureguleret situation, og jeg regner med, at kommissær Dalli tager fat på det.

Et andet område, som vi må være mere opmærksomme på, er de finansielle tjenesteydelser, som vi ved, der stadig er problemer med. Vi har derfor brug for klare og troværdige regler, ikke mindst set i lyset af den finansielle turbulens, og kommissær Barnier vil tage denne udfordring op. Afbalancerede, rimelige og korrekte regler er godt for forbrugerne.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Hr. formand! Det er godt, at Parlamentet har udarbejdet en betænkning om SOLVIT med forslag til Kommissionen og medlemsstaterne.

Som skyggeordfører på betænkningen for De Europæiske Konservative og Reformister understregede jeg, mens betænkningen stadig var på udvalgsstadiet, at det var vigtigt at synliggøre SOLVIT over for EU-borgerne, især muligheden for, at borgere og navnlig virksomheder kan hævde deres rettigheder. Vi er sikkert alle sammen enige om, at det er væsentligt at køre en oplysningskampagne om SOLVIT-netværket som en alternativ konfliktløsningsmekanisme. Det skal ske, for at oplysningerne om SOLVIT's eksistens kan nå ud til de interesserede. Internettet er afgørende her, så det ville være godt, hvis Kommissionen lyttede til Parlamentets forslag og igangsatte oprettelsen af en fælles internetadresse med domænet solvit.eu for alle nationale SOLVIT-centre, og de medlemsstater, som hidtil ikke har gjort det, oprettede websider med nationale domæner, hvor der er link til den europæiske SOLVIT-portal.

Naturligvis er synliggørelse ikke alt. Det er også vigtigt at øge effektiviteten i de nationale SOLVIT-centre ved at tilføre kompetente medarbejdere og yde tilskud til SOLVIT på EU-plan.

Ślawomir Witold Nitrás (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg lykønsker alle ordførerne med deres betænkninger, som har to meget vigtige træk. For det første forsvares det indre marked faktisk meget konsekvent, om end der peges på mangler i synligheden. Betænkningernes anden store kvalitet er, at de generelt bliver godt modtaget. Jeg mener, at vi har en situation, hvor hele Parlamentet, også de medlemmer, der er meget skeptiske over for det frie marked, generelt forsvare det indre marked og dets værdier – det er disse betænkningers store kvalitet.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på flere specifikke anliggender. Med hensyn til SOLVIT har vi at gøre med et paradoks, som hr. Kurski sagde, hvor instrumentet, der skal udjævne forskelle, selv fungerer med varierende effektivitet i de forskellige lande. Efter min mening kræver dette en vis koordinering, fordi det skal være et konsekvent system, der ikke kun fungerer godt, men fungerer overalt på samme måde. Et vigtigt punkt i fru Thuns betænkning er de midler, som Kommissionen skal finde, så der i sidste ende kan udvikles en model til at sikre, at ingen af de retsakter, vi vedtager, er uforenelige med det frie indre marked. Det forekommer at være et afgørende anliggende i betænkningen. Hvis vi kunne opbygge en sådan mekanisme, ville vi heller ikke behøve bekymre os om fremtiden i det nye marked.

Barbara Weiler (S&D). – (DE) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Denne forhandling under ét her til morgen og alle tre betænkningers høje kvalitet antyder den høje prioritet, som det indre marked og forbrugerpolitikken har i Europa. Jeg vil gerne takke alle tre ordførere og de mange skyggeordførere og andre kolleger, som har frembragt dette fælles værk.

Jeg vil gerne fokusere på to afgørende punkter. Det første er, at vi, dvs. Kommissionen og parlamentsmedlemmerne, antager, at alt fungerer forholdsvis harmonisk i det indre marked, og at vi har oplyste forbrugere og ærlige leverandører. Det er ofte, men ikke altid tilfældet. Der er uansvarlige leverandører, som kun har øje for egen kortsigtet profit, og derfor har vi brug for skarpere markedsovervågning og tilsyn. Imidlertid findes der også uoplyste forbrugere. Vi har brug for bedre information. Det er ikke nok, at teksten på emballagen er læselig. Vi har brug for løbende information.

Der var en, der lige sagde, at vi har brug for tillid. Men tillid kommer af viden. Jeg har hørt, at kun en ud af to 14-15-årige tyskere ved, hvad inflation er. Jeg har ikke engang lyst til at spørge, hvad resultaterne af spørgeskemaet var, når det gælder ordet deflation. Skolerne skal være bedre gearet til at informere om interessekonflikten mellem leverandører og forbrugere. Det nævnes i mine kollegers betænkninger ...

(Formanden afbrød taleren)

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Hr. formand! Det er en grundlæggende rettighed i det indre marked for EU-borgere, når de ønsker at købe en vare eller en tjenesteydelse, uanset hvilken medlemsstat de befinder sig i, at blive tilbudt de samme priser eller takster, og når der er uoverensstemmelser, at kunne få en forklaring herpå.

Jeg tror, vi skal fokusere mere på problemerne med bank- og finansydelserne, da der i øjeblikket er store forskelle i det indre marked på gebyrerne for disse tjenesteydelser. Hvis man f.eks. er i Rumænien og ønsker at benytte sig af en ydelse, der tilbydes af banker – de samme banker, der også opererer i Frankrig, Italien og Østrig – betaler man flere gebyrer i Rumænien og meget højere priser. Sådant en situation er forkert, og jeg tror, at borgerne ikke blot i Rumænien, men også i andre medlemsstater har ret til at håbe, at EU-institutionerne vil spille en mere aktiv rolle med hensyn til at afklare disse uoverensstemmelser. Jeg vil gerne gentage, at jeg taler om gebyrer og ikke renter.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot især lykønske mine kolleger i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, som har arbejdet med den fremtidige resultattavle for det indre marked. Det er et spørgsmål, der ligger mig meget på sinde, da det udgør et glimrende værktøj til formidling af, hvordan medlemsstaterne behandler EU-direktiverne.

Det ligger mig også på sinde, fordi jeg konstant hører om emsige EU-regler, navnlig i mit hjemland Irland, og det skal lige fordøjes. Et hurtigt blik på resultattavlen vil vise, at Irland i ikke færre end 67 tilfælde har anvendt EU-direktiver forkert og er i fare for at overskride det gennemførelsesefterslæb, der er sat til højst 1 %,

Det rejser følgende spørgsmål: Hvem har skylden for denne angiveligt emsige lovgivning? Hvis en medlemsstat ikke gennemfører EU-lovgivningen korrekt eller tilføjer direktiverne yderligere regler, er det så EU's eller medlemsstatens fejl? Jeg tror, det muligvis og sandsynligvis er medlemsstatens.

Måske kunne en idé til fremtidens resultattavle være at tage direkte fat på sagen om overregulering eller forgyldning, som man også kalder det. Det synes jeg, ville være et positivt resultat.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne complimentere den person, der opfandt navnet SOLVIT. Det er enkelt, klart og siger nøjagtig, hvad det handler om.

Siden SOLVIT blev oprettet i 2002, har arbejdsbyrden været eksponentielt stigende fra år til år, så der i 2008 var en stigning på 22 % i de sager, der blev indsendt. Det vil sige 1 000 sager og med en løsningsprocent på 88 % en besparelse på 32,6 mio. EUR. Det er en imponerende statistik. Bagsiden er imidlertid, at det antal dage, det tog at løse problemerne, i gennemsnit steg fra 53 til 69 dage. Det bringer os frem til de nødvendige løsninger.

Det er indlysende, at der mangler personale. Det skal der gøres noget ved. Der skal være de nødvendige ressourcer. Der er brug for videreuddannelse i overensstemmelse med EU 2020-strategien om livslang læring og udveksling af bedste praksis, og det er vigtigt med regelmæssige møder. Jeg vil også foreslå, at der med det store antal lokale klager kunne være et aspekt i at behandle forespørgsler lokalt i første omgang.

Forbrugerne har også brug for mere oplysning. Jeg tror, en onlineadresse ville sikre dette og skabe mere tillid. Jeg tror, det er vigtigt, som en tidligere taler sagde, at der bliver holdt nøje øje med det, der sker i de enkelte stater med hensyn til gennemførelsen af EU-lovgivningen.

Endelig sagde en anden taler, at dette var en EU-løsning, hvor man desperat leder efter et problem. Jeg vil sige, at det er et EU-problem, der med held har fundet en løsning.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Hr. formand! Tillykke og tak til ordførerne og skyggeordførerne på de tre betænkninger. At der hersker enighed, giver optimisme med hensyn til det indre markedes fremtid.

Jeg vil gerne fremhæve to punkter. Det første punkt har at gøre med punkt nr. 10 i Thun-betænkningen. Jeg mener, det er grundlæggende, og jeg tror, det bedste, der kunne ske, ville være, at vi kunne få afklaret, at arbejdstagernes rettigheder, de sociale rettigheder og miljøbeskyttelsen ikke hindrer fremskridtet på det indre marked.

Det andet punkt vedrører SOLVIT. Det er en usædvanlig mekanisme, men den kræver stadig en hel del hjælp. For at sige det, som det er, tænkte jeg på at lægge pres på regeringen i Grækenland for at få den til at gøre noget ved det, fordi vi kun har to medarbejdere. Men da jeg hørte, at Frankrig kun har en enkelt erhvervspraktikant, tænkte jeg, at jeg ville lade hr. Barnier om at lægge pres på sin regering først.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Hr. formand, kommissærer, mine damer og herrer! Det nye onlinenetværk til problemløsning af sager om dårlig anvendelse af reglerne om det indre marked, kendt som SOLVIT, er et meget succesrigt system, for så vidt som det giver klageadgang uden formelle procedurer inden for ca. 10 uger.

Det blev oprettet i 2002, og arbejdsbyrden steg med 22 % i 2008. Selv om løsningsprocenten stadig er temmelig høj med 83 %, falder antallet af sager, der bliver løst. Det må være på tide, otte år efter oprettelsen, at tænke på at styrke denne institution ved at give den midlerne til at fungere effektivt.

Disse nye foranstaltninger ville gøre det muligt at hjælpe EU-borgere og virksomheder med at hævde deres rettigheder, særlig med hensyn til anerkendelse af kvalifikationer og deres sociale og opholdsmæssige rettigheder.

Jeg støtter derfor tanken om, at der ikke blot bør være mere personale i SOLVIT i medlemsstaterne, men også, at der bør indføres støtte og uddannelse, så personalet kan fungere så effektivt som muligt.

Det forekommer væsentligt, at regeringerne og vi selv som valgte repræsentanter for vores respektive valgkredse bør fremme SOLVIT-netværket, som muliggjorde en besparelse på 32,6 mio. EUR i 2008. Endvidere ville synliggørelsen af dette nye værktøj begrænse den overdrevne brug af retssystemet. Jeg ansporer derfor medlemsstaterne til at gennemføre alle EU-direktiverne i national ret og gøre borgere og virksomheder opmærksom på deres rettigheder i det indre marked gennem nationale medier og oplysningskampagner.

Til slut håber jeg på vegne af min politiske gruppe i Udvalget for Andragender, at samarbejdet mellem SOLVIT og vores parlamentsudvalg vil blive udbygget, så begge parter arbejder lettes.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordførerne med deres særdeles gode betænkninger. Vi har på det seneste talt meget om behovet for at genoplive det indre marked. Kommissæren talte også om det under høringen i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. Det bliver også tilfældet med professor Montis rapport, som vi afventer. Efter min mening er der ikke nok om selve det indre marked i EU's 2020-strategi. Det indre marked er noget, vi har brug for. Men vi har ikke brug for et indre marked af navn, det skal være af gavn. Det kan man ikke sige, at vi har nu. Vi har for mange hindringer for den firfoldige fri bevægelighed, og de begrænser markedets potentiale, mens protektionistisk politik fra medlemsstaternes side er ude af trit med principperne for det indre marked. På den ene side har vi brug for korrekt gennemførelse af loven i medlemsstaterne, og vi har brug for støtteinstrumenter, der fungerer godt, f.eks. SOLVIT, men vi har også brug for dybere ...

(Formanden afbrød taleren)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg kan kun støtte konklusionerne i min kollega fru Hedhs betænkning, navnlig med hensyn til behovet for en aktiv forbrugerpolitik rettet specifikt mod at beskytte sårbare forbrugere og lavindkomstgrupperne.

Jeg vil også gerne fokusere på nogle få andre væsentlige punkter i denne politik. Ganske vist er resultattavlen for det indre marked et vigtigt statistisk redskab, men det er fuldstændig utilstrækkeligt, eftersom det

udelukkende er rettet mod forbrugersektorens virkemåde og ikke skal forsøge at løse EU-forbrugernes problemer på dette marked.

Resultattavlen for det indre marked bør ikke kun gælde markedsefterspørgslen og forbrugerne som passive modtagere for enden af kæden. Det står mere og mere klart, at forbrugerne fremover skal spille en ansvarlig og aktiv rolle ved at påtage sig et bæredygtigt, etisk, socialt ansvarligt og økologisk forbrug. Resultattavlen bør derfor revideres og indikatorerne indbygges i den, for så vidt angår de sociale og miljømæssige aspekter af disse valg, som bliver mere og mere vigtige.

Endelig skal lovene om energiforbrug, transport, miljø, digitalteknologi osv. inddrages i gennemgangen af regelværket ...

(Formanden afbrød taleren)

Franz Obermayr (NI). – *(DE)* Hr. formand! Jeg vil gerne tale om forslag til forbrugerbeskyttelse og vil naturligvis gerne starte med at nævne de positive aspekter. Hermed mener jeg midlerne til at informere og kvalificere forbrugerne ved at give dem mere oplysning på alle niveauer fra kommunalt, lokalt og regionalt plan helt op til grænseoverskridende anliggender på EU-plan, synliggørelse af forbrugeren – som vi gør i Østrig gennem antitrustlove – og naturligvis strengere straffe til skødesløse banker, der giver uovervejede kreditter. En standardiseret kreditform er også et yderst positivt træk.

Imidlertid vil jeg også gerne komme ind på nogle problematiske emner, nemlig alvorlige mangler i loven om garantier og ukorrekte kontraktbestemmelser, som straffes mere alvorligt i lande som Østrig. Jeg vil gerne foreslå, at begunstighedsprincippet anvendes her, således at nationale regler, der giver forbrugerne en bedre beskyttelse, i givet fald må anvendes.

Mairead McGuinness (PPE). – *(EN)* Hr. formand! Forbrugerbeskyttelse kan vi alle gå ind for. Vanskeligheden består i, at nogle medlemsstater, som andre talere har været inde på, ikke følger handling til ord med hensyn til SOLVIT-ordningen. Det skal der ses nærmere på, så der er ordentlig bemanning.

Men jeg vil lige omtale nogle praktiske eksempler på forbrugerproblemer, som dukker op hos mig. Her i morges fik jeg en sag om ejendomshandler på tværs af EU. Jeg ved, at EU ikke har kompetence på dette område, men jeg vil gerne bede medlemsstater, som har problemet, om at behandle andre landes borgere, som de ville behandle deres egne, og jeg tror, der ligger en sag her, vi må reagere på.

Det andet vedrører virksomhedsvejvisere. European City Guides har givet os enorme hovedbrud her i Parlamentet, og de fortsætter med at drive virksomhed, fordi de nyder en vis beskyttelse i den medlemsstat, hvor de er hjemmehørende. Dette skal der gøres noget ved, fordi borgernes mening om det indre marked farves af deres erfaringer på dette område, selv om EU ikke har nogen aktier i det.

Christel Schaldemose (S&D). – *(DA)* Hr. formand! Tak for en god debat her i dag. Jeg er glad for, at hr. Barnier og hr. Dalli har støttet så meget op omkring behovet for at tænke på forbrugerne på det indre marked. Men jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et særligt punkt i fru Hedhs betænkning, nemlig punkt nr. 40, hvor vi foreslår etablering af et europæisk forbrugeragentur. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om det er noget, I vil arbejde for. Et sådantagentur kan være med til at samle data ind, det kan være med til at lave studier om forbrugeradfærd, og det kan selvfølgelig også fungere som vagthund over for Kommissionens arbejde og over for Parlamentets arbejde omkring forbrugerspørgsmål. Derfor vil jeg gerne høre, hvad I synes om den idé, om I vil arbejde for det – og for min skyld kunne vi sagtens placere sådan etagentur enten på Malta eller i Frankrig, hvis det kan hjælpe processen.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – *(FR)* Hr. formand! Fru Schaldemose har netop understreget kvaliteten af denne forhandling og bl.a. punktet om et forbrugeragentur, som, hvis jeg ikke tager fejl, allerede findes i Canada, og hr. Dalli vil fortælle os, hvor vi står i dag. Jeg er enig i denne vurdering af kvaliteten af debatten og kvaliteten af alle konstruktive, kritiske taler og forslag, der er kommet frem om gennemførelsen og evalueringen, om overvågningen af disse 1 500 – og jeg gentager til ære for alle, der lytter med – 1 500 direktiver eller tekster, som regulerer dette store europæiske marked. Jeg kunne godt tilføje, at jeg ikke er sikker på, om jeg ikke foretrækker at tale om det store europæiske marked frem for det indre marked, eftersom det ville være tydeligere for borgere og forbrugere.

Jeg vil gerne minde Dem om princippet bag min indsats i Kommissionen de næste fire år, sådan som jeg også udlagde det for hr. Harbour, formanden for Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, og som svar på hr. Triantaphyllides' tale.

Mit mål er dag for dag, lov for lov at sikre, at det europæiske marked igen kommer til at tjene de borgere, der bebor vores kontinent. Jeg har et andet mål, og det er at sikre, at markederne, eftersom jeg også er ansvarlig for regulering og tilsyn, især finansmarkederne, som der er blevet talt meget om de seneste måneder, atter kommer til at tjene realøkonomien og borgerne.

Jeg ønsker, at borgerne, forbrugerne og små virksomheder får ejerskabet til dette marked igen. Det er det, der skal drive den indsats, som jeg får den ære at lede i kommissærkollegiet. Det er et spørgsmål om tillid, for at bruge det ord, som hr. Rochefort og fru Rühle netop brugte, gensidig tillid. Derfor takker jeg fru Thun Und Hohenstein desto mere for hendes højt kvalificerede betænkning om resultattavlen for det indre marked, som Kommissionen udgiver.

Der er mange ideer i denne betænkning og i alt andet, jeg har hørt, som er værd at tage fat på eller undersøge nærmere. Hr. Bielan har støttet ideen om indikatorer for anvendelsen af reglerne i Fru von Thuns betænkning. Fru Gebhardt har også nævnt den økonomiske og sociale vurdering af direktiver og konsekvensanalyser. Måske skulle jeg nu svare på hr. Harbours konstruktive kritik af 2020-strategien. Desuden hørte jeg fru Handzlik sige, at vi ikke talte nok om det indre marked.

Når man rigtig læser 2020-strategien, som Kommissionen offentliggjorde i sidst uge, står det indre marked faktisk helt centralt i denne strategi, f.eks. intelligent vækst med patenter og andre værktøjer, grøn vækst med korrekt brug af offentlige indkøbskontrakter og inklusiv, rimelig eller fair vækst. Det indre marked er overalt – det skal være overalt – men 2020-teksten er ikke beregnet til at nævne alt. F.eks. indeholder den ikke noget om udenrigspolitik og forsvarspolitik, og det er heller ikke meningen, at den skal overtage Kommissionens opgave med at håndhæve, føre tilsyn med og overvåge den korrekte gennemførelse af alle tekster. Tro mig, jeg føler mig ikke fritaget for pligten til at kontrollere og reagere, sommetider ved hjælp af overtrædelsesproceduren, for at sikre en ordentlig anvendelse af reglerne for det indre marked. Men jeg vil altid, og jeg gentager, prioritere enighed, tillid og forklaring frem for tvang.

Der er andre gode ideer i fru Thun Und Hohensteins betænkning. Der er partnerskabet med medlemsstaterne og dannelsen af forummet for det indre marked, som jeg støtter. Vi kunne måske i øvrigt samle nogle initiativer i dag på nogle af de områder, jeg dækker sammen med hr. Dalli, f.eks. gennemførelse eller synliggørelse og fremme af SOLVIT-netværket, og dermed få tingene gjort samtidig.

Jeg har talt om at tillægge virkningen af overvågning lige så stor betydning som virkningen af udmeldingen. Det er min måde at føre politik på, og derfor mener jeg, at resultattavlen skal sætte os i stand til ikke blot at foretage en kvantitativ evaluering – hvor mange direktiver er gennemført – men også en kvalitativ evaluering.

Jeg mener, at hr. Hoang Ngoc, i øvrigt meget præcist, omtalte kvaliteten af gennemførelsen af lovene, kvaliteten af gennemførelsen i national ret og kvaliteten af selve lovene, hvilket for en lovgiver eller kommissær er en god øvelse i klarhed. Under alle omstændigheder er alle disse ideer værd at gå videre med, som hr. Schwab og fru Roithová netop sagde.

For at slutte med nogle få korte kommentarer om SOLVIT støtter jeg den udmærkede idé at oprette webstedet SOLVIT.EU. Det skal give information eller henvise brugeren til nationale websteder. Vi vil hurtigt sætte gang i arbejdet med dette SOLVIT.EU-websted samtidig med et andet projekt, der vedrører Dit Europa-webstedet, som mine afdelinger arbejder med. Men som hr. Kelly sagde, er ordet SOLVIT i hvert fald enkelt og tydeligt, og jeg er enig i denne positive vurdering.

SOLVIT fungerer godt, men det kunne fungere bedre. Der er for mange borgere og virksomheder, som stadig ikke er klar over deres rettigheder og den måde, de kan hævde dem på, og jeg noterer mig fru Werthmanns bemærkning om, at der er brug for større åbenhed. Jeg mener også, at flere, fru Vergnaud, hr. Rossi, fru Stihler og fru Rapti, har nævnt de utilstrækkelige midler, der bruges på SOLVIT, ikke kun i Frankrig i øvrigt, selv om jeg tydelig hørte, hvad der blev sagt. Det er ikke som fransk minister, jeg står her, selv om jeg er tidligere minister i Frankrig, men tro mig, når jeg siger, at jeg vil se nærmere på, hvad der foregår i mit hjemland, og sørge for, at det fungerer ordentligt, lige som jeg vil gøre det i alle andre lande.

Der skal selvfølgelig være de rette og nødvendige midler, og jeg vil kontrollere det under mine næste besøg ude på stedet. Disse værktøjer er, gentager jeg, nødvendige for en ordentlig kontrol af, hvordan det indre marked fungerer. Og dette marked er ikke fuldt gennemført. Vi må relancere det og videreudvikle det, hvilket også flere har nævnt, hr. Stolojan, fru Gebhardt, hr. Karas, hr. Kožušník, både den grænseoverskridende handel og inden for hvert land. Vi må fjerne hindringerne, og derfor siger jeg til hr. Harbour, at det er vigtigt at fastslå, hvor manglerne findes, hvilket måske ikke understreges nok, men som ikke desto mindre er fastlagt

i 2020-strategien. Jeg vil gå i gang med det sammen med mine 12 eller 15 kommissærkolleger, som på den ene eller anden måde er ansvarlige for anvendelsen af direktiverne om det indre marked.

Jeg vil slutte med nogle bemærkninger til tre bestemte punkter. Ja til tæt samarbejde, som hr. Busuttill nævnte, mellem SOLVIT, Ombudsmanden og Udvalget for Andragender. Det er også den vej, jeg vil gå.

Jeg takker fru Rühle og de øvrige medlemmer af Budgetudvalget for deres vilje til at forsvare SOLVIT's budget. Jeg støtter fru Grunys idé om at arrangere høringer og seminarer. Vi har allerede et eller to af disse om året – men jeg vil tjekke, om det er nok – mellem alle de SOLVIT-projektansvarlige i medlemsstaterne, sommetider også i regionerne.

Med hensyn til kritikken af "indre marked-testen", som er fremført af flere medlemmer af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, vil jeg uden at dramatisere sagen minde alle om, at ethvert lovforslag skal overholde traktaten. Ordføreren mener, at forslaget skal gennem en test med hensyn til forenelighed med principperne for det indre marked. Det er én ting, og jeg skal også holde et vågent øje med en række sociale, miljømæssige og økonomiske kriterier, eftersom jeg stærkt går ind for en forhåndsvurdering af alle lovtekster.

Det er de forpligtelser, der omgærdet enhver lov, hvis vi skal forsøge at konstruere den bedste lovsamling, der kan tjene borgerne, forbrugerne og erhvervslivet i Europa.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som min kollega Michel Barnier finder også jeg det meget oplivende at være part i en så levende forhandling og høre så mange velfunderede synspunkter om forbrugeranliggender. Det lover godt for vores samarbejde i en sand partnerskabsånd og opfyldelsen af vores målsætning om at prioritere forbrugerne.

Lad mig komme ind på et enkelt punkt, som jeg nævnte i mit første indlæg. Ud over de økonomiske argumenter for en stærk, effektiv og korrekt håndhævelse af forbrugerpolitikken bør vi holde os for øje, hvilken central rolle dette kan spille i genskabelsen af forbindelsen mellem Europa og dets borgere – måske den største rolle af alle. Jeg ved, at en af mine vigtigste opgaver er at koordinere denne indsats i Kommissionen, og Deres årvågenhed vil være særdeles velkommen og betryggende.

Resultattavlen for forbrugermarkederne er et værktøj, der sætter os i stand til at påvise svigt i markedet og giver os mulighed for at gå videre med en analyse af, hvordan vi afhjælper dem. Jeg mener, det er en central mekanisme, der tjener et særdeles reelt formål, og vi kan få nyttige fordele ud af at videreudvikle og styrke den.

Resultattavlen vil være vores øjne og ører, der leder os til problemområderne. En bedre afspejling af forbrugervinklen i alle EU's politikker vil sammen med vores fælles forpligtelse til effektiv håndhævelse føre til en stærkere EU-forbruger og de deraf følgende økonomiske fordele.

Efter en offentlig høring sidste år evaluerer Kommissionen nu kommentarerne til kollektive søgsmål og agter at finde en løsning, som opfylder EU-forbrugernes behov, uden at vi får amerikanske tilstande. Alternativ konfliktløsning bliver vores primære drivkraft i den henseende.

Min ven Michel Barnier har allerede forklaret den centrale plads, som det indre marked indtager i EU 2020-strategien. Hvis jeg ser nærmere på teksten, er der også en klar forståelse af, at forbrugerne fortsat skal være kernen i det indre marked. Forbrugerne optræder som drivkraft for det indre marked, og vi agter at fortsætte med at befæste deres centrale plads.

Jeg ser spørgsmålet om forbrugeruddannelse som en nøgle til forbrugerkvalificering. Vi ser da også på, hvordan vores Dolcetta-program kan udbygges yderligere for at dække nye områder.

Vedrørende det sidste punkt om et europæisk forbrugeragentur skal det understreges, at håndhævelse udelukkende påhviler medlemsstaterne, og de skal stille tilstrækkelige ressourcer til rådighed, for at denne udføres ordentligt. Traktaten giver imidlertid retsgrundlag, for at EU kan støtte og supplere deres indsats. Det skal nøje evalueres, på hvilke områder EU kan supplere den nationale offentlige håndhævelse, og hvilke institutionelle strukturer der er de rette til det. Kommissionen vil nøje vurdere de forskellige valgmuligheder.

Jeg glæder mig meget til at gøre seriøse og fortsatte fremskridt sammen med Dem i den tid, jeg har ansvaret for dette område.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, ordfører. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle for denne spændende forhandling, for de livlige reaktioner og de seriøse refleksioner. Begge kommissærers tilstedeværelse og udtalelser og mange kommissionsmedarbejderes tilstedeværelse viser, at dette nye Parlament og den nye Kommission vil arbejde tæt og godt sammen om en videreudvikling af det indre marked.

Det indre marked er et af de største resultater, som EU har nået, og jeg vil gerne sige tak for de positive reaktioner på de forslag, som jeg har medtaget i min betænkning. Til socialdemokratiske kolleger, der er bekymrede over punkt nr. 10, "indre marked-testen", vil jeg gerne minde om, at det for det første ikke er noget nyt. Dette forslag blev vedtaget af Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse så langt tilbage som 2003 og indgår i strategien for det indre marked. Vi skal ikke være bange for den. Testen truer ikke nogen af EU's sociale resultater. Vi hørte jo da lige før fra kommissæren, at Kommissionen evaluerer nye direktiver ud fra sociale, økonomiske og økologiske perspektiver, så der er ingen grund til panik. Det, vi alle bekymrer os om, er at videreudvikle det indre marked og desuden at sikre, at der ikke sniger sig protektionisme ind i Kommissionen.

Den europæiske integration vil kun udvikle sig, når borgerne er bevidste og aktive, og de offentlige institutioner er kompetente, effektive og borgervenlige. I denne betænkning har jeg foreslået en række løsninger, så De alle her i Parlamentet effektivt og godt kan inddrage Deres valgkreds i den europæiske integrationsproces og gennem en reel styrkelse af det indre marked også øge vælgerens andel i det indre marked, som er EU's store succes. Vi må fortsætte med at udforme instrumenter, som vil hjælpe på udviklingen af det indre marked. Den samtidige offentliggørelse af fire rapporter er et meget vigtigt element, lige som bedre koordinering og bedre gennemførelse af lovgivningen i national ret. Vi bør ikke reagere negativt på ordet "marked". I den del af verden, jeg kommer fra, kunne vi ikke bruge dette marked i mange årtier, og vi ved, hvad der kom ud af det.

Endelig minder vi borgerne om, at kernen i det indre marked er de fire friheder, og det understreges i min betænkning. Det er yderst vigtigt ikke at begrænse frihederne i dette marked, at hjælpe borgerne med at gøre stigende og fuld brug af disse friheder og at udvikle dem og ikke ødelægge noget, vi har nået hidtil.

Anna Hedh, ordfører. – (SV) Hr. formand! Jeg har lyttet interesseret til alle de intelligente og interessante bidrag til denne forhandling. Jeg er også meget glad for, at de to ansvarlige kommissærer lover at arbejde sammen om at udvikle og forbedre EU's forbrugerpolitik. Jeg vil gerne føje et par punkter til selv.

Forbrugerorganisationerne har en enormt vigtig opgave i at henlede myndighedernes opmærksomhed på forbrugernes problemer i hverdagen. Derfor bør de instrumenter, som forbrugerorganisationerne har til rådighed, forbedres for at gøre det lettere for dem at handle effektivt på EU-plan såvel som nationalt plan.

Yderligere må vi opfordre medlemsstaterne til at konsultere forbrugerorganisationerne så meget som muligt på alle stadier af beslutningsprocessen, hvad forbrugerpolitik angår. Jeg er også glad for, at kommissær Dalli kom ind på betydningen af, at medlemsstaterne sikrer, at der er tilstrækkelig finansiering og personale til rådighed til at udvikle resultatavlen yderligere.

Endelig skal resultatavlen ikke kun bruges til at fremme en bedre forbrugerpolitik, men snarere til at påvirke alle politikområder, som er af betydning for forbrugerne, og sikre, at forbrugeranliggender i højere grad integreres i alle EU-politikker. Desuden bør resultatavlen stimulere en mere generel diskussion om forbrugerpolitiske spørgsmål, både på EU-plan og nationalt plan. Jeg vil virkelig glæde mig til endnu en forhandling om det indre marked og forbrugerbeskyttelse her i Parlamentet om et års tid.

Cristian Silviu Buşoi, ordfører. – (RO) Hr. formand! Jeg ønsker at takke kommissær Barnier og mine kolleger, der har givet positiv feedback på ikke kun min første betænkning, men også på selve SOLVIT-netværket. Jeg mener, at SOLVIT giver forbrugerne en praktisk løsning. Derfor synes jeg, det skal forbedres og synliggøres af os og medlemsstaterne, således at så mange EU-borgere som muligt hører om SOLVIT's eksistens og kan forsvare deres rettigheder med assistance fra SOLVIT.

Jeg mener, at det resultat, vi har nået, både i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og Udvalget for Andragender, er tilfredsstillende. SOLVIT er et netværk, som allerede fungerer godt. Vi har imidlertid brug for løsninger på en række problemer, som både SOLVIT's brugere og personalet støder på. Betænkningen indeholder nogle af disse løsninger, mens andre er sat til debat under denne forhandling.

Ud over behovet for en øget bemanding af SOLVIT-centrene for at sikre resultaterne skal personalet også være passende kvalificeret og modtage undervisning i reglerne for det indre marked. En anden, lige så vigtig faktor er SOLVIT-medarbejdernes behov for juridisk bistand fra såvel embedsmænd hos de offentlige myndigheder som Kommissionen, fordi de sager, SOLVIT får forelagt, er så komplicerede. Kommissionen er sommetider for sent på den med at svare på anmodninger om juridisk bistand fra SOLVIT-personalet, hvilket fører til visse forsinkelser i hele processen med at løse problemerne.

Jeg vil gerne takke kommissær Barnier for at love Parlamentet, at han så hurtigt som muligt vil åbne webstedet www.solvit.eu.

Jeg tror fuldt og fast på, at denne betænkning markerer et vigtigt skridt i retning af en bedre SOLVIT-drift. Derfor beder jeg alle grupper om at stemme for min betænkning.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet

Afstemningen finder sted om lidt.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Det er utroligt, at de officielle myndigheder på to centrale områder som sundhed og forbrugerbeskyttelse i Malta og Gozo er fuldstændig passive trods åbenlyse overtrædelser.

På de maltesiske øer er medicin meget dyrere end i et andet EU-land, nemlig Belgien. Jeg vil gerne give følgende eksempler:

Galvus 50 mg (diabetespiller)

Pris i Malta for en æske med 28: 27,84 EUR

Pris i Bruxelles for en æske med 180: 135,13 EUR

I Malta koster 180 piller således 178,97 EUR sammenlignet med 135,13 EUR i Bruxelles.

Tegretol 200 mg

Pris i Malta for en æske med 50: 17,00 EUR

Pris i Bruxelles for en æske med 50: 7,08 EUR

Zocor 20 mg

Pris i Malta for en æske med 28: 34,94 EUR

Pris i Bruxelles for en æske med 84: 21,71 EUR

I Malta koster 84 piller således 104,82 EUR sammenlignet med 21,71 EUR i Bruxelles.

Det er blot nogle få eksempler på en situation, som bidrager til de fleste maltesiske familier i forvejen vanskelige situation. EU roser sig af sundhed og forbrugerbeskyttelse, men på de maltesiske øer er prisen på medicin uden rimelig grund bare steget og steget.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Et effektivt fungerende indre marked er forudsætningen for en tilstrækkelig garanti for de rettigheder, som traktaten giver i form af fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser, varer og kapital inden for Fællesskabet. I en krisetid kan det også hjælpe med at skabe et stabilt økonomisk miljø med velstand. Imidlertid kan det indre marked ikke udfylde sin funktion uden korrekt gennemførelse, anvendelse og håndhævelse af lovgivningen. Medlemsstaterne har en forpligtelse til at gennemføre love til tiden, hvis de har forpligtet sig til at gøre det i henhold til en aftale. Et gennemførelsesefterslæb på 1 % kan synes lille, men hvis vi medregner antallet af direktiver, der for sent eller slet ikke er gennemført, har det en betydelig virkning på det indre markeds funktion. Der opstår jævnlige tvivl vedrørende visse medlemsstater. Jeg støtter fremskaffelsen af mere detaljeret information på Kommissionens websted om direktiver, der ikke er blevet gennemført. Denne information bør bidrage til større bevidsthed hos de offentlige myndigheder og forvaltninger i medlemsstaterne i bred forstand. Jeg hilser opfordringen til medlemsstaterne om at vedtage væsentlige foranstaltninger velkommen, bl.a. tildelingen af ressourcer til at sikre et velfungerende grænseoverskridende netværk af elektroniske informationssystemer til rettidig informationsudveksling, især om farlige forbrugsvarer (RAPEX) og fødevarer og foder (RASFF)

eller netværket til samarbejde på forbrugerbeskyttelsesområdet (CPC). Disse systemer fungerer stadig ikke ordentligt, og man kan ikke stole på dem i alle medlemsstater. Det er også nødvendigt at være opmærksom på den korrekte anvendelse af direktiverne. Dette kan nås gennem effektivt samarbejde mellem organer på nationalt, regionalt og lokalt plan.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Der skal ske alvorlige overvejelser med hensyn til de eksisterende tværeuropæiske klagemekanismer såsom SOLVIT. Denne alternative klageadgang udnyttes ikke nok på grund af mangel på viden om dens eksistens hos borgere, forbrugere og virksomheder og som følge af de utilstrækkelige ressourcer, der afsættes på nationalt plan. SOLVIT-centrene i de enkelte medlemsstater (samt Norge, Island og Liechtenstein) er underbemandede og underbemidlede, og der skal sørges for mere uddannelse af personalet og finansiering til forbedring af den administrative kapacitet i centrene. Jeg opfordrer Kommissionen til at prioritere gennemførelsen af SMAS-projektet, bistandstjenesterne for det indre marked. Jeg foreslår, at Kommissionen overvejer at medtage en detaljeret oversigt over SOLVIT's fremskridt, resultater og mangler i resultattavlen for forbrugermarkederne. Endvidere skal medlemsstaterne i et forsøg på at bevidstgøre folk gennem nationale oplysningskampagner synliggøre SOLVIT som en hurtig og tilgængelig alternativ konfliktløsningsmekanisme. Endelig skal der være en tydelig forbedring fra Kommissionens og medlemsstaternes side med hensyn til at højne bevidstheden om de muligheder, som det indre marked tilbyder borgere, forbrugere og virksomheder.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Et samfund, som frit udnytter de muligheder, som det indre marked giver, er grundlaget for en vellykket europæisk integrationsproces. Vi kan ikke opbygge en ægte forenet europæisk union, hvis folk ikke er overbevist om, at hele Europa er deres hjem. Det formål kan primært opfyldes ved hjælp af SOLVIT. Man kan med sikkerhed sige, at etableringen af SOLVIT-systemet i 2002 var en af de begivenheder i Europas historie som forenet kontinent, der kan synes ubetydelig, men som med tiden har givet uventede resultater. Tanken bag systemet går direkte tilbage til selve tanken med den europæiske integration eller med andre ord, det er primært til for at tjene EU-borgerne og ikke bestemte medlemsstater eller regeringer.

Findes der noget bedre end at give almindelige mennesker et simpelt instrument, der kan sætte dem i stand til at løse problemer, der begrænser deres aktivitetsfrihed i det indre marked? Imidlertid viser næsten et årtis erfaringer, at der er utallige hindringer, der afholder folk fra at udnytte systemets muligheder fuldt ud. Vi bør derfor bakke op om forslagene i betænkningen fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. Frem for alt bør vi koncentrere os om at synliggøre SOLVIT blandt borgerne i medlemsstaterne, fordi de ved meget lidt om det. Tilførsel af flere finansielle og personalemæssige ressourcer og yderligere uddannelse eller udnævnelse af en SOLVIT-forbindelsesofficer er nyttesløst, hvis folk ikke ved, at de har sådan et instrument til deres rådighed. Efter min mening skal derfor alle foranstaltninger, vi træffer, begynde med dette, om end vi heller ikke skal opgive de øvrige ideer.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Et velfungerende indre marked skal fortsat prioriteres af Parlamentet med tjenester som SOLVIT, der er afgørende for at sikre, at det er tilfældet. Betænkningen understreger dette punkt og sætter fokus på de problemer, som denne tjeneste står over for. Selv om vi alle er klar over, at aspekter som kommunikation og synliggørelse af SOLVIT-tjenestens medieprofil har afgørende betydning, kan vi stadig se, at disse problemer fortsat dukker op, som de har gjort det siden starten. Medlemsstaterne og Kommissionen skal sikre, at EU-borgerne, erhvervslivet og navnlig de små og mellemstore virksomheder, som behøver støtte til at kunne udnytte det indre markeds faciliteter fuldt ud, også får adgang til midler, som kan sikre information og hurtige løsninger. Endvidere kræver SOLVIT-centrene ekstra ressourcer. Hermed mener jeg kvalificeret personalet og videreuddannelse af det. Medlemsstaterne må indse, hvor vigtige disse centre er, og hvor stor betydning de har for at sikre korrekt gennemførelse af det indre markeds regler. Jeg tror, der er langt til, at fordelene ved denne tjeneste udnyttes fuldt ud af borgerne og erhvervslivet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Forbrugerbeskyttelse i EU skal være designet på en sådan måde, at borgerne kan drage nytte i det indre marked af et bredt udvalg af produkter og tjenester af høj kvalitet og samtidig have tillid til, at deres rettigheder som forbrugere beskyttes, og at de kan udøve dem effektivt, hvis behovet opstår. Det siger sig selv, at dertil også kræves, at forbrugerne er bekendt med deres rettigheder og pligter i henhold til gældende lov. Initiativerne i betænkningen til tilvejebringelse af klarhed og oplysning for EU-borgerne er derfor vigtige og skal gennemføres hurtigt. Den stigende kompleksitet i servicesektoren er navnlig et enormt problem, der gør det mere og mere vanskeligt for forbrugerne at træffe informerede valg, når de køber varer og tjenester. Forbrugernes viden såvel som deres behov, som også afdækkes i forbrugerbarometeret, skal tages i betragtning af EU-institutionerne i deres politikker og lovgivning. Vi bør sigte mod større harmonisering af forbrugerbeskyttelsesreglerne – og dermed mener jeg højeste fællesnævner

– på grund af den stigende grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser. I alle vores forsøg på at forbedre det indre marked, må vi imidlertid ikke glemme den omfattende import fra tredjelande. I den henseende har vi brug for mere samarbejde mellem toldmyndigheder og forbrugerbeskyttelsesmyndigheder i medlemsstaterne for at beskytte forbrugerne mod usikker import.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Gennem årene har EU's forbrugerbeskyttelsespolitik ændret sine grænser for at afspejle forandringerne i folks behov og forventninger. Med næsten 500 mio. forbrugere spiller EU's indre marked en stor rolle for opfyldelsen af målsætningerne i Lissabonhandlingsplanen (økonomisk vækst, beskæftigelse og stigende konkurrenceevne), idet forbrugernes forbrug sikrer EU's velstand. Takket være den hurtige udvikling i e-handelen er den grænseoverskridende dimension af forbrugermarkederne frem for alt vokset betydeligt og gør det endnu mere vigtigt med en høj grad af forbrugerbeskyttelse. Desværre bliver de gældende EU-regler på forbrugerområdet imidlertid ikke gennemført og håndhævet i samme grad i alle medlemsstater. Efter min mening er det afgørende, at der føres et bedre tilsyn med markedet og håndhævelsesmekanismerne og deres effektive og omfattende gennemførelse, for at forbrugertilliden kan øges. På denne baggrund støtter jeg ordførerens forslag om, at Kommissionen nøje overvåger vedtagelse og gennemførelse af EU's forbrugerrettigheder i medlemsstaterne og hjælper dem med dette på enhver måde. Jeg tror, EU bør overveje ideen om at skabe et europæisk kontor for forbrugerbeskyttelse, som kunne fungere som et centralt koordineringskontor, der specifikt skal beskæftige sig med løsning af grænseoverskridende tvister for at støtte og supplere de relevante forbrugerbeskyttelseskontorer i medlemsstaterne med at gennemføre og håndhæve EU's forbrugerbeskyttelsesregler. Jeg tror ikke, at EU's forbrugerbeskyttelsesregler er til megen nytte, hvis de ikke er korrekt vedtaget, gennemført og håndhævet på nationalt plan.

5. Bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Coelho for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold (KOM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028(COD)) (A7-0015/2010).

Carlos Coelho, ordfører. – (PT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I dag taler vi om absurde situationer såsom en studerende, der får et visum med henblik på at deltage i et kursus i Belgien. Da dette ikke henhører under anvendelsesområdet for direktiv 2004/114/EF, har han ikke lov at rejse til Nederlandene for at indhente oplysninger til sit speciale på et specialiseret bibliotek eller til at nyde godt af en weekend for at lære Barcelona at kende, fordi han vil blive arresteret i det land, som udstedte visummet.

I Schengenaftalen hedder det, at indehavere af et visum til længerevarende ophold kun må opholde sig på den medlemsstats område, som udstedte visummet. De må hverken rejse til andre medlemsstater eller være i transit gennem andre medlemsstater, når de vender tilbage til deres hjemland.

Schengenaftalen står for fri bevægelighed. Enhver, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, bør frit kunne færdes i et område, som ikke har nogen indre grænser. Den ideelle løsning ville være, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelse til at give opholdstilladelse til tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af et sådant visum. Det sker imidlertid ikke i de fleste medlemsstater.

Medlemsstaterne har midlertidigt klaret denne situation ved at udstede D- og C-visa, som giver indehavere af visa til længerevarende ophold lov at færdes frit i Schengenområdet i de første tre måneder. Den slags visa vil blive afskaffet fra april 2010, når fællesskabskodeksen for visa træder i kraft, hvilket gør det endnu mere presserende, at der findes en løsning på dette problem.

De ændringsforslag, som jeg har stillet, og som støttes af størstedelen af medlemmerne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, bidrager til at løse dette problem uden at mindske sikkerheden i Schengenområdet.

Forpligtelsen til at konsultere Schengeninformationssystemet, når ansøgninger om visum til længerevarende ophold behandles, er den samme procedure som den, der allerede gælder for tredjelandsstatsborgere, som er indehavere af en opholdstilladelse. Således imødegår vi enhver frygt for mindre sikkerhed.

Sandheden er, at adskillige medlemsstater har udstedt visa til længerevarende ophold og senere opholdstilladelser uden først at konsultere SIS, især hvad angår kravene i artikel 96 om virkningerne af afslag på visum.

Denne praksis mindsker sikkerheden i Schengenområdet og skaber problemer ved de ydre grænser i tilfælde, hvor enkeltpersoner med et gyldigt visum er registreret i SIS. Dette skaber komplicerede og unødige situationer for enkeltpersoner og grænsevagter, der skal forsøge at finde ud af, om det pågældende visum er forfalsket, om SIS-systemets data er unøjagtige og bør fjernes, eller om visummet aldrig skulle have været udstedt.

Det initiativ, som vi skal stemme om, vil gøre det muligt, at indehaverne af visum til længerevarende ophold kan færdes frit i tre måneder inden for en seks- måneders periode. Dette er den samme periode, som gælder for indehaverne af opholdstilladelser, og samtidig forpligter det også medlemsstaterne til at udstede opholdstilladelser i tilfælde, hvor ophold på mere end et år er berettiget.

Det anerkender ligeledes behovet for at forbedre den databeskyttelse, der eksisterer i henhold til Schengenaf-talen, og anbefaler, at Kommissionen forelægger de nødvendige initiativer, hvis SIS II ikke træder i kraft inden 2012.

Da Lissabontraktaten trådte i kraft, blev de to oprindelige forslag slået sammen, og der blev skabt et nyt retsgrundlag. Den tekst, som vi skal stemme om på dette plenarmøde, er resultatet af de forhandlinger, der fortsatte under det svenske og det spanske formandskab. Dette resulterede i en aftale under førstebehandlingen, og følgelig var det muligt, at denne forordning blev vedtaget, inden visumkodeksen trådte i kraft.

Jeg ville gerne have opfordret det spanske formandskab, som er fraværende under denne forhandling, til at garantere over for Parlamentet, at forordningen kan træde i kraft inden den 5. april 2010. Det er væsentligt, at dette sker for at undgå en fejl i loven.

Jeg lykønsker Kommissionen med dette initiativ, der kommer i rette tid. Jeg er taknemmelig for, at Rådet har samarbejdet trofast, især hvad angår det svenske og det spanske formandskab, og samarbejdet med skyggeordførerne, som har muliggjort en bred enighed i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Med denne foranstaltning kan vi løse et vanskeligt problem, som tusindvis af borgere i tredjelande stilles over for, og gøre det ordentligt ved at styrke både frihed og sikkerhed hen ad vejen.

Cecilia Malmström, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som ordføreren pegede på, er formålet med dette forslag at gøre det lettere for tredjelandstatsborgere, der opholder sig lovligt i en af medlemsstaterne, at bevæge sig inden for Schengenområdet på grundlag af visum til længerevarende ophold, et D-visum. I henhold til de nuværende Schengenregler kan tredjelandstatsborgere, der har opholdstilladelse, rejse frit inden for Schengenområdet, fordi opholdstilladelsen svarer til et visum.

I medlemsstaterne har der imidlertid i den senere tid været en tendens til ikke at konvertere visa til længerevarende ophold til opholdstilladelser efter ankomsten. Derfor har vi denne diskussion her i dag. Kommissionen, Rådet og Parlamentet var tydeligvis nødt til at finde en løsning på problemet. Den juridiske og praktiske situation har betydelige konsekvenser for tredjelandstatsborgere, der opholder sig i vores medlemsstater på grundlag af et D-visum. Disse personer kan hverken lovligt rejse til et andet land eller være i transit gennem et andet lands område, når de ønsker at rejse tilbage til deres hjemland. At denne situation er absurd, blev illustreret af det eksempel, som ordføreren, hr. Coelho, nævnte.

Den bedste løsning ville selvfølgelig være, at alle medlemsstater udsteder de nødvendige opholdstilladelser, og at de gør det i tide. Desværre er dette ikke tilfældet i dag, og derfor har vi det nuværende forslag, som har til formål at udvide princippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold til også at omfatte D-visa til længerevarende ophold. En tredjelandstatsborger med et D-visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, vil dermed kunne rejse til de andre medlemsstater i tre måneder inden for en seks måneders periode på samme betingelser som indehavere af en opholdstilladelse. Dette vil genoprette den grundlæggende filosofi, der ligger bag oprettelsen af et område uden indre grænser, nemlig at personer kan rejse rundt i Schengenområdet med korte ophold med de dokumenter, der giver dem ret til at opholde sig lovligt i en medlemsstat.

Jeg var meget glad for at høre, at Carlos Coelho lige fra begyndelsen har udtrykt sin støtte til dette forslag, og ordføreren har ligesom Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender forstået, at vi er nødt til at træffe foranstaltninger for at gøre livet lettere for tredjelandstatsborgere, fordi vi ønsker at opmuntre folk til at opholde sig lovligt i vores område. Jeg vil gerne takke ordføreren for hans konstruktive holdning hertil.

Jeg behøver ikke minde Dem om, at vi er nødt til at finde en løsning hurtigt, især på grund af den visumkodeks, der vil være gældende fra den 5. april 2010 og afskaffe de såkaldte D+C-visa, som havde til formål delvist at afhjælpe situationen for indehavere af D-visa. Jeg mener, at alle parterne var tilfredse med den endelige tekst i forslaget til forordning, eftersom alle institutionerne var enige om kompromisteksten. For at tackle nogle

af de bekymringer, som Parlamentet og medlemsstaterne har givet udtryk for – f.eks. vedrørende sikkerhed – er der udarbejdet adskillige ændringsforslag til den oprindelige tekst.

For at nævne et par eksempler forkorter forslaget gyldighedsperioden for visa til længerevarende ophold. De bør have en gyldighedsperiode på højst et år. Efter dette år forpligter forslaget medlemsstaterne til at udstede en opholdstilladelse.

Kravet om systematisk kontrol i Schengeninformationssystemet (SIS) er også styrket. Når en medlemsstat overvejer at udstede en opholdstilladelse eller et D-visum, skal den ansvarlige myndighed systematisk foretage en søgning i Schengeninformationssystemet for at undgå en situation, hvor vi har en indberetning samtidig med et visum til længerevarende ophold.

For at reagere på bekymringerne om sikkerhed, hvad angår biometriske data – og dette er selvfølgelig et vigtigt spørgsmål for mange medlemsstater – er der, som De ved, knyttet en politisk erklæring til forslaget til forordning, hvori Kommissionen opfordres til at undersøge muligheden for anvendelse af biometriske data, når det gælder visa til længerevarende ophold, og til at forelægge resultaterne af undersøgelsen for plenarforsamlingen og Rådet inden den 21. juli 2011. Kommissionen accepterer også, at en forpligtelse til at rapportere om anvendelsen er tilføjet forslaget til forordning.

Til sidst vil jeg sige, at der er opnået enighed om en fælles erklæring med henblik på at finde en kompromisløsning på Parlamentets store bekymring, når det gælder om at sikre et højt databeskyttelsesniveau i tilfælde af en indberetning til SIS. Rådet og Parlamentet har opfordret Kommissionen til at stille de nødvendige lovforslag for at ændre den relevante databeskyttelsesbestemmelse for Schengenaftalen, hvis der opstår yderligere væsentlige forsinkelser med gennemførelsen af SIS II, der rækker ud over 2012. Jeg synes, at vi med disse ændringer er nået frem til en fornuftig, velfalanceret løsning, der vil gøre livet betydeligt lettere for tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt i vores lande. Det vil også i høj grad være i overensstemmelse med filosofien om et Europa uden indre grænser.

Jeg ønsker endnu en gang at takke Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, Retsudvalget og ordføreren for deres meget konstruktive holdning til dette.

Cecilia Wikström, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget.* – (SV) Hr. formand! EU-samarbejdet er baseret på værdier, og den mest fundamentale af disse værdier er frihed. Genstanden for vores forhandling i dag er folks mulighed for at færdes frit. I mit EU er der ingen restriktioner på dette område. Efter min mening er det netop her, at EU's styrke findes. Alle vi, der bor her, nyder godt af fri bevægelighed, men det bør også gælde for alle dem, der kommer og opholder sig her i en længerevarende periode.

I henhold til Schengenaftalen har indehaveren af et visum til længerevarende ophold ikke på nuværende tidspunkt ret til fri bevægelighed. Som hr. Coelho påpegede, har de pågældende derimod kun ret til at opholde sig i den medlemsstat, der udstedte visummet. Som følge deraf kan f.eks. en gæsteprofessor fra Indien, der bor og arbejder i min hjemby Uppsala i Sverige, ikke rejse til Paris for at deltage i en konference uden at ansøge om et visum til Frankrig, og en studerende fra Kina kan ikke rejse til Tyskland for at besøge en ven i en weekend uden først at ansøge om et visum til Tyskland.

Den slags hindringer for fri bevægelighed skal ikke eksistere i EU. Nu ændrer vi det. Formålet med dette forslag er at sikre fri bevægelighed i hele Schengenområdet for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig i en medlemsstat i en længerevarende periode.

Jeg vil gerne takke hr. Coelho, der har gjort en overordentlig god indsats som ordfører, og som har taget hensyn til de synspunkter, som jeg fremsatte i min udtalelse for Retsudvalget, og andre skyggeordføreres synspunkter. Vi har nu resultatet foran os. Det er et positivt forslag, der udgør endnu et led til sikring af fri bevægelighed i EU, også for tredjelandsstatsborgere. Det videreudvikler tingene, og det er det EU, som jeg er stolt over at bo i og arbejde for.

Kinga Gál, *for PPE-Gruppen.* – (HU) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over lejligheden til at vedtage et beslutningsforslag i Parlamentet med henblik på at gøre det lettere at rejse for tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig på EU's område. Jeg lykønsker min kollega, hr. Coelho, med det fremragende arbejde, han har gjort i Parlamentet, hvad angår dette anliggende. Dette forslag gør det konkret lettere for tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af D-visa til længerevarende ophold, udstedt af en medlemsstat, at rejse inden for EU. Hermed skabes der en løsning på situationer, hvor nogle medlemsstater af en eller anden grund ikke kan eller vil udstede en opholdstilladelse i tide for

tredjelandsskatsborgere, der opholder sig på deres område. Det vil sige, at de ikke benytter de rammer ordentligt, som Schengenbestemmelserne skaber. Jeg er glad for, at vi kan gøre fremskridt på dette område.

Det er vores mål at undgå, at tredjelandsskatsborgere, der kommer til EU, får indtryk af at komme ind i en uindtagelig fæstning. Den integrerede grænseforvaltning og visumpolitikken bør tjene disse formål. Som ungarsk medlem opfordrer jeg kraftigt til, at EU's grænser gøres gennemtrængelige for personer, der rejser i god tro. Kontakt mellem borgere, der bor på de to sider af grænsen bør ikke begrænses. Det er i tredjelandsskatsborgeres interesse, der bor i EU's nabostater – herunder medlemmer af det ungarske mindretal – at de kan opholde sig lovligt på EU's område uden nogen bureaukratiske eller administrative byrder. Dette kræver passende love, både i EU og i medlemsstaterne, der ikke modvirker hinanden, men snarere forstærker hinandens mål.

Jeg håber, at den nye EU-lovgivning i stedet for at forblive en højtravende idé faktisk yder praktisk støtte især til unge mennesker og studerende, der ønsker at studere i EU-medlemsstaterne. Denne forordning bør først og fremmest være til gavn for dem. På dette punkt er jeg helt enig i, at Kommissionen skal forelægge en rapport om anvendelsen af denne forordning senest i april 2012 og om nødvendigt et forslag til ændring af forordningen for at nå målene.

Vilija Blinkevičiūtė, for *S&D-Gruppen*. – (LT) Hr. formand! Jeg lykønsker ordføreren, hr. Coelho, med forberedelsen af denne betænkning, og jeg er også enig i, at det er vigtigt hurtigst muligt at sikre den frie bevægelighed inden for Schengenområdet for tredjelandsskatsborgere, der er indehavere af et visum til længerevarende ophold, og som opholder sig lovligt i en medlemsstat. Ifølge medlemsstaternes nuværende praksis tager det af forskellige grunde temmelig lang tid for tredjelandsskatsborgere at erstatte et visum til længerevarende ophold med en opholdstilladelse. Jeg kunne nævne mange eksempler fra EU-medlemsstater, bl.a. mit eget land, Litauen, hvor f.eks. en langturschauffør, der har fået et D-visum, ikke kan udføre sit vigtigste job. Den praksis, der har udviklet sig på dette område, underminerer tredjelandsskatsborgeres berettigede forventninger, når de kommer til EU for at arbejde eller studere. Medlemsstaterne bør også træffe passende foranstaltninger for at forenkle procedurerne for udstedelse af visa. Et visum til længerevarende ophold bør have samme indvirkning på en persons bevægelighed inden for Schengenområdet uden indre grænser som en opholdstilladelse. Det vigtigste aspekt her er ikke, hvor lang den periode er, hvori en indehaver af et D-visum besøger en anden medlemsstat, men selve muligheden for, at vedkommendes behov opfyldes bedre inden for Schengenområdet. Derfor tilslutter jeg mig forslaget om, at en tredjelandsskatsborger, der er indehaver af et visum til længerevarende ophold, som er udstedt af en medlemsstat, bør kunne opholde sig i en anden medlemsstat i tre måneder inden for en seks-måneders periode på samme betingelser som en indehaver af en opholdstilladelse. Samtidig er det meget vigtigt at sikre, at en forenkling af tredjelandsskatsborgeres frie bevægelighed inden for Schengenområdet ikke udgør en ekstra trussel mod medlemsstaternes sikkerhed. Derfor opfordrer jeg Dem til at vedtage denne delvist ændrede forordning øjeblikkeligt.

Nathalie Griesbeck, for *ALDE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! I et hav af vanskeligheder er der faser, der tager form. Dette er tilfældet med denne tekst, som mine kolleger på alle sider af salen netop har forklaret udmærket, og som vedrører alle tredjelandsskatsborgere, der opholder sig lovligt – det vil jeg understrege – i Europa.

Det er faktisk på høje tid, at denne tekst vedtages. Det er på høje tid, at der indføres fri bevægelighed for tredjelandsskatsborgere i EU, og jeg er glad for, at vi er nået til et punkt, hvor vi kommer et skridt videre med opbygningen af et Europa med friheder, i et område, som vi ønsker at gøre stadig mere sikkert.

Det udgør både en tydelig kendsgerning og et fremskridt. En tydelig kendsgerning, som folk har nævnt, nemlig at der i grunden ikke er nogen særlige meningsforskelle vedrørende denne tekst, og de få ændringsforslag viser, at vi alle ønsker at opbygge et Europa, hvor der ikke er nogen, der sidder fast i en medlemsstat uden at kunne udforske resten af EU-området. Dernæst er det et stort fremskridt, fordi det betyder rettigheder for tredjelandsskatsborgere, studerende, forskere og andre, der opholder sig på EU's område.

Endelig vil dette klart opmuntre folk uden for Europa til at tænke på Europa som ét område, et forenet Europa, et fælles område, og det vil skabe europæisk kultur og identitet på den anden side af vores grænser.

Rui Tavares, for *GUE/NGL-Gruppen*. – (PT) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at takke ordføreren, hr. Coelho, hvis forslag jeg i lighed med de øvrige skyggeordførere i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, tilslutter mig.

Jeg har i dette forum allerede haft lejlighed til at sige, at hr. Coelho i høj grad har taget hensyn til princippet om fri bevægelighed i EU, borgernes rettigheder, uanset om disse er EU-borgere eller tredjelandsborgere, samt til selve det europæiske demokrati. Dette vedrører ikke kun EU's egne borgere, men ligeledes det forhold, at EU er afhængig af indsatsen fra flere tusinde, ja, hvis ikke millioner, tredjelandsborgere, der rejser gennem EU's område, der opholder sig her, og som tilbringer lange eller korte perioder her for at arbejde og studere.

Hr. Coelho har med skyggeordførernes bidrag udført sin opgave gennem et fremragende samarbejde og har vist vilje til at formidle oplysninger. Han har frem for alt udført sin opgave til tiden, og i denne sag er tid af altafgørende betydning i lyset af, at det drejer sig om menneskers liv.

Jeg kan som andre talere før mig give eksempler på studerende, forskere og videnskabsfolk, der tager til Europa, fordi kvaliteten af deres arbejde er anerkendt, men som efterfølgende ikke kan krydse vores grænser, der faktisk er meget lukkede for nogle borgere fra andre kontinenter. Inden for to timer kan en forsker rejse fra Portugal til Spanien med henblik på at rejse til en anden medlemsstat, men han kan ikke rejse, hvis han, som det nogle gange er tilfældet, er i besiddelse af et visum til at tage en toårig videregående uddannelse, som ikke omfatter en tilladelse til, at han kan forlade det pågældende land for at dele sit arbejde med andre eller gennemføre forskning i en anden medlemsstat.

Vi har sågar selv været i nærkontakt med sådanne situationer i nogle tilfælde, hvor vi f.eks. har ønsket at høre et indlæg fra en person under en forhandling i Bruxelles.

Vi bør tage til efterretning, at dette ikke kun er en unødvendig og uretfærdig byrde for den pågældende tredjelandsborger. Det er et tab for os, der regnede med deres bidrag. Det er et tab for vores konkurrenceevne, når vi f.eks. sammenligner hindringerne for disse personers mobilitet i EU med denne type udenlandske statsborgeres forhold i USA eller Kina, Indien eller Brasilien. Det er et tab for vores arbejdsstyrkes mobilitet, for vores forskersamfund, hvis vi anerkender, at denne øgede mobilitet er meget vigtig i krisetider som den, vi befinder os i lige nu, og det er også et tab for vidensamfundet.

Det er derfor på tide, at Rådet gennemfører disse forslag, inden visumkodeksen træder i kraft i april og lægger flere unødvendige hindringer i vejen for disse personers mobilitet. Jeg vil derfor sluttelig sige, at jeg på vegne af min gruppe støtter ordførerens forslag, og at vi i min gruppe vil stemme for det.

Gerard Batten, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I betænkningen foreslås det, at medlemsstaterne skal kunne udstede visum til længerevarende ophold med en gyldighed på op til 12 måneder for tredjelandsborgere, som vil blive anerkendt af de andre stater, der indgår i Schengengruppen.

Det Forenede Kongerige er ikke medlem af Schengengruppen og vil derfor tilsyneladende ikke blive direkte berørt. Disse forslag vil imidlertid gøre det nemmere for borgere i tredjelande, der rejser ind i en medlemsstat, at rejse til andre EU-medlemsstater.

Det Forenede Kongerige har et massivt problem med ulovlig indvandring. Der befinder sig mindst en million ulovlige indvandrere i Det Forenede Kongerige. I henhold til disse forslag kan personer, der ønsker at rejse ulovligt ind i Det Forenede Kongerige, fuldstændig lovligt rejse til en anden EU-stat og få udstedt et visum til længerevarende ophold, der f.eks. giver dem adgang til Frankrig, hvorfra de kan rejse ulovligt ind i Det Forenede Kongerige.

De parlamentsmedlemmer, der er medlem af Uafhængighedspartiet i Det Forenede Kongerige stemmer derfor imod denne betænkning for at beskytte vores land mod yderligere ulovlig indvandring.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! I denne betænkning faldt jeg over noget, som helt klart er et bizart eksempel på, hvorfor vi absolut skal lempe bestemmelserne på denne måde, nemlig det eksempel, som omhandler en udenlandsk studerende, som har fået et visum til at studere i Belgien, og som i kraft af den nye ordning nu kan finde oplysninger på et nederlandsk bibliotek og herefter rejse videre til Barcelona. Det må da være rart for ham!

Dette er naturligvis ikke sagens kerne. I praksis er Schengen og den europæiske visumpolitik som helhed ensbetydende med noget helt andet end rejsefrihed for studerende. De er ensbetydende med en fuldstændig nedbrydning af vores grænser, som indebærer, at organiseret kriminalitet og ulovlig indvandring får frie tøjler, uden at der er nogen uigennemtrængelige ydre grænser, som efter sigende skulle være hjørnesteinen i hele ordningen, til at begrænse dette. Et af de direkte resultater af Schengenordningen er f.eks. at den store mængde legaliserede spanske ulovlige indvandrere frit kan rejse til de øvrige medlemsstater.

Efter min mening kunne Parlamentet bruge tiden mere konstruktivt på for en gangs skyld at reflektere over indvirkningen af sådanne beslutninger på den almindelige europæer i stedet for at tænke på udenlandske studerendes almindelige praktiske bekymringer.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg lykønske hr. Coelho med hans fremragende arbejde og især med den udbredte enighed, der er opnået mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentets forskellige politiske grupper. Takket være dette arbejde tror jeg, at kun få i Parlamentet vil være uenige.

EU udgør det største frihedsområde, der nogensinde er blevet oprettet. Vi bør fjerne alle hindringerne for den frie bevægelighed for såvel EU-borgere som tredjelandsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat. Vi bør sætte en endelig stopper for de absurde situationer, som indehavere af et "D"-visum til længerevarende ophold ofte ender i.

Som bekendt har indehaveren af et visum til længerevarende ophold tilladelse til at opholde sig i den medlemsstat, der har udstedt det pågældende visum. Indehaveren af denne type visum kan imidlertid ikke bevæge sig frit inden for EU, undtagen i forbindelse med rejser til den medlemsstat, der udstedte det pågældende visum. Paradoksalt opstår situationer som dem, der allerede er blevet beskrevet, meget ofte. Jeg har endnu et eksempel, som vedrører en studerende, der i forbindelse med udarbejdelsen af sin ph.d.-afhandling i Lissabon om Nord-, Syd- og Mellemamerika er forhindret i at undersøge filer og dokumenter på centralarkivet for Ost- og Vestindien i Sevilla, der kun ligger en times flyvning væk.

I sidste ende er målet med forslaget at give samme rettigheder som dem, der følger af en opholdstilladelse. Vi bliver nødt til at forbedre mobilitetsprincippet, for mobilitet er af afgørende betydning i arbejdsmæssige, videnskabelige og akademiske sammenhænge.

Selv om det, som jeg ser det, tilsyneladende er fuldstændig unødvendigt, anmoder jeg afslutningsvis alle de tilstedeværende medlemmer om at støtte hr. Coelhos betænkning, ikke blot fordi den er af en utrolig høj kvalitet, men ligeledes fordi den fremstår som en yderligere garant for det fantastiske område med fri bevægelighed, som vi går i brechen for. Jeg støtter ligeledes hr. Coelhos forslag til en tidsplan.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg ønsker først og fremmest at takke ordføreren, hr. Coelho, for hans arbejde og rose det samarbejde, der har været mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen i forbindelse med konsolideringen af de to betænkninger og under førstebehandlingen, som ligeledes bør være den sidste behandling.

Det var altafgørende, at denne betænkning blev vedtaget inden udgangen af april 2010, således at den kunne blive gennemført samtidig med visumkodeksen. Det er yderst væsentligt for alle EU's borgere at kunne rejse på tværs af alle medlemsstaterne. Vi kan på denne måde slå to fluer med ét smæk, for så vidt angår anvendelsen af "D+C"-visum og bestemmelserne om opholdstilladelse.

Takket være denne betænkning, får alle tredjelandsborgere, der er i besiddelse af et visum til længerevarende ophold, ret til at rejse frit i Europa i seks af årets tolv måneder. Alle de berørte personer bør få alle de nødvendige oplysninger, når de modtager deres visum, og bør først og fremmest orienteres om, at dette visum automatisk konverteres til en opholdstilladelse inden udløbet af dets gyldighedsperiode på et år.

Endelig er det vigtigt at fremhæve, at enhver person, der ansøger om et "D"-visum, af sikkerhedsårsager vil blive kontrolleret, men at vedkommende ikke vil blive registreret i SIS. Kontrahenten skal tage behørig højde for enhver oplysning, som en anden kontrahent allerede har indført i SIS.

Hvis SIS II desuden ikke gennemføres fra udgangen af 2012, opfordrer vi kraftigt Kommissionen og Rådet til at fremlægge den lovgivning, der er nødvendig for at give samme databeskyttelse som den, der er indeholdt i SIS II.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hensigten med disse forslag er at gøre det lettere for tredjelandsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, at rejse inden for Schengenområdet på grundlag af et "D"-visum til længerevarende ophold.

I bund og grund er hensigten med forslaget at udvide det nuværende princip om sidestilling af opholdstilladelser med et "C"-visum til kortvarige ophold til at omfatte visum til længerevarende ophold, og dette vedrører os. Der ville således kunne sættes lighedstegn mellem virkningerne af et visum til længerevarende ophold og virkningerne af en opholdstilladelse, hvad angår bevægeligheden inden for Schengenområdet. Forslaget vil med andre ord gøre det muligt for enhver, der er i besiddelse af et dokument, hvoraf det fremgår,

at han opholder sig lovligt i en medlemsstat, at bevæge sig frit inden for Schengenområdet i korte perioder på højst tre måneder hvert halve år.

Vi vil over for Kommissionen og Rådet påpege de sikkerhedsproblemer, der eventuelt kan opstå som følge af denne frie bevægelighed. Det er allerede meget vanskeligt at foretage kontroller i en enkelt medlemsstat, så vi skal være opmærksomme på de risici, vi løber ved pludselig at gennemføre dette princip.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! For et par måneder siden var der ikke blot feststemning her i Parlamentet, men de fleste personer her følte ligeledes glæde over, at visumbestemmelserne blev lempet for mange lande i Europa.

Hvordan ser virkelighedens verden så ud? Ophævelsen af visumpligten for borgere fra Montenegro, Makedonien og Serbien i december 2009 medførte, at mennesker i hobetal rejste fra Balkan via Østrig til Centraleuropa og så langt op som til Skandinavien. En sand folkevandring! Ifølge indenrigsministeriet har ca. 150 000 makedonere benyttet sig af denne nye rejsefrihed inden for en periode på blot syv uger. To tredjedele af disse personer rejser ikke tilbage. I mange, især albansk-makedonske, landsbyer, starter fem busser hver dag og kører mod Central- eller Vesteuropa, og passagererne er udstyret med et turistvisum, som indebærer, at det udtrykkeligt er forbudt at påtage sig lønnet beskæftigelse. Dette betyder derfor, at disse mennesker efter 90 dage går under jorden, og dem, der skulle forestille at være turister, befinder sig herefter igen på markedet for billig arbejdskraft til en "dumpingløn". Dette er forskellen mellem den reelle virkelighed og Parlamentets ønskedrøm.

Konsekvenserne heraf skal vores hjemlande bære. De skal lide under konsekvenserne af det, der beslutes af flertallet i dette Parlament. De må finde sig i ulovlig indvandring, ulovligheder og det dertilhørende sorte arbejde, der er så godt som umuligt at kontrollere.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Jeg ønsker ligeledes at lykønske min kollega, Carlos Coelho, med hans betænkning om dette initiativ, der giver tredjelandsborgere mulighed for øget fri bevægelighed inden for det europæiske friområde. Jeg bliver imidlertid nødt til at påpege et ironisk forhold, der er dukket op under disse forhandlinger, nemlig at EU indrømmer øgede rettigheder til tredjelandsborgere nøjagtig på et tidspunkt, hvor det er særdeles svært for EU og de europæiske borgere at rejse til et land som f.eks. Libyen. Dette skyldes det fortsatte problem mellem Schweiz og Libyen, der har medført, at Libyen blokerer for indrejse for alle EU-borgere og ikke kun for schweizere. Det vil sige, at mens vi indrømmer flere rettigheder til tredjelandsborgere, får vores egne borgere indskrænket deres rettigheder til at rejse til tredjelandslande såsom Libyen. Hvilke konsekvenser medfører dette? Meget alvorlige konsekvenser. Arbejdstagere kan ikke rejse til Libyen for at udføre deres arbejde, virksomheder, der har foretaget investeringer i Libyen, hindres i at sende deres ansatte af sted, mens andre arbejdstagere for øjeblikket befinder sig i Libyen og skal blive der, indtil deres afløser får indrejsetilladelse. Denne situation er uholdbar, og jeg appellerer til, at fru kommissær Malmström snarest muligt griber ind i for at afhjælpe dette problem. Jeg har forståelse for, at det drejer sig om et diplomatisk problem mellem to lande, der ikke engang er medlem af EU, men det har alvorlige følger for EU-borgere, der har behov for at rejse til Libyen for at tjene til dagen og vejen.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Betænkningen, der er udarbejdet af min kollega, hr. Coelho, og ligeledes forslaget til forordning omhandler den frie bevægelighed for personer, som er et centralt element i EU's demokrati, og det er derfor uacceptabelt at personer, der er i besiddelse af et visum til længerevarende ophold i én EU-medlemsstat, ikke kan rejse på tværs af EU.

Der er adskillige grunde til at støtte de ovenstående initiativer. Den første grund er overholdelsen og bevarelsen af grundlæggende menneskerettigheder, der uden tvivl omfatter den frie bevægelighed. Hvis en medlemsstat lovliggør en tredjelandsborgers ophold, er der ingen grund til, at denne person ikke skulle kunne bevæge sig frit inden for Schengenområdet. Naturligvis er det nødvendigt med en nærmere uddybning af, hvordan man undgår at sænke sikkerhedsniveauet inden for Schengenområdet.

I dag er det også blevet nævnt eksempler på studerende og videnskabsfolk, der ikke har kunnet rejse til en anden medlemsstat. Jeg ønsker, at denne gruppe udvides til ligeledes at omfatte forretningsfolk, for hvis vi ikke også giver tilladelse til denne gruppe, forringer vi EU's konkurrenceevne. Jeg mener derfor, at der vil være tilslutning til dette forslag, og jeg lykønsker ordføreren.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg ønsker at rette en stor tak til hr. Coelho. Min holdning er blevet indarbejdet i forordningen. Jeg har også haft lejlighed til at arbejde med selve forordningen. Hr. Coelhos betænkning er ikke blot presserende og vigtig, men også symbolsk. Som repræsentant for en af de nye medlemsstater kan jeg med stolthed i stemmen sige, at vi kan ændre de regler, der muliggør den frie

bevægelighed inden for Schengenområdet, hvor nogle af EU's nuværende medlemsstater indtil for nylig stødte på tilsvarende vanskeligheder. Jeg mener ikke, at symbolværdien af disse ændringer i dag kan overvurderes, og jeg håber, at den enighed, der er opnået her i Parlamentet, vil medføre en enorm succes for os alle.

For det andet vil jeg gerne sige, at afskaffelsen af "D+C"-visummet og det forhold, at medlemsstaterne ikke kan udstede opholdstilladelser, tvinger os til at iværksætte meget akutte tiltag. Jeg vil blot nævne et par eksempler på problemer, der er blevet nævnt her i Parlamentet i dag. To ukrainske studerende, der sidste år rejste fra Wrocław til Berlin, blev anholdt, netop da de krydsede grænsen, navnlig fordi disse unge mennesker ikke var bekendt med reglerne, og de ønskede blot at gøre brug af vores intellektuelle ressourcer. Jeg tror, at dagens afstemning vil blive meget betydningsfuld og vigtig for os.

Jeg ønsker lige at henlede opmærksomheden på det sidste spørgsmål, nemlig spørgsmålet om sikkerhed. Vi bør i dag råde over en god ordning for udveksling af oplysninger, der er indsamlet i Schengenområdet, og vi bør så afgjort arbejde på den anden generation af Schengeninformationssystemet og frem for alt måske udarbejde vurderinger og betænkninger endnu oftere. Jeg appellerer kraftigt til, at fru Malmström sikrer, at medlemsstaternes samordning i sikkerhedsspørgsmål bliver nøjagtig lige så god, som den har været hidtil, og jeg takker igen hr. Coelho for en fremragende betænkning.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig med og støtter ordføreren og ligeledes fru Malmström i at finde en løsning på dette problem, som er i overensstemmelse med retsstatsprincippet, overholdelsen af menneskerettighederne, databeskyttelsesbestemmelserne og naturligvis også sikkerhedsaspekterne. Der er blevet luftet mange bekymringer. Jeg vil gerne påpege et par problemer. For at få denne forordning til at virke efter hensigten skal vi først og fremmest analysere og lære mere om de enkelte medlemsstaters praksis. Vi er bekendt med, at nogle medlemsstater kan udstede opholdstilladelser i god tid. Bedste praksis kan være af stor betydning for os. Det er nødvendigt at koordinere medlemsstaternes praksis for at øge tilliden. Alle medlemsstaterne bør benytte SIS-systemet. Vi ved, at ikke alle gør det i dag, og indførelsen af SIS II og anvendelsen af VIS-systemerne er ekstremt presserende, da disse systemer vil udgøre garantier på lang sigt. Det er i EU's interesse, at tredjelandsborgere opholder sig her, og studerende, forretningsfolk og forskere bør bestemt kunne bevæge sig frit.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg ønsker også at indlede mit indlæg med at takke hr. Coelho for hans fremragende arbejde med denne betænkning og sige, at

dette først og fremmest netop er kernen i Schengenregelsættet, nemlig fri bevægelighed inden for Schengenrådets grænser. I disse forhandlinger skal vi derfor drage den første grundlæggende og enkle konklusion, nemlig at det er af altafgørende betydning, at denne forordning træder i kraft. Eksemplet med den studerende er illustrativt. Enhver, der er i besiddelse af et visum til længerevarende ophold, bør have ret til fri bevægelighed.

Det, jeg gerne vil fremhæve, er, at problemet er, at vi ikke ved, om dette vil fremme den ulovlige indvandring, om end indirekte, om der vil opstå sikkerhedsproblemer, og om en person, der udøver denne ret, samtidig ikke vil have råd til at flytte, hvilket er noget, som medlemsstaterne skal tage højde for.

Det er indlysende, at alle medlemsstaterne skal være meget omhyggelige, når de udsteder visa. I denne forbindelse viser der sig, som det fremgår af betænkningen, et meget vigtigt parameter, som er det mest afgørende parameter af dem alle, nemlig at databehandlingen forud for udstedelsen af visa til længerevarende ophold, nu bliver obligatorisk inden for rammerne af Schengeninformationssystemet. I den endelige analyse beskytter vi således ikke kun Schengenbestemmelserne, men øger ligeledes sikkerheden i netop denne forbindelse.

Vi bør derfor alle forholde os positivt til disse udsigter og håbe på, at SIS II-systemet, der er en nødvendighed, uanset hvad skrider hurtigt frem. Endelig skal vi i samarbejde med medlemsstaterne og medlemsstaternes tjenestegrene ikke blot fremme Schengenbestemmelserne og styrke dem, men ligeledes i samme åndedrag øge sikkerheden, der er en nødvendighed for alle medlemsstaterne, for os alle og for Schengenbestemmelserne.

(Bifald)

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Hr. formand! Den frie bevægelighed og afskaffelsen af de indre grænser er to af de væsentligste faktorer i den europæiske integration. Vi skal fremme bevægeligheden i Schengenområdet for tredjelandsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat. Det er uacceptabelt, at vi på grund af bureaukrati begrænser studerendes, forskeres og virksomheders bevægelighed i Europa.

Snarest muligt skal vi på tilsvarende vis fremme den frie bevægelighed for borgerne i Bosnien-Hercegovina og Albanien samt for borgerne i Kosovo, der paradoksalt nok har færre rettigheder til at rejse frit i dag, end de havde for nogle år tilbage. Betingelserne skal naturligvis være opfyldt, for at dette kan ske, og vi må ikke lade os føre bag lyset af oplysninger om ulovlig masseindvandring.

Borgerne på det vestlige Balkan har været isoleret som følge af visumordningen i alt for lang tid. De har behov for at styrke forbindelsen til EU-borgerne, men det er mere reglen end undtagelsen, at deres visumansøgninger bliver afvist, og at de således hindres i dette. Vi må ikke risikere at skabe en endnu stærkere følelse af isolation og forskelsbehandling, især blandt de unge, der muligvis aldrig har haft en chance for at gå på opdagelse i EU. Lad os derfor ikke spille tiden, når enten Bosnien-Hercegovina eller Albanien har opfyldt kriterierne for liberalisering af visumbestemmelserne.

Ethvert tiltag til fremme af bevægeligheden i Schengenområdet vil være et skridt fremad og vil være i EU's interesse.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Hr. formand! Det forslag, der drøftes, omhandler et af EU's grundlæggende principper, nemlig ophævelsen af de indre grænser og borgernes frie bevægelighed. Af denne årsag skal det behandles grundigt. Det er uforståeligt og følgelig uacceptabelt, at en indehaver af et visum til længerevarende ophold har mindre fri bevægelighed inden for Schengenområdet, end personer med visum til kortvarige ophold. Jeg har derfor forståelse for Kommissionens forslag. Jeg mener imidlertid, at vi bør stille ændringsforslag til forslaget for at garantere sikkerheden. Jeg støtter derfor forslaget fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om, at der som led i Schengeninformationssystemet bør være en informationsstrøm mellem medlemsstaterne om uønskede personer. Kommissionen bør inden den 5. april 2012 ligeledes have udarbejdet en betænkning om anvendelse af forordningen. De ændringsforslag, der er blevet udarbejdet, fortjener at blive vurderet nøje og – i de fleste tilfælde – støttet.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Hr. formand! Det er ikke kun tredjelandsborgerne, der ville ønske, at det var nemmere for borgere fra disse lande at bevæge sig rundt i Schengenområdet, for vi, EU's borgere, venter ligeledes på det. Det er paradoksalt, at indehaveren af et visum til kortvarige ophold i dag har en større bevægelsesfrihed end indehaveren af et visum til længerevarende ophold, og at en person fra et tredjeland, der er i besiddelse af en tilladelse til ophold af længere varighed i f.eks. Polen, ikke kan rejse til Tyskland eller Frankrig. Den frie bevægelighed bør ikke kun gælde for EU's borgere. Forskere, studerende, skolebørn og forretningsfolk fra tredjelande bør kunne bevæge sig frit, besøge venner og lære om andre landes traditioner, skikke og kultur. De vil fungere som gode ambassadører for den idé, der ligger til grund for EU, og vi, EU's borgere, vil tage et skridt i retning af at virkeliggøre idéen om et EU uden grænser.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Schengenlandenes visumordning er tilsyneladende så kompliceret, at konsulaternes ansatte ikke længere ved, hvad de gør, og lader ærlige visumrejsende falde i visumfælden. Det forhold, at konsulaternes personale ikke er bekendt med visumkategorierne "D" og "C", virker noget mærkeligt. Vi taler ligefrem om forsømmelse, hvis nogen undlader at foretage kontrol i Schengeninformationssystemet for at lette arbejdet. Det er tydeligt, at dette vil skabe adskillige, unødvendige problemer ved de ydre grænser, og denne situation skal ændres omgående. I denne forbindelse giver det så godt som ingen mening at drøfte nationale visumadvarselslister, hvis EU-varslingsystemet og EU-varslingsbestemmelserne ikke engang anvendes konsekvent.

Liberaliseringen af visumreglerne for Balkanlandene går hånd i hånd med en stigning i meningsløse asylansøgninger fra disse lande. Det er især vigtigt at insistere på at forme anvendelsen af visumbestemmelserne nu, hvor der siden lempelsen af visumbestemmelserne for Balkan, er en reel fare for en indvandringsbølge, når næsten 150 000 personer fra Makedonien inden for syv uger har benyttet deres nyvundne rejsefrihed, og når næsten to tredjedele af dem, ifølge prognoserne, ikke har planer om at rejse hjem igen.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Som ungarske parlamentsmedlemmer befinder vi os i en speciel situation, hvor vi skal stemme om og beslutte, hvorvidt det skal være muligt for tredjelandsborgere at bevæge sig frit inden for EU, eller om vi i stedet skal forsøge at hindre dette. Som følge af Trianon-tragedien mistede Ungarn en stor del af sit territorium, og et stort antal ungarske landsmænd bor uden for Ungarns nuværende grænser og således uden for det nuværende EU's grænser i den tidligere sydregion og Subkarpatrien. Vores landsmænd befinder sig i en meget ydmygende situation, når de studerer eller arbejder med forskning eller andre områder i deres eget amputerede land, og har ikke tilladelse til at forlade Ungarn. Der er tale om en særdeles kritisabel og uacceptabel situation, som vi bliver nødt til at afhjælpe. Dette er årsagen til, at vi, de ungarske parlamentsmedlemmer med ungarsk sindelag, vil stemme for dette forslag for at sætte et punktum for denne latterlige situation.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Dette forslag er baseret på en formodning om, at alle personer fra tredjelande, der rejser ind i EU, gør dette i god tro, og at de rent faktisk kommer for at studere, hvis det er det, de siger, de vil. EU har et væld af falske uddannelsesinstitutioner, og selv på rigtige uddannelsesinstitutioner er der ofte indskrevet studerende, som aldrig dukker op til forelæsningsne. Hvis det bliver lettere for dem at flytte til andre lande, bliver det meget vanskeligere at kontrollere, om deres statusoplysninger er korrekte, og sværere at finde frem til dem, hvis det fastslås, at deres statusoplysninger ikke er sande.

Selv om Det Forenede Kongerige ikke deltager i Schengensamarbejdet, har EU rekord i at legalisere ulovlig indvandring. Den, der i dag er i besiddelse af et visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse, kan i morgen være ulovlig indvandrer og dagen efter en EU-borger med ret til uindskrænket fri bevægelighed.

Cecilia Malmström, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Der er blevet rejst to spørgsmål, som ikke præcist vedrørte dette emne, men jeg ønsker at benytte lejligheden til kort at berøre dem alligevel.

Hr. Busuttill tog spørgsmålet om Libyen op. Jeg kan forsikre ham om, at det er et meget kompliceret spørgsmål, men at vi deltager aktivt i en dialog med Libyen, med Schweiz og med medlemsstaterne for at finde en løsning på dette meget komplicerede problem, før det eskaleres yderligere. Jeg håber derfor, at jeg snart kan vende tilbage til Parlamentet med en orientering om udviklingen inden for dette område.

Jeg kan oplyse fru Fajon om, at situationen med hensyn til Albanien og Bosnien-Hercegovina naturligvis er et andet spørgsmål, og at vi netop nu er ved at afslutte en mission på stedet med henblik på at vurdere, hvordan disse to lande klarer sig i forhold til kriterierne. Efter høringen af medlemsstaterne og eksperter vil Kommissionen meget snart udarbejde en rapport herom, og rapportens vurdering vil blive drøftet med Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, før vi sætter et eventuelt forslag på dagsordenen.

Med hensyn til det aktuelle forslag kan jeg forsikre medlemmerne og ordføreren om, at Kommissionen er meget opsat på at få det til at fungere, og at vi vil gøre vores ypperste for at sikre, at forordningen bliver gennemført. Det kan være, at det lyder som en teknikalitet, men det er det ikke. Det drejer sig om individuelle borgere, og vi ønsker at tilskynde personer til at rejse lovligt hertil med alle papirerne i orden, uanset om de er studerende, forskere, eksperter eller videnskabsfolk. Det er godt for dem, og det er godt for os. Det er også i overensstemmelse med EU's filosofi at omfatte et område uden indre grænser. Vi bør derfor undgå at gøre livet unødvendig besværligt for disse personer.

Jeg tror, at vi inden for rammerne af dette forslag har fundet en god balance. Vi har på tilfredsstillende vis formået at tage højde for sikkerhedsaspekterne, og vi kan klappe os selv på skulderen. Dette er EU, når det fungerer bedst, med tre institutioner, der forsøger at kortlægge et problem og forsøger at finde en konkret løsning til fordel for borgerne.

Mange tak for Deres arbejde, hr. Coelho, og tak for de gode forhandlinger på dette plenarmøde.

Carlos Coelho, ordfører. – (PT) Hr. formand. Jeg har fire afsluttende punkter. For det første beklager jeg Rådets fravær under disse forhandlinger. For det andet ønsker jeg at takke kommissær Malmström for de pæne bemærkninger og anmode hende om i samarbejde med Rådet at sikre, at denne forordning træder i kraft den 5. april. Ellers står vi med et gigantisk smuthul, som får konsekvenser for rigtige mennesker.

For det tredje er det beklageligt, at de medlemmer, der har deltaget i disse forhandlinger, og som har stillet spørgsmålstejn ved sikkerheden, ikke har kunnet anerkende de forbedringer, som Parlamentet har fået indført i denne forordning, herunder især forpligtelsen til på forhånd at søge i Schengeninformationssystemet.

Som fremhævet i mit indledende indlæg har Parlamentet efter min opfattelse udført sin opgave godt, da det har øget både den frie bevægelighed og sikkerheden. Hvis man ikke anerkender dette, er det, fordi man ser ensidigt på det og ikke foretager en helhedsbetragtning.

Afslutningsvis ønsker jeg at takke alle dem, der har arbejdet sammen om at nå dette mål, nemlig dem, der gjorde det muligt for os at kunne præsentere en aftale efter førstebehandlingen, herunder især Kommissionen og Rådet, men ligeledes alle de politiske grupper i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender samt Retsudvalget, der muliggjorde denne brede enighed. Efter min mening udfører vi vores arbejde bedst muligt, når vi samarbejder om at finde en løsning på denne måde.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted om lidt.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg støtter de bestræbelser, der er gjort i forbindelse med denne betænkning med henblik på at opnå en vellykket udvidelse af den frie bevægelighed, således at den også kommer til at omfatte indehavere af et visum til længerevarende ophold på samme måde, som den omfatter indehavere af en opholdstilladelse og et visum til kortvarige ophold. De gældende aftaler har medført utallige ulemper for tredjelandsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat, og som af forskellige grunde ønsker at rejse på tværs af hele EU. Der er forskel på, hvor hurtigt medlemsstaterne udsteder visa, og hvilke metoder og kriterier der bliver anvendt. I praksis er det blevet bemærket, at visumansøgere, der får afslag i en medlemsstat, prøver "lykken" i andre medlemsstater. Dette skyldes det forhold, at nogle medlemsstater er mere krævende, mens andre fører en mere lempelig politik, når det drejer sig om udstedelse af visum og opholdstilladelser. For at undgå en tilstrømning af visumansøgninger via bestemte stater, der fører en mere liberal visumpolitik, foreslår jeg, at man standardiserer alle medlemsstaternes kontrol og metoder til godkendelse af visumansøgningerne. Denne procedure vil sikre en ensartet behandling af alle ansøgninger og vil således fjerne risikoen for "genveje" til Schengenområdet.

(Mødet udsat kl. 11.50 og genoptaget kl. 12.00)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

6. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger om afstemningen: se protokollen)

6.1. Fordeling af indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM) til opgørelse af bruttonationalindkomsten (BNI) (A7-0022/2010, Jean-Luc Dehaene) (afstemning)

6.2. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Tyskland – afskedigelser (A7-0020/2010, Reimer Böge) (afstemning)

6.3. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Litauen – afskedigelser (A7-0021/2010, Reimer Böge) (afstemning)

6.4. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Litauen – opførelse af bygninger (A7-0021/2010, Reimer Böge) (afstemning)

6.5. Tillægsprotokol til overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening (A7-0009/2010) (afstemning)

- Før afstemningen:

Anna Rosbach, *ordfører*. – (DA) Fru formand! Jeg har bedt om ordet, da tidsrammen for denne vigtige tillægsprotokol ikke har givet mulighed for debat – hverken i udvalget eller i plenarsalen. Emnet, vi i dag står med en tillægsprotokol til, gør det muligt for EU-landene at føre en fælles kamp om forurening af Atlanterhavet. Aftalen udgør en del af et netværk af regionale havaftaler, som EU har indgået med en række enkelte medlemsstater og nabolandene. Hver af disse aftaler omfatter forskellige dele af havet rundt om EU-landene og sigter imod individuel og/eller kollektiv indgriben fra overenskomstparterne side i tilfælde af forurening eller trussel om forurening af havene eller kysterne. Jeg vil ikke skjule, at det er mit store håb, at denne tillægsprotokol vil gøre det muligt at bekæmpe en lang række former for forurening af Atlanterhavet. Det er nemlig samtidig en protokol, der har været alt for længe undervejs. Tyve år har det taget på grund af divergenser mellem Marokko og Spanien om Vestsahara. Det er tyve tabte år. De år får havmiljøet ikke

tilbage, men det understreger blot vigtigheden af, at vi ikke her i huset må forlænge processen yderligere. Jeg håber derfor på, at der (ligesom da vi behandlede sagen i udvalget) vil være en bred opbakning blandt medlemmerne her i salen og takker mange gange for jeres støtte.

6.6. Forbrugerbeskyttelse (A7-0024/2010, Anna Hedh) (afstemning)

6.7. SOLVIT (A7-0027/2010, Cristian Silviu Buşoi) (afstemning)

6.8. Dyresundhedsmæssige betingelser for ikke-kommerciel transport af selskabsdyr (A7-0082/2009, Bairbre de Brún) (afstemning)

6.9. Bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold (A7-0015/2010, Carlos Coelho) (afstemning)

- Før afstemningen:

Carlos Coelho, ordfører. – (PT) Fru formand! Blot en kort bemærkning for at erindre Dem om, at Fællesskabets visumkodeks træder i kraft den 5. april, dvs. næste måned, og at det derfor er af afgørende betydning, at denne nye forordning træder i kraft inden denne dato.

Da Rådet ikke er til stede, anmoder jeg om, at det bliver noteret, at dette er Parlamentets ønske, hvis Parlamentet som håbet gør det muligt at gennemføre den betænkning, som jeg har udarbejdet.

Formanden. – Rådets fravær tages til efterretning og er beklageligt.

6.10. Beretning om konkurrencepolitikken 2008 (A7-0025/2010, Sophia in 't Veld) (afstemning)

6.11. Resultattavlen for det indre marked (A7-0084/2009, Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein) (afstemning)

7. Stemmemforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning: Anna Hedh (A7-0024/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru formand! Gennem årene har omfanget af EU's forbrugerbeskyttelsespolitik gennemgået en meget omfattende udvikling med henblik på at afspejle ændringer i borgernes behov og forventninger. Frem for alt er EU's forbrugermarkeders grænseoverskridende dimension øget betragteligt som følge af e-handelens rivende udvikling, hvilket har gjort det endnu vigtigere at beskytte forbrugeren og nærmere bestemt at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

Efter min mening er en intensivisering af tilsynet med markedet og bedre håndhævelsesmekanismer samt en effektiv og omfattende gennemførelse heraf af afgørende betydning for en styrkelse af forbrugernes tillid. Jeg støttede derfor vedtagelsen af betænkningen, og jeg støttede betænkningens forslag om forandring.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg støttede denne betænkning. En effektiv gennemførelse af forbrugerpolitikken er af meget stor betydning for det indre markeds funktion.

Vi bliver nødt til at have et rigtigt og velfungerende indre marked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, hvilket desværre ikke er tilfældet i dag. Lovgivningen er vedtaget, men medlemsstaterne har ikke gennemført den korrekt. Hvad vigtigere er, føler de europæiske forbrugere sig ikke sikre, for de er ikke bekendt med reglerne, og i mange tilfælde fungerer kompensationsmekanismerne ikke efter hensigten.

Kommissionen bør intensivere sine bestræbelser og sikre, at medlemsstaterne anvender direktiverne korrekt, og at borgerne informeres om deres rettigheder, samt at de frem for alt er i stand til at udøve disse rettigheder i praksis.

Betænkning: Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Fru formand, hr. ordfører, mine damer og herrer! Jeg kan fuldt ud tilslutte mig dette initiativ. Jeg er især enig i styrkelsen af SOLVIT-netværket og i udvidelsen af dets aktiviteter. Vi bør gøre alt, der står i vores magt, for at få oplysninger om dette europæiske systems aktiviteter og muligheder udbredt via de nationale medier, på internettet eller i tv-programmer. Jeg kan imidlertid afsløre, at der er tale om dobbeltmoral, idet lovgivningen ikke anvendes ens, og da der sågar er forskellige sanktioner for de samme aktiviteter. Det er præcis det, jeg ønskede at understrege.

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for Buşoi-betænkningen, da jeg mener, at SOLVIT-tjenesten er af grundlæggende betydning, fordi den udgør en tydelig og gennemsigtig forbindelse mellem institutionerne, borgerne og virksomhederne, som er en af hjørnestenene i EU.

SOLVIT har vist sig at være et vigtigt redskab i forbindelse med løsningen af problemer for borgere og virksomheder, der ønsker at udnytte det indre markeds muligheder fuldt ud. Mange lande i EU har stadig hindringer i deres nationale lovgivning, som skal fjernes. Jeg mener derfor, at vi bør støtte bevillingen af yderligere midler, ansættelsen af mere specialiseret personale og forbedringen af denne tjenestes synlighed, herunder i forbindelse med de lokale myndigheder, hvor den kunne være til stor gavn.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) I min egenskab af skyggeordfører ønsker jeg at takke alle medlemmerne for, at vores betænkning om SOLVIT-netværket er blevet vedtaget af Parlamentet med dette overbevisende absolutte flertal. Dette sender et klart signal til Rådet og Kommissionen om, at vores henstillinger skal tages alvorligt og burde sikre en bedre udnyttelse af dette nyttige redskab til gavn for borgerne og iværksætterne. Det eneste, der kræves, er at iværksætterne og borgerne faktisk får kendskab til dette instrument. Jeg håber og tror, at Kommissionen næste år vil forelægge en udførlig årsberetning for Parlamentet, hvori offentligheden kan få kendskab til klager over situationer, hvor rettigheder, der ellers skulle forestille at være sikret i EU-lovgivningen, er blevet nægtet.

Betænkning: Bairbre de Brún (A7-0082/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg ønsker at begrunde den måde, jeg stemte på i forbindelse med fru de Brúns betænkning. Mange tak for, at dette dokument er blevet udarbejdet. Fastlæggelsen af krav til transport af dyr betyder ikke blot, at vi beskytter dyrene, men at vi frem for alt drager omsorg for menneskers sikkerhed og sundhed. Jeg ønsker at udtrykke min støtte til foranstaltninger, der har til formål at forlænge overgangsordningen og som følge heraf sætte en stopper for rabiesproblemet i EU. Vi bør naturligvis være omhyggelige og rimelige med hensyn til spørgsmålet om selskabsdyrs frie bevægelighed i EU og bør ligeledes tage ekspertudtalelser fra forskningsinstitutter i betragtning.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru formand! Jeg stemte for en forlængelse af overgangsperioden, således at nogle stater i denne periode kan vedtage undtagelser, da disse stater har meddelt, at de i fremtiden ikke vil ansøge om en yderligere forlængelse af undtagelser vedrørende veterinærforhold. Jeg har forståelse for de bekymringer, som Irland, Malta, Sverige og Det Forenede Kongerige giver udtryk for, da de har strengere krav vedrørende dokumentation for selskabsdyr, der rejser med deres ejere til disses hjemlande. De største risici er rabies, echinococose og sygdomme, der overføres via midler og flåter. Selvfølgelig er den manglende konsekvens som følge af, at nogle stater indrømmer en overgangsperiode, noget, som vi skal sætte en stopper for i fremtiden, og det er af afgørende betydning for os at handle i fællesskab og harmonisere lovgivningen.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg kan på den ene side forstå, at det er i de enkelte medlemsstaters interesse at fastholde kravet om en forlængelse af særordningerne i forbindelse med indførelsen af selskabsdyr. Imidlertid skal vi på den anden side til enhver tid sikre, at udgifterne står i rimeligt forhold til fordelene. Det har vi ikke formået at gøre tilfredsstillende i denne sag. Jeg undlod derfor at stemme. Det, der især er brug for, er dels en passende effektiv ekstern beskyttelse, for så vidt angår indførsler inden for EU, men ligeledes i stigende grad dels harmonisering inden for EU, da det ligeledes er i forbrugernes interesse, idet forbrugere på et tidspunkt kan blive temmelig forvirrede, hvis andre betingelser finder anvendelse på indførsler til land A end på indførsler til land B.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Fru formand! Jeg stemte imod forslaget, hvilket hovedsagelig skyldes, at jeg kommer fra Det Forenede Kongerige. Efter min mening har vi allerede en god lovgivning på området, og vi ønsker ikke, at truslen om rabies skal ramme vores land.

Jeg er også lettere forvirret over, hvorfor der i dette forslag kun henvises til hunde, katte og fritter, og jeg bemærker ligeledes, at den navnkundige Screaming Lord Sutch foreslog dette for 25 år siden, og han må så afgjort sidde oppe i himlen og gnide sig i hænderne i dag.

Dette har blot den konsekvens, at mange af mine vælgere i West Midlands i Det Forenede Kongerige må tro, at mange af de politikker, der vedtages af Parlamentet, er politikker, der er helt hen i vejret.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Fru formand! Det glæder mig at se Dem som formand igen.

Fra tid til anden hører vi budskaber fra Kommissionen om, at EU yder en tilstrækkelig indsats. EU burde gøre mindre, men gøre det bedre og koncentrere sig om de virkelig store ting.

Og så har vi alle disse beslutningsforslag om ting, såsom hvilke selskabsdyr vi må tage med hvorhen. Jeg tror, at vi har at gøre med et proportionalitetsproblem, har jeg ikke ret? Landene har forskellige nationale forhold. Vores land er en ø uden landegrænser, og vi er fuldt ud i stand til at indgå fornuftige, afpassede bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden.

Mener vi helt seriøst, at det ville være bedre, hvis vi skabte et nyt administrativt bureaukrati og lagde det i hænderne på de samme genier, der gav os den fælles landbrugspolitik, den fælles fiskeripolitik, de ureviderede budgetter, og i det hele taget resten af den store mængde EU-lovgivning, som vi skulle gennemføre? Der hersker ingen tvivl om, at dette er noget, der kunne overlades til medlemsstaterne.

Betænkning: Carlos Coelho (A7-0015/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru formand! Målet med Schengenområdet er den frie bevægelighed. Det er ulogisk, at mange indehavere af et visum til længerevarende ophold har væsentlig mindre fri bevægelighed i Schengenområdet end dem, der er i besiddelse af et visum til kortvarige ophold. EU's visumkodeks skulle træde i kraft om en måneds tid, selv om det fremgår af analyserne af medlemsstaternes tiltag vedrørende visum til længerevarende ophold og udstedelsen af opholdstilladelser, at adskillige versioner og gennemførselsbestemmelser er vedtaget med det resultat, at borgernes grundlæggende rettigheder er blevet krænket.

Kommissionens forslag vil bidrage til, at praktiske problemer og forsinkelser med hensyn til udstedelsen af opholdstilladelser kan undgås, hvilket som nævnt indtil videre er blevet bemærket i mange medlemsstater. Det er en meget presserende sag, da visumkodeksen bør træde i kraft meget snart, og jeg støttede forslagene i betænkningen.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru formand! Jeg har støttet denne forordning, som vil fremme bevægeligheden for personer med visum til længerevarende ophold i Schengenområdet. Det er logisk, at studerende, forskere og iværksættere fra tredjelande bør have ret til at flytte rundt i hele EU, hvis de har fået udstedt et visum i en af medlemsstaterne.

Jeg ønsker imidlertid at gentage min appel til andre lande som et udtryk for solidaritet med Den Tjekkiske Republik, der kæmper forgæves mod Canadas indførelse af visumkrav. Dette medfører en hidtil uset ulighed mellem EU's borgere. Canada overvejer nu at indføre visumpligt for andre lande f.eks. Ungarn, og vi kan ikke bare vende den anden kind til. Det er de alt for gunstige og derfor fristende vilkår for asylansøgere, der er skyld i dette. De fremprovokerer bogstavelig talt misbrug af systemet. Canada har lovet at ændre dem, men foretager sig intet. Jeg beklager, at jeg igen benytter lejligheden til at henlede opmærksomheden på dette problem.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru formand! Som sagt under forhandlingerne er formålet med forslaget at fremme rejser inden for EU for tredjelandsborgere med et "D"-visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat. Målet er at tilvejebringe en løsning i situationer, hvor nogle medlemsstater af en eller anden grund ikke er i stand til eller ikke ønsker at udstede en opholdstilladelse til tredjelandsborgere i tide eller ikke anvender rammerne i Schengenbestemmelserne korrekt. Den ungarske Fidesz-delegation undlod at stemme i forbindelse med den sidste afstemning om denne lov, da Ungarn hidtil har formået at gennemføre lovgivningen korrekt. Der har ikke været problemer, og ved at benytte de muligheder, som Schengenbestemmelserne giver, kunne vi gøre dette mere effektivt. Samtidig ønsker vi at fremhæve, at det er til fordel for de ungarske mindretal, der lever som tredjelandsborgere i EU's nabolande, at de kan opholde sig lovligt på EU-medlemsstaternes områder uden for store administrative byrder. Dette kræver lovgivning på både fællesskabsplan og i medlemsstaterne, som ikke modarbejder hinanden, men som derimod styrker vores målsætninger.

Betænkning: Sophia in 't Veld (A7-0025/2010)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru formand! Denne betænkning indeholder en masse gode ting, men jeg kan simpelthen ikke støtte punkt 35, hvori der opfordres til indførelse af et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag (CCCTB).

En af de ting, vi får at vide om CCCTB, er, at det vil være mere effektivt, og at det vil forenkle tingene. I lyset af at virksomhederne på nuværende tidspunkt kan vælge til eller vælge fra, ville vi ende med at have 28 skattegrundlag i stedet for de nuværende 27, og så er der næppe tale om en forenkling længere.

I henhold til det aktuelle forslag ville CCCTB ligeledes komme til at betyde, at fortjenester i Europa ville blive omfordelt i hele EU, således at et land som mit hjemland, Irland, der udfører meget af det, som det producerer, ville blive straffet, fordi fortjenesten naturligvis ville blive opnået på salgsstedet. Det forekommer at være lidt mærkeligt, da en af hjørnestenene i EU er den frie bevægelighed for varer, og da vi derfor ved anvendelse af CCCTB ville ende med at straffe eksportlande.

Endelig mener jeg også, at indførelsen af denne ordning ville skade Europas evne til at tiltrække udenlandske direkte investeringer, da disse regler ikke ville finde anvendelse på den medlemsstat, hvori investeringen blev foretaget, men ville fremgå af en kompliceret formel, der kun kan beregnes med tilbagevirkende kraft, så jeg mener bestemt, at det ville skade vores evne til at tiltrække udenlandske direkte investeringer.

Betænkning: Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg ønsker at starte med at takke min kollega for udarbejdelsen af denne betænkning, som er vigtig for den økonomiske vækst. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig forfatterens observationer og bemærkninger om indførelse og håndhævelse af fællesskabsretten i medlemsstaterne. Et effektivt fungerende indre marked er en uundværlig del af en stabil økonomi og meget nødvendigt i krisetider. Effektiv anvendelse af dette markeds potentiale afhænger af et effektivt samarbejde mellem institutionerne på nationalt og europæisk plan. Reduktion af den administrative byrde, effektiv kommunikation mellem de relevante ministerier, forenkling af procedurer og harmonisering af lovgivning vil resultere i hurtig og effektiv gennemførelse af direktiverne i medlemsstaterne. Derudover vil offentliggørelse af nye data og effektiv oplysning til borgerne og erhvervslivet om deres rettigheder og situationen på markedet bidrage til at fremme markedets funktion og gennemsigtigheden af principperne for det indre marked og dermed sikre lige konkurrencevilkår.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Fru formand, fru ordfører, mine damer og herrer! Jeg tilslutter mig initiativet og er sikker på, at det kan hjælpe borgerne og virksomhederne på nationalt plan. Uden klar og tydelig og strengt reguleret overvågning af situationen på det indre marked og retssystemet tvivler jeg dog på, at det vil være muligt effektivt at redde disse markedsaktører, uanset størrelse og anvendte tjenesteydelser. Der skal fastlægges strenge sanktioner, hvis det efter en undersøgelse vurderes, at der er tale om oplagte overtrædelser. Det er uhyre vigtigt, at de forskellige former for praksis observeres i forbindelse med undersøgelser af klager på internationalt plan og for at fastsætte kriterier. Desværre viser de kedelige statistikker i Litauen, at det er statslige institutioner eller domstole, som har handlet forkert i otte ud af de 10 internationale sager, der undersøges i øjeblikket. Derfor er jeg af den opfattelse, at det vil være umuligt at opnå det ønskede resultat uden tydelig regulering af sanktioner. Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på dette forhold.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru formand! Det er af afgørende betydning at have et velfungerende indre marked for at kunne skabe et stabilt og innovativt økonomisk miljø. Det indre marked kan imidlertid ikke fungere optimalt, medmindre EU's bestemmelser, der påvirker funktionen heraf, vedtages af alle medlemsstaterne. Vedtagelsen heraf vil dog kun skabe resultater, hvis medlemsstaternes parlamenter er involveret i beslutningsprocessen i forhold til lovgivningen. Vedtagelsen heraf er også uhyre vigtig ud fra perspektivet om parlamentarisk tilsyn. Da dette synspunkt også blev afspejlet i betænkningen, støtter jeg betænkningen fuldt ud.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru formand! Parlamentet har som forventet godkendt alle tre betænkninger om funktionen af det indre marked. Med hensyn til betænkningen fra Gräfin von Thun Und Hohenstein har Socialdemokraterne og Gruppen De Grønne taget afstand fra forslaget om gennemførelse af jævnlig kontrol af det indre markeds funktion. De hævder, at det vil skade de fastsatte sociale og miljømæssige standarder. Vi ved imidlertid alle, at der er en pris at betale for disse standarder, og vi ved også, at de skaber mulighed for højere livskvalitet i EU. Venstrefløjen har i dagens debat ikke klarlagt, hvorfor de er så bange for at få målt denne værdi. Jeg kan tilslutte mig hele betænkningen.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning: Jean-Luc Dehaene (A7-0022/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionens forslag omhandler fordelingen af indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM) til opgørelse af medlemsstaternes bruttonationalindkomst (BNI) med henblik på Den Europæiske Unions budget og egne indtægter.

FISIM repræsenterer en del af produktet fra de finansielle institutioner, som ikke kommer fra direkte salg af tjenesteydelser til en fast pris, men snarere gennem opkrævning af en rente på lånene, som er højere end den rente, der opkræves for indskud.

Kommissionen foreslår at gå videre til fordelingen af FISIM til opgørelse af BNI og vurderer, at dette kan gennemføres med tilbagevirkende kraft fra og med den 1. januar 2005, ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EF) nr. 1889/2002. Med den foreslåede tilbagevirkende gennemførelse fra og med den 1. januar 2005 opstår der problemer med det nøjagtige omfang af denne tilbagevirkende kraft.

Vi kan derfor tilslutte os ordførerens synspunkt om, at fordelingen af FISIM til opgørelse af BNI ikke skal iværksættes før den 1. januar 2010. Dette vil sikre, at fordelingen af FISIM gennemføres korrekt fra 2010, hvorved det er muligt at foretage en mere nøjagtig beregning af BNI.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Fordelingen af indirekte målte finansielle formidlingstjenester (FISIM) til opgørelse af medlemsstaternes bruttonationalindkomst (BNI) med henblik på Den Europæiske Unions budget og egne indtægter er et spørgsmål, der har eksisteret i lang tid, og som burde have været gennemført i 2005. Gennemførelsen heraf er imidlertid forsinket på grund af behovet for at afprøve denne metode for at vurdere metodens nøjagtighed og klarlægge, om den rent faktisk har skabt pålidelige resultater for den korrekte vurdering af den pågældende økonomiske aktivitet. Jeg er enig i, at gennemførelsen af denne metode ikke skal have tilbagevirkende gyldighed, da man således undgår konflikter mellem medlemsstaterne og eventuelle søgsmål.

Betænkning: Reimer Böge (A7-0020/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som et godt instrument til at håndtere konsekvenserne af den økonomiske og finansielle krise er et meget fint initiativ, som også er en praktisk foranstaltning, hvad angår økonomisk støtte. Det er vigtigt at understrege, at anvendelsen af denne fond skal være rettet imod at hjælpe arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, med at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Jeg håber, at anmodningerne fra andre lande, f.eks. Italien, som er nødt til at bede om hjælp fra denne særlige fond for at støtte ansatte i de virksomheder, der er ramt af krisen, og som er tvunget til at skære ned, også efterkommes. I denne sammenhæng ønsker jeg ikke desto mindre at anmode Kommissionen om mere fleksibilitet i vurderingen af kriterier for berettigelse til støtte fra fonden, som også skal aktiveres i forbindelse med strukturelle problemer i lokalområder med små og mellemstore virksomheder.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er oprettet for at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene. Anvendelsesområdet for Globaliseringsfonden er udvidet til at omfatte ansøgninger indgivet fra den 1. maj 2009, så den nu også omfatter – helt korrekt – støtte til arbejdstagere, der er afskediget som en direkte følge af den internationale finansielle og økonomiske krise.

Jeg går ind for det nuværende forslag om at støtte Tyskland med et beløb på 6 199 341 EUR som reaktion på Tysklands anmodning den 13. august og dermed støtte de arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer i Karmann-koncernen, som er et bilfirma.

I 2008 bekræftede de tre institutioner betydningen af at garantere, at der findes en hurtig procedure til godkendelse af beslutninger om anvendelse af fonden med det formål at hjælpe mennesker inden for en rimelig tidsperiode. Det tog syv måneder at vedtage denne beslutning. Jeg håber, at proceduren til aktivering af Solidaritetsfonden vil være hurtigere, således at det vil være muligt at hjælpe i problematiske situationer, som kræver hurtige reaktioner, f.eks. i forbindelse med den tragiske situation i Madeira for nylig.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den tyske Karmann-koncern, en gang en velstående og konkurrencedygtig virksomhed, har haft problemer med krisen i bilsektoren og været nødt til at indgive konkursbegæring, efter at Folkevogn for nylig købte en del af virksomheden. **Mobiliseringen af 6 199 341 EUR** fra Den Europæiske

Fond for Tilpasning til Globaliseringen er nødvendig for at støtte og hjælpe 1 793 arbejdstagere fra den pågældende koncern, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer.

Kriterierne for berettigelse til støtte fra fonden er ifølge Kommissionen opfyldt, og det betyder, at EU er fuldt ud berettiget til hurtigst muligt at støtte de arbejdstagere, der har problemer.

Jeg håber, at denne vanskelige periode for de arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, vil gøre det muligt for dem at forbedre deres kvalifikationer, og at disse nye kvalifikationer vil give dem mulighed for hurtigt at komme ud på arbejdsmarkedet igen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er oprettet for at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene. På denne måde forsøger man at finde løsninger, således at de pågældende personer kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 giver mulighed for anvendelse af Globaliseringsfonden inden for det årlige loft på 500 mio. EUR. Det nuværende forslag omhandler mobiliseringen af et samlet beløb på 6 199 341 EUR fra Globaliseringsfonden til Tyskland med det formål at yde støtte til arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer i Karmann-koncernen, som er et bilfirma.

I henhold til artikel 6 i EGF-forordningen skal vi sikre, at fonden støtter den enkelte afskedigede arbejdstagers genindslutning på arbejdsmarkedet i nye virksomheder. Globaliseringsfonden er ikke en erstatning for foranstaltninger, som det påhviler virksomhederne at træffe i henhold til national lovgivning eller kollektive overenskomster, og finansierer heller ikke foranstaltninger, der er rettet imod omlægning af virksomheder eller sektorer.

Det skal endnu en gang understreges, at Kommissionen i forbindelse med anvendelse af Globaliseringsfonden ikke systematisk kan overføre betalingsbevillinger fra Den Europæiske Socialfond, eftersom Globaliseringsfonden blev oprettet som et særskilt, målrettet instrument med egne mål og frister.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Anmodningerne om støtte fra denne fond er behandlet med positivt udfald. I dette tilfælde drejer det sig om en anmodning fra Tyskland om støtte på grund af strukturarbejdsløshed i bilindustrien, i dette tilfælde Karmann-koncernen.

Først og fremmest er det vigtigt at bemærke, at fonden kun delvist kan afhjælpe nogle af konsekvenserne af den alvorlige økonomiske og finansielle krise i lyset af de pålagte budgetbegrænsninger (som begrænser fondens midler til 500 mio. EUR om året) og de restriktive kriterier for støtteberettigelse, hvorunder fonden fungerer. Det er allerede et stykke tid siden, at det antal arbejdstagere, som mistede arbejdet på grund af de såkaldte "omstruktureringer", betydeligt oversteg Kommissionens indledende beregninger i forhold til det antal arbejdstagere, der kunne få glæde af fonden.

Det, der er brug for, er en klar afvisning af de neoliberale politikker, som forårsager en økonomisk og social katastrofe i EU-medlemsstaterne lige for øjnene af os. De foranstaltninger, der træffes som reaktion på denne katastrofe, skal naturligvis også være mere end blot lappeløsninger. Vi er også nødt til at påpege det uretfærdige i en forordning, der i højere grad gavner lande med gode økonomiske forhold, især lande med højere lønninger og arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi ønsker at fremhæve, at der er hårdt brug for en reel plan for at støtte jobskabelse og arbejdspladser med rettigheder i EU-medlemsstaterne.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Det glæder mig meget, at Europa-Parlamentet i dag har besluttet at tildele 6,2 mio. EUR i støtte til arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer i bilkoncernen Karmann. EU bidrager således med 65 % af det samlede beløb på 9 mio. EUR, der er til rådighed. Støtten skal anvendes til at tilbyde ca. 1 800 personer yderligere uddannelse og erhvervsuddannelse for at gøre det muligt for dem at vende tilbage til arbejdsmarkedet hurtigst muligt. EU har dermed ydet et håndgribeligt bidrag til at støtte mennesker i krise. EU viser meget tydeligt med denne handling, at EU både er villig og i stand til at yde støtte til mennesker i krisituationer. Det er vigtigt, at disse midler stilles til rådighed uden problemer og hurtigt for at gøre det muligt for de pågældende personer at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Ud over denne individuelle støtte til de berørte arbejdstagere skal EU imidlertid også træffe yderligere foranstaltninger for at håndtere virkningerne af den finansielle og økonomiske krise. Globalisering i form af arbejdsdeling på internationalt plan (velfærdsdeling) er relevant og af stor betydning. Kommissionen, Europa-Parlamentet og medlemsstaterne skal dog yde en større indsats for at fremme rimelige

konkurrencevilkår i deres internationale økonomiske forhold for at undgå at stille enkelte lande eller sektorer i en ugunstig position.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Forslaget om anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til de tyske arbejdstagere – samt forslaget om den litauiske køleskabssektor – var blandt de første modtagere af fonden i 2010. Begge lande er eksempler på værdige modtagere. Jeg bifalder den nye kommissions indsats for at opretholde fonden, som frem for bare at uddele almisser hjælper og støtter de arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer. Min egen valgkreds har draget fordel af fonden, og jeg håber, at den fortsat vil drage fordel heraf. Den globale krise har reduceret behovet for luksusvarer betydeligt, og selv om det forklarer bilindustriens nuværende problemer, er det alligevel meget kedeligt. Situationen i Tyskland er særlig vanskelig på grund af situationens omfang. 2 476 arbejdstagere har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer i samme område og inden for samme industri. Jeg håber, at de 6 199 mio. EUR vil gøre det muligt at finde en måde, hvorpå arbejdstagerne, deres pårørende og området kan komme over krisen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område, der er præget af solidaritet, og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er en del af denne solidaritet.

Støtten er af afgørende betydning for at hjælpe de arbejdsløse og ofrene for de omlægninger, som forekommer i en globaliseret verden. Et stigende antal virksomheder flytter produktionen for at udnytte de lavere arbejdsomkostninger i forskellige lande, især Kina og Indien, ofte til ulempe for lande, der overholder arbejdstagernes rettigheder.

Globaliseringsfonden har til formål at hjælpe arbejdstagere, der er ofre for virksomhedsomlægninger, og helt grundlæggende hjælpe dem med at få adgang til nye arbejdspladser i fremtiden. Globaliseringsfonden er allerede anvendt tidligere i forbindelse med andre EU-lande, især Portugal og Spanien, så det er vigtigt nu at yde støtte til Tyskland.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Jeg har stemt for betænkningen om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. I dette tilfælde har Tyskland anmodet om støtte i forbindelse med strukturarbejdsløsheden i bilindustrien – især i Karmann-koncernen. I denne sammenhæng er det vigtigt at nævne, at midlerne fra fonden skal anvendes til genindslusning på arbejdsmarkedet af arbejdstagere, der er afskediget som følge af strukturelle ændringer, og ikke til finansiering af virksomheders eller sektorer eventuelle nødvendige omstrukturingsforanstaltninger. For at være solidariske med vores naboland og med arbejdstagerne skal den støtte, som desværre er nødvendig på grund af den kontinuerlige globalisering og den økonomiske og finansielle krise forårsaget af spekulanter på begge sider af Atlanten, efter min opfattelse stilles til rådighed hurtigst muligt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg har stemt for Europa-Parlamentets forslag om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til at støtte de 2 476 personer, der er arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer i Tysklands bilindustri. De tyske myndigheder vil udnytte arbejdsløshedsperioden til en bred opgradering af kvalifikationer, ikke blot med hensyn til erhvervsuddannelse og videregående uddannelse, men også for at gøre det muligt for indvandrere og lavtuddannede arbejdstagere at opnå grundlæggende kvalifikationer, således at de kan blive genindsluset på arbejdsmarkedet.

På europæisk plan oplever vi inden for bilindustrien lignende situationer i Sverige, hvor 2 258 arbejdstagere er arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, i Østrig, hvor 774 arbejdstagere har mistet arbejdet på som følge af strukturelle ændringer i virksomheder, der producerer motorkøretøjer, anhængere og sættevogne, og i Belgien, hvor over 2 500 arbejdstagere har mistet arbejdet i bilindustrien som følge af strukturelle ændringer. I Europa vil der blive nedlagt over 8 000 arbejdspladser på grund af omstruktureringer i bilindustrien.

Den økonomiske støtte, der tilbydes de arbejdstagere, som har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, skal stilles til rådighed så hurtigt og effektivt som muligt. Det er imidlertid en kortsigtet foranstaltning, som ikke vil løse problemet med de svindende arbejdspladser. EU har brug for en stærk industripolitik inden for bilindustrien for at opretholde de eksisterende arbejdspladser og eventuelt skabe nye arbejdspladser.

Betænkning: Reimer Böge (A7-0021/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Vi har i dag stemt om tre betænkninger om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Jeg har støttet alle tre forslag om anvendelse, da jeg

mener, at borgerne i øjeblikket har hårdt brug for den støtte, som fonden yder. I maj 2009 besluttede Kommissionen, at der kunne afviges fra forordningens bestemmelser under særlige omstændigheder, og gav på grund af den situation, som er opstået under den økonomiske og finansielle krise, mulighed for at yde målrettet støtte til arbejdsløse borgere.

Jeg beklager dybt, at nogle af medlemsstaterne med særlig høj arbejdsløshed ikke har haft mulighed for at ansøge om støtte i tide og drage fordel af de muligheder, som denne fond giver, og tilbyde støtte til deres arbejdsløse borgere. Efter min opfattelse bør Kommissionen også klarlægge, om den støtte, som fonden yder, anvendes effektivt, og om støtten virkelig hjælper de personer, som den er rettet imod.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg har stemt for betænkningen, da økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen vil hjælpe de arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, med at vende tilbage til og blive integreret på arbejdsmarkedet. Under den finansielle og økonomiske krise steg arbejdsløsheden i Litauen betydeligt i løbet af 12 måneder, og det er derfor nødvendigt at tilpasse sig virkningerne af krisen og som minimum sikre midlertidig økonomisk støtte for at skabe arbejdspladser til de arbejdstagere i virksomheden Snaigė, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer. I dette tilfælde taler vi ikke om enkelte ansatte, der er opsagt af virksomheden som følge af strukturelle ændringer, men om et meget stort antal mennesker, ca. 651 ansatte i aldersgruppen 25-54 år. Det glæder mig, at den længe ventede afstemning om ydelse af midlertidig økonomisk støtte har fundet sted i dag, da afklaringen af dette følsomme spørgsmål om den litauiske virksomhed og de arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, har været forsinket, og da nogle af den pågældende virksomheds ansatte allerede mistede deres arbejde i november 2008. Jeg håber, at den støtte, som er godkendt med dagens afstemning, vil blive ydet målrettet og effektivt.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det er karakteristisk for Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, at den har til formål at fremme iværksætterkulturen. Fremme af iværksætterkulturen skal forstås af de europæiske institutioner og nationale regeringer som et uhyre vigtigt element i imødegåelsen af de udfordringer, som den europæiske produktionssektor står over for.

Jeg erkender, at offentlige tiltag ikke blot skal iværksættes gennem denne form for promovering, men også – og af afgørende betydning – ved at fjerne kunstige og bureaukratiske hindringer for aktiviteter i iværksætterkulturen. Der skal dog fortsat ydes en stor indsats i denne sammenhæng.

Det er korrekt, at der skal træffes foranstaltninger med henblik på afprøvning, omfordeling og omskoling af de personer, der har mistet deres arbejde som følge af globaliseringen, f.eks. de ansatte i den litauiske køleskabssektor, især i virksomheden Snaigė og to af virksomhedens leverandører. Men det er stadig lige så vigtigt at træffe foranstaltninger, som gennem sikring af retfærdige og fornuftige konkurrencevilkår har til formål at styrke virksomheder og deres arbejdstagere inden for en økonomi, der er åben og i stigende grad konkurrencedygtig.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område, der er præget af solidaritet, og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er en del af denne solidaritet.

Støtten er af afgørende betydning for at hjælpe de arbejdsløse og ofrene for de omlægninger, som forekommer i en globaliseret verden. Et stigende antal virksomheder flytter produktionen for at udnytte de lavere arbejdsomkostninger i forskellige lande, især Kina og Indien, ofte til ulempe for lande, der overholder arbejdstagernes rettigheder.

Globaliseringsfonden har til formål at hjælpe arbejdstagere, der er ofre for virksomhedsomlægninger, og helt grundlæggende hjælpe dem med at få adgang til nye arbejdspladser i fremtiden. Globaliseringsfonden har allerede været anvendt tidligere i forbindelse med andre EU-lande, især Portugal og Spanien, så det er vigtigt nu at yde støtte til Tyskland.

Vilja Savisaar (ALDE), *skriftlig*. – (ET) Dagens beslutning om, at EU støtter anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen med tre betænkninger, hvoraf de to omhandler henholdsvis Litauen og Tyskland, skal hilses velkommen på alle planer og viser helt konkret, at EU direkte kan afhjælpe situationen for arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, og at EU kan hjælpe med deres efteruddannelse. I Estland har over 30 000 personer i bygge- og anlægssektoren mistet arbejdet i løbet af de sidste 18 måneder, og jeg vil derfor gerne opfordre den estiske regering og ministeriet for sociale anliggender til uden tøven at anmode om hjælp fra EU-fonden, som er oprettet med henblik på situationer som denne. Selv om Tyskland og Litauen har modtaget hjælp i dag, er det værd at bemærke, at arbejdsløsheden

ifølge Eurostat er højest i Spanien, Letland og Estland, og overveje, hvordan EU kan yde disse lande direkte støtte.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jeg bifalder initiativet til at støtte virksomhedsansatte, der har lidt tab på grund af globaliseringsprocessen. Jeg støtter initiativet fuldt ud, og det glæder mig, at borgerne i Litauen i dette tilfælde modtager hjælp. Generelt mener jeg, at fondens samlede beløb mindst skal fordobles gennem reducere af andre tildelinger. Efter min opfattelse bør en sådan fond også omfatte virksomhedsejere. De får efterfølgende ofte så store problemer, at de ikke har mulighed for at komme op igen og etablere en ny virksomhed. I mange tilfælde lider virksomhedsejere langt større tab end de ansatte. I forbindelse med virksomhedsførelse og de risici, som indgår heri, jobskabelse og betaling af skat stiller virksomhedsejerne ikke blot deres aktier, men også deres private ejendom som sikkerhed. Det vil derfor være værdifuldt, hvis vi – i hvert enkelt tilfælde – undersøger muligheden for også at yde støtte til virksomhedsejere, der har lidt tab på grund af globaliseringen og den globale økonomiske krise.

Betænkning: Reimer Böge (A7-0019/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg bifalder, at vi i dag har stemt om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen med det formål at øremærke 1 118 893 EUR i økonomisk støtte til arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, i 128 virksomheder i bygge- og anlægssektoren i Litauen. Bygge- og anlægssektoren i Litauen befinder sig i en krise, da der har været stor nedgang i efterspørgslen efter byggeri på grund af den finansielle og økonomiske krise, og i denne nedgangsperiode har det været meget vanskeligt for de litauiske borgere at optage lån til at bygge eller købe huse. Jeg har stemt for betænkningen, da EU's økonomiske støtte vil hjælpe de borgere, der er ofre for globaliseringen, med at finde arbejde og vende tilbage til arbejdsmarkedet og komme over krisen. I denne situation skal vi derfor vise solidaritet med de arbejdstagere, som har mistet arbejdet netop på grund af ændringer i den globale økonomi og nedlagte arbejdspladser i visse sektorer som følge af finanskrisen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det faktum, at flere og flere europæiske lande har ansøgt om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, viser tydeligt, at virkningerne af dette fænomen mærkes af alle, hvilket i sig selv berettiger fondens betegnelse.

Selv om globaliseringen har vist sig at være gunstig på globalt plan, er det ikke desto mindre nødvendigt at henlede opmærksomheden på de situationer, hvor de mindre konkurrencedygtige sektorer påvirkes netop på grund af globaliseringen. Litauens bygge- og anlægssektor oplever netop denne situation.

Fonden giver mulighed for en hurtig, specifik og tidsbegrænset form for støtte, der kræver at alle politiske beslutningstagere, erhvervsledere og arbejdstagere udvikler nye måder, hvorpå man kan genoprette tabt konkurrenceevne og få adgang til nye markeder. Ellers vil støtten fra Globaliseringsfonden blot være palliativ og i sidste ende utilstrækkelig.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er oprettet for at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene. På denne måde forsøger man at finde løsninger, således at de pågældende personer kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

EU skal udnytte alle eksisterende foranstaltninger for at afhjælpe konsekvenserne af den globale økonomiske og finansielle krise, og Globaliseringsfonden kan i denne sammenhæng spille en afgørende rolle i genindløsningen på arbejdsmarkedet af arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer.

Den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 giver mulighed for anvendelse af Globaliseringsfonden inden for det årlige loft på 500 mio. EUR. Det nuværende forslag omhandler anvendelsen af et samlet beløb på 1 118 893 EUR fra Globaliseringsfonden til Litauen med det formål at yde støtte til arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer i 128 virksomheder i bygge- og anlægssektoren.

Det skal endnu en gang understreges, at Kommissionen i forbindelse med anvendelse af Globaliseringsfonden ikke systematisk kan overføre betalingsbevillinger fra Den Europæiske Socialfond, eftersom Globaliseringsfonden blev oprettet som et særskilt, målrettet instrument med egne mål og frister.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Anmodningerne om støtte fra denne fond er behandlet med positivt udfald. I denne sammenhæng drejer det sig om en anmodning fra Litauen om støtte på grund af alle de tabte arbejdspladser i 128 virksomheder i bygge- og anlægssektoren.

Først og fremmest er det vigtigt at bemærke, at fonden kun delvist kan afhjælpe nogle af konsekvenserne af den alvorlige økonomiske og finansielle krise i lyset af de pålagte budgetbegrænsninger (som begrænser fondens midler til 500 mio. EUR om året) og de restriktive kriterier for støtteberettigelse, hvorunder fonden fungerer. Det er allerede et stykke tid siden, at det antal arbejdstagere, som blev arbejdsløse som følge af de såkaldte "omstruktureringer", betydeligt oversteg Kommissionens indledende beregninger i forhold til det antal arbejdstagere, der kunne få glæde af fonden.

Det, der er brug for, er en klar afvisning af de neoliberale politikker, som forårsager en økonomisk og social katastrofe i EU-medlemsstaterne lige for øjnene af os. De foranstaltninger, der træffes som reaktion på denne katastrofe, skal naturligvis også være mere end blot lappeløsninger. Vi er også nødt til at påpege det uretfærdige i en forordning, der i højere grad gavner lande med gode økonomiske forhold, især lande med højere lønninger og arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi ønsker at fastslå, at der er hårdt brug for en reel plan for at støtte jobskabelse og arbejdspladser med rettigheder i EU-medlemsstaterne.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område, der er præget af solidaritet, og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er en del af denne solidaritet.

Støtten er af afgørende betydning for at hjælpe de arbejdsløse og ofrene for de omlægninger, som forekommer i en globaliseret verden. I dette særlige tilfælde er målet at hjælpe de arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, i over 120 virksomheder i bygge- og anlægssektoren, som har været tvunget til at lukke på grund af den store krise, der har ramt denne sektor.

Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen har til formål at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene. Globaliseringsfonden har allerede været anvendt tidligere i forbindelse med andre EU-lande, især Portugal og Spanien, så det er vigtigt nu at yde støtte til Litauen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (PT) I september 2009 indgav Litauen en ansøgning om støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen på grund af alle de arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer i 128 virksomheder i bygge- og anlægssektoren. Jeg har stemt for Europa-Parlamentets afgørelse om at anvende Globaliseringsfonden til at støtte bygge- og anlægssektoren i Litauen.

En miljøeffektiv økonomi og opførelse af energieffektive bygninger kan efter min opfattelse bidrage til den økonomiske genopretning i EU. Det er beregnet, at disse sektorer kan skabe ca. 2 millioner arbejdspladser i Europa inden udgangen af 2020.

I 2006 var der ca. 2,9 millioner virksomheder inden for bygge- og anlægssektoren, som genererede 510 mia. EUR og beskæftigede 14,1 millioner mennesker i EU-27. Som følge af den økonomiske og finansielle krise faldt omfanget af aktiviteter i første og andet kvartal af 2009 i bygge- og anlægssektoren i Litauen med henholdsvis 42,81 % og 48,04 % sammenlignet med den første del af 2008. Dette har haft negative konsekvenser for Litauen i en periode, hvor landet har en af de største arbejdsløshedsprocenter i EU. Bygge- og anlægssektoren er særlig hårdt ramt og tegner sig for næsten 10 % nedlagte arbejdspladser i Litauen i 2008 alene.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Jeg støtter initiativet fuldt ud og stemmer til fordel for at støtte de ansatte i bygge- og anlægssektoren, der er ramt af den globale krise og globaliseringsprocessen. Jeg er sikker på, at vi alle bærer en lille del af skylden for ikke at kunne bremse det luftkastel, som ejendomsrådgivere og bygge- og anlægsorganisationer har opbygget. Det var tydeligt, at situationen ville udvikle sig til en krise. Politikerne har pligt til at tjene folket og forhindre problematiske situationer. Med tilslutningen til dette projekt foreslår og anmoder jeg derfor om, at den økonomiske støtte forøges, da 1 mio. EUR blot er en dråbe i havet for de mange hundrede virksomheder, der har lidt tab, og som beskæftiger mange tusinde arbejdstagere. Under samtaler med personer, der arbejder i netop disse virksomheder, har jeg erfaret, at borgerne ikke længere tror på hverken deres eget land eller EU. Men hvis vi øger denne form for støtte, kan vi forbedre EU's ry og styrke tilliden i medlemsstaterne.

Betænkninger: Reimer Böge (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter fuldt ud de to betænkninger fra Reimer Böge, som Parlamentet har vedtaget, om økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til

Globaliseringen til arbejdstagere i Litauen, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, og jeg glæder mig over andre kolleger, som har støttet betænkningerne. Desværre kom jeg for sent til afstemningen, da elevatoren ikke virkede, da jeg var på vej til mødesalen.

Begge betænkninger – om situationen i bygge- og anlægssektoren og virksomheden Snaigė – omhandler de mest akutte arbejdsløshedskriser i Litauen. EU's økonomiske støtte vil afhjælpe de problemer, som de litauiske arbejdstagere står over for.

Bygge- og anlægssektoren er en af de hårdest ramte sektorer i Litauen. Over 100 virksomheder har været tvunget til at indgive konkursbegæring. De 1,1 mio. EUR i støtte vil kunne hjælpe næsten 1 000 arbejdstagere i denne meget følsomme og hårdt ramte sektor.

Der er tale om en lignende situation for virksomheden Snaigė. Den økonomiske støtte på 258 000 EUR fra Globaliseringsfonden vil kunne hjælpe 650 arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, i en by, som har en af de største arbejdsløshedsprocenter – næsten 20 %.

Selv om dette kun er toppen af isbjerget i forhold til arbejdsløshedsproblemet i Litauen, vil den økonomiske støtte trods alt hjælpe dem, der trænger mest.

Betænkninger: Reimer Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen blev oprettet i 2006 for at yde supplerende støtte til arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, og hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Anvendelsesområdet for Globaliseringsfonden er udvidet til at omfatte ansøgninger indgivet fra den 1. maj 2009 og omfatter nu også støtte til arbejdstagere, der er afskediget som en direkte følge af den internationale finansielle og økonomiske krise. På dette tidspunkt, hvor vi står midt i denne alvorlige økonomiske og finansielle krise, er den stigende arbejdsløshed en af de alvorligste konsekvenser. EU skal anvende alle de midler, som er til rådighed, for at afhjælpe konsekvenserne af krisen, især gennem støtte til de personer, der oplever arbejdsløshedens realiteter dagligt.

Jeg har af disse årsager stemt for forslaget om anvendelse af Globaliseringsfonden for at yde støtte til Litauen med det formål at støtte arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, i 128 virksomheder inden for bygge- og anlægssektoren.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Selv om vi er imod EU-medlemskab og derfor også EU-støtte, er midlerne fra fonden allerede tildelt og er derfor ikke "nye" midler.

Vi ville foretrække, at hjælpen til de arbejdstagerne, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer, finansieres af de nationale regeringer. Men så længe EU er den kompetente myndighed, vil støtten til arbejdstagere, der har mistet arbejdet som følge af strukturelle ændringer, tilsyneladende komme fra denne fond.

Der vil være kritik fra Det Forenede Kongerige i forbindelse med udbetalingen af midler til tyske og litauiske arbejdstagere. Men hvis det havde været et forslag om ydelse af støtte til (f.eks.) vores stålarbejdere fra Corus, ville vi ikke kunne afvise en sådan støtte. Rent logisk kan vi derfor ikke afvise denne støtte.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi har stemt for hr. Böges betænkninger om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen af hensyn til de arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer. Men det er ikke uden bekymring, at vi har stemt for betænkningerne. Hvis sandheden skal frem, er denne fond ikke løsningen på problemerne på grund af de vidtrækkende sociale konsekvenser af Deres uansvarlige og alt for frie markedspolitik.

Trods de mange afvisninger heraf virker det sommetider, som om de europæiske skatteyderes penge bruges til at finansiere politikker, der har til formål at flytte og omstrukturere store virksomheder, og hvorved EU i Bruxelles med alt for stor lethed kan erklære sig solidarisk med de arbejdsløse, som EU selv har skabt. En anden begrundelse for vores bekymring er de kriterier, som er påkrævet for at kvalificere sig til de pågældende midler, især med hensyn til antallet af arbejdstagere, der er blevet arbejdsløse som følge af strukturelle ændringer. For det er hovedsageligt og endnu en gang – undtagen i meget særlige tilfælde – de meget store virksomheder, der drager fordel af midlerne. Tilsyneladende springes arbejdstagerne fra mellemstore, små og meget små virksomheder og de små virksomhedsejere, som må lukke deres virksomheder, endnu en gang over, hvad angår den økonomiske politik og socialpolitikken.

Betænkning: Anna Rosbach (A7-0009/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) «Vi har stemt for forslaget med henblik på at sikre miljømæssig bæredygtighed i de atlantiske regioner, især øerne i EU. De er en uhyre vigtig del af EU's maritime område og står over for store problemer, f.eks. miljøproblemer, og har helt specifikke behov.

I forbindelse med Azorerne er det værd at bemærke, at det er den største eksklusive økonomiske zone i EU. Det er i forbindelse med denne forhandling nødvendigt at sikre, at der er etableret miljøovervågning af Atlanterhavets kyster og vande, da befolkningen på disse øer er afhængig af gode miljøforhold i de pågældende farvande. Det er derfor vigtigt at definere minimumskraverne til miljøkvalitet klart og tydeligt og etablere overvågningsprogrammer, der kan sikre sunde miljøforhold.

Det er endvidere nødvendigt at tackle de problemstillinger, som ordføreren har nævnt, f.eks. navigationsulykker eller plasticposer, som kan have meget ødelæggende konsekvenser for den økonomiske, sociale og miljømæssige bæredygtighed i de atlantiske regioner. Derfor er det nødvendigt at træffe specifikke foranstaltninger rettet mod den miljømæssige og samfundsøkonomiske situation i relation til økosystemerne i Atlanterhavets kyster og vande.

Og derfor er det vigtigt at undertegne sådanne aftaler for at opnå en bæredygtig udvikling for den befolkning, der er afhængig af Atlanterhavet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder undertegnelsen af tillægsprotokollen med henblik på løsningen af den politiske strid, som har forhindret Spanien og Marokko i at ratificere overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening (Lissabonoverenskomsten). Beskyttelsen af kyster og vande er af strategisk betydning for kystsamfundenes samfundsøkonomiske velfærd, lokale udvikling, beskæftigelse og opretholdelse og etablering af økonomiske aktiviteter. Vi skal sikre, at alle miljøforholdene i EU's farvande er fornuftige for at garantere en bæredygtig udvikling. Nærværende protokol er direkte forbundet med spørgsmål som f.eks. miljøbeskyttelse, klimaændringer, sikkerhed, folkesundhed, regionaludvikling, forbindelser med tredjelande og udviklingssamarbejde. Denne protokol, som vil gøre det muligt at bekæmpe en række forskellige former for forurening i Atlanterhavet, er af afgørende betydning for at sikre, at kontamination af eller anden fare for forurening i farvande og kyster bekæmpes via en mekanisme, der har til formål at sikre parternes samarbejde i tilfælde af ulykker, som forårsager forurening, og som forpligter parterne til at fastlægge egne beredskabsstrukturer og -planer.

Diane Dodds (NI), *skriftlig*. – (EN) Jeg har stemt imod betænkningen og var i denne sammenhæng opmærksom på en god nyhedshistorie om vores havmiljø. Ordføreren nævner "plasticsuppen", den drivende masse af plastic og gummi i Stillehavet og det, der beskrives som et stigende problem i Atlanterhavet, nemlig spørgsmålet om tabte fiskenet. Det er i denne sammenhæng værd at nævne indsatsen fra KIMO International og projektet "Fishing for Litter". Projektet, der oprindeligt blev iværksat i marts 2000 af den nederlandske regering, havde til formål at fjerne affald fra Nordsøen ved anvendelse af fiskenet. KIMO International har siden da med økonomisk støtte fra EU udvidet projektet til at omfatte havne i Det Forenede Kongerige, Sverige og Danmark.

Fiskere i EU har siden 2001 fjernet mange hundrede tons affald fra vores farvande og bragt det tilbage på land, hvor det er opsamlet og bortskaffet på en ansvarlig måde. Alle de fiskere fra EU, der har været involveret i projektet, fortjener stor tak for deres indsats, som har medvirket til permanent at fjerne affald fra havet til gavn for fiskeindustrien, naturen og miljøet.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) EU har undertegnet en række aftaler med de enkelte medlemsstater og tilstødende tredjelande i forhold til farvande, herunder Helsinkikonventionen, Bonnoverenskomsten, Barcelonakonventionen og den såkaldte Lissabonoverenskomst. Formålet med disse overenskomster er at sikre individuelle og kollektive foranstaltninger i tilfælde af forurening, som allerede forefindes i farvande og kystområder. Selv om Lissabonoverenskomsten blev undertegnet i 1990, trådte den aldrig i kraft på grund af en territorial strid mellem Spanien og Marokko. Alle deltagere undertegnede en tillægsprotokol i 2008, hvormed der blev fundet en løsning på striden, og derfor skulle der ikke være noget til hinder for vedtagelsen af Lissabonoverenskomsten. Ordføreren nævner i betænkningen to vedvarende og stigende problemer forbundet med forurening af farvande og kystområder, hvor det første problem er den enorme drivende masse af plastic og gummi i Stillehavet, der dækker et område, som er 34 gange større end en mellemstor medlemsstat som f.eks. Nederlandene. Det andet vedvarende problem, som Anna Rosbach nævner, og som hun ønsker at finde en løsning på, er mængden af gamle, kasserede og tabte fiskenet. Betænkningen er et

eksempel på et konstruktivt stykke arbejde, som har til formål at løse de største problemer i et hav- og kystområde, der er præget af forurening, og jeg støtter derfor betænkningen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) 20 år efter, at overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening blev undertegnet af Portugal, Spanien, Frankrig, Marokko og EU, er den omsider klar til at træde i kraft efter alle overenskomstparternes ratifikation heraf. Rådet foreslår nu på vegne af EU at indgå en tillægsprotokol, som endelig vil muliggøre overenskomstens ikrafttræden.

Overenskomsten er uhyre vigtig for Portugal på grund af den lange kyststrækning og betydningen af havet for landets nationaløkonomi – og vi skal heller ikke glemme katastroferne med *Erika* og *Prestige*. Jeg ønsker derfor at takke Rådet og medlemsstaterne for indgåelsen af tillægsprotokollen, og jeg håber på en hurtig og effektiv ikrafttræden af overenskomsten, da det vil give større beskyttelse af vores kyststrækninger mod miljøkatastrofer som de katastrofer, der desværre har ødelagt vores kyster for ikke så længe siden.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder i høj grad vedtagelsen af betænkningen, da den vil resultere i et netværk af regionale overenskomster om havforurening, der er undertegnet af EU og visse medlemsstater og tilstødende tredjelande.

Her drejer det sig om Lissabonoverenskomsten, der blev undertegnet i oktober 1990, men som aldrig trådte i kraft på grund af en territorial strid mellem Spanien og Marokko – to af overenskomstparterne – om sydgrænsen (Vestsahara) på grund af overenskomstens artikel 3, litra c.

Tillægsprotokollen, hvormed der blev fundet en løsning på striden og en acceptabel formulering af artikel 3, litra c, blev først undertegnet i maj 2008 af Portugal, Spanien, Frankrig og Marokko.

Med indgåelsen af denne tillægsprotokol kan Lissabonoverenskomsten træde i kraft 20 år efter undertegnelsen. Protokollen dækker ud over sikkerhedsaspekterne miljøbeskyttelse. Vi er alle klar over de miljøkatastrofer, der har truet vores landes kyster i de seneste år. Det er håbet, at disse regler vil medvirke til at undgå ulykker som med *Erika* og *Prestige*, da havet ikke har fysiske eller politiske grænser og således kræver samarbejde og fælles tiltag.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU har undertegnet forskellige regionale overenskomster om havforurening, som giver mulighed for fælles hjælp og samarbejde blandt medlemsstaterne. Netværket af overenskomster indgår i overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening (Lissabonoverenskomsten), som Portugal har ydet en indsats for at fremme, men som ikke er trådt i kraft på grund af en territorial strid mellem Spanien og Marokko. Jeg tror på, at Lissabonoverenskomsten i lyset af EU's miljøbestemmelser endelig kan føres ud i livet, når tillægsprotokollen er undertegnet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Tillægsprotokollen til overenskomsten om samarbejde om beskyttelse af det nordøstlige Atlanterhavs kyster og vande mod forurening indgår i et netværk af regionale overenskomster om beskyttelse af havmiljøet, som EU har undertegnet med de enkelte medlemsstater og tilstødende tredjelande. Beskyttelsen af vores farvande, der er en kilde til fødevarer for millioner af EU-borgere, er også en vigtig opgave for EU, og jeg støtter derfor betænkningen fuldt ud. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at der ud over Lissabonoverenskomsten, som vi drøfter her, også er Helsinkikonventionen, Bonnoverenskomsten og Barcelonakonventionen.

Alle disse overenskomster dækker forskellige dele af de farvande, der omgiver EU's medlemsstater, og har til formål at foranledige individuel eller kollektiv indgriben af overenskomstparterne i tilfælde af forurening eller fare for forurening af farvandene eller kysterne som følge af en ulykke. Lissabonoverenskomsten blev undertegnet i oktober 1990, men trådte aldrig i kraft på grund af en territorial strid mellem to overenskomstparter, Spanien og Marokko, om "sydgrænsen" (Vestsahara). Tillægsprotokollen, hvormed der blev fundet en løsning på striden og en acceptabel formulering, blev først undertegnet i maj 2008 af Portugal, Spanien, Frankrig og Marokko og endelig den 25. marts 2009 af EU.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Næsten 50 % af befolkningen i EU lever i kystområder, og alene denne omstændighed kræver, at der fokuseres langt mere på integreret bevaring og forvaltning af disse regioner. Det er derfor af afgørende betydning, at der etableres integreret kystzoneforvaltning inden for EU som henstillet af Kommissionen i en offentliggjort meddelelse om dette emne.

Det er endvidere vigtigt at slå fast, at 80 % af affaldet og forureningen i farvandene kommer fra land, og det er derfor nødvendigt med en fælles strategi, som også involverer bekæmpelse af problemet på land.

Ud over miljøproblematikken er havforurening og ødelæggelse af kysterne i Europa også et økonomisk problem. Det skyldes, at turismen i visse lande, f.eks. Portugal, er rettet imod havaktiviteter som ture til iagttagelse af hvaler, dykning og andre aktiviteter og derfor udgør en betydelig indtægtskilde for nogle regioner, herunder Azorerne, Madeira og Algarve.

Ligesom overfiskeri har forureningen af vores farvande også bidraget betydeligt til de nuværende faldende bestande af visse fiskearter, som er vigtige for fiskeriet. Derfor skal havstrategidirektivet – et vigtigt miljøkapitel i strategien for integreret havpolitik – gennemføres fuldt ud.

Farvande og kystområder skal være en strategisk prioritet for Europa, og derfor støtter jeg Parlamentets betænkning fuldt ud.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning for at bidrage til, at tillægsprotokollen til Lissabon-overenskomsten kan træde i kraft. Med denne aftale skabes der en mekanisme til sikring af, at overenskomstparterne samarbejder i tilfælde af ulykker, der medfører forurening, samtidig med at parterne forpligtes til at udtænke og gennemføre deres egne foranstaltninger og planer for håndtering af nødsituationer.

Denne aftale udgør en del af et netværk af regionale havaftaler, som EU har indgået med en række enkelte medlemsstater og nabolandene. Netværket omfatter Helsinki-konventionen, Bonn-overenskomsten, Barcelona-konventionen og i dette tilfælde også Lissabon-overenskomsten. Hver af disse aftaler omfatter forskellige dele af havet rundt om EU-landene og sigter imod individuel eller kollektiv indgriben fra overenskomstparternes side i tilfælde af forurening eller trussel om forurening af havene eller kysterne for at beskytte miljøet og borgernes sundhed.

Betænkning: Anna Hedh (A7-0024/2010)

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Forbrugerbeskyttelsespolitikken sigter mod at fremme forbrugernes sundhed og sikkerhed samt økonomiske og juridiske interesser såvel som deres ret til oplysning. Forbrugerbeskyttelse er en overordnet og grundlæggende politik i EU, der fokuserer på at sikre sunde markeder, hvor forbrugerne kan handle trygt og sikkert, og som fremmer innovation og handel over grænserne.

Jeg stemte for denne betænkning, da jeg finder det altafgørende, at forbrugerbeskyttelsespolitikken i EU styrkes og gøres mere effektiv og væsentlig for borgerne. Trygge og velinformerede forbrugere, som er i stand til at træffe valg, er afgørende for, at det indre marked fungerer effektivt. Dette skal sigte mod at give forbrugerne betydelige muligheder for at vælge mellem produkter og tjenesteydelser af høj kvalitet og til konkurrencedygtige priser, samtidig med at der er en høj grad af beskyttelse. Det vil således spille en afgørende rolle med hensyn til at gøre EU konkurrencedygtigt, dynamisk og innovativt globalt set.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU's indre marked er blevet udvidet betydeligt i de seneste år og omfatter nu næsten 500 mio. forbrugere i 27 medlemsstater. Det er opnåeligt at standardisere principper og regler for forbrugerbeskyttelse på EU-niveau og at forbedre mekanismerne til understøttelse af deres gennemførelse, uden at man dog må forestille sig, at produkter og tjenesteydelser i alle 27 medlemsstater vil komme op på det samme kvalitetsniveau på kort eller mellemlang sigt.

Den aktuelle, vanskelige økonomiske situation, som hele Europa befinder sig i, understreges af faldende indkomster og stigende arbejdsløshed, hvilket afspejles i hele EU i det reelle behov for bedre at klare de daglige indkøb. De europæiske forbrugeres holdning, som påvirkes direkte af den økonomiske afmatning, er særlig tydelig i forhold til de varer og tjenesteydelser, de køber, og som de ønsker i en god kvalitet, så de kan forbruge så meget heraf som muligt. Derfor bliver forbrugerbeskyttelsesforanstaltninger stadig vigtigere. En konsolidering af strukturerne til overvågning af markedet i alle medlemsstaterne for at sikre, at de produkter, der markedsføres, lever op til de højeste sikkerhedsstandarder, er en løsning, der vil vise, hvordan tingene forholder sig i øjeblikket.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) EU's forbrugere spiller en afgørende rolle for at skabe vækst, beskæftigelse og konkurrenceevne, og deres interesser er en hovedprioritet, når det drejer sig om at udforme nøglepolitikker inden for bl.a. sundhed, handel og industri, miljø, energi og transport. Hvad angår energi, kan det indre marked ikke fungere ordentligt og konkurrencedygtigt på grund af de såkaldte 'energi-øer' som f.eks. Baltikum, som er isoleret fra resten af Europa i relation til energi og er afhængig af én enkelt ekstern leverandør. Tilvejebringelse af et el-net og en gasrørledning, der dækker hele Europa, skal opprioriteres, fordi Europa er stærkt afhængig af energiimport. El-markedet skal også indføre en række foranstaltninger til at gøre markedet fuldstændig åbent til gavn for de europæiske forbrugere. Der skal skabes gunstige forhold, for at der kan være ægte og fair konkurrence og et reelt indre marked. Medlemsstaterne skal træffe alle

fornødne foranstaltninger, så de kan gennemføre klare målsætninger, herunder især beskyttelse af sårbare forbrugere, beskyttelse af grundlæggende forbrugerrettigheder samt økonomisk og social samhørighed.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Fremme af forbrugernes rettigheder og velfærd er et grundlæggende forhold i EU. Jeg støtter alle bestræbelser i den retning, som genopretter offentlighedens tillid til markederne. Forbrugerbeskyttelse bliver endda endnu vigtigere set i lyset af den økonomiske krise, som har øget presset på de dårligst beskyttede forbrugere – dem med lave indkomster. Det er nødvendigt med en koordineret indsats, der skal sikre, at forbrugerne trygt kan udøve deres rettigheder. På den baggrund understreger jeg behovet for først og fremmest at fremme politikker til oplysning af forbrugerne (for EU's og medlemsstaternes vedkommende) via kampagner og informationskontorer, ved at skaffe flere midler til de Europæiske Forbrugercentre og dernæst at anvende de allerede eksisterende regler effektivt, idet man styrker overvågningen af markedet og reguleringsmekanismerne og lægger pres på medlemsstaterne med henblik på korrekt inddrivelse af fællesskabsmidler.

Jeg gentager, at kun på denne måde vil forbrugerne være i stand til at træffe velovervejede valg uden at ligge under for alle mulige former for pres fra producenterne. Det forstærker deres tillid til markedet, skaber øget konkurrence, forbedrer kvaliteten af produkter og tjenesteydelser og øger forbruget (en faktor, der er væsentlig for den økonomiske fremgang).

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Forbrugerbeskyttelse hænger tæt sammen med markedets evne til at tilbyde et bredt udvalg af varer og tjenesteydelser af høj kvalitet til konkurrencedygtige priser. Det er klart, at større forbrugertillid, -bevidsthed og -ansvar kræver varer og tjenesteydelser af stadig højere kvalitet, som så igen skaber en øget konkurrence mellem leverandørerne, der vil blive tilskyndet til at forbedre deres produkter, samtidig med at de holder priserne på et konkurrencedygtigt niveau.

Jeg er enig i den betydning, Kommissionen og medlemsstaterne lægger i at iværksætte en kommunikationsstrategi for forbrugerrettigheder via internetportaler, oplysningskampagner og informationskontorer, idet man også vil fremme brugen af hjemmesiden 'eYouGuide' og samtidig sikre pålideligheden, troværdigheden og uvildigheden hos de organer, der skal varetage forvaltningen og organiseringen.

Med resultattavlens fem forbrugermarkedsindikatorer, som er defineret i beslutningen – men som ikke er udtømmende – vil folk afgjort kunne få nyttige oplysninger til, hvordan de lovgivningsmæssige referencerammer om nødvendigt kan forbedres, forudsat at de oplysninger, medlemsstaterne bidrager med, er udførlige og kan indsamles på et letsammenligneligt grundlag. Jeg stemte for betænkningen, selv om jeg er usikker med hensyn til udnævnelsen af forbrugerombudsmanden og de kollektive klagemuligheder.

Vasilia Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg mener, at efter Lissabontraktatens ikrafttræden og under den aktuelle økonomiske krise skal forbrugerne garanteres en stærk beskyttelse og varetagelse af deres interesser. Forbrugerne skal have særlige instrumenter til sikring af, at deres interesser indarbejdes effektivt i alle EU's politikker.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) Ordføreren tager udgangspunkt i resultaterne fra resultattavlerne for forbrugermarkederne, hvilket er en logisk og pragmatisk tilgang. Forbrugernes tilfredshed såvel som deres problemer kan udledes af de statistiske rapporter, hvori der fokuseres på emnet. En yderligere udvikling af den fortrolige database over forbrugerproblemer er afgørende for at kunne identificere markederne. Imidlertid er det nødvendigt at forbedre dataindsamlingen på en sådan måde, at man i den kan tage højde for forskellene mellem systemerne i medlemsstaterne, som på grund af mangfoldigheden undertiden er ekstreme. Efter min opfattelse er det mest problematiske spørgsmål, hvorvidt lovgivning og kontraktlige forpligtelser kan håndhæves. Når det drejer sig om handel navnlig på tværnationale markeder, er håndhævelse af lovgivningen ikkeeksisterende. Det vil være virkningsløst at indføre regler for forbrugerbeskyttelse i EU, hvis reglerne ikke gennemføres ordentligt i de nationale lovgivninger og ikke anvendes og håndhæves på medlemsstatsniveau. Ordføreren har på acceptabel vis taget spørgsmålet om forbrugerbeskyttelse op på grundlag af resultattavlerne. Jeg ville dog bifalde mere konkrete forslag til forbedring af den nuværende situation. Trods dette forbehold bidrager betænkningen til forbrugerbeskyttelsen i EU, og jeg vil derfor stemme for dens vedtagelse.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU's forbrugerpolitik er et grundlæggende element i konsolideringen af det indre marked. Af den grund skal denne politik medvirke til, at de europæiske forbrugere og offentligheden får adgang til produkter og tjenesteydelser af høj kvalitet og til konkurrencedygtige priser, samtidig med at de nyder godt af et højt niveau for beskyttelse af deres rettigheder.

Øget oplysning og større bevidsthed om både deres rettigheder og forpligtelser, såvel som en ansvarlig holdning hos virksomhederne, vil bidrage til en mere dynamisk handel over grænserne og dermed til en tæt integration af det indre marked, hvilket har betydning for konkurrenceevnen i Europa.

Man skal også ramme den rigtige balance mellem forbrugernes rettigheder og forpligtelser og virkningen af relevant lovgivning i forhold til virksomheders og tjenesteyderes rettigheder og forpligtelser.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) I Lissabontraktaten betragtes forbrugerbeskyttelse som en overordnet og grundlæggende politik i EU, hvilket betyder, at der skal tages hensyn til forbrugerbeskyttelseskrav.

I den sammenhæng er det væsentligt at styrke forbrugerbeskyttelsespolitikken i EU og gøre den mere effektiv og meningsfuld i forhold til offentligheden. Det er afgørende, at der reageres på den europæiske offentligheds behov og problemer.

I den henseende er det berettiget at indføre instrumenter til overvågning af markedet, som f.eks. en resultattavle for forbrugermarkederne. En god forbrugerbeskyttelsespolitik skal bidrage til at sikre sunde markeder samt sikkerhed og tillid, hvilket vil fremme handel over grænserne og innovation.

Jeg er fortaler for en gennemsigtig politik, hvor det er obligatorisk at anføre det oprindelige varemærke. Forbrugerbeskyttelse er vigtig, når man står over for importerede produkter, der ikke er sikre, og det kræver et tættere samarbejde mellem myndigheder, der overvåger markederne, og toldmyndigheder.

Produktsikkerhed for varer på det indre marked forudsætter en fælles indsats sammen med myndighederne i tredjelande, og det begrundes derfor Kommissionens initiativ til at intensivere det internationale samarbejde og underskrive formelle aftaler med relevante myndigheder i tredjelande, navnlig Kina, USA og Japan.

Ian Hudgton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for Hedh-betænkningen. Skotland mangler i øjeblikket en stemme i EU, når det drejer sig om forbrugerspørgsmål. Vi har ikke nogen uafhængig repræsentant i Rådet, og det er London, der overvejende tager sig af forbrugerlovgivning. Da vi har separate retsinstitutioner, er det afgørende, at disse magtbeføjelser gives tilbage til det skotske parlament, så Skotland kan spille sin egen rolle i den fortsatte EU-forhandling om disse spørgsmål.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Forbrugerbeskyttelse er og har altid været ét af EU's prioriteringsområder, og det blev styrket med vedtagelsen af Lissabontraktaten. Forbrugere, der er velinformerede om deres rettigheder og forpligtelser, bidrager til et mere gennemsigtigt og konkurrencepræget marked.

Med den aktuelle økonomiske krise er det meget vigtigt at beskytte de mest sårbare forbrugere og dem med lave indkomster. Den øgede kompleksitet i detailmarkederne, især inden for tjenesteydelsesområdet, gør det sværere for forbrugere at træffe de bedste valg.

For at kunne vurdere markederne effektivt og vedtage politikker, der giver de bedst mulige resultater for forbrugere, kræves der redskaber til markedsovervågning. Derfor er resultattavlen for forbrugermarkederne meget vigtig.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) For at sikre en effektiv forbrugerbeskyttelse er det vigtigt at give forbrugere bedre oplysninger og uddanne dem bedre. Målet er at få 'handlekraftige forbrugere' i det indre marked. I betænkningen tages der imidlertid ikke i tilstrækkelig grad fat på problemerne i forbindelse med et fuldstændig ureguleret marked. EU's standarder overholdes ikke altid, hvad enten det drejer sig om kvalitets- og sikkerhedsstandarder eller endog miljø- og sundhedsforordninger. Jeg undlod derfor at stemme.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) For Kommissionen er forbrugerbeskyttelse et ekstremt vigtigt spørgsmål at tackle. Blot at gennemføre effektive foranstaltninger på området vil naturligvis ikke være nok, hvis forbrugere ikke involveres. Forbrugere skal være bevidste om deres rettigheder. At gøre maksimal brug af mulighederne i det indre marked i EU er en kolossal udfordring for Kommissionen. For at klare denne udfordring skal en effektiv forbrugerbeskyttelse være ét af EU's prioriteringsområder. Jeg mener, at set fra forbrugers side kan det kun være til stor nytte at bruge resultattavlerne for forbrugermarkederne, der er et redskab til markedsovervågning. Resultattavlerne viser klart, hvilke markeder der ikke i tilstrækkelig grad opfylder forbrugernes behov. Ved at analysere dem kan vi bl.a. konstatere, at forbrugere oplever særlige problemer på tjenesteydelsesmarkedet, og at internethandel mellem visse medlemsstater i stor udstrækning begrænses på grund af tværnationale hindringer. Jeg er glad for, at der planlægges yderligere resultattavler. Desuden håber jeg, at de vil forsyne os med endnu mere detaljerede oplysninger end før. Takket være sådanne redskaber er det betydeligt lettere at forstå forbrugernes problemer og imødekomme deres behov. Der er

ingen tvivl om, at en indførelse af EU-forordninger om forbrugerbeskyttelse i de enkelte EU-lande vil gavne vores borgere.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte for fru Hedhs betænkning om forbrugerbeskyttelse. I denne initiativbetænkning anerkender man med rette forbrugerorganisationernes afgørende vigtige rolle. Disse organisationer er ideelle, når det drejer sig om at gøre myndighederne opmærksomme på de problemer, forbrugerne oplever i dagligdagen. Jeg støtter naturligvis også kravet om, at medlemsstaterne i passende omfang hører forbrugerorganisationerne i alle faser af beslutningsprocessen og ved omsætningen og gennemførelsen af forbrugerlovgivning. Det er ligeledes meget vigtigt også at udvide resultattavlen for forbrugermarkederne med langsigtede indikatorer vedrørende f.eks. markedsandele, kvalitet, reklame, tilbuds gennemskuelighed og sammenlignelighed, indikatorer vedrørende retshåndhævelse og forbrugerindflydelse såvel som sociale, miljømæssige og etiske aspekter samt indikatorer til måling af henholdsvis erstatnings- og skadesomfang for forbrugere.

Som jeg ser det, er de eneste to ulemper ved betænkningen, at man ikke har inddraget ændringsforslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om at tage ved lære af energisektorens markedssvigt og vores ændringsforslag om ændring af legetøjsdirektivet. At dette ændringsforslag ikke trængte igennem er beklageligt. Ikke desto mindre vil jeg gerne lykønske ordføreren og hendes kolleger i Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse med denne velfunderede betænkning.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg bifalder dette bidrag fra Parlamentet til forbruger-resultattavlen, som er en vigtig indikator for, hvor effektive og kompetente medlemsstaterne er med hensyn til at gennemføre EU-lovgivning. Jeg bifalder ordførerens opfordringer til større gennemsigtighed og synlighed i overvågningsforanstaltningerne og støtter hendes opfordring om at indføre bedre kollektive klagemuligheder i EU.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – (SV) Det frie marked i EU gør Unionen til en stærk aktør, men betyder også, at forbrugerne skal have ordentlige og klare oplysninger om det udvalg, der fås på markedet. Forbrugernes position skal styrkes. Derfor stemte jeg for betænkningen om forbrugerbeskyttelse i dag. Betænkningen indeholder dog en vis ordlyd, der er problematisk. Der er risiko for, at hvis forbrugerorganisationerne skal høres i alle faser af beslutningsprocessen, vil denne proces blive noget langtrukket. Civilsamfundet spiller en vigtig rolle for at opnå en hensigtsmæssig forbrugerbeskyttelse, men denne rolle kan antage forskellige former i forskellige lande, uden at det ødelægger resultatet. Subsidiaritetsprincippet skal gælde i spørgsmålet om etablering af forbrugerbeskyttelsesmyndigheder og forbrugerombudsmandsinstitutioner såvel som i ordlyden angående læseplaner i skolerne. EU skal fastlægge minimumsniveauer og -målsætninger for en fælles forbrugerpolitik, men bør ikke ned i mindste detalje beslutte, hvordan medlemsstaterne skal nå disse målsætninger. I betænkningen opfordres alle medlemsstater til at indsamle og registrere oplysninger om uheld og skader i en fælles database. En sådan database må ikke skabe et behov for administrativt arbejde i overdrevet omfang. Forvaltningen af den skal være rimelig og af forholdsmæssig karakter til fordel for den enkelte bruger. Forbrugerrettigheder og forbrugerbeskyttelse i det indre marked er imidlertid så vigtigt et spørgsmål, at jeg stemte for betænkningen trods de problemstillinger, jeg lige har skitseret.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jeg er glad for, at vi seriøst prøver at tage os af beskyttelse af forbrugerrettighederne. Det har vi dog gjort i adskillige år, men vi er stadig ikke i stand til at oprette en ideel mekanisme og stramme de obligatoriske vilkår ved at udføre disse opgaver på nationalt plan. Somme tider ligner det næsten et spil eller hykleri. Medmindre vi indfører en streng regulering af monopolaktiviteter inden for et hvilket som helst område, så monopolernes profitter klart begrænses, og så driftsomkostninger, gager og bonusser kontrolleres strengt – dvs. råvareforsyninger, fremstilling, produktforsyninger – er det svært at forestille sig, at forbrugerne får billige varer eller tjenesteydelser af høj kvalitet. Da jeg har en betydelig erfaring på området, er jeg parat til at samarbejde om spørgsmålet.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg bifalder vedtagelsen af denne betænkning. Jeg finder det vigtigt at beskytte forbrugerne og sætte større fokus på en styrkelse af markedsovervågningen, således at produkter bestemt for borgerne lever op til de højeste mulige standarder. Jeg bifalder initiativet til at optrappe det internationale samarbejde om produktsikkerhed og at tilstræbe, at der indgås formelle aftaler med retshåndhævelsesmyndigheder i tredjelande. Jeg støtter opfordringerne til at etablere en særlig forbrugerombudsmandsinstitution til udenretslig bilæggelse af tvister og mener, at mere effektive mekanismer for tværnationalt samarbejde vil bidrage til at forbedre forbrugerbeskyttelsen i hele EU.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) I artikel 12 i Romtraktaten bekræftes det igen, at forbrugerbeskyttelseskrav skal tages i betragtning, når andre politikker og aktiviteter i Unionen defineres og

gennemføres. Kommissionen skal sikre, at forbrugernes interesser reelt indarbejdes i alle politikker, og skal i sine konsekvensundersøgelser studere de potentielle virkninger af ny lovgivning og politikker, der direkte eller indirekte berører forbrugerne. Forbrugerklager er en vigtig indikator for markedssvigt, men deres fravær betyder ikke altid, at markederne fungerer godt, idet forbrugere i nogle tilfælde er mindre tilbøjelige til at klage, f.eks. på grund af forskellige traditioner blandt forbrugerne eller på grund af deres opfattelse af sandsynligheden for, at der vil blive taget hensyn til deres klage. Forbrugerorganisationerne spiller en væsentlig rolle med hensyn til at gøre myndighederne opmærksomme på forbrugernes problemer. Redskaberne bør optimeres, så de kan fungere mere effektivt på alle niveauer. Jeg opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at forbrugerorganisationerne høres på korrekt vis i alle faser af beslutningsprocessen og ved omsætningen og gennemførelsen af forbrugerlovgivning.

Betænkning: Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010)

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Jeg stemte for denne betænkning om SOLVIT. Forbrugerne i EU bør være helt bevidste om deres rettigheder, og dette problemløsningsnetværk bør være lettilgængeligt for alle.

I EU som helhed er der en stigning i antallet af mennesker, der kontakter SOLVIT for at få råd og bistand. Deraf kan det udledes, at SOLVIT's betydning som problemløsende værktøj for EU's borgere og virksomheder vokser.

Jeg bakker fuldt ud op om betænkningens krav om bedre og bredere oplysning om SOLVIT's tjenesteydelser, og jeg er enig i, at borgernes og virksomhedernes rettigheder i det indre marked skal tydeliggøres, så alle kan drage fordel af disse rettigheder i deres dagligdag.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) For at forbrugerne kan nyde fordelene ved det indre marked, har de brug for et effektivt klageredskab, når reglerne for det indre marked ikke anvendes korrekt. SOLVIT-netværket blev oprettet for at garantere hurtig klageadgang, uden at man behøver at gå rettens vej. Jeg tror, at dette netværk vil kunne være til stor nytte, men i øjeblikket fungerer det ikke effektivt, og dets potentiale udnyttes ikke fuldt ud. Mange af vores borgere og mindre virksomheder er ikke klar over netværkets eksistens. Jeg mener derfor, at medlemsstaterne bør bruge flere kræfter og ressourcer på at fremme SOLVIT og gøre borgerne og virksomhederne mere bevidste om det. I øvrigt får nogle SOLVIT-centre flere sager, end de kan overkomme, fordi centrene er underbemandede. Jeg mener, at medlemsstaterne skal styrke de nationale SOLVIT-centres rolle ved at sikre, at nationale, regionale og lokale myndigheder samarbejder, og aktivt at udveksle synspunkter og bedste erfaringer med andre medlemsstater for til fulde at udnytte mulighederne i SOLVIT-netværket.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) SOLVIT har eksisteret siden 2002 og er et online problemløsningsnetværk med deltagelse af EU's medlemsstater. Dets formål er at levere pragmatiske løsninger på de problemer, der opstår som følge af myndigheders ukorrekte anvendelse af EU-lovgivning.

Selv om det indre marked for tiden fungerer forholdsvis godt, hænder det dog, at der opstår fejl eller fortolkningsspørgsmål i relation til offentlighedens og virksomheders rettigheder, når disse forsøger at få mest muligt ud af de fordele, det indre marked giver.

Jeg stemte for denne betænkning, eftersom SOLVIT-netværket har vist sig at være af enorm betydning for løsningen af alle mulige problemer, lige fra den person, der søger efter en anden medlemsstat at studere, arbejde eller forenes med en partner i osv., til virksomheder, der er stødt ind i problemer med offentlige myndigheder, problemer med momsrefusion eller andet. SOLVIT-netværkets formål er at levere tjenesteydelser af høj kvalitet på grundlag af væsentlige kvalitets- og resultatkriterier.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder Buşoi's betænkning om SOLVIT. Dette uformelle netværk til løsning af problemer i forbindelse med det indre marked har været afgørende med hensyn til at give både offentligheden og virksomheder gratis bistand til løsning af specifikke problemer med myndigheder. Dets betydning afspejles i det stigende antal sager, der er indløbet i det sidste år. Når man betænker de tværgående problemer på nationalt plan, er det imidlertid absolut nødvendigt at overveje en række tiltag til forbedring af centrene effektivitet. Jeg mener derfor, at medlemsstaterne skal intensivere deres indsats for at oplyse offentligheden og virksomhederne om de rettigheder, de har i det indre marked, ved at gøre brug af de øgede finansielle og menneskelige ressourcer samt uddannelsen af ansatte i SOLVIT-netværket i bestemmelserne om det indre marked. Det er også vigtigt, at de ansatte i SOLVIT har et godt kendskab til engelsk såvel som til deres modersmål. Jeg opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til at fremme

adgangen til SOLVIT-netværket for offentligheden og virksomhederne, således at bestemmelserne om det indre marked kan gennemføres effektivt.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det indre marked hverken er eller bør være en blot og bar bureaukratisk indretning. For reelt at kunne udnytte dets indlysende fordele skal virksomhederne og befolkningen i EU være i stand til at udøve deres rettigheder i praksis ved hjælp af hurtige, lydhøre og effektive redskaber. På denne baggrund er SOLVIT-netværket af grundlæggende betydning.

Set i lyset af det stigende antal sager, som SOLVIT-centrene har været involveret i det seneste år, anser jeg det for afgørende for forbrugernes velfærd, at vi bevæger os hen imod en række reformer og forbedringer, som Parlamentet har foreslået i så henseende. F.eks. en styrkelse af Kommissionens kontrol med, om bestemmelserne om det indre marked anvendes effektivt, markante forhøjelser af de ressourcer, SOLVIT-centrene får tilført (bemyndigelse af eksperter inden for det indre markeds enkelte områder, øgede midler til de nationale centre, særlig og opdateret uddannelse af det nuværende fagpersonale, koordinerede online forbindelser mellem lokale centre og Kommissionens tjenester), samt betydelige investeringer i Kommissionens og medlemsstaternes fremme af og oplysning om SOLVIT-netværket via alle sociale kommunikationsmidler, således at der skabes en virkelig god forbindelse til borgerne og virksomhederne. Af alle disse grunde støtter jeg Buşoi-betænkningen om SOLVIT.

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) SOLVIT-netværket har vist, at det er et meget nyttigt redskab til at finde en udenretslig løsning på de problemer, borgere og virksomheder støder på som følge af, at offentlige myndigheder ikke anvender lovgivningen om det indre marked korrekt. Det bør derfor støttes på flere måder ved et forbedret samarbejde mellem Kommissionen, Parlamentet og medlemsstaterne. Frem for alt er det nødvendigt at gøre borgerne og virksomhederne mere bevidste om dets eksistens og at styrke samarbejdet mellem nationale, regionale og lokale myndigheder. Der bør også lægges større vægt på uddannelse af de embedsmænd, der arbejder på området, som f.eks. uddannelse af SOLVIT-netværkets personale, hvilket også bør udvikles med midler fra Den Europæiske Socialfond, sådan som det er understreget i Kommissionens meddelelse.

Jeg stemte for betænkningen, fordi jeg mener, at en styrkelse af SOLVIT-netværket virkelig kan bidrage til at forbedre lovgrundlaget for det indre marked, som vi prøver så hårdt på at opbygge. At fremme gennemsigtigheden af data via en interaktiv online database styrker bevidstheden om standarder, muliggør en hurtigere problemløsning og øger tilliden til operatører.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) SOLVIT-netværket blev etableret af Kommissionen og medlemsstaterne for via udenretslige midler at løse problemer, som borgerne og virksomhederne får som følge af ukorrekt anvendelse af lovgivningen om det indre marked.

Netværket har vist sig effektivt til problemløsning, men bruges stadig i for ringe omfang af offentligheden. Af den grund har Kommissionen til hensigt at fremme en hurtig og fuldstændig anvendelse af SOLVIT-netværket ved at øge gennemsigtigheden, så hindringer for den frie bevægelighed overvindes, og ved at oplyse offentligheden om dens rettigheder, således at mulighederne i det indre marked realiseres.

Med tanke herpå opfordrer Kommissionen indtrængende medlemsstaterne til på behørig vis at fremme SOLVIT-netværket i offentligheden og hos virksomhederne, idet man husker på netværkets muligheder og den merværdi, det repræsenterer.

Eftersom mange af de problemer, der kunne klares via SOLVIT-netværket, i øjeblikket løses retligt, hvilket øger borgernes og virksomhedernes spild af tid og penge, og eftersom SOLVIT-netværket kunne bidrage med alternative, hurtigere og mere effektive løsninger på retstvister, mener jeg, at man ved at gøre SOLVIT-netværket fuldt funktionsdygtigt vil gavne aktiviteterne i det indre marked og i højere grad beskytte borgernes og virksomhedernes interesser og rettigheder.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) SOLVIT-netværket trådte i funktion i juli 2002 efter at være etableret af Kommissionen og medlemsstaterne med det formål at løse de problemer, borgerne og virksomhederne oplevede som følge af forkert anvendelse af lovgivningen om det indre marked, og muliggjorde hurtige, gratis og effektive reaktioner uden at gå rettens vej.

Alle EU-medlemsstaterne samt Norge, Island og Liechtenstein har på nationalt plan etableret SOLVIT-centre, som for de flestes vedkommende er integreret i de respektive økonomi- eller udenrigsministerier. Disse centre samarbejder direkte via en elektronisk database om at finde hurtige og pragmatiske løsninger på de problemer, borgere og virksomheder fremlægger.

Medlemsstaterne skal intensivere deres indsats for at oplyse borgerne og virksomhederne om de rettigheder, de har i det indre marked, således at de kan udøve disse rettigheder. Borgerne og virksomhederne skal på en effektiv måde gøres bekendt med de tjenester, SOLVIT stiller til rådighed.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) SOLVIT-netværket, hvis formål er at være en effektiv løsning på problemerne i det indre marked, har haft stor succes med at løse disse problemer. SOLVIT-netværket blev etableret i 2002 til at tage sig af de problemer, som borgerne og virksomhederne står med som følge af ukorrekt anvendelse af EU-lovgivningen om det indre marked.

SOLVIT-netværket erstatter domstolene på en mere effektiv og mindre bureaukratisk måde, da det finder frem til løsninger inden for 10 uger. Det øgede antal sager i SOLVIT har imidlertid medført adskillige mangler i netværkets svartider. Det betyder, at det er meget vigtigt, at der gøres en indsats for at øge de menneskelige og økonomiske ressourcer, og at der sørges for behørig uddannelse af embedsmændene i SOLVIT-netværket, så de kan forbedre deres effektivitet med hensyn til at håndtere det stigende antal sager, de får forelagt.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Det indre marked tilbyder borgere og virksomheder en vrimmel af muligheder. Det indre marked fungerer i det store og hele godt, selv om der undertiden også sker fejl.

SOLVIT er et problemløsningsnetværk, hvor EU-medlemsstaterne samarbejder om at finde udenretslige løsninger på problemer, som er opstået på grund af offentlige myndigheders ukorrekte anvendelse af lovgivningen om det indre marked. Der er et SOLVIT-center i hver medlemsstat i EU (såvel som i Norge, Island og Liechtenstein).

Jeg stemte for denne betænkning for at give SOLVIT-centrene et skub fremad med hensyn til at tackle de klager, både borgere og virksomheder indgiver.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Det indre marked er for europæerne med sine mere end 1 500 ofte komplekse dokumenter et ret uforståeligt 'monstrum', som tilmed ikke altid gennemføres korrekt i medlemsstaterne (her tænker jeg især på anerkendelse af faglige kvalifikationer). SOLVIT er følgelig ved at vise sig som et uvurderligt redskab. I dette samarbejdsnetværk har man i årevis arbejdet på uformelle løsninger på problemer i forbindelse med offentlige myndigheders forkerte anvendelse af lovgivningen for det indre marked, og netværket har dermed været en ægte støttetjeneste for forbrugere og virksomheder i spørgsmål vedrørende det indre marked. Jeg stemte for betænkningen om SOLVIT.

Trods dets fremragende succesrater (mere end 80 % af sagerne løses med succes), og trods det, at SOLVIT står for en hurtig, udenretslig og gratis løsning på problemet med at opnå klageadgang, er netværket stadig forholdsvis ukendt i den almindelige befolkning. Vi skal gøre mere for at styrke dets profil. Endelig beklager jeg, at SOLVIT-centret i visse medlemsstater, inklusive min egen, får tildelt så få midler og så lidt personale. Jeg mener, at tiden er inde til, at medlemsstaterne anerkender, hvor nyttige disse centre er, og til at tildele dem midler, så de kan fungere ordentligt.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) Hr. Buşois betænkning om SOLVIT er meget vigtig. Under udførelsen af mine parlamentariske opgaver bliver jeg mange gange om ugen kontaktet af borgere, der stiller mig spørgsmål af ofte meget personlig og meget specifik karakter om, hvordan EU-lovgivningen fungerer. Jeg kan ofte hjælpe ved straks at henvise dem til SOLVIT.

I den betænkning, vi vedtog i dag, beskrives fordelene ved dette redskab tydeligt. Den udgør et yderst afbalanceret stykke arbejde, idet man i den meget klart udtrykker, hvilke handlinger der skal til for at forbedre redskabet. Der er absolut behov for en god mediestrategi for at øge kendskabet til SOLVIT. Oprettelse af en unik internetadresse kan bidrage hertil.

Der er tydeligvis behov for, at SOLVIT's effektivitet yderligere øges. Det kan netop opnås ved at forbedre samarbejdet mellem embedsmænd, der har en tilstrækkeligt stor viden. Der er også en meget væsentlig anbefaling til medlemsstaterne om at øge bemandingen af SOLVIT-centrene, så der opbygges administrativ kapacitet i de forskellige ministerier på nationalt plan. Målsætningen må være, at alle SOLVIT-centre skal besvare spørgsmål hurtigt og finde reelle løsninger. Det er selve formålet med SOLVIT's etablering.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Jeg støtter dette initiativ og er helt enig i, at SOLVIT-netværket skal styrkes, og at dets aktiviteter skal udvides. Der bør ikke spares på at få oplysninger om denne EU-institutions aktiviteter og muligheder bragt i nationale medier, på internettet eller i tv-programmer. Jeg kan dog fortælle Dem, at der sker forskelsbehandling, idet lovgivningen ikke anvendes ens, og idet der endog er forskellige straffe og bøder for samme slags aktiviteter.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) SOLVIT blev etableret for at løse de problemer, borgere og virksomheder oplever som følge af forkert anvendelse af lovgivningen om det indre marked. Alle medlemsstater såvel som Norge, Island og Liechtenstein har etableret et nationalt SOLVIT-center. De samarbejder direkte for at finde frem til hurtige og pragmatiske løsninger på de problemer, borgere og virksomheder fremlægger. Centrene har behov for forsvarlig juridisk rådgivning om den retlige beskaffenhed af fremlagte problemer og foreslåede løsninger. De har adgang til juridisk rådgivning både inden for deres center og inden for den kompetente forvaltning. Hvor der er tale om forskelle i den juridiske opfattelse af sager, der behandles sammen, komplekse juridiske spørgsmål eller simpelthen ikke ordentlig adgang til juridisk rådgivning i deres eget land, henvender SOLVIT-centre sig ofte til Kommissionen for at få rådgivning. Medlemsstaterne bør sikre, at centrene har ordentlig adgang til juridisk ekspertise inden for deres egen forvaltning. Kommissionen bør fremskynde sin afgivelse af uformelle juridiske vurderinger til centrene på forlangende. Jeg bifalder medlemsstaternes engagement med hensyn til at overvåge EU-lovgivningen og dens anvendelse. Det er ikke godt nok, hvis medlovgiverne i EU gennemfører love, der skaber flere problemer, end de løser.

Betænkning: Bairbre de Brún (A7-0082/2009)

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Vi har meget høje standarder for dyresundhedsmæssige betingelser i Irland, og derfor stemte jeg for denne væsentlige betænkning, der vil bidrage til at beskytte irske dyrs sundhed. Betænkningens anbefaling med hensyn til en forlængelse af overgangsordningen for transport af dyr indtil udgangen af december 2011 er nødvendig og betimelig.

Med disse regler etableres der et generelt system til identificering af selskabsdyr (katte, hunde og fritter), der transporteres mellem medlemsstaterne, og alle dyr vil skulle have et pas med, der viser, at de er vaccineret mod rabies.

Disse beskyttelsesforanstaltninger er nødvendige, da sundhedsstandarder i Irland i dag er ekstremt høje, og landet følgelig er fri for rabies, for visse flåter og for bændelorm, som kan være til sundhedsmæssig fare for både mennesker og dyr.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Jeg stemte for betænkningen om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om veterinære betingelser for ikkekommerciel transport af selskabsdyr, selv om jeg ikke er enig i hele forslagsteksten. Jeg er især bekymret over, at den forlænger den overgangsperiode, hvorunder der gælder strengere krav for import af hunde og katte til Irland, Malta, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige. F.eks. kræver man i Malta, Irland og Det Forenede Kongerige, at hunde og katte, der holdes som selskabsdyr, skal underkastes yderligere undersøgelser for flåter, hvilket også skal attesteres i deres dyrepas. Det er allerede den anden forlængelse i træk af overgangsperioden, hvilket jeg betragter som højst ureglementeret i forhold til lovgivningspraksis i EU. Kommissionen bør snarest muligt vurdere muligheden for at udvide den generelle ordning til de medlemsstater, som i øjeblikket hører under overgangsordningen, og bør til det formål bestille en rådgivende udtalelse fra Den Europæiske Fødevarer- og Fødevarerikkerhedsautoritet. Jeg er helt overbevist om, at gentagne forlængelser af overgangsperioden ikke er i EU-borgernes interesse. De nuværende forskelle i de tidligere nævnte medlemsstaters beskyttelsesforanstaltninger, som f.eks. forskellige tidsintervaller for vaccinationer og serumundersøgelser samt forskellige tidsfrister for undersøgelser for parasitter, gør det mere besværligt og dyrere at rejse med selskabsdyr i EU.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) I EU-lovgivningen reguleres ikkekommerciel transport af selskabsdyr ind i EU, og inden for rammerne heraf er der etableret en såkaldt generel ordning, hvorunder hunde, katte og fritter, der holdes som selskabsdyr, og som transporteres mellem medlemsstaterne i EU, skal være ledsaget af identitetspapirer og oplysning om lovpligtige vaccinationer mod rabies og om de sygdomme, de har haft. Med forordning (EF) nr. 998/2003 etableres der også en såkaldt overgangsordning, ifølge hvilken medlemsstaterne kan anvende strengere krav for disse dyrs indrejse i og transport på deres territorier. Især Storbritannien gør i betydeligt omfang brug af denne dispensation. Kommissionen foreslår at forlænge den fastsatte overgangsordning til 31. december 2011, og ordfører fru de Brún støtter dette udspil. Set i lyset af, at der er opnået et kompromis i både Rådet og ENVI-udvalget, og idet den foreliggende betænkning er en del heraf, har jeg stemt for dens vedtagelse.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Med forordning (EF) nr. 998/2003, som Kommissionen foreslår en ændring af, harmoniseres normerne for ikkekommerciel transport af selskabsdyr inden for EU såvel som for deres indrejse i EU. I forordningen regnes der dog med et midlertidigt system, hvorunder nogle medlemsstater kan pålægge mere restriktive betingelser i tilfælde af visse sygdomme som f.eks. rabies, echinococcus og flåtangreb.

Til trods for betydningen af selskabsdyrs frie bevægelighed inden for EU's område gentager jeg min overbevisning om, at det er væsentligt, at sådanne selskabsdyr skal overholde alle sundhedskriterier, så de ikke udgør en risiko for menneskers og dyrs helbred.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Der angives i denne betænkning regler for transport af selskabsdyr inden for EU og for, hvordan den skal foregå i overensstemmelse med målsætningen om at undgå spredning af sygdomme, især rabies.

Fri bevægelighed er en af de væsentligste søjler i EU's indre marked. Dette spørgsmål er af særlig betydning for borgerne i et EU uden grænser, hvor vi har set en øget transport af selskabsdyr mellem medlemsstaterne.

Vi er alle enige om, at det skal være muligt at rejse med selskabsdyr, men vi er alle også enige om, at det skal foregå i overensstemmelse med de eksisterende offentlige sundhedskriterier, så der sikres større beskyttelse af menneskers og dyrs helbred.

Jeg bifalder derfor det generelle passystem, som vil bidrage til at harmonisere sundhedsforanstaltningerne, og kontrolforanstaltningerne, som vil virke fremmende for selskabsdyrs frie bevægelighed.

I betænkningen foreslås der også en overgangsordning indtil udgangen af 2011, således at nogle lande kan nå at få den nødvendige infrastruktur på plads.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for fru de Brúns betænkning. Den frie bevægelighed, som er et kernepunkt i det indre marked, betyder, at dette spørgsmål er af betydning for temmelig mange borgere i hele EU. Spørgsmål om offentlig sundhed og dyresundhed er også af afgørende betydning, og jeg mener, at ordføreren har gjort et godt stykke arbejde med hensyn til at finde en balance.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) De dyresundhedsmæssige betingelser, der skal gælde for tværnational transport af selskabsdyr, som ikke er beregnet til salg, tager sigte på både at sikre en større beskyttelse af menneskers og dyrs sundhed og at gøre det lettere at transportere selskabsdyr, der ledsages af deres respektive ejere. Hvis de gældende regler følges, og hvis der medbringes en rabiesvaccinationsattest samt resultat af en analyse af immunsystemets reaktion på denne vaccine under rejser inden for EU's område, vil man på denne måde fremme ikkekommerciel transport af selskabsdyr.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (ES) Jeg stemte for denne vigtige betænkning, fordi vi ved at gøre det støtter Kommissionens forslag om en forlængelse af overgangsordningen for rabies, således at ordningens ophør falder bedre sammen med den periode, hvor Kommissionen forventer at afslutte EU's finansiering af vaccinationsprogrammer til udryddelse af sylvatisk rabies i nogle medlemsstater, hvilket er det største rabiesproblem i EU. Derudover har Kommissionen valgt en forsigtig og præventiv holdning ved at prioritere forebyggelse og yderligere sundhedshensyn i forbindelse med det indre marked og selskabsdyrs frie bevægelighed. Flere mulige politikker er blevet sammenlignet og overvejet af Kommissionen, der har taget hensyn til de forskellige udtalelser fra Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA). Med den foreslåede dato for afslutning af overgangsordningerne vil man kunne nå at omlægge infrastrukturen og gradvis omskole det nuværende personale, så det kan tilpasse sig den nye situation.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg bifalder denne betænkning, der vil medvirke til, at medlemsstaterne kan fortsætte deres beskyttelsesforanstaltninger mod spredning af rabies, og som også vil medføre, at selskabsdyr kan transporteres frit og sikkert i hele Europa efter 2011. En forlængelse af dispensationen for visse lande frem til 2011 vil bevirke, at de fortsat kan foretage test og sundhedstjek vedrørende sygdomme som f.eks. rabies. Denne overgangsperiode er et vigtigt skridt hen imod selskabsdyrs endelige frie bevægelighed og sikre transport i EU.

Jeg vil gerne lykønske alle dem, der har arbejdet for at sikre aftalen om den nye udvalgsprocedure. Den er et godt kompromis, som vil sikre, at der reageres effektivt, hvis medlemsstater med rette er bekymret over spredning af andre sygdomme. Den sikrer også, at Kommissionen ved uddelegering af beføjelser vil konsultere en række eksperter – eksperter fra Kommissionen, medlemslandene, ngo'er og Parlamentet. Vi skal sikre, at denne forpligtelse opretholdes. I en større sammenhæng har vi modtaget skriftlige forsikringer om, at der med denne betænkning ikke skabes præcedens for fremtidig brug af uddelegerede beføjelser. Dermed tages der hensyn til Parlamentets bekymringer for så vidt angår præcedens for den nye udvalgsprocedure i henhold til Lissabontraktaten.

Betænkning: Carlos Coelho (A7-0015/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* – (LT) EU 2020-strategien er et dokument, der giver store forhåbninger. I de seneste tider har man talt meget om bedringen i EU's økonomi, men de fleste medlemsstater er endnu ikke kommet ud af krisen. I offentligheden begrænser snakken om krisen sig til, hvordan de offentlige finanser har det, selv om den hastigt stigende arbejdsløshed i nogle medlemsstater allerede har nået et kritisk niveau. Det er besynderligt at høre højtstående EU-embedsmænd rose nogle regeringer for deres fortræffelige arbejde, når arbejdsløshedstallet i disse lande stiger måned for måned i et katastrofalt tempo, de sociale forsikringer reduceres, og antallet af mennesker, der lever under fattigdomsgrænsen, stiger. Det er ved at være meget svært for folk i disse lande at forstå, om EU gennemfører en politik til nedbringelse af fattigdommen eller faktisk øger fattigdommen på det sociale område. Efter min mening bør man ikke give regeringer, der end ikke har været i stand til at løse problemer med hensyn til at stabilisere beskæftigelsessituationen, ufortjent ros. Kommissionen bør påtage sig et større ansvar og på ansvarlig vis overvåge gennemførelsen af de nationale regeringers krisestyringsplaner, samtidig med at den meget præcist vurderer sådanne reformers indvirkning på befolkningen.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig.* – (PT) Schengenaftalen er en traktat mellem EU-landene om princippet om personers frie bevægelighed inden for Schengenområdet. Enhver, der er i besiddelse af et dokument, der beviser, at han har lovlig bopæl i en medlemsstat, bør kunne bevæge sig frit inden for et område, hvor der ikke findes interne grænser.

Ikke alle lande opfylder imidlertid deres forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til de tredjelandsstatsborgere, som er indehavere af denne form for visum til længerevarende ophold. Det er således ulogisk, at en studerende, som har fået et visum for at kunne deltage i et kursus i Portugal, ikke har mulighed for at tage til f.eks. Belgien for at finde oplysninger i et specialbibliotek til brug for skrivningen af sit speciale.

Af denne årsag stemte jeg for den foreliggende betænkning, idet jeg mener, at det er vigtigt at fremme den frie bevægelighed inden for Schengenområdet for tredjelandsstatsborgere, der har lovlig bopæl i én af medlemsstaterne på grundlag af et type D-visum til længerevarende ophold, som den givne medlemsstat har udstedt. Jeg lykønsker ordfører Coelho med endnu engang at have opnået en aftale ved førstebehandlingen, således at situationen kan blive løst, før visakodeksen træder i kraft i næste måned.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig.* – (LT) Jeg stemte for de nye forslag til ændring af denne forordning, eftersom tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af visa til længerevarende ophold, hidtil er stødt ind i problemer med begrænsning af den frie bevægelighed. De har ikke kunnet rejse frit fra en EU-medlemsstat til en anden og har endog haft problemer med at vende tilbage til deres hjemlande. Denne forordning udvider princippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold udstedt af medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, til også at omfatte visa til længerevarende ophold. Det skal understreges, at et visum til længerevarende ophold bør have samme virkning som en opholdstilladelse, hvad angår den frie bevægelighed i Schengenområdet uden interne grænser. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er meget vigtigt, at når først bevægeligheden for tredjelandsstatsborgere i Schengenområdet er blevet forenklet, må sikkerhedsgarantierne i medlemsstaterne ikke krænkes. Gennemførelse af denne forordning bør ikke resultere i ringere sikkerhed, eftersom staterne ifølge forordningen er forpligtet til at tjekke persondata i Schengeninformationssystemet, før de udsteder visa til længerevarende ophold, og til om nødvendigt at spørge andre EU-medlemsstater om den pågældende person. Hidtil blev dette kun gjort i forbindelse med udstedelse af opholdstilladelser.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Jeg bifalder vedtagelsen af denne forordning med et meget stort flertal – med 562 stemmer mod 29 og med 51, der undlod at stemme. Fra nu af vil enhver tredjelandsstatsborger, der er indehaver af et visum til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat, kunne rejse til de andre medlemsstater i tre måneder i en hvilken som helst seks måneders periode på de samme vilkår, som gælder for én, der har en opholdstilladelse. Det var et tiltag, som mange studerende og forskere, som f.eks. dem, der deltager i EU's udvekslingsprogrammer (Erasmus Mundus), har ventet på. Det er et skridt fremad med hensyn til at gøre Unionen til en mere eftertragtet destination for studerende, akademikere og forskere fra tredjelande. Desuden kan det ses som en påmindelse om Parlamentets anmodning til medlemsstaterne om at tage skridt til fremover at indføre et visum, der er beregnet særligt på studerende, som deltager i udvekslingsprogrammer. Det ærgrer mig dog, at Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark ikke har vedtaget denne forordning og ikke vil være omfattet af den, selv om disse lande tiltrækker et stort antal udenlandske studerende og forskere, der befinder sig i Schengenområdet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Med Schengenaf-talen blev der etableret et område i Europa uden grænsekontrol, og det var et vigtigt skridt i konstruktionen af et åbent, indre marked med fri bevægelighed for mennesker og varer.

Af selvsamme årsag er det aftalens afgørende vigtige og grundlæggende mål at sikre personers frie bevægelighed inden for et område, hvor der ikke er interne grænser. Derfor finder vi det absurd, at borgere, som kommer fra lande uden for EU, men som besidder visa til længerevarende ophold udstedt af en af staterne, der er omfattet af Schengenaf-talen, ikke kan bevæge sig frit inden for dette område.

De eksempler, ordføreren har givet, forekommer os at være et bevis på de absurde forhold, som findes i praksis i systemet. Af den grund er jeg enig i Kommissionens forslag, i den af Parlamentet foreslåede ordlyd, om at behandle visa til længerevarende ophold som opholdstilladelser, således at visumindehaverne sikres fri bevægelighed.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Allerførst bifalder jeg den fremragende kvalitet af denne betænkning. I overensstemmelse med eksisterende EU-lovgivning har tredjelandsstatsborgere, som besidder et visum til længerevarende ophold (et visum til ophold ud over tre måneder), ikke ret til at rejse til andre medlemsstater under deres ophold eller til at rejse gennem andre medlemsstater, når de rejser tilbage til deres oprindelsesland, eftersom der ikke findes nogen bestemmelse herom i Schengenaf-talen.

De foreslåede nye regler betyder, at et visum til længerevarende ophold vil have samme virkning som en opholdstilladelse med hensyn til fri bevægelighed inden for Schengenområdet, uden interne grænser, eller at en person, som besidder et visum til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat, vil kunne rejse til andre medlemsstater i tre måneder inden for en periode på seks måneder og på de samme vilkår som indehaveren af en opholdstilladelse.

For at dette system kan fungere, bør der være kontrolmekanismer i lighed med dem, der i øjeblikket findes på andre områder, så der sikres en god kommunikation mellem medlemsstaterne og sammenhæng i udstedelsen af visa til længerevarende ophold og opholdstilladelser og udsendelse af alarmer under Schengeninformationssystemet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Det er godt, at en udlænding, der er i besiddelse af et visum til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat, kan rejse til andre medlemsstater i mindst tre måneder inden for en periode på seks måneder på samme vilkår som en indehaver af en opholdstilladelse. Da dette er hovedpunktet i den forordning, som denne betænkning handler om, stemte vi for.

Som vi ved, forholder det sig i øjeblikket og i overensstemmelse med gældende EU-lovgivning således, at tredjelandsstatsborgere, som er indehavere af visa til længerevarende ophold, og som f.eks. kan være studerende, der ønsker at foretage en studierejse til en anden medlemsstat, eller videnskabsfolk, akademikere, slægtninge til tredjelandsstatsborgere og EU-borgere, ikke må rejse til andre medlemsstater under deres ophold eller rejse gennem andre medlemsstater, når de vender tilbage til deres oprindelsesland, en situation, der ikke er taget højde for i Schengenaf-talen.

De nye regler, der nu er vedtaget, vil betyde, at en person, der er indehaver af et visum til længerevarende ophold (et visum til et ophold på mere end tre måneder, eller et type D-visum), vil få de samme rettigheder som indehaveren af en opholdstilladelse med hensyn til fri bevægelighed inden for Schengenområdet.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Vi stemte imod hr. Coelho's betænkning. At give indehavere af et visum til længerevarende ophold, dvs. ophold af mere end seks måneders varighed, mulighed for automatisk at drage fordel af den frie bevægelighed i alle stater i Schengenområdet, som om de var indehavere af en opholdstilladelse, er ganske uansvarligt. Deres eksempler er misvisende. Det er ligegyldigt, om vi taler om studerende, der ønsker at besøge Europas hovedstæder (med undtagelse af London, Dublin og København, som er uden for Schengenområdet), forskere, hvis forskning forventes at vare mindre end et år, eller skattemæssige udlændinge uden relevante opholds- og arbejdstilladelser – det er alt sammen af perifer betydning og blot et påskud.

Faktisk er denne foranstaltning blot endnu en nægtelse af staters suveræne ret til at beslutte, hvem der må eller ikke må komme ind på deres territorier, på hvilke vilkår og for hvor længe. Ved at standardisere rettighederne gør man i sidste ende visa til længerevarende ophold komplet meningsløse, af hensyn til at fremme en slags automatisk bopælsstatus, som tildeles fra det øjeblik, en person ønsker at komme til Europa i mere end tre måneder og med et andet formål end turisme. Det er uacceptabelt.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg støttede Coelho-betænkningen om fri bevægelighed for personer med visa til længerevarende ophold, fordi jeg, når det gælder spørgsmål om administrative formaliteter, mener, det er vigtigt f.eks. for unge udlændinge, som kommer for at studere i vores lande, ikke at blive begrænset til at bo i ét land, men frit at kunne rejse fra ét land til et andet for at studere eller opdage den europæiske kulturs mangfoldighed og rigdom. Til forskel fra dem, der truer med sikkerhedsspøgelset og kampen mod illegal indvandring, skal vi her forsvare nødvendigheden af at udvikle et videnbaseret samfund i Europa såvel som andre steder.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg undlod at stemme om Coelho-betænkningen, da den omhandler forhold vedrørende Schengen, som ikke finder anvendelse i Skotland.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Allerførst vil jeg gerne takke hr. Coelho for kvaliteten af hans betænkning og for den virkelige ekspertise, han viser i alt sit arbejde i forbindelse med visumpolitik. Det er nødvendigt at vedtage denne forordning, og det haster. Det er nødvendigt, fordi vi på grund af en yderst omtvistet praksis i medlemsstater, der ikke længere konverterer visa til længerevarende ophold til opholdstilladelser, er endt i absurde situationer, hvor alle tredjelandsskatsborgere med lovligt ophold på EU's territorium i kraft af et D-visum forhindres i at rejse inden for de andre medlemsstater i Schengenområdet. Denne praksis skaber unødvendige hindringer for bevægeligheden inden for Schengenområdet og er i modstrid med selve filosofien i Schengenreglerne. Det haster også med en vedtagelse af denne tekst på grund af den snarlige ikrafttræden af en fællesskabskodeks for visa, der afskaffer D- og C-visa. Ud over at bidrage til opretholdelsen af et højt sikkerhedsniveau inden for Schengenområdet, takket være forpligtelsen til at konsultere Schengeninformationssystemet ved behandling af ansøgninger om D-visa, leverer denne betænkning en fair og afbalanceret løsning på situationer, der ikke længere må opstå fremover.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den hidtidige lovgivning, ifølge hvilken en tredjelandsskatsborger med visum til længerevarende ophold udstedt af en medlemsstat ikke måtte rejse til andre medlemsstater, dækkede ikke det behov for mobilitet, som de fleste af disse borgere har. Vi taler om studerende, videnskabsfolk, akademikere og andre, der som led i deres faglige og/eller akademiske arbejde har brug for at rejse mellem flere medlemsstater og ikke ville kunne gøre det med den nuværende lovgivning.

Med de foreliggende ændringer retter man således op på denne skæve situation, samtidig med at man fortsat opretholder alle sikkerhedsregler for tredjelandsskatsborgeres bevægelighed inden for EU.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne forordning, fordi jeg mener, at den er en velkommen forbedring af en tidligere foranstaltning, der begrænsede rettighederne for indehavere af visa til længerevarende ophold i en medlemsstat. Ligesom samfundet er underkastet stadige forandringer, skal EU-lovgivningen heller ikke stå stille, for vi konfronteres med nye problemer og udfordringer. Samtidig får vi nye redskaber til håndtering af spørgsmål i forbindelse med f.eks. fri bevægelighed.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Formålet med denne betænkning er at gøre det betydeligt lettere for tredjelandsskatsborgere med D-visa til længerevarende ophold at bevæge sig frit i hele EU. Dermed ser man helt bort fra, at det burde ligge inden for medlemsstaternes kompetenceområde at beslutte, om og til hvilke tredjelandsskatsborgere man vil give indrejsetilladelse, og hvem man vil nægte indrejsetilladelse. Af den grund stemte jeg imod betænkningen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Sammen med min gruppe stemte jeg for denne betænkning, fordi man med de forslag, der fremlægges i den, søger at gøre det lettere for tredjelandsskatsborgere med lovligt ophold i en medlemsstat at bevæge sig inden for Schengenområdet på basis af et D-visum til længerevarende ophold udstedt af den pågældende medlemsstat. Forslagene sigter mod at tilvejebringe en løsning på situationer, hvor medlemsstater af forskellige årsager ikke tids nok er i stand til at udstede opholdstilladelser til tredjelandsskatsborgere, der opholder sig på deres territorium, ved at man udvider det nuværende princip om ækvivalens mellem opholdstilladelser og C-visa til kortvarige ophold til også at omfatte D-visa til længerevarende ophold.

Et visum til længerevarende ophold vil således have samme virkning som en opholdstilladelse, når det drejer sig om bevægelse inden for Schengenområdet. Det vil gøre det muligt for enhver indehaver af et dokument, der viser, at han har lovlig bopæl i en medlemsstat, at bevæge sig frit inden for Schengenområdet i korte perioder på højst tre måneder inden for et halvt år.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Personers frie bevægelighed er et af de grundlæggende principper i EU, og Schengenområdet blev etableret for effektivt at nå dette mål i praksis. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, som jeg tilhører, har altid forsvaret

princippet om personers frie bevægelighed ud fra det princip, at regler og fælles procedurer for visa, opholdstilladelser og grænsekontrol skal være en del af det samlede Schengenkoncept.

I den sammenhæng støtter jeg de nye tiltag, der er vedtaget, idet man med dem tager hensyn til, at den frie bevægelighed for tredjelandstatsborgere, dvs. personer med bopæl i en medlemsstat på basis et type D-visum til længerevarende ophold, som rejser til andre medlemsstater inden for Schengenområdet, sommetider besværliggøres på grund af forsinket konvertering af deres visa til opholdstilladelser.

I overensstemmelse med dokumentet vil princippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold nu blive anvendt for visa til længerevarende ophold. Af disse grunde, og fordi de vedtagne foranstaltninger udgør en naturlig og nødvendig udvikling af Schengenkonceptet, samtidig med at de ikke påvirker forhold i forbindelse med udstedelse af visa, herunder sikkerhedsmæssige forhold, stemte jeg for dokumentet.

Betænkning: Sophia in 't Veld (A7-0025/2010)

Liam Aylward og Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Medlemmerne af Fianna Fáil i Parlamentet, Pat the Cope Gallagher og Liam Aylward, opponerer kraftigt imod det, der foreslås i denne betænkning med hensyn til indførelse af et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag (CCCTB på engelsk).

Centret for europæiske økonomiske studier udførte for nylig en undersøgelse af, hvor praktisk gennemførligt det ville være at indføre et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag i Europa, og undersøgelsens konklusioner sagde klart, at et sådant skattesystem ikke ville være brugbart, praktisk gennemførligt eller ønskeligt set fra et politisk synspunkt.

Et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag i Europa ville ikke forbedre EU's konkurrenceevne eller det indre markeds funktion, og desuden kunne CCCTB genere små, åbne økonomier som f.eks. Irlands. Spørgsmålet om beskatning hører ind under de enkelte medlemsstaters kompetenceområde, og den irske regering har ret til at bruge sin veto i forbindelse med alle skattetiltag, herunder CCCTB. Denne ret er holdt i hævd i traktaterne, herunder Lissabontraktaten.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) En effektiv konkurrence inden for levering af varer og tjenesteydelser reducerer priserne, forbedrer kvaliteten og giver forbrugerne et større udvalg. Den sikrer også fortsat teknologisk fornyelse. Forskning inden for energisektoren er sammen med investeringer i infrastruktur, navnlig i gas- og elektricitetssammenkoblinger, afgørende for at fremme konkurrencen. Forsyningsikkerhed og reel konkurrence på energimarkedet afhænger af, at energiinfrastrukturen er sammenkoblet og fungerer gnidningsløst. En stærk konkurrenceevne er også vigtig inden for telekommunikationssektoren, hvor man med præferenceordninger kan fremme konkurrenceevnen. For at opnå dette er det vigtigt at analysere det pågældende marked. Jeg vil netop påpege betydningen af at overvåge den konkurrencemæssige adfærd på EU's brændstofmarkeder. Jeg vil gerne understrege, at støttemekanismer som f.eks. statsstøtte ikke må bruges til at beskytte nationale industrier på bekostning af det indre marked og de europæiske forbrugere, og at disse mekanismer bør anvendes med det formål at retablere en bæredygtig videnøkonomi.

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Beretningen om konkurrencepolitikken viser, hvordan vi kan forbedre markedernes funktion til gavn for europæiske forbrugere og virksomheder. Der lægges særlig vægt på spørgsmål om karteller og forbrugere. Det er afgørende at bekæmpe karteller og sikre, at fordelene ved en konkurrenceordning når ud til slutbrugerne. Faktisk repræsenterer de en af de alvorligste krænkelse af konkurrencelovgivningen, idet operatører får lov til at øge priserne, begrænse produktionen og opdele markedet imellem sig. Kommissionen spiller en sanktionerende rolle ved at forebygge konkurrencebegrænsende adfærd og pålægge kartelmedlemmerne bøder og således hindre enhver virksomhed i at kaste sig ud i eller fortsætte en konkurrencebegrænsende adfærd.

Under en økonomisk krise er der risiko for øget protektionisme. Det er derfor nødvendigt at undgå offentlige indgreb, der kan ændre konkurrencevilkårene på det indre marked, men vi må samtidig erkende, at statsstøtte undertiden er væsentlig for at imødegå krisen. Jeg stemte for, eftersom konkurrencebegrænsende betingelser fremmer misbrug af dominerende stilling til skade for SMV'er, og det er derfor afgørende, at EU gør sit bedste for at sikre større garantier og beskyttelse af varer.

Derk Jan Eppink, *for ECR-Gruppen*, *skriftlig*. – (EN) ECR-Gruppen bakker kraftigt op om en stærk og effektiv konkurrencepolitik som et værktøj til både at beskytte forbrugerne og fremme en fair adgang til markederne. Det glæder os at støtte de foranstaltninger, Kommissionen har truffet i de seneste år for at nå disse mål, især deres foranstaltninger mod uberettiget statsstøtte.

Vi er derfor bestyrkede over, at beretningen, som oprindeligt var udmærket, er blevet gjort mindre effektiv, idet der er tilføjet irrelevante og uønskede afsnit, hvori man foregriber resultatet af forhandlingerne om den finansielle tilsynsstruktur, opfordrer til et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag og angriber virksomhedernes ret til at ansætte medarbejdere på midlertidige kontrakter.

Medlemmer af vores gruppe har tidligere stemt for beretninger om Kommissionens konkurrencepolitik, og vi håber, at disse beretninger i fremtiden ser bedre ud, når de kommer fra Økonomi- og Valutaudvalget. Når vi afholder os fra at stemme, skyldes det denne bekymring, og vi gentager i denne stemmeforklaring vores støtte til Kommissionens fortsat gode arbejde på konkurrenceområdet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Større konkurrence betyder større valgmuligheder for den europæiske befolkning og et bedre konkurrenceklima for virksomhederne. Som sådan bør der ikke være nogen adskillelse mellem EU's konkurrencepolitik og forbrugerpolitik. Derfor er udvalgets indsats for at sikre et effektivt konkurrenceklima på det indre marked afgørende, hvis vi skal sikre, at disse mål nås, skønt der kan sætte spørgsmålstejn ved denne institutions absolutte magt.

I løbet af de sidste par måneders krise har godkendelsen af statsstøtten, som er begrundet i de seneste begivenheder, været grundlæggende for økonomiens genopretning. Endvidere er bekæmpelse af karteller og virksomheders misbrug af dominerende stilling grundlæggende, hvis vi skal sikre, at et redeligt konkurrenceklima kan bestå på det indre marked og give de forskellige erhvervsdrivende mulighed for at få gavn af vilkår, der er fremmede for deres aktiviteter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den økonomiske krise, som vi stadig oplever virkningerne af, kræver ekstraordinære foranstaltninger, såsom statsstøtte. Det skal imidlertid sikres, at dette ikke i urimelig grad forvrider konkurrencen eller øger budgetunderskuddene og den offentlige gæld. På den baggrund bør anvendelsen heraf ske efter nøgtern overvejelse.

Den hurtigt stigende offentlige gæld vil være en byrde for de kommende generationer og en hindring for økonomisk opsving og vækst. Uforholdsmæssig stor gæld og budgetunderskud bringer ikke kun euroens stabilitet i fare, men medfører også betydelige begrænsninger i de offentlige udgifter til prioriterede områder som f.eks. uddannelse, sundhedspleje, innovation og miljø.

Der er derfor brug for en grundig vurdering af rednings- og genopretningspakken og af statsstøttens effektivitet. Protektionisme og opsplitning af det indre marked skal undgås, da de svækker Europas position i verdensøkonomien.

Et velfungerende indre marked er nøglen til en sund økonomi og bestemt også til et økonomisk opsving. Endelig skal de økonomiske politikker have mere legitimitet ved, at Europa-Parlamentet får mere indflydelse i forbindelse med proceduren for fælles beslutningstagning.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Politikker og effektive regler for konkurrence har altid været afgørende for en sund sameksistens mellem alle økonomiske operatører i euroområdet. EU har i høj grad været ramt af den seneste globale økonomiske krise, men sandheden er, at en stærk valuta, et sammenhængende indre marked, sunde offentlige finanser og et godt socialt sikringssystem har gjort meget for at hjælpe os med at overleve virkningerne af krisen.

Imidlertid kan den statsstøtte, forskellige medlemsstater har uddelt uden hensyntagen til, hvad der gavner EU som helhed, føre til betydelige konkurrenceforvriddinger. Det er derfor afgørende, at der foretages en vurdering af alle de foranstaltninger, medlemsstaterne har truffet for at bekæmpe krisen, således at EU i fremtiden vil kunne reagere harmonisk og i fællesskab med henblik på at undgå protektionisme og opsplitning af det indre marked. Sådanne situationer kan kun skade EU, som ønsker at være stærk i den globale økonomi.

Sławomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Konkurrencepolitikken er en af Fællesskabets vigtigste politikker og var en af de første, der blev vedtaget. Når det var legitimt og nødvendigt at indføre den, hænger det direkte sammen med et af de vigtigste mål for De Europæiske Fællesskaber, som var at oprette et fælles marked i medlemsstaterne. Konkurrencepolitikken har til formål at sikre, at virksomheder og regeringer ikke erstatter de barrierer for intern handel, der blev ophævet som led i det fælles marked, med andre foranstaltninger, fordi dette vil føre til konkurrenceforvriddning. Konkurrencepolitikken har primært til formål at beskytte forbrugernes interesser og prøve at sikre dem let adgang til varer og tjenesteydelser, som udbydes på det indre marked til priser, der ligger så tæt som muligt på hinanden i hele EU. Jeg vil gerne lige gøre opmærksom på den alvorlige krise, der har ramt Europa og sige, at et velfungerende indre marked er

nøglen til en sund økonomi og nu helt bestemt er nøglen til det genopbygningsarbejde, som venter os i den nærmeste fremtid.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Denne beretning indeholder nogle følsomme forslag såsom forskelsbehandling ifølge konkurrencelovgivningen af multinationale koncerner på den ene side og små og mellemstore virksomheder på den anden. Jeg mener imidlertid ikke, at det er rigtigt at deregulere, eller ikke regulere, detailpriser på telekommunikationsområdet. Generelt anser jeg indholdet af beretningen, som er udtryk for, at det frie marked er helt igennem effektivt, for at være fejlagtigt. Af den grund har jeg stemt imod beretningen.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beretningen af fru in 't Veld, der glæder sig over Kommissionens beretning om konkurrencepolitikken 2008. Jeg deler nemlig denne positive indstilling, idet der er grund til at bemærke ændringen i Kommissionens holdning.

I beretningen forklarer Kommissionen faktisk, at den sætter forbrugerhensyn i fokus i forbindelse med sine konkurrenceaktiviteter, og finder det vigtigt, at konkurrencepolitikken hovedvægt lægges på fremme af forbrugernes velfærd. Det glæder jeg mig over. Kan det tænkes, at Kommissionen endelig handler helt i overensstemmelse med Lissabontraktatens artikel 12, hvori det fastsættes, at forbrugerbeskyttelsehensyn skal inddrages ved udformningen og gennemførelsen af andre af Unionens politikker og aktiviteter?

Jeg opfordrer også Kommissionen til at fortsætte med den løbende dialog, som den har besluttet at etablere mellem sine tjenestegrene, forbrugere og de sammenslutninger, der repræsenterer dem. I den forbindelse var det en god ting, at der i 2008 blev oprettet et kontor til varetagelse af forbrugerrelationer i Generaldirektoratet for Konkurrence. Vi anmoder nu om en fuldstændig rapport over dette kontors aktiviteter, således at vi kan få en bedre idé om, hvor nyttigt det er.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte sammen med min gruppe, de Grønne/EFA, for fru in 't Velds årsberetning om konkurrencepolitikken (2008), fordi den giver Parlamentet lejlighed til at fastlægge sine prioriteter og foretage sin vurdering af den måde, hvorpå Kommissionen fører sin konkurrencepolitik. Jeg er glad for, at fru in 't Velds beretning på linje med afstemningen i ECON (som forventet) blev vedtaget med et stort flertal (De Grønne var for, og det gjaldt også de største politiske grupper).

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Da Europa blev ramt af den økonomiske krise, var det i stand til at reagere hurtigt og afbøde virkningerne af krisen takket være sin fælles valuta, sit stærke indre marked og sit stabile sociale sikringssystem. Det betyder ikke, at der nu ikke er nogen mærkbare følgevirkninger, men tegnene på en forbedring af situationen er synlige. Desværre kæmper forbrugerne stadig med problemer med at udnytte konkurrencens fordele. Deres rettigheder skal beskyttes, men de skal også blive mere bevidste og få større viden. Når det europæiske marked og konkurrencen fungerer, betyder det, at forbrugerne kan udnytte konkurrencesystemet ved at vælge produkter, tjenesteydelser og lavere priser. Utilstrækkelig konkurrence er imidlertid noget, vi oplever i øjeblikket, især på lægemiddel- og telekommunikationsområderne. Manglende konkurrence er direkte skadelig for forbrugerne, og det er det også for økonomien. Der er også behov for overvågning af den konkurrencemæssige adfærd på EU's brændstofmarkeder. Der bør iværksættes sanktioner for brud på loven om beskyttelse af konkurrencen, som står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og der bør anvendes sanktioner med en mere afskrækkende virkning i tilfælde af gentagne lovbrud. Frem for alt har krisen imidlertid vist den europæiske økonomis svaghed og har afsløret, hvilke områder der bør styrkes. Alle økonomisk politiske strategier skal stadig være underlagt demokratisk kontrol og skal gennemføres forsigtigt til fælles bedste og med respekt for de europæiske borgeres rettigheder.

Betænkning: Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning. Et indre marked, der fungerer effektivt, er en forudsætning for, at der kan skabes et stabilt og innovativt økonomisk klima. Det indre marked kan imidlertid ikke fungere effektivt, medmindre EU-bestemmelserne gennemføres, anvendes og håndhæves korrekt i national ret. Desværre er antallet af overtrædelsesprocedurer fortsat for højt i medlemsstaterne.

En sådan situation forvrider det indre marked og efterlader forbrugerne uden tilstrækkelig beskyttelse. I 2008 opfordrede Europa-Parlamentet Kommissionen til at fremlægge mere detaljerede oplysninger om, hvilke direktiver der ikke er blevet gennemført i medlemsstaterne, og jeg håber meget, at Kommissionen vil kunne fremlægge disse oplysninger i den nærmeste fremtid.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) I 1997 offentliggjorde Kommissionen den første resultattavle for det indre marked, som fokuserede på medlemsstaternes gennemførelse af reglerne for det indre marked på baggrund af, at betydelige forsinkelser forhindrede borgere og virksomheder i at udnytte det indre marked.

Gennem vurdering og offentliggørelse af udviklingen i gennemførelsen har evalueringspanelet bidraget til at nedbringe niveauet for medlemsstaternes manglende gennemførelse af direktiver. Jeg stemte for denne betænkning, da jeg finder det afgørende nødvendigt, at medlemsstaterne rettidigt indarbejder lovgivningen om det indre marked i deres nationale lovgivning, fordi det indre marked kun kan fungere ordentligt, hvis EU-reglerne om dets funktionsmåde gennemføres og anvendes korrekt, og hvis der foretages kontrol af overensstemmelsen.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Uanset at medlemsstaterne har opnået de højeste standarder for, hvor lang tid det tager at indarbejde lovgivningen om det indre marked i deres nationale lovgivning, mener jeg ikke, at dataene i den seneste resultattavle for det indre marked er tilfredsstillende. Der kan ikke oprettes et stabilt og innovativt indre marked, som opfylder forbrugernes behov, og hvor virksomheder kan skabe flest muligt nye job, når der samtidig sker systematiske forsinkelser i gennemførelsen af Fællesskabets lovgivning, og direktiverne ikke anvendes.

Det er enkeltpersoner og virksomheder, der lider mest under forsinkelsen i gennemførelsen af politikkerne vedrørende det indre marked på grund af de omkostninger, som følger af mindre valgmuligheder, mindre konkurrence og mindre åbne markeder. På den baggrund mener jeg, det er vigtigt, at Parlamentet presser på, for at reglerne om det indre marked bliver anvendt. Det var medlemsstaterne, der fastsatte gennemførelsesperioderne for disse direktiver. De skal i det mindste overholde de mål, de selv har sat. Det er et grundlæggende mål for et indre marked i en periode med økonomisk krise.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Nu hvor gennemførelsesefterslæbet for direktiverne er mindsket – det ligger nu på 1 % – er det fortsat afgørende at fokusere på at forbedre den faktiske gennemførelse af lovgivningen om det indre marked i de nationale retssystemer. Kommissionen, Parlamentet og medlemsstaterne må gøre en større indsats i den forbindelse og arbejde sammen om det.

Kommissionen selv bør gøre mere for at støtte medlemsstaterne i hele gennemførelsesperioden ved hjælp af dialog og informationsudveksling for at løse problemer før udløbet af gennemførelsesfristen. Den bør også afholde et årligt forum for det indre marked og undersøge nye måder, hvorpå resterende hindringer for at gennemføre det indre marked kan fjernes, herunder forenkling af lovgivningen.

Vi medlemmer af Europa-Parlamentet må som repræsentanter for borgerne benytte enhver lejlighed til at informere dem om EU-lovgivningen ved at fremme undersøgelser, workshops, konventioner og høringer. De nationale parlamenter skal på den anden side inddrages tæt i EU's lovgivningsprocesser for at blive bevidste om de foreslåede foranstaltninger i tide og forbedre samarbejdet mellem nationale, regionale og lokale myndigheder. I den forbindelse giver Lissabontraktaten valgte forsamlinger en skarpere rolle, som de må få det meste ud af. Af alle de ovennævnte årsager, som tydeligt forklares i betænkningen, stemte jeg for.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Efter den seneste offentliggørelse (marts 2010) af resultaterne af resultattavlen for det indre marked, er det blevet påvist, at procentdelen af direktiver om det indre marked, der ikke er blevet indarbejdet i national lovgivning, er 0,7 %, hvilket er et lavere resultat end det, som blev præsenteret i juli 2009, der som bemærket af ordføreren var 1,0 %.

En rettidig og korrekt gennemførelse af Fællesskabets lovgivning er afgørende for en større integration af det indre marked i lyset af dets direkte indvirkning på retssikkerheden og den europæiske offentligheds tillid. Af den grund må medlemsstaterne indtage en ansvarlig holdning til anvendelsen af denne lovgivning, således at der ikke i fremtiden bliver tale om manglende gennemførelse, men snarere om større retssikkerhed og mulighed for, at offentligheden kan drage fordel af rimelige vilkår på det indre marked.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det indre marked kan ikke fungere korrekt, hvis Fællesskabets regler om dets funktion ikke gennemføres og implementeres korrekt, og det ikke kontrolleres, om de overholdes. Det er derfor bydende nødvendigt, at medlemsstaterne rettidigt gennemfører lovgivningen om det indre marked i deres nationale lovgivning.

Der er 22 direktiver, hvis gennemførelsesfrist udløb for over to år siden. Endvidere blev 6 % af direktiverne ikke gennemført af alle medlemsstater, hvilket betyder, at 100 direktiver om det indre marked ikke blev så effektive, som de kunne have været i EU.

Medlemsstaterne og Kommissionen skal handle resolut som reaktion på denne situation. Jeg går ind for, at Kommissionen på sit websted offentliggør de direktiver, der ikke blev gennemført i hver medlemsstat, så den situation bliver offentligt kendt. Det ser ud til, at antallet af overtrædelsessager stadig er for højt, idet nogle medlemsstater ligger et godt stykke over EU-gennemsnittet på 47.

Medlemsstaterne opfordres også til at sikre driften af de grænseoverskridende net af elektroniske informationssystemer, som Kommissionen har oprettet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I modsætning til, hvad det hævdes i betænkningen, er det i dag klart, at processen med liberalisering af markederne og privatisering af offentlige tjenester, som stadig er i gang, ikke har skabt nogen nævneværdige gevinster i form af priser, servicekvalitet eller nedbringelse af de offentlige udgifter. Tværtimod rapporterer forbrugerbeskyttelsesorganisationer og brugere af offentlige tjenester om prisstigninger, nedgang i servicekvalitet og stigende priser på serviceydelser. Liberaliseringen har nemlig bidraget til tab af arbejdspladser og oprettelse af private monopoler, hvilket skaber fare for arbejdstagernes, brugerne af offentlige tjenester og forbrugernes rettigheder, som det klart er sket i forbindelse med telekommunikation, transport, elektricitet og posthuse. Denne situation har i sig selv bidraget til at forværre den økonomiske og sociale krise.

Hvis man fastholder en sådan politik, er det af disse årsager, fordi man går ind for en fortsat forværring af den socioøkonomiske situation for millioner af mennesker. Det betyder, at man går ind for at sætte offentlige tjenester, som er en offentlig ressource, over styr og overføre dem til private koncerner. Det betyder, at man går ind for usikkerhed, arbejdsløshed og fattigdom. Det betyder, at man udvider kløften mellem de rigeste og de fattigste. Det betyder, at man går ind for et mere uretfærdigt samfund. Derfor har vi ikke stemt for.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte imod fru Thun Und Hohensteins betænkning. Parlamentet er fikseret på antallet af gennemførte direktiver, den berømte resultattavle for det indre marked. Ingen sætter nogensinde spørgsmålstegn ved den iboende kvalitet af denne lovgivning eller ved, om der overhovedet er et reelt behov for den, eller om de 90 000 siders tekst, som udgør det, man kalder "acquis communautaire", eller de ca. 1 700 direktiver om det indre marked overhovedet er relevante. Og der er for resten heller ikke nogen, der går op i at finde ud af, om de mål, som blev opstillet, da disse retsakter blev vedtaget, er nået, om konsekvensanalyserne har været nøjagtige, og om subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne er blevet respekteret.

Alle mangler hævdes at være medlemsstaternes ansvar, men de har mindre og mindre spillerum til at tilpasse disse dokumenter til nationale forhold, eftersom den allermindste lille detalje fastsættes, mens der i traktaterne anføres en forpligtelse, som skal opfyldes, men ingen ressourcer. En lille smule selvanalyse og selvkritik ville virkelig gavne EU-institutionerne.

Małgorzata Handzlik (PPE), skriftlig. – (PL) Resultattavlen for det indre marked er et meget vigtigt værktøj, der giver information om, hvordan det går med medlemsstaternes gennemførelse af EU-lovgivningen. Til trods for deres forpligtelser forsinker medlemsstaterne gennemførelsen og foretager også gennemførelsen ukorrekt. Resultattavlen viser, at medlemsstaterne bliver stadig bedre til at forvalte gennemførelsen af lovgivningen, selv om et betydeligt antal stadig ligger uden for det fastsatte mål. Vi har brug for en klar forpligtelse for medlemsstaterne til at forbedre disse indikatorer. For nylig sagde vi en masse i Europa-Parlamentet om, at det var nødvendigt at styrke det indre marked. Det indre marked vil imidlertid ikke komme til at fungere ordentligt, hvis lovgivningen, som er grundlaget for et korrekt fungerende indre marked, ikke gennemføres ordentligt og til tiden.

Det indre marked skal også have støtte fra borgerne. Derfor går jeg ind for ordførerens forslag om at afholde et årligt forum om det indre marked og også forslaget til en "indre marked-test", som er et forslag om at kontrollere lovgivningen i lyset af de fire frihedsrettigheder på det indre marked: fri bevægelighed for kapital, varer, tjenesteydelser og mennesker.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Resultattavlen for det indre marked giver et nyttigt overblik over anvendelsen af Fællesskabets regler på områder af afgørende betydning for europæiske forbrugere og virksomheder. Desværre er Skotland endnu ikke opført som et selvstændigt land på resultattavlen. Jeg finder det væsentligt, at det skotske parlament får fulde beføjelser på de områder, som i øjeblikket er forbeholdt London. Når det sker, har jeg tillid til, at Skotland ligger blandt de medlemsstater, der gennemfører foranstaltninger til gavn for forbrugere og virksomheder.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldstændig idéen med resultattavlen for det indre marked som et værktøj til at måle det indre markeds succes. Det er et væsentligt værktøj, der viser, hvordan medlemsstaterne

behandler EU-lovgivningen. Det viser også, at den overdrevne regulering, som ofte skæmmer billedet af EU, ofte ikke skyldes nogen EU-institution, men medlemsstaten selv. Her kan vi lære noget, og der er brug for større gennemsigtighed i fremtiden.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig*. – (FI) Et effektivt fungerende indre marked er afhængigt af tilfredse forbrugere, der har tillid til det. Europæiske forbrugere er livsvigtige, når vi bevæger os fra recession til vækst. De betænkninger, vi har vedtaget, rejser vigtige spørgsmål om, hvordan vi kan forbedre forbrugerbeskyttelsen og det indre markedes funktionsevne, som jeg støttede under udvalgets drøftelser og i dagens afstemning. Jeg vil gerne nævne tre af disse. For det første er resultatavlen for det indre marked et velkomment værktøj. De fem vigtigste indikatorer er bestemt afgørende for at vurdere, hvordan det indre marked fungerer generelt og set ud fra forbrugernes synsvinkel. Jeg synes, vi bør støtte idéen om, at resultatavlen i fremtiden skal indeholde oplysninger om gennemførelsen af lovgivningen om det indre marked i de medlemsstater, hvor der stadig er konstateret mangler. Vi er nødt til at gøre op med den mentalitet, hvor man piller det bedste ud. For det andet er jeg overrasket over den meget negative holdning hos Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet til den foreslåede indre marked-test. Det skyldes formentlig en fejlagtig konklusion, for testen kan også bruges til at fremme specifikt sociale og miljømæssige mål. For det, hele integrationsprocessen handler om, er jo at sikre, at økonomien og et levedygtigt indre marked tjener mere almene mål. Historien har bevist, at Schuman-erklæringen var klog. For det tredje vil jeg gerne udtrykke min støtte til udviklingen af retsmidler til at sikre retsbeskyttelse af forbrugere. I Finland fungerer vores ordning for udenretslig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet og forbrugerombudsmandsinstitutionen udmærket. Kommissionen må føre en intensiv dialog med medlemsstaternes myndigheder for at få udbredt god praksis. Ikke desto mindre må vi huske, at bevidste og aktive forbrugere er vigtigere end officiel overvågning og retsbeskyttelse, hvis forbrugerbeskyttelsen og det indre marked skal styrkes.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Et sundt indre marked er afgørende, hvis der skal være en sund konkurrence og den økonomiske udvikling, som følger med. Hvis det skal blive virkelighed, skal Fællesskabets direktiver imidlertid vedtages af alle medlemsstater på samme måde, uden undtagelser.

Resultatavlen for det indre marked og forbrugerpanelet spiller en afgørende rolle med at forbedre det indre markedes funktionsevne. Selv om vi er på rette vej, er vi stadig langt fra at nå alle de mål, der er opstillet for et mere effektivt indre marked. Alle må derfor gøre en indsats, også de nationale parlamenter, som spiller en meget vigtig og afgørende rolle.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg besluttede i sidste ende at stemme imod betænkningen, fordi det ikke lykkedes os at fjerne artikel 10 fra teksten. Opretholdelsen af denne artikel er afgørende, fordi Kommissionen opfordres til at indføre systematiske "indre marked-test" for på forhånd at kontrollere, om EU-lovforslag er i overensstemmelse med alle reglerne for det indre marked.

Betænkninger: Jean-Luc Dehaene (A7-0022/2010), Reimer Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010), Anna Rosbach (A7-0009/2010), Anna Hedh (A7-0024/2010), Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010), Bairbre de Brún (A7-0082/2009), Carlos Coelho (A7-0015/2010), Sophia in 't Veld (A7-0025/2010), Róża Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D), *skriftlig*. – (PT) Som følge af et problem med afstemningsanlægget blev min stemme ikke registreret.

Jeg erklærer derfor, at jeg stemte for alle de punkter, som der blev stemt om i denne mødeperiode.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 12.35 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. Spørgetid til formanden for Kommissionen

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Spørgetid til Formanden for Kommissionen

Joseph Daul, *for PPE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand, hr. kommissionsformand Barroso! Når min gruppe og de fleste af de tilstedeværende her har arbejdet utrætteligt i årevis for Lissabontraktaten, og når den er trådt i kraft – og nu har været i kraft i over tre måneder – var det alt sammen for, at EU kan have en politik, der er sit navn værd på den internationale scene.

Er vi på rette spor i den henseende? Jeg stiller Dem det spørgsmål, hr. formand! Hvordan kan vi sikre, at 500 mio. europæeres stemmer bliver hørt højt og tydeligt? De har bedt om det i årevis, og det er på høje tid, at EU gør sig gældende på højeste niveau.

Endelig skal Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som er indført med Lissabontraktaten, oprettes i de kommende uger og måneder, og Parlamentet har til hensigt at være tæt involveret i den oprettelse.

Som budgetmyndighed med de samme rettigheder som Rådet vil Europa-Parlamentet under alle omstændigheder have fælles beslutningskompetence vedrørende både ændringen af tjenstemandsvedtægten for de pågældende embedsmænd og finansforordningen.

Min gruppe lægger særlig vægt på kravet om, at denne EU-Udenrigstjeneste skal have fuldt politisk og budgetmæssigt ansvar. Jeg glæder mig til at høre Deres mening om denne sag.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (FR) Hr. formand! Som hr. Daul ved, er oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil en meget vigtig nyskabelse i Lissabontraktaten. Denne tjeneste kommer til at spille en væsentlig rolle med at støtte den højtstående repræsentant i hendes opgave med at sikre sammenhængen i vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP). Målet er at styrke EU ved at give medlemsstaterne mulighed for at blive mere involveret og i stigende grad samle deres bestræbelser i forhold til FUSP, som i øjeblikket er adskilt. Det er derfor ikke et spørgsmål om at lægge EU-beføjelser ind i en mellemstatslig ramme, tværtimod.

Som bekendt skal Kommissionen give sit samtykke til Rådets beslutning om oprettelse af tjenesten. Vi holder et særligt møde i kollegiet om dette spørgsmål på torsdag. Personligt går jeg ind for en stærk tjeneste, en virkelig EU-tjeneste, som skal være et strategisk koordinationsinstrument og en værdifuld grænseflade mellem medlemsstaterne og EU-institutionerne på det udenrigspolitiske område.

For at løse sin opgave skal tjenesten finde sin rette plads i EU's arkitektur under ledelse af den højtstående repræsentant, der som næstformand i Kommissionen er fuldt ud ansvarlig over for Parlamentet og er ansvarlig for at koordinere de øvrige aspekter af EU's optræden udadtil i Kommissionen.

Martin Schulz, *for S&D-Gruppen.* – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Eurokrisen blev udløst af ukorrekte tal fra Grækenland. Jeg vil gerne spørge, om De kan bekræfte, at hverken De selv eller Kommissionens tjenestegrene på noget tidspunkt allerede kendte de faktiske tal, før den græske regering forelagde de seneste tal vedrørende sit budgetunderskud.

Kan De for det andet bekræfte, at generaldirektøren for Eurostat, hr. Rademacher, udtrykte alvorlig tvivl om de data, der kom fra Athen tilbage i 2004-2005? Hvad har De gjort for at hjælpe Eurostat med at indsamle dataene?

For det tredje, er det sandt, at revisorer fra Eurostat informerede Dem om, at de havde alvorlige tvivl om de data, som blev forelagt af Grækenland?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Det er netop, fordi vi nærrede alvorlig tvivl om de græske tal – kommissær Almunia har håndteret denne sag i de sidste fem år med stor kompetence, stor uvildighed og stor objektivitet – at vi ikke kun rejste spørgsmålet flere gange over for de græske myndigheder, men faktisk fremsatte en forordning i Rådet med forslag om, at Eurostat fik revisionsbeføjelser. Desværre blev dette afvist af medlemsstaterne. De ønskede ikke at give Eurostat og Kommissionen større beføjelser til at foretage en tilbundsående undersøgelse af de græske nationalregnskaber.

Det glæder mig meget at fortælle, at den nye Kommissions første beslutning var at genfremsætte den forordning, og jeg kan oplyse, at i det mindste nogle af de lande, der stemte imod forordningen, allerede har fortalt mig, at de vil stemme for større gennemsigtighed denne gang.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg forstår. Hr. Almunia var den kompetente kommissær. Men jeg spurgte om, hvad De gjorde, kan De fortælle os endnu en gang, hvad De selv gjorde?

Har jeg forstået det rigtigt, hr. Barroso, at skylden for den græske krise ligger hos medlemsstaterne, fordi de afviste at følge Deres forslag? Kunne De venligst fortælle os, hvilke regeringschefer for hvilke medlemsstater vi taler om?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første, hvis De spørger mig om skyld – jeg bruger ikke det ord – ligger den først og fremmest hos de græske myndigheder, som ikke respekterede stabilitets- og vækstpagten. Det er derfor, vi har et enormt problem.

Med hensyn til Kommissionen har kommissær Almunia med min fulde støtte og med kollegiets støtte udført sit job på en særdeles kompetent måde. Problemet med de græske regnskaber blev behandlet flere gange på møder i euroområdet.

Med hensyn til en liste over medlemsstater, der stemte imod i denne sag, kan jeg ikke på stående fod fortælle præcis hvilke, men jeg ved, at f.eks. Tyskland stemte imod, og det var også Tyskland, som fortalte mig, at de vil stemme for denne gang.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Der er i dag bred enighed om behovet for en stærk økonomisk styring i EU. Det er i sig selv en enorm forandring i forhold til de seneste år.

I søndags sagde hr. Schäuble, at han i den forbindelse gik ind for en europæisk valutafond og også for andre forslag og muligheder såsom oprettelsen af et europæisk gældsagentur, eurobonds og endda et europæisk kreditvurderingsbureau.

Ifølge en talsmand fra Kommissionen går tingene stærkt for tiden. Jeg har tre helt præcise spørgsmål: For det første, er det sandt, at Kommissionen i øjeblikket arbejder på et forslag om at oprette denne EU-valutafond? Er det for det andet sandt, som fru Merkel siger – og det har jeg mine tvivl om – at dette kræver en traktatændring? Er De for det tredje også enig i, at denne fond ikke kan være andet end et først skridt på vejen mod et egentligt EU-finansministerium, som vi har brug for med en økonomisk og monetær union?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest blev forslaget om at have en EU-valutafond (EMF) fremsat af den tyske finansminister, som ikke gav nogen nærmere oplysninger om en sådan institution. Det forekommer imidlertid som et interessant bidrag til den igangværende debat om euroområdet. EMF er dog et forslag på længere sigt, som meget vel kan kræve en traktatændring.

Det, vi arbejder på, er at forberede nogle initiativer til at styrke samordningen af den økonomiske politik og landeovervågning. Vi kan ikke på nuværende tidspunkt sige nøjagtigt, hvilken form det vil få.

Naturligvis støtter vi generelt alt, hvad der peger i retning af øget økonomisk styring, men vi er nødt til at se de nøjagtige oplysninger og fremsætte forslaget på det rette tidspunkt.

Når det er sagt, kan spørgsmålet om EMF ikke løse Grækenlands presserende problem. Det er et særligt problem, der kræver mere analyse, og det vil tage længere tid.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke kommissionsformanden for hans svar. Jeg er enig med ham i, at fonden som sådan ikke kan løse alle problemerne med det samme. Det er derfor, jeg anmoder om, at de forskellige muligheder bliver fremlagt under Kommissionens drøftelser.

Der er den europæiske valutafond, som er et projekt på længere sigt, der er eurobonds, en anden idé, der måske naturligvis kan hjælpe med det græske problem, der er kreditvurderingsbureauet fra formanden for Eurogruppen, som er helt afgørende, hvis vi ikke i al evighed skal være afhængige af udenlandske kreditvurderingsbureauer, og så er der idéen om et EU-gældsagentur.

Min anmodning er derfor, at vi samler alle disse idéer med henblik på at nå frem til en sammenhængende idé, der kommer fra Kommissionen i stedet for fra en af medlemsstaterne.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Når vi ikke ønsker at forhaste os, er det netop for at undgå det, der sker lige i øjeblikket – hvor alle foreslår hver sin idé, og hvor der undertiden kommer to forskellige idéer fra den samme regering. Vi ønsker at forberede os, og som kommissær Rehn allerede har erklæret offentligt, er vi i gang med at udarbejde en meddelelse om styrket samordning af den økonomiske politik og landeovervågning på euroniveau og muligvis endda generelt på EU-niveau.

Det er det, vi er i gang med at forberede, og vi kan ikke fremsætte et nyt forslag hver dag. Vi arbejder objektivt og ansvarligt med dette spørgsmål, og på den måde kan vi opnå de bedste resultater.

Rebecca Harms, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Eftersom der i øjeblikket ikke er noget reelt marked i EU og intet behov for at dyrke genetisk modificerede stivelseskartofler – der findes alternativer hertil – vil jeg gerne spørge, hvorfor De har presset så meget på for at få den genetisk modificerede kartoffel Amflora godkendt i løbet af en meget kort og hurtig procedure. Eftersom der ikke er noget behov for det, vil jeg gerne have en forklaring på, hvorfor De opfordrede den nye sundhedskommissær til simpelthen at se bort fra Verdenssundhedsorganisationens bekymringer om fodringsforsøg, og hvorfor De ikke ventede, til Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA) havde fremsendt de nye retningslinjer, som den har udarbejdet netop med det formål at vurdere de samlede risici for biodiversiteten og biosfæren ved GMO'er, og hvorfor De også en passant øgede kontamineringsgrænseværdien for foder og foderkartofler til 0,9 %. Jeg anser det for at være en risikabel strategi, som borgerne overhovedet ikke vil finde acceptabel.

Formanden. – Jeg vil også gerne takke vores kolleger i Parlamentet. Vi har set Deres protest. Mange tak.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Kommissionen har enstemmigt vedtaget at gå videre med godkendelsen af denne GMO i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Vi har nogle institutionelle rammer, som vi skal respektere, og vi var nødt til at tage stilling, ”ja” eller ”nej”.

Der er gået lang tid, siden deres ansøgning blev indgivet, og det skyldes, at denne godkendelse blev undersøgt grundigt af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet (EFSA), vores uafhængige agentur for fødevarer sikkerhed. Vi ønskede, at alle bekymringer om en mulig tilstedeværelse af et antibiotikaresistensmarkør blev grundigt vurderet.

Efter en omfattende og fuldstændig gennemgang af disse uafsluttede sager, var det klart, at der ikke var nogen nye videnskabelige spørgsmål, som fortjente yderligere vurdering i henhold til udtalelsen fra vores kompetente agentur – der er uafhængigt er Kommissionen.

Derfor mener vi, at alle videnskabelige spørgsmål er blevet fyldestgørende behandlet.

Faktisk forventede jeg en lykønskning fra Dem ...

(*Protest*)

... ... fordi jeg meddelte, at Kommissionen har til hensigt at foreslå, at medlemsstaterne får lov til at vælge, om de vil dyrke GMO'er eller ej.

Det er efter min mening en rimelig stillingtagen, eftersom der er dybe forskelle blandt medlemsstaterne – nogle er stærkt for, og andre er meget stærkt imod.

Rebecca Harms, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! For det første har jeg stadig ikke fået svar på spørgsmålet om behovet for disse genetisk modificerede kartofler, som kun er beregnet til at producere stivelse. Der findes alternativer, så hvorfor løbe risikoen?

For det andet er der kontamineringsgrænseværdien. Hvorfor pludselig ændre den til 0,9 %? Indtil nu har vi talt om påvisningsgrænsen i den sammenhæng og for foder og fødevarer i særdeleshed, og i tilfælde af en antibiotikaresistent kartoffel finder jeg det stærkt risikabelt. Det har De ikke sagt noget om.

Jeg vil også gerne vide, om De inden for en overskuelig fremtid har planer om at udstede flere godkendelser, uden at EFSA's retningslinjer og henstillinger foreligger – f.eks. for importeret ris eller majs.

(*Bifald*)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg ser Deres gruppes begejstring – og jeg vil gerne ønske Dem tillykke med Deres demonstration – De har en stærk holdning imod alle GMO'er. Det er klart. Det har De ret til. Jeg er hverken for eller imod. Det afhænger af den udtalelse, jeg får af eksperterne i EFSA. Jeg er hverken for eller imod GMO'er.

Kommissionen har en holdning, som den følger i disse sager. Jeg synes ikke, at Kommissionen skal have ideologiske diskussioner om hver GMO, og om, hvad den skal gøre med hver enkelt. Kommissionen indtager en holdning baseret på den uafhængige vurdering, vi får, ikke fordi en GMO er nødvendig, men hvis der ikke er nogen dokumentation for, at den udgør en risiko for folkesundheden eller miljøet, føler vi os nødsaget til

at acceptere den, også i overensstemmelse med de forpligtelser vi har i henhold til WTO, hvis der ikke – videnskabeligt set – er noget til hinder for, at vi gør det.

(Protest)

Når det er sagt, har vi stor respekt for subsidiaritetsprincippet i EU ...

(Formanden afbrød taleren)

Ivo Strejček, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne forsikre Dem om, at jeg vil introducere et mere enkelt emne end genetisk modificerede organismer. Efter min mening er det rigtigt og korrekt, at den aktuelle økonomiske krise bliver diskuteret i Europa-Parlamentet, og jeg er helt sikker på, at EU-borgerne og medlemsstaterne afgjort er langt mere interesserede i beskæftigelse og arbejde end i genetisk modificerede kartofler.

På den ene side er der talere her i Parlamentet, som forsvarer eksistensen af en stor, central, stærk regering og på den anden side – og her taler jeg som europæisk konservativ – mener vi, at stærke regeringer ikke skaber jobmuligheder. Det er virksomheder, der skaber jobmuligheder.

Jeg vil gerne stille Dem tre specifikke spørgsmål. For det første: Hvilken grad af uafhængighed giver Kommissionen de enkelte medlemsstater til at løse de økonomiske problemer? For det andet: Kan De love væsentlig mindre EU-lovgivning, der sænker den økonomiske vækst betragteligt? For det tredje: Er De enig med os i, at mindre lovgivning, mindre centraliseret kontrol og mindre harmonisering i øjeblikket er den bedste strategi til at løse EU's økonomiske problemer?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første respekterer vi fuldt ud medlemsstaternes mangfoldighed. Derfor understreger vi det meget klart i EU 2020-strategien, og derfor tager vi meget præcist fat på spørgsmålet om mangfoldighed med instrumenter som de sociale og økonomiske samhørighedspolitikker.

Det er en kendsgerning, at medlemsstaterne ikke alle er ens. Samtidig har vi – som det blev sagt tidligere – brug for stærkere økonomisk styring, fordi det ikke giver nogen mening at unnlade at samordne i euroområdet og i EU som helhed. Hvis medlemsstaterne takler disse politikker på egen hånd, vil de afgjort ikke have den nødvendige pondus til at tage drøftelserne på lige fod om f.eks. de store udfordringer, vi nu har på globalt plan, med USA eller med Kina. Så vi har brug for en fælles strategi, men samtidig har vi brug for at udforme specifikke foranstaltninger til forskellige medlemsstater.

Med hensyn til at nedbringe den administrative byrde, så har det været et meget vigtigt punkt i mit program. Vi mener, at vi fortsat pragmatisk bør overveje, hvor der er behov for EU-lovgivning og undgå lovgivning, hvor der simpelthen ikke er brug for den.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! I sidste uge præsenterede De Deres forslag til en økonomisk strategi. Den indeholder vigtige mål. Rådet har nu pålagt Grækenland et stramningsprogram, som efter min mening gør det umuligt at nå disse mål, når en stat har 3 % af EU's bruttonationalprodukt. Imidlertid fastholder De fortsat den mislykkede stabilitets- og vækstpagt. Samtidig ønsker flere medlemsstater en europæisk valutafond eller endog økonomisk styring.

Mit spørgsmål er følgende: Vil De revidere Deres EU 2020-forslag igen med henblik på at indarbejde idéen om valutafonden og økonomisk styring for at komme væk fra skatte- og løndumping og fra den herskende konkurrenceideologi. Vil De omgående træffe foranstaltninger til sammen med medlemsstaterne at forbyde de selv samme banker, som netop er blevet reddet på strengen ved hjælp af skatteydernes penge, at spekulere mod euroen?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Med hensyn til Grækenlands situation mener vi, at Grækenland har truffet de nødvendige skridt til at nedbringe det offentlige underskud i år. Disse foranstaltninger viser den græske regerings vilje til at løse deres strukturelle problemer.

Samtidig gør vi, hvad der er nødvendigt for at sikre den finansielle stabilitet i euroområdet som helhed. Kommissionen har arbejdet aktivt sammen med medlemsstaterne i euroområdet om at udforme en ordning, som Grækenland om nødvendigt kan benytte. En sådan ordning vil være i overensstemmelse med den gældende Lissabontraktat, især med "no bail-out"-klausulen. Den omfatter strenge betingelser.

Kommissionen er klar til at foreslå en EU-ramme for koordineret bistand, som vil kræve støtte fra euroområdet medlemsstater. Det er, hvad jeg kan fortælle om Grækenland og om vores indsats for stabilitet i euroområdet.

Med hensyn til EU 2020-forslagene ser vi ikke noget behov for at ændre dem. Vi har fremsat disse forslag. De skal nu drøftes af Rådet og Parlamentet, og vi håber, at det bliver en meget frugtbar drøftelse.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er ikke helt tilfreds. Sagen er, at skatteydernes penge bliver brugt til at spekulere mod den græske stat. Nogle af disse skatteyderpenge kommer fra tyske banker og er også blevet udlånt af tyske banker. Men selv om vi gentagne gange får at vide, at der vil blive truffet en slags foranstaltninger, sker der i realiteten ingenting. Jeg er derfor ret skuffet over, at der er blevet gjort så lidt for simpelthen at forbyde visse ting i EU for at sætte en stopper for den spekulation en gang for alle og give os mulighed for virkelig at koncentrere os om vækst og beskæftigelse.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Lad os med hensyn til spekulation slå fast, at de nuværende problemer i Grækenland ikke blev skabt af spekulation. De blev primært forårsaget af overforbrug og manglende overholdelse af EU's bestemmelser i stabilitets- og vækstpacten, dvs. den urimeligt store gæld, men det kan godt være, at spekulanter efterfølgende spekulerer mod landets statsgæld.

Det viser også betydningen af en grundlæggende reform af derivatmarkedet og relevansen af den foranstaltning, Kommissionen allerede har truffet. Den 20. oktober 2009 påbegyndte Kommissionen et handlingsprogram for effektive og solide derivatmarkeder. De lovforslag, kommissær Barnier vil fremlægge inden sommeren, og også dem om markedsmisbrugsdirektivet, som kommissær Barnier fremlægger inden årets udgang, vil øge markedsgennemsigtigheden og begrænse risici.

Ud over dette systemiske svar er der brug for en ny ad hoc-overvejelse om credit default swaps i forbindelse med statsgæld, og der er i den sammenhæng brug for særlig opmærksomhed om problemet med "udækket" praksis. Det er ikke rimeligt at købe forsikring og købe ukendte risikobaserede interventioner på et rent spekulativt grundlag. På kort sigt skal vi opnå den nødvendige koordinering for at sikre, at medlemsstaterne handler samordnet, i særdeleshed med hensyn til udækket praksis. I den forbindelse vil Kommissionen nøje undersøge, om det er relevant at forbyde rent spekulativt udækket salg af credit default swaps for statsgæld.

Samtidig vil vi presse på for international samordning. Da disse markeder er uigennemtsigtige, vil vi bringe sagen op på G20, og vi er også nødt til at rejse nogle af disse spørgsmål i vores bilaterale kontakter, især med USA.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Hvor heldigt, at De foregreb mit spørgsmål. Lad mig først og fremmest som græsk medlem af Parlamentet sige, at Grækenland vil klare den. De prøvelsernes tider, vi oplever i øjeblikket, og som vi er ansvarlige for, er en rigtig god prøve på modstandskraft og disciplin for Grækenland.

Jeg var begejstret over, at De vil tage spørgsmålet om swaps op med G20-gruppen. Bortset fra sine egne fejl blev Grækenland hårdt ramt af markedsspekulation.

Har De til hensigt at tage initiativer til at vedtage klare regler for åbne, udækkede salg og credit default swaps? Jeg vil gerne have, om De rejser det spørgsmål på G20.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som sagt tidligere bunder Grækenlands grundlæggende problem – og det er vigtigt at sige det – i en urimelig stor gæld. Ganske vist var der formentlig også spekulative angreb, men det var fordi, man så en mulighed der.

Nu må vi støtte Grækenland, og Grækenland har nu bebudet meget vigtige foranstaltninger. Vi bakker fuldt op om disse foranstaltninger. Samtidig må vi se på det i et bredere perspektiv. Som jeg allerede har sagt, vil vi nøje undersøge, om det er relevant at forbyde rent spekulative "udækkede" salg af credit default swaps for statsgæld. Spørgsmålet om åbenhed mellem lovgivere – især om adgang til information om disse praksisser – bør også rejses i G20 og i andre fora samt bilateralt.

I fredags afholdt kommissær Barnier et møde i Bruxelles med de nationale lovgivere netop for at finde ud af, hvad vi ved om, hvad nogle af disse spekulanter gør mod statsgæld. Vi må gå videre med en tilbundsående analyse af credit default swaps-markederne, så vi bedre kan fastslå, hvordan disse markeder fungerer, og om de bliver udsat for tvivlsomme praksisser. Om nødvendigt vil Kommissionen også bruge sine beføjelser på konkurrenceområdet i den sag.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Er der en tidsplan for alt det, for ordningen til bekæmpelse af spekulation? Fortæl os, om der er en form for tidsplan, så jeg ved, hvornår vi kan gå ud og låne på det internationale marked, hvis vi får en vis støtte fra denne ordning.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det har jeg allerede sagt, men jeg kan godt gentage det.

Kommissær Barnier vil fremsætte nogle forslag til lovgivning angående derivatdirektivet før sommeren og vil også fremsætte et lovgivningsforslag inden årets udgang vedrørende markedsmisbrugsdirektivet. Vi mener, at disse forslag vil øge markedsgennemsigtigheden og begrænse risiciene.

Vi agter at tage spørgsmålet om credit default swaps op på G20 i juni.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Hr. formand, hr. kommissionsformand! Åbenhed og gennemsigtighed er grundlæggende værdier i ethvert demokrati med respekt for sig selv. Hvis borgerne ikke har nogen midler til at overvåge forvaltningernes udgifter, kan resultatet blive en atmosfære af grådighed og selvberigelse. Vi så et eksempel på det i Det Forenede Kongerige sidste år. Ifølge rapporter i den nederlandske presse brugte kommissionsformand Barroso et beløb på 7 30 000 EUR for 2009. Det er ikke bare et latterligt stort beløb, men det er også en bemærkelsesværdig bedrift at overkomme at bruge 2 000 EUR hver dag. Hatten af for kommissionsformand Barroso.

I den mere seriøse ende er den demokratiske kontrol med dette forbrug naturligvis ynkelig. En intern revision og nogle få på forhånd godkendte personer kan give deres blå stempel. Jeg insisterer på, at Kommissionen, og især kommissionsformand Barroso, ophører med denne fortællelse og offentliggør deres forbrug åbent og ærligt på internettet, så alle EU-borgere kan se dem. Jeg vil sætte pris på Deres svar på dette.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er noget overrasket over den form for kommentar.

De såkaldte repræsentationsudgifter er faktisk udgifter til rejser, som jeg selv og andre medlemmer af Kommissionen foretager i EU's tjeneste.

Hvis man sammenligner disse beløb med det, der bruges af regeringer eller stats- og regeringsledere, vil man se, at disse beløb er meget små.

Kollegiets budget fastsættes årligt af budgetmyndigheden. Den er De en del af, og dette budget har været det samme i fem år, kun tilpasset inflationen.

Vi mener, at disse udgifter står i et rimeligt forhold til almenvellet, som vi forsøger at tjene. Vi praktiserer naturligvis fuld åbenhed. Vi giver budgetmyndigheden og Revisionsretten alle de oplysninger, de beder om.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Hr. formand! Kommissionsformand Barroso hævder, at Parlamentet har adgang til disse oplysninger, men det er naturligvis noget sludder. Alting foregår bag lukkede døre her, alting bliver fejlet ind under gulvtæppet. Hvis formand Barroso virkelig ønsker at stå til regnskab, vil han simpelthen offentliggøre disse kvitteringer, og hvis han ikke vil, bør han bare være ærlig og sige det. Hvis De simpelthen har fulgt alle regler, hr. Barroso, kan jeg ikke forstå, at De ikke offentliggør Deres kvitteringer på internettet, medmindre De er bange for, hvordan offentligheden vil reagere. Bare offentliggør dem.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I et retssystem respekterer vi retsstatsprincippet, og det er mildt sagt uretfærdigt at analysere folks hensigter. De kan ikke tilskrive mig eller Kommissionen nogen anden hensigt end at respektere retsstatsprincippet. Endnu en gang tror jeg, vi skal skelne mellem Kommissionens – eller et hvilket som helst offentligt organs – forpligtelser i forhold til retsstatsprincippet og eftergivenhed for demagogiske angreb på EU-institutionerne.

Kommissionen, Parlamentet og EU-institutionerne generelt har de højeste standarder for gennemsigtighed. Så jeg accepterer ikke denne form for let kritik, som er populistisk og demagogisk.

Formanden. – Vi har afsluttet første runde af spørgsmål, der er om valgfrie emner. Nu vil vi koncentrere os om gennemførelsen af den nye traktat og grundlæggende rettigheder.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! Jeg håber, at jeg ikke afviger fra de spørgsmål, der skal stilles nu. Jeg er fuldstændig overbevist om, at hr. Barroso og jeg er enige om, at respekt for borgernes rettigheder og menneskerettighederne er det vigtigste i EU og i kontakterne mellem EU og andre lande. Sagen er, at EU yder bistand til Eritrea, og der er budgetteret med i alt 122 mio. EUR til Eritrea i perioden 2009-2013.

Jeg forlanger ikke, at Kommissionens formand skal vide, hvad disse penge bliver brugt til, men det ville være værdifuldt at høre hr. Barrosos holdning til staten Eritrea. Når der er tale om lande under totalitært styre, nævnes Eritrea meget ofte ikke, mens en række andre lande bliver nævnt. Det kunne derfor være nyttigt at høre, hvad hr. Barroso mener om netop staten Eritrea.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er dejligt, at De anerkender, at Kommissionen forsvarer grundlæggende rettigheder. Naturligvis forsvarer vi dem, ikke blot i EU, men også i vores eksterne relationer.

Det betyder ikke, at vi kun kan have relationer med lande, der respekterer de grundlæggende rettigheder. Desværre er der mange lande i verden, som ikke respekterer de grundlæggende rettigheder, men vi er nødt til at opretholde forbindelser med de lande.

Tilfældet Eritrea giver anledning til bekymring for respekten for de grundlæggende rettigheder i landet, også på grund af de særdeles vanskelige eksistensvilkår for den stat. Ifølge nogle kommentatorer kan den betragtes som en mislykket stat – en stat, hvor der ikke er noget retsstatsprincip på grund af civil konflikt og udbredt vold. Der er mange områder i landet, hvor selv ikke myndighederne kan udøve legitim demokratisk magt.

Vi følger derfor situationen meget nøje i alle lande, hvor der kan være et problem med respekt for de grundlæggende rettigheder.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Hr. formand! I forbindelse med dagens forhandling vil jeg gerne gøre opmærksom på spørgsmålet om scannere i europæiske lufthavne.

En af EU's mest indlysende opgaver er at beskytte EU-borgernes liv, sundhed og grundlæggende frihedsrettigheder. Derfor må det ikke ske, at vi til gengæld for en illusorisk følelse af sikkerhed så let giver afkald på respekten for værdighed, retten til privatlivets fred og beskyttelse af personoplysninger om Fællesskabets indbyggere.

Jeg har indtryk af, at situationen med scannerne minder meget om den situation, vi havde under svineinfluenzaepidemien. Vi handlede under pres, da vi investerede enorme beløb i vaccine, hvilket, som vi ved nu, var irrationelt og uberettiget. Efter min mening er scannere en ret ineffektiv medicin, som man forsøger at finde en passende sygdom for.

Jeg vil gerne høre, hr. Barroso, hvad Deres klare holdning er til det spørgsmål. Er De for eller imod scannerne?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er for dem, hvis medlemsstaterne er enige, for jeg mener, det skal være muligt at harmonisere sikkerhedsreglerne i vores lufthavne.

Der sker det nu, at nogle af medlemsstaterne indfører kropsscannere i deres lufthavne. Andre gør ikke. Som bekendt fremlagde Kommissionen et forslag om kropsscannere for nogen tid siden, der blev afvist.

Det giver naturligvis anledning til en vis bekymring, men vi bør prøve at komme frem til en harmoniseret holdning til brugen af alle sikkerhedsanordninger i europæiske lufthavne, hvis det er muligt.

Hvis ikke, vil der være en form for forskelsbehandling i sikkerhedsvurderingen i vores lufthavne.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! I henhold til traktaten respekteres lokale myndigheders og regioners rettigheder i hele Europa, og det bliver en vigtig faktor, når drøftelserne indledes om f.eks. samhørighedspolitikens fremtid. Jeg gad vide, om De kan forsikre os, at De, når De indleder drøftelserne – f.eks. om den femte samhørighedsrapport – vil tage de drøftelser med lokale myndigheder og regioner om samhørighedspolitikens fremtid – og naturligvis med Parlamentet?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det er ikke et spørgsmål om grundlæggende rettigheder, men naturligvis vil vi drøfte disse spørgsmål med lokale og regionale myndigheder.

De ved, hvor vigtig social og økonomisk og territorial samhørighed er for os. Det anerkendes nu også i Lissabontraktaten som et af EU's mål. I den nye 2020-strategi, som jeg præsenterede for nogen tid siden, gjorde vi det klart, at samhørighed fortsat vil være et centralt element i vores forslag, og vi ønsker, at samhørighed hele tiden inddrages i fremtidige politikker. Det er en del af vores dialog med de regionale og politiske myndigheder.

Jeg nævnte også behovet for at høre Regionsudvalget, f.eks. i det dokument, jeg lige henviste til.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tage en sag op om grundlæggende rettigheder. Jeg besøgte for nylig Cairneyhill Primary School i nærheden af Dunfermline i Skotland, og en dreng ved navn Douglas henvendte sig til mig for at rejse en sag om en eritreisk pige ved navn Rima Andmariam. Det knytter an til det, den første taler sagde om Eritrea.

Rimas familie blev forfulgt og myrdet i Eritrea, fordi de var kristne. Forfølgelsen af kristne i Eritrea er et emne, jeg ved, De kender til. Det lykkedes Rima at flygte til Italien og herefter til Glasgow i Skotland, hvor Alison og Robert Swinfin tog hende til sig og passede og plejede hende som deres egen datter.

Rima er nu 17 år. Hun står over for udvisning til Italien, hvor hun først søgte asyl, og vi gør alt, hvad vi kan for at tage Rimas sag op og appellere til alle, der kan hjælpe hende. Hun har brug for Alison og Roberts kærlige pleje.

Hendes sag bliver rejst af civilsamfundet, menneskerettighedsorganisationer og kirker over hele Skotland. Den blev endda nævnt i "Thought for the Day" i Radio Skotland i går. Hvad kan Kommissionen gøre for at beskytte Rimas grundlæggende rettigheder?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager, men jeg kender ikke noget til denne specifikke sag i Skotland.

Jeg vil gerne komme med en generel bemærkning. I disse politiske forhandlinger kan De ikke forvente, at Kommissionens formand, selv om han er en relativt hårdtarbejdende person, kender alle de ekstremt følsomme og ekstremt alvorlige sager, der opstår i Europa.

Selvfølgelig kan jeg forsikre Dem om vores bekymring og udtrykke vores solidaritet med alle, hvis menneskerettigheder krænkes, men med hensyn til den specifikke sag har jeg ikke tilstrækkelig information her. Jeg vil imidlertid hellere end gerne besvare det spørgsmål, De netop har stillet, skriftligt.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg taler for min politiske gruppe, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa. Den 5. marts undertegnede præsidenten for den italienske republik Giorgio Napolitano et fortolkende lovdekret, også kendt som "save list"-lovdekretet.

I henhold til dette dekret kan spillereglerne ændres, efter at valgkampen er startet. På Palazzo del Quirinale websted erklærer Giorgio Napolitano selv, at i modsætning til det udkast til dekret, regeringen foreslog ham på et spændt møde torsdag aften, var den tekst, indenrigsministeriet og premierministeren efterfølgende udarbejdede, ikke behæftet med nogen indlysende mangler af forfatningsstridig art.

I artikel 87, stk. 5, i den italienske forfatning fastsættes det, at præsidenten for den italienske republik skal stadfæste love og udstede retskraftige dekreter og forskrifter. Republikkens præsident kan absolut ikke deltage i udfærdigelsen af procedurer og lovdekreter. Republikkens præsidents forgænger, Carlo Azeglio Ciampi, anser det for at være en uhyrlig forvrængning af vores demokratiske system. Det er klart, at regeringen gør noget, der er forbudt ifølge forfatningen. Det dekret har ændret spillereglerne for en valgkamp, der allerede er begyndt, og giver dem, som har brudt loven, mulighed for at opstille, da de er blevet lukket ind i valgkampen igen.

Jeg gad vide, hvorfor Parlamentet altid er parat til at tage stilling mod lande, som bryder lovene, men ikke erkender, at der er et land blandt de 27 medlemsstater, der bryder lovene ...

(Formanden afbrød taleren)

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil endnu en gang anmode Dem om ikke at bede mig om at drøfte indenrigspolitiske spørgsmål, fru Alfano. Kommissionen har ansvaret for grundlæggende rettigheder, når enten EU-institutionerne eller medlemsstaterne gennemfører EU-lovgivning.

Det ser ud til, at det i den sag, De nævner, ikke drejer sig om anvendelsen af EU-lovgivningen. Ud fra det, jeg forstod på Deres tale, drejer det sig typisk om et problem i en intern politisk debat, måske med en dimension vedrørende lovgivningen eller retsstatsprincippet, men Kommissionen har ikke ret til at blande sig i konflikter mellem forskellige politiske kræfter eller politikere i nogen af vores medlemsstater.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Chartret om grundlæggende rettigheder er indtil videre det eneste internationale dokument, der forbyder diskrimination på grund af seksuel orientering. Der er endda megen stolthed i andre dele af verden over, at Europa har opnået det, og de vil gerne have det samme selv.

I EU har vi det problem, at tre stater, nemlig Det Forenede Kongerige, Polen og Den Tjekkiske Republik ikke opfatter chartret om grundlæggende rettigheder som en del af deres EU-lovgivningssystem. Jeg er meget interesseret i at høre, hvad Kommissionen gør – hvad De har til hensigt at gøre – for at håndhæve lesbiske, bøsser, biseksuelle og transseksuelles grundlæggende rettigheder i alle dele af EU for at gøre det klart, at homofobi og forskelsbehandling på grund af seksuel orientering ikke længere er acceptabelt, ikke kun på beskæftigelsesområdet, hvor vi naturligvis allerede har et direktiv, men på alle områder, så mennesker kan leve og vælge deres seksuelle forhold uden frygt.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Der er to spørgsmål i det her. Jeg ved ikke, om jeg kan besvare dem på et minut.

For det første ved De med hensyn til forskelsbehandling på grund af seksuel orientering, at den tidligere Kommission har foreslået et direktiv mod alle former for forskelsbehandling, også på grund af seksuel orientering, på andre områder end beskæftigelse. Vi ønsker at sikre, at EU-lovgivningen og medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger sikrer fuld respekt om forbuddet mod forskelsbehandling på grund af seksuel orientering. Disse principper om ikkeforskelsbehandling er, som De sagde, fastlagt i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Med hensyn til Polen og Det Forenede Kongerige præciseres anvendelsen af chartret i forbindelse med love og initiativer i Polen og Det Forenede Kongerige og håndhævelsen heraf i disse medlemsstater.

Det fastslås navnlig, at Chartret ikke giver øget kompetence til Den Europæiske Unions Domstol eller til nogen domstol i Polen eller i Det Forenede Kongerige til at træffe kendelse om, at Polens eller Det Forenede Kongeriges love og administrative bestemmelser, praksis eller foranstaltninger er i modstrid med de grundlæggende rettigheder, friheder og principper, som chartret bekræfter.

Så vi mangler stadig at se, hvordan EU-Domstolen vil fortolke disse to medlemsstaters protokoller.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Hr. formand, hr. Barroso! Mange lande i verden har fine chartre over rettigheder i deres forfatninger. Noget færre yder deres borgere ægte beskyttelse. Er De enig i, at det vigtige ikke er strukturen for beskyttelse af rettighederne, men snarere, hvordan beskyttelsen praktiseres?

I Det Forenede Kongerige har vi parlamentsvalg om tre måneder. Hvis det konservative parti bliver valgt, vil det ophæve menneskerettighedsloven og erstatte det med vores egen "bill of rights". Det vil betyde, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke længere gælder umiddelbart i Det Forenede Kongeriges nationale lov.

(*Tilråb fra salen: "Det kan De ikke gøre!"*)

Vil De forklare mig, hr. Barroso, i hvilken udstrækning der i planerne om, at EU skal undertegne Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, vil blive taget hensyn til medlemsstaternes forskellige holdninger?

Mit parti vil også arbejde på en traktatændring for at sikre, at chartret om grundlæggende rettigheder ikke gælder for Det Forenede Kongerige. Hvordan vil De sikre, at EU ikke blander sig i Det Forenede Kongeriges ret til at fratagelse de strukturer, vi ikke ønsker at deltage i?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg besvarede allerede delvis det spørgsmål i mit svar på det foregående spørgsmål.

Det Forenede Kongerige og andre lande har en protokol vedrørende chartret om grundlæggende rettigheder. Det har det ret til. Det blev forhandlet og anerkendt i en tværstatslig traktat.

Når det er sagt, vil jeg naturligvis foretrække, at alle medlemsstater accepterer chartret om grundlæggende rettigheder, fordi jeg mener, at dette charter er et grundlæggende kompas for alle EU-politikker.

Vi er også nu rede til at tiltræde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det vil fuldende EU's beskyttelse af grundlæggende rettigheder.

Jeg respekterer bestemt Det Forenede Kongerige som et demokrati og en retsstat. Det er faktisk et af de lande, som i løbet af århundrederne har ydet et særdeles vigtigt bidrag til demokratiet. Derfor beklager jeg virkelig, at Det Forenede Kongerige ikke ønsker at være fremme i forreste linje sammen med alle sine partnere og have menneskerettigheder ikke kun på nationalt plan, men også som et europæisk projekt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. kommissionsformand! Kvinders rettigheder og retten til at værdigt liv er grundlæggende menneskerettigheder, som EU skal fremme.

På baggrund af de åbenbare uligheder, som varer ved og endda bliver værre, bl.a. lønforskellen mellem mænd og kvinder, fattigdom og usikker beskæftigelse, alt sammen problemer, som i overvejende grad rammer kvinder – er det derfor ikke nok at offentliggøre et charter for kvinders rettigheder, som er alt for vagt og upræcist og ikke er resultatet af drøftelser med kvindeorganisationer eller Parlamentet selv.

Derfor spørger jeg, om Kommissionen er parat til at prioritere sådanne spørgsmål om beskyttelse af kvinders rettigheder ved hjælp af konkrete foranstaltninger, især gennem udvikling af den nye ligestillingsstrategi, som Parlamentet selv er ved at forberede i en betænkning, som der forhåbentlig vil blive taget hensyn til.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (PT) Hr. formand! I fredags fremlagde jeg sammen med kommissær Reding et charter for kvinders rettigheder, der bekræfter Kommissionens ønske om ligestilling og også bekræfter vores vilje til at arbejde og gøre fremskridt på dette område.

I september vil det charter, vi nu har bebudet, blive efterfulgt af en ny ligestillingsstrategi. Det vil give os en generel og ret omfattende ramme for Kommissionens indsats for fremskridt med ligestillingen mellem mænd og kvinder på de områder, min kollega lige har nævnt, fra beskæftigelse til andre måder, hvorpå det er vigtigt at sikre og garantere denne ligestilling.

Chartret er ikke kommet ud af den blå luft. Chartret er også kommet til minde om 15-årsdagen for Beijinghandlingsprogrammet, og det er blevet til efter mange høringer, som jeg har haft, især med gruppen af parlamentsmedlemmer, der arbejder specielt med kvindesagen. Faktisk skal jeg have endnu et møde med dem i morgen tidlig. Jeg har hvert år holdt mindst ét møde de medlemmer, som har gjort det til en af deres vigtigste indsatsområder.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Det spørgsmål, jeg gerne vil stille hr. Barroso i dag, vedrører den finansielle situation i Grækenland. Artikel 121 i Lissabontraktaten bliver for første gang brugt til at gennemtrumfe strukturreformer i det land. De gode grækere befinder sig nu i en klemme mellem Skylla og Charybdis, efterhånden som det bliver meget klart, at De kører showet i landet og ikke deres valgte regering.

Eftersom De har sendt Deres embedsmænd for at udrede den finansielle situation i Grækenland, betyder det så, at De nu kan tåles, ikke kun som formand for Kommissionen, men også som guvernør af Grækenland? Hvis de foranstaltninger, Deres embedsmænd træffer i Grækenland, ikke virker, har De så en plan B? Er det i bekræftende fald, at Grækenland skal forlade euroområdet? Har De endelig til hensigt at sende Deres embedsmænd ud til andre lande med økonomiske problemer, f.eks. Portugal, Spanien og Italien?

Formanden. – Hr. Bufton! Vores emne er gennemførelse af den nye traktat og respekt for grundlæggende rettigheder, så vær venlig at holde Dem til emnet.

Vil De give et svar, hr. Barroso?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg prøver altid at være parat til at besvare forespørgsler fra medlemmerne af Parlamentet.

Spørgsmålet udspringer af en formodning, som ikke er korrekt, nemlig at Grækenland har problemer, fordi det er med i euroområdet. Vi har faktisk lande uden for euroområdet, som har lignende problemer – i nogle tilfælde endda endnu alvorligere – både i og uden for EU. Må jeg f.eks. minde om den alvorlige situation i Island, som nu anmoder om at komme med i EU, netop fordi Island håber på en dag også at tilslutte sig euroen.

Så det er faktisk helt forkert at tro, at problemerne i Grækenland skyldes, at Grækenland er med i euroen. Det er netop, fordi Grækenland ikke har overholdt reglerne i stabilitets- og vækstpagten, at landet nu har problemer. Det vil naturligvis skulle betale en pris for den vanskelige tilpasning, det skal foretage.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand, hr. Barroso! Jeg vil gerne stille et spørgsmål om problemet med datalagring, da den tyske forbundsforfatningsdomstol erklærede den generelle lagring af alle telekommunikationsdata for ugyldig i begyndelsen af denne måned. Det er fortsat kontroversielt, i hvilken grad ubegrænset og ukontrolleret lagring af data eller adgangen til data er forenelig med de grundlæggende rettigheder. Her i Parlamentet sagde vi klart ”nej” til SWIFT-aftalen. Efter min mening skal EU's direktiv om lagring af data formentlig også vurderes i lyset af listen over grundlæggende rettigheder i Lissabontraktaten.

Har De eller Kommissionen til hensigt at gennemføre nogen form for revision i den forbindelse for at se, hvordan listen over grundlæggende rettigheder vedrører datalagring?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Beskyttelse af personoplysninger er en grundlæggende rettighed, der udtrykkelig anerkendes i artikel 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Takket være Lissabontraktaten kan vi nu få fastlagt nogle helhedsorienterede og sammenhængende rammer for beskyttelse af personoplysninger. Det er af afgørende betydning at beskytte borgernes privatliv for at sikre en fælles tilgang til alle former for databehandling internt i EU, og Parlamentet bliver selvfølgelig fuldt ud inddraget i reformen af det nuværende lovgrundlag, da den fælles beslutningsprocedure også finder anvendelse for de områder, der tidligere var omfattet af den tredje søjle.

Vi skal desuden sikre, at de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder fortsat er beskyttet, når der sendes personoplysninger ud af EU. En aftale mellem EU og USA om beskyttelse af personoplysninger kan i den forbindelse være af stor betydning, og vi arbejder videre i den retning.

Vi afholder i øjeblikket høringer for at sikre gennemsigtighed og indsamle oplysninger om de berørte parter og borgernes synspunkter.

Kommissionen har planer om at fremlægge et udkast til henstilling om, at der gives grønt lys for at indlede forhandlinger med USA.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! I de sidste ti år er det internationale samarbejde om terrorbekæmpelse blevet vanskeligere på grund af bekymringer vedrørende menneskerettighederne, herunder den amerikanske regerings praksis.

Vi havde håbet, at den tid var forbi efter præsident Obamas tiltræden. Men vi hører desværre, at der fortsat vil findes militærkommissioner, hvor retfærdigheden ikke sker fyldest, og ske frihedsberøvelse på ubestemt tid og uden rettergang – også selv om Guantánamo bliver lukket.

Disse afvigelser fra de internationale og nationale juridiske standarder gør transatlantiske dataudvekslingsprojekter endnu mere problematiske, end de ellers ville være.

Hvilke initiativer tager Kommissionen over for den amerikanske regering med henblik på at sikre en retfærdig rettergang og advare om, at manglende retfærdig rettergang vil påvirke samarbejdet negativt? Der er forhåbentlig nu om stunder – i modsætning til tidligere – ingen fare for, at EU eller medlemsstaterne i forbindelse med terrorbekæmpelsen er involveret i hemmelige operationer, der indebærer grove krænkelse af de grundlæggende rettigheder.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg er stolt over, at EU var den første part, så vidt jeg husker, der over for en amerikansk præsident – en tidligere præsident – gjorde opmærksom på nødvendigheden af at overholde de grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet, også når der er tale om terrorisme, dvs. vedrørende situationen i Guantánamo. Det var mig selv og den daværende formand for Det Europæiske Råd, hr. Schüssel – den daværende kansler i Østrig – der tog spørgsmålet op. Dette punkt har altid været taget med i dialogen med vores amerikanske partnere. Man kan være forvisset om, at det vil stå meget højt på dagsordenen.

Hvad angår databeskyttelse, mener vi, at vi også skal arbejde sammen med USA om at nå frem til nogle rammer. Jeg var inde på dette i et tidligere svar. Vi er samtidig nødt til at have nogle rammer, for at vi sammen kan bekæmpe terrorismen. Så problemet er at finde den rigtige måde at forholde sig på med hensyn til to vigtige behov, nemlig behovet for frihed og respekt for databeskyttelse, men også behovet for sikkerhed – for uden sikkerhed kan man ikke skabe frihed.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Hr. formand! Et af nøglepunkterne i Lissabontraktaten er EU's større rolle på den verdenspolitiske scene.

Med den nye styrkede udenrigspolitik skal vi i EU være mere aktive med hensyn til at fremme og forsvare menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder i tredjelande.

Hvad agter De og fru Ashton at gøre for at styrke EU's politik med hensyn til at fremme demokratiet? Vil De for det andet gå ind for, at der på næste budget afsættes flere midler til Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder?

Menneskerettighederne havner tilsyneladende altid på anden- og tredjepladsen i vores dialoger. Jeg mener, vi er nødt til at bruge mere tid og flere penge på at fremme demokratiet og opbygge en reel europæisk demokratifond. Jeg vil gerne høre Deres mening om disse spørgsmål.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Bestemmelserne i traktaten går ud på at fremme menneskerettighederne i hele verden. EU har vedtaget nogle retningslinjer vedrørende menneskerettighedsspørgsmål lige fra dødsstraf til forebyggelse af tortur og støtte til menneskerettighedsforkæmpere.

Ifølge disse retningslinjer gennemfører EU en lang række tiltag lige fra offentlige udtalelser eller diplomatiske demarcher til bemærkninger om retssager. Jeg har personlig taget spørgsmålet om menneskerettigheder op på topmøder med stats- og regeringschefer fra tredjelande. For ganske nylig tog vi på det topmøde, vi i sidste uge havde med Marokko, spørgsmålet om grundlæggende rettigheder op.

EU har indledt en menneskerettighedsdialog med omkring 40 partnerlande i hele verden, og denne form for dialog fungerer som et formålstjenligt forum til detaljerede drøftelser om disse spørgsmål. Ifølge Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder afsættes der i Kommissionens programmer ca. 150 mio. EUR om året til støtte i hele verden til ngo'er, der gør noget for menneskerettighederne. Vi forsøger at få indføjede bestemmelser om menneskerettigheder i hver enkelt rammeaftale, som vi indgår med et tredjeland.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Et af de grundlæggende principper er retten til at færdes frit. Set i lyset af de vedvarende problemer mellem Libyen og Schweiz bliver hundredvis af borgere og arbejdstagere i EU hindret i at rejse ind i Libyen for at arbejde. Mit spørgsmål er: Hvad gør Kommissionen for hurtigst muligt at finde en løsning på dette spørgsmål? Og anser formanden for Kommissionen det for acceptabelt, at ét land, dvs. Schweiz, træffer en ensidig afgørelse, der påvirker alle borgere i Schengenområdet, især arbejdstagere, der skal rejse ind i Libyen for at tjene deres dagløn?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Vi er meget forurologet over denne sag. Kommissær Malmström har allerede nævnt, at Libyens suspension af visumudstedelse til borgere fra Schengenområdet er en uforholdsmæssig streng foranstaltning. Denne situation er desuden i modstrid med den positive tendens, der har været i relationerne mellem Libyen og EU.

Der pågår en intens diplomatisk indsats for at finde en løsning på krisen. En af de to schweiziske statsborgerne har nu forladt Libyen. Det er en positiv udvikling.

EU's udenrigs- og justitsministre drøftede spørgsmålet den 22. februar og 25. februar og bakkede op om den fortsatte diplomatiske indsats.

Jeg mener, det er absolut nødvendigt at holde dialogen i gang og forsøge at forstå hver enkelt parts holdning med henblik på hurtigst muligt at finde en løsning.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Hr. formand! Ratifikationen af Lissabontraktaten har styrket respekten for de grundlæggende menneskerettigheder og de faglige rettigheder. EF-Domstolens afgørelser i de senere år viser imidlertid, at der er behov for at styrke beskyttelsen af de grundlæggende faglige rettigheder yderligere. I sagerne med Laval, Rüffert, Viking og Luxembourg har EF-Domstolen konsekvent tillagt de faglige rettigheder en underordnet værdi.

Disse domme har gjort det umuligt at sikre ligestilling mellem arbejdstagere uanset nationalitet. Det er ikke længere muligt for fagforeninger at garantere de samme løn- og arbejdsvilkår for udstationerede arbejdstagere som for indenlandske arbejdstagere. Jeg glæder mig derfor også over det løfte, hr. Barroso gav her i Parlamentet, inden han blev genvalgt som kommissionsformand.

Mit spørgsmål til hr. Barroso nu er som følger: Hvornår kan vi forvente, at Kommissionen fremlægger et forslag til retsakt for at råde bod på de problemer, der er opstået efter EF-Domstolens domme? Kan kommissionsformanden allerede nu oplyse os om dette?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Da disse domme blev offentliggjort, udtrykte vi vores holdning meget tydeligt. Jeg selv og kommissær Špidla, der var ansvarlig for beskæftigelse og sociale anliggender, gjorde det klart, at disse domme efter vores opfattelse ikke kunne rokke ved de grundlæggende rettigheder som f.eks. strejkeretten, retten til fagforeninger og de specifikke forhold vedrørende nogle af arbejdsmarkedsmekanismerne i EU-landene.

Vi arbejder på nogle forslag med henblik på at tage hånd om denne problemstilling. Jeg er bange for, at jeg ikke kan give Dem nogen konkret dato lige nu, da jeg ikke havde forventet dette spørgsmål. Men jeg kan fortælle, som jeg også har nævnt før, at det med Kommissionen, der nu er udpeget – og den kommissær, der har ansvaret, har også nævnt dette – er et spørgsmål, som vi inden længe tager fat på.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Barroso om de grundlæggende rettigheder og den nye traktat, herunder EU's optræden udadtil. Ifølge Budgetkontroludvalgets undersøgelser var 43 % af de finansielle transaktioner ukorrekte. Vil den nye traktat og de nye løsninger i forbindelse med vores arbejde med at opnå respekt for de grundlæggende rettigheder rundt om i verden gøre det nemmere at få antallet af fejl ved udarbejdelse, gennemførelse og indberetning af budgettet bragt markant ned? Jeg vil gerne understrege, at tallet 43 % er et skøn over de finansielle fejl.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi har som bekendt gennem årene arbejdet på at reducere de finansielle fejl i EU's regnskaber. Ansvar for mange af fejlene ligger jo hos medlemsstaterne, når de gennemfører af mange af EU's programmer.

Jeg synes, at den seneste udtalelse fra Revisionsretten, hvor man anerkender de hidtil skete fremskridt, er opløftende, men vi skal ikke begynde at læne os tilbage og slappe af. Vi er parate til at arbejde for at reducere alle former for fejl i forbindelse med gennemførelsen af EU's budget.

David Casa (PPE). – (MT) Hr. formand! I traktaten er der fastlagt nogen principper for beskyttelse af de grundlæggende menneskerettigheder, og de lande, der gerne vil med i EU, skal sørge for at overholde EU's krav, sådan som Malta gjorde, og alle de andre lande, der blev medlem samtidig, gjorde. Mener formanden ikke, at der for Tyrkiets vedkommende stadig er meget, som landet skal gøre med hensyn til menneskerettighederne? Og hvad gør Kommissionen for at sikre, at man, inden de økonomiske forhold kommer på plads i Tyrkiet, og inden der stilles nogen som helst andre krav, først og fremmest ofrer opmærksomhed på de grundlæggende menneskerettigheder? Jeg mener, at disse rettigheder stadig skal prioriteres højt, og jeg må beklageligvis sige, at de er ikkeeksisterende i Tyrkiet.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil ærlig talt ikke sige, at de er ikkeeksisterende. Tyrkiet har gjort fremskridt med hensyn til retsstatsprincippet. Vi mener dog ikke, at landet endnu – for så vidt angår respekten for de grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet – lever op til de europæiske standarder. Det er præcis en del af det arbejde, vi i årenes løb har udviklet sammen med Tyrkiet.

Da Tyrkiet er et ansøgerland, bedømmer Kommissionen hvert år meget objektivt de reformer, der sker i Tyrkiet med hensyn til retsstatsprincippet, og alle spørgsmål i forbindelse med de grundlæggende rettigheder.

Ret skal være ret – og der er sket fremskridt på visse områder. Men der er andre områder, hvor vi beder de tyrkiske myndigheder om at yde en større indsats.

Jeg mener faktisk, at vi ved at holde gang i dialogen – og faktisk disse forhandlinger – vedrørende Tyrkiets optagelse følger den rette kurs med henblik på at opnå fremskridt vedrørende respekten for de grundlæggende rettigheder og overordnet set retsstatsprincippet og de demokratiske reformer i Tyrkiet.

Formanden. – Jeg vil gerne takke Kommissionens formand, hr. Barroso, meget for en yderst interessant drøftelse. Det var den fjerde spørgetid i mødesalen. Den næste bliver om en måneds tid i den næste mødeperiode i Strasbourg.

Forhandlingen er afsluttet.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! For lidt siden hørte vi her i Parlamentet i besnærende toner et beskæmmende indlæg rettet mod præsidenten for Den Italienske Republik. Jeg mener ikke, at Europa-Parlamentets Præsidium bør tillade, at parlamentsmedlemmer bringer indenlandske politiske spørgsmål op her i Parlamentet, især når der er tale om institutionelle og politiske spørgsmål af stor betydning.

Jeg vil minde formanden – og alle mine kolleger i Parlamentet – om, at Den Italienske Republik ikke er til salg, og at republikkens præsident, Giorgio Napolitano, er den italienske forfatnings vogter. På vegne af den italienske delegation i Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet

opfordrer jeg Europa-Parlamentets Præsidium til at være mere oppe på mærkerne, for så vidt angår de emner, der drøftes, og de indlæg der holdes.

Jeg beklager, at formanden, hr. Buzek, ikke afbrød et indlæg, som var et angreb på republikkens præsident, der for blot en uge siden besøgte Parlamentet.

(Bifald)

Formanden. – Både den bemærkning, som De henviste til, og Deres udtalelser vil fremgå af protokollen, og jeg vil forsøge at tage hensyn til Deres ønsker under de punkter på dagsordenen, hvor jeg nu sidder i formandsstolen. Jeg håber, det vil lykkes mig.

11. International klimapolitik efter København: Nyt liv i de internationale forhandlinger ved hjælp af øjeblikkelig handling

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelsen fra Kommissionen om den internationale klimapolitik efter København: Nyt liv i de internationale forhandlinger ved hjælp af øjeblikkelig handling.

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det er første gang, jeg har ordet her i Parlamentet. Det glæder mig, at jeg i dag mindre end fire uger efter, jeg tiltrådte, kan fremlægge en meddelelse om den internationale klimapolitik efter København – en meddelelse, som Kommissionen vedtog på sit møde i dag.

Meddelelsen har titlen ”Handling nu for at sætte nyt skub i den globale indsats mod klimaforandringer”, og det er præcis, hvad vi agter at gøre. Ved udarbejdelse af meddelelsen har vi naturligvis taget fuldt hensyn til Parlamentets beslutning af 10. februar 2010 om resultatet af COP 15.

Mødet i København var et meget mindre skridt i den rigtige retning end det, EU gerne havde set, men det var ikke desto mindre et skridt fremad. 109 lande – såvel de industrialiserede lande som udviklingslandene, der samlet set står for mere end 80 % af verdens drivhusgasemissioner – har nu formelt fået indskrevet deres mål med hensyn til emissionsbegrænsninger og relaterede indgreb i aftalen. Der er med andre ord mulighed for, at vi kan bygge videre på denne beslutning og hjælpe med til at få den omsat i praksis på internationalt plan. Vi er nødt til at gribe denne chance for at medvirke til at opretholde fremdriften hen imod en solid og juridisk bindende global klimaaftale for perioden efter 2012, hvilket naturligvis fortsat er vores målsætning.

Kommissionens udgangspunkt er, at EU fortsat skal udvise lederskab. Vi mener, at den mest overbevisende måde, hvorpå Europa kan gøre dette, er ved at tage konkrete og beslutsomme initiativer internt i EU for at blive den mest klimavenlige region i verden. Vi skal gøre dette som led i EU's 2020-strategi, der blev fremlagt i sidste uge. Og lad mig skære det ud i pap, at det er i Europas egen interesse. Hvordan hænger det nu sammen? Jo, fordi det – hvis vi gør det på en intelligent måde – øger vores konkurrenceevne, forbedrer vores energisikkerhed og stimulerer en grønnere økonomisk vækst og innovation, hvorved der skabes nye arbejdspladser. Kommissionen vil derfor nu arbejde på at udstikke en kurs indtil 2050 vedrørende EU's overgang til at blive en lav-CO₂-økonomi.

Det indebærer, at vi som allerede aftalt skal reducere vores emissioner med 80-95 % i 2050, og EU er jo forpligtet til senest i 2020 at reducere sine emissioner med mindst 20 % i forhold til niveauet i 1990 og at sætte denne reduktion op til 30 %, hvis de rette betingelser er til stede. Jeg er helt og aldeles enig med Parlamentet i, at EU bør nå højere op end målet om en reduktion på 20 %. Vi er nødt til at bringe vores reduktion mere i overensstemmelse med det, videnskaben siger, er nødvendigt for at opfylde Københavnsaftalens målsætning om at holde den globale opvarmning på under to grader. Som Parlamentet også anførte i sin beslutning, har krisen gjort det lettere at nå målene. Hvis vi i dag ønsker at være lige så ambitiøse, som vi var indstillet på at være, da vi vedtog klima- og energipakken tilbage i 2007 og 2008, ville vi kunne komme højere op end en reduktion på 20 %. Det glæder mig derfor også at bebude, at Kommissionen i juni vil forelægge Rådet en analyse af, hvilke praktiske politikker, der skal til for at gennemføre en emissionsreduktion på 30 % senest i 2020. Kommissionen vil også gå i gang med at uarbejde en analyse af milepæle på vores vej mod 2050-målene, heriblandt de nødvendige scenarier for ambitionsniveauet for 2030. Det kræver, at der i overensstemmelse med EU's 2020-strategi opstilles nogle passende strategier for de centrale CO₂-udledende sektorer. I tråd med den frist, der fremgår af ETS-direktivet, udarbejder Kommissionen også en analyse af situationen vedrørende energitunge erhvervssektorer, hvis der sker en udflytning af CO₂ (”carbon leakage”).

Sideløbende med dette arbejde skal EU begynde at gennemføre Københavnsaftalen. Det indebærer, at der etableres nogle solide og gennemsigtige internationale regnskabsrammer for landenes emissioner og resultater. Det betyder også, at der hurtigt skal mobiliseres 7,2 mia. EUR som hurtigt finansieringshjælp til udviklingslandene, hvilket Europa har forpligtet sig til i perioden 2010-2012. Det er især vigtigt for vores troværdighed, samtidig med at det bidrager til at sikre den langsigtede finansiering. Kommissionen er parat til at være med til at sørge for, at EU's bistand samordnes effektivt.

Afslutningsvis foreslås der i meddelelsen en køreplan for de næste skridt i FN-processen, der til forår skal vedtages i Bonn, når forhandlingerne genoptages. På de tekniske møder i Bonn er man nødt til at tage hul på processen med at få indarbejdet Københavnsaftalens politiske retningslinjer i FN-forhandlingsteksten og tage fat på de resterende åbne punkter. Jeg mener frem for alt, at det er særdeles vigtigt at se på, hvilke konkrete resultater man kan forvente på mødet i Cancún. Det vil være altafgørende at få bragt de udviklede landes mål og udviklingslandenes foranstaltninger, således som de er blevet meddelt inden for rammerne af aftalen, samt de politiske retningslinjer om måle-, rapporterings- og kontrolmetoder ind i den formelle FN-forhandlingsproces, men også beslutninger om spørgsmål, der ikke kom med i aftalen, som f.eks. udviklingen af det internationale CO₂-marked, reduktion af emissionerne fra den internationale luftfart og søtransport via ICAO og IMO, landbruget osv. Under de formelle forhandlinger skete der på mødet i København faktisk betydelige fremskridt vedrørende tilpasningsrammer, teknologirammer samt skovbrug, som også kan være et område, hvor der kan opnås konkrete resultater i Mexico.

Det ville da glæde mig mest af alle, hvis mødet i Cancún også udmønter sig i en juridisk bindende global aftale, og hvis de juridiske spørgsmål også bliver løst der – og tag endelig ikke fejl, for EU er parat. Men vi er nødt til at erkende, at de tilbageværende forskelle mellem parterne måske kan forhale indgåelsen af en aftale indtil næste år. Vi er derfor nødt til nøje at tage hånd om forventningspresset. Jeg tror, at alle i Parlamentet er klar over, at høje forventninger til mødet i Mexico uden nogen konkrete resultater indebærer en meget stor risiko for, at processen til sidst går død. Så for alle os, for hvem det er yderst vigtigt at få en international aftale i hus, mener jeg også, det er særdeles vigtigt at anlægge denne trinvis tilgang og forsøge at gøre vores bedste for at sikre, at verden får en juridisk bindende aftale inden 2012.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige et par ord om miljømæssig integritet. Miljømæssig integritet skal være vores kodeord i forhandlingerne, og jeg ved, at Parlamentet har samme opfattelse. Der skal derfor rettes op på Kyotoprotokollens mangler. Hermed tænker jeg på, at den kun dækker et begrænset antal lande – svarende til blot 30 % af de nuværende emissioner – og de alvorlige svagheder deri som f.eks. regnskabsreglerne for emissioner fra skovbrug og håndteringen af overskud på nationale emissionsrettigheder i perioden 2008-2012, hvilket også blev fremhævet i Parlamentets beslutning i februar.

Endelig skal Europa være opsøgende for at fremme støtten til FN-processen og genopbygge tilliden til, at det er muligt at indgå en global aftale. Vi er nødt til både at få en bedre forståelse for, hvor vores partnere står vedrørende centrale spørgsmål, og forklare, hvad EU kræver af en global aftale. Kommissionen vil gå i gang med det opsøgende arbejde i tæt kontakt med Rådet og dets formandskab. Jeg har forhandlinger i Washington og Mexico i denne måned og har planer om at besøge bl.a. Indien, Maldiverne, Kina og Japan til april.

Vi vil også gerne tilskynde Parlamentet til at yde et bidrag ved at gå i dialog med kolleger i parlamenterne rundt om i verden. Jeg har allerede mødt nogle repræsentanter fra Parlamentets delegationer til store tredjelande og vil inden længe afholde møde med andre for at drøfte, hvordan vi kan forene kræfterne og sammen række ud mod omverdenen, og hvordan Kommissionen kan bistå Parlamentet med denne betydningsfulde opgave.

I Kommissionens meddelelse er der opstillet en strategi med henblik på at hjælpe med at holde fremdriften i gang vedrørende den globale indsats for at bekæmpe klimaforandringerne som udtrykt gennem den stigende opbakning til Københavnsaftalen. EU-lederskab er i dette forløb absolut altafgørende for at få succes. Jeg håber, vi kan regne med Parlamentets støtte.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne takke den nye kommissær for hendes første tale her i Parlamentet. Den meddelelse, hun fremlagde, er også meget interessant. Jeg vil dog nu nævne et par ting, der manglede.

Det ville have været på sin plads, hvis hun selv havde analyseret FN-processen lidt mere i denne første meddelelse og også havde kritiseret den dér, hvor den virkelig har sine svagheder. Som bekendt var især panel 2 ikke just præget af videnskabelig omhu.

For det andet burde den målsætning om en stigning på højst to grader, vi har fastsat, være underbygget af mere videnskabelig dokumentation, og hun bør nu forstærke indsatsen, således at vi intensiverer vores undersøgelse af, om dette stadig er muligt, eller om vi – som en række personer allerede siger – skal distancere os mærkbart fra dette mål.

For det tredje – og formentlig vigtigst af alt – bliver vi nu især nødt til at gøre noget ved den tillidskrise, vi oplever i hele verden og specielt her i Europa. Der er jo undersøgelser, som peger på, at kun 30 % af EU's borgere tror, at CO₂ påvirker klimaet. Ethvert projekt, hvor man ikke tager højde for dette, er dømt til at mislykkes.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Fru formand! Kommissær Hedegaard kom med en række positive udtalelser, men hun nævnte også to meget foruroligende ting. Hun foretrækker at tale om 2050 snarere end om 2010, hvilket jeg finder foruroligende, og hun taler mere om, hvordan vi skal sænke vores forventningsniveau, end om, hvordan vi forsat kan drive tingene fremad, så vores mål og forventninger er så høje som muligt på de allerede planlagte møder.

Jeg vil gerne spørge, om Kommissionen vil arbejde på, at der virkelig bliver undertegnet en ambitiøs og juridisk bindende aftale om klimaforandringer i Cancún i december, eller om man forsat vil gå ind for en proces, hvor Cancún blot betragtes som et skridt på vejen mod en aftale, der vil blive undertegnet i Sydafrika eller muligvis i et andet land langt ud i fremtiden – i 2011, 2012, 2020 eller i værste fald endnu længere ud i fremtiden.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru formand! I kølvandet på mødet i København er der nogle af os, der føler os som de sørgelige rester af en besejret hær, dvs. i spredt flok og demoraliseret, så jeg er glad for, at kommissæren holder fanen højt her og sætter gang i en modoffensiv.

Men selv om hun lyder optimistisk og positiv, bygger meget af det i praksis på ønsketænkning og fromme ønsker. Vi er i høj grad afhængige af andre for at kunne gøre fremskridt.

Jeg hæfter mig ved, at hun taler om at gå tilbage til idéen om at øge vores egne mål til en reduktion på 30 %. Er det korrekt, når jeg siger, at der foreslås en ny og mere subjektiv formulering med hensyn til dette mål? "Hvis de rette betingelser er til stede", står der i dokumentet. Den formulering er vist ny.

Hvorfor er der i dokumentet ingen analyse af årsagerne til fiaskoen i København og forslag til, hvad man kan lære af udfaldet? Hvorfor står der intet om problemet med, at nogle benægter klimaforandringerne, hvilket udmarver den politiske vilje? Og hvorfor står der afslutningsvis intet om behovet for i højere grad at bringe erhvervslivet på banen?

Der er masser af virksomheder i Europa, som gerne vil arbejde sammen med os om dette, og selv om jeg – og vi alle – ønsker kommissæren held og lykke, har hun oprigtig talt brug for alle de venner, hun kan skaffe sig.

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne sige et par ord til hr. Seeber om IPCC og om, hvorfor vi ikke kritiserede klimapanelet – eller hvad vi burde have gjort – i dette dokument. Jeg må sige, at jeg, selv om jeg mener, det er særdeles vigtigt, at IPCC tager kritikken til sig og forsøger at afhjælpe de ting, der skal rettes op på, til dato intet har set, som ændrer min overordnede opfattelse og min fornemmelse af, at – ja – vi er nødt til at gøre noget ved klimaforandringerne. Der er visse ting, detaljer, lækkede mails osv. Jeg har ikke set noget mere omfattende, der kunne få mig til at ændre min grundholdning, og jeg tror, at det gælder for rigtig mange – så det er meget bevidst. Jeg tror, at IPCC selv forsigtigt skal prøve at genetablere tilliden til de udmeldinger, IPCC måtte komme med.

Jeg er meget enig i det punkt, der næsten ikke var tid nok til at tage op – spørgsmålet om tillid – og det også grunden til, at vi går i gang med et stort opsøgende arbejde, hvilket er af afgørende betydning for EU.

Fru Ulvskog nævnte, at jeg talte mere om 2050 end om 2010. Dette er en strategi på vejen fremad for 2012. Vi har allerede vores politik på plads her og nu, for 2010, i EU, så dette er en fremadrettet strategi. Jeg mener, at en af de nye ting, vi skal være opmærksomme på, er, at vi begynder at sige, at vi skal udstikke kursen fra 2020 til 2050, og derfor kommer jeg med noget om, hvad der skal nås inden 2030.

År 2020 er om blot 10 år. I Kommissionen, som er udpeget for denne periode, bliver vi desuden også nødt til at udstikke kursen for, hvor vi skal være senest i 2030 – så det var meget bevidst, og det er noget af det nye.

Jeg ønsker bestemt ikke at sænke forventningsniveauet, men jeg vil være meget tilbageholdende med at øge forventningspresset så meget, at de, der ikke ønsker, at de internationale forhandlinger giver resultat, kan få processen til at gå helt død efter Mexico, hvis vi ikke når frem til noget. Vi bliver derfor nødt til at være praktiske. Jeg vil til hver en tid forfægte, at det inden mødet i København var rigtigt at opretholde et højt forventningspres og sætte punktet øverst på statschefernes dagsorden. Det fik dem til at føle sig ansvarlige. Det fik de nye vækstøkonomier og USA til at fastsætte nationale mål. Det var af stor betydning. Men man kan kun gøre sådan noget én gang og så ikke nå helt i mål. Jeg er bange for, at man ikke kan gøre det to gange.

Hvorfor så ikke udarbejde en konkret køreplan for Bonn, så vi sikrer, at der fortsat er fremdrift her? Det er tankegangen.

Afslutningsvis vil jeg sige til Chris Davies, at han har ret. Vi er afhængige af andre for at kunne gøre fremskridt, og derfor bliver vi også nødt til at regne på tingene og forsøge at analysere de oplysninger, vi får. Hvad foregår der i Beijing? Hvad foregår der i Delhi? Hvad foregår der i Washington? Hvad foregår der i Kongressen i USA? Og så forsøge at se, at vi ved at tage alle disse faktorer i betragtning samtidig kan sikre, at vi stadig får opfyldt vores mål, dvs. en juridisk bindende og virkelig international aftale.

Det blev nævnt, at reduktionen var på 30 %, hvis de rette betingelser er til stede – ja, det er rigtignok en ny måde at formulere det på. Der er også fodnoter i 2020-strategien, som henviser til de hidtidige politikker, og det forudsættes, at andre nationer ... osv., men jeg mener, at det, hvis de rette betingelser er til stede, og hvis vi måske gør dette på en intelligent måde, også kan være til fordel for Europa selv. Vi bliver også nødt til at have det med i vores forskellige strategier og dokumenter.

Jeg ved, at dette er et område, hvor der på nuværende tidspunkt ikke hersker konsensus i Europa. Jeg mener, det er vigtigt at tage dette med i betragtning. Hvis f.eks. Kina ikke accepterer en international aftale – vil vi så i længden blive ved med at holde fast i de 20 %? Hvordan vil det gavne vores økonomi, vores innovation, vores vækst? Vil vi ikke risikere at miste markedsandele til Kina og andre regioner, hvor tingene også bevæger sig med hensyn til denne dagsorden, uanset om og hvornår vi får en international aftale?

Dette er bare et diskussionsoplæg, hvor vi siger – ja, der er forhandlingspunkter i de internationale forhandlinger, men vi må ikke glemme, at der også er en intern indgangsvinkel til disse spørgsmål. Hvor skal vores vækst komme fra i fremtiden? Vi skal på dette punkt sørge for, at vi er ambitiøse nok.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Fru formand, mine damer og herrer! Det er vidunderligt at høre, at kommissæren har læst Parlamentets beslutning, og at hun henviser til den. Det er et godt tegn, her hvor hun begynder på sit nye job.

Hvis EU rent faktisk skal bevare sin fremtrædende rolle med hensyn til klimabeskyttelse, bør vi øge vores mål til mindst -30 %, hvilket kommissæren allerede har argumenteret for. Jeg vil gerne tilføje, at de ændringer, som recessionen ret beset har afstedkommet, betyder, at -20 % i virkeligheden ikke er meget andet end "business as usual". Hvis vi gerne vil være ambitiøse, er vi er nødt til at øge vores mål yderligere og sætte det op til mindst -30 % og helst -40 %.

Da Parlamentet for det andet i sin sidste forhandling enstemmigt ...

(*Formanden afbrød taleren*)

Martin Callanan (ECR). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes redegørelse og byde hende velkommen her i Parlamentet.

Hun talte i sin redegørelse om at øge vores mål til 30 %, hvis de rette betingelser er til stede.

Hvilket belæg har hun for, at dette, hvis vi gør det, kan være med til at overtale bl.a. USA, Indien og Kina til at indgå en globalt bindende aftale?

Hvis der ikke findes en globalt bindende aftale, er hun så ikke enig i, at der er en stor risiko for, at vi gør vores industri mindre konkurrencedygtig og belemrer EU's forbrugere med endnu højere elektricitetsregninger uden nogen nettofordel for miljøet overhovedet, fordi denne reduktion af emissionerne givetvis opvejes af stigninger i Indien, Kina, USA osv.?

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru formand! EU skal forpligte sig til senest i 2020 at reducere emissionerne med 40 % ifølge de seneste tilgængelige videnskabelige oplysninger. Denne type forpligtelse kan ikke gøres afhængig af andres handlinger.

Hvilke foranstaltninger iværksætter Kommissionen for at sikre, at forpligtelsen til at reducere EU's emissioner sættes op til 40 %? Med hensyn til de nødvendige midler, som udviklingslandene skal kunne disponere over for at sætte dem i stand til at bekæmpe klimaforandringerne og konsekvenserne deraf – hvem vil så helt præcis stille disse midler til rådighed for udviklingslandene? Hvor meget vil hvert enkelt udviklet land give? Hvordan og hvor bliver midlerne stillet til rådighed?

Kommissæren talte også om en ambitiøs, juridisk bindende aftale. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at nå frem til en aftale, hvor man erkender de fælles, men forskellige ansvarsområder, som de industrialiserede lande og udviklingslandene er fælles om, baseret på historisk input vedrørende drivhusgasser i atmosfæren og på de ressourcer, der er til rådighed til at tage fat på udfordringerne i forbindelse med en reduktion af emissionerne og konsekvenserne af klimaforandringerne?

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Hvis jeg forstår det sidste punkt rigtigt, drejer det sig om, hvordan vi kan håndhæve det, vi måtte blive enige om. Det er selvfølgelig et centralt spørgsmål.

Det andet spørgsmål drejede sig, som jeg forstod det, om, hvor meget der skal gives til udviklingslandene. Kriterierne er endnu ikke blevet udarbejdet, men jeg tror, det er meget vigtigt, at vi ikke knytter en masse betingelser til det. Det var det løfte, der blev givet i København, at den hurtige opstartsfinansiering, finansieringen her og nu, vil blive ydet til de mindst udviklede lande og de mest udsatte lande – dels til tilpasningsforanstaltninger og dels til modvirkningsforanstaltninger.

Jeg synes også, det er helt logisk, at vi gør os til talsmand for, at midlerne skal ydes via de eksisterende kanaler. Vi kan tidsmæssigt ikke tillade os at opfinde nye styringssystemer eller -kanaler eller lignende for at få disse midler ud at arbejde, fordi vi skal hurtigst muligt have midlerne ud at arbejde.

Efter min mening er EU allerede klar til, at mødet i Bonn skal resultere i en aftale om hurtig opstartsfinansiering, og efter min mening skal verden senest ved mødet i Mexico være klar til at indfri sine løfter om hurtig opstartsfinansiering fra København og fastlægge de forskellige kriterier og få styr på, hvordan vi helt præcis gør det.

Til fru Hassi vil jeg sige, at det var holdningen, at man skal holde fast i de 30 %, og på mange områder hænger det også sammen med det, hr. Callanan siger.

Det er ikke særlig nemt at beslutte, præcis hvornår vi skal gå op til 30 %, og hvad det præcis vil kræve at gå op til 30 %. I meddelelsen nævner vi derfor, at vi inden rådsmødet i juni vil fremlægge en analyse af, præcis hvordan vi på en intelligent måde kan gå op til 30 %. Hvad vil det kræve?

Ingen bør selvfølgelig være naiv. Det er helt oplagt, at vi naturligvis skal bekymre os om vores eget erhvervsliv. Vi skal vide, hvad vi gør, og vi skal ikke være naive. Min pointe er ganske enkelt, at jeg mener, at man, hvis vi gør det på en intelligent og konsekvent måde, vil kunne vælge nogle redskaber, der på samme tid kan være godt for klimaforandringerne og emissionsreduktionerne, energieffektiviteten, energisikkerheden samt innovation og jobskabelse. Det er det, vi kigger efter. Jeg siger ikke, det bliver nemt. Vi skal ikke tro, det er legende let at komme op på 30 %, selv om vi skal vide, hvad potentialet vil være, hvad konsekvenserne vil være – og det er den analyse, jeg vil forelægge på rådsmødet til juni. Senere i år vil vi så have analysen af kursen mod 2050 klar, herunder det perspektiv om år 2030, som jeg mener, vi skal begynde at tænke over, idet årsagen naturligvis er, at vi har lovet at reducere emissionerne med 80-95 % senest i 2050. Hvis vi ikke kommer i gang, bliver det en særdeles barsk omgang i de sidste 10-20 år, når vi nærmer os 2050.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru formand! I modsætning til, hvad Kommissionen tror, er debatten om menneskeskabte klimaforandringer langt fra ovre.

Bare i sidste måned har vi haft skandalen med University of East Anglia. Siden har vi haft balladen om Himalayas gletsjere, og nu stilles der spørgsmålstegn ved, hvilken indvirkning klimaforandringerne vil få på naturlivet i Amazonområdet.

Undersøgelser har vist, at der i mindst 20 passager i IPCC's rapport er citeret fra nogle rapporter fra Verdensnaturfonden eller Greenpeace, der ikke er fagligt evalueret. Det har ikke noget med videnskab at gøre. Vi skal have troværdig, fagligt evalueret videnskabelig dokumentation, ikke rapporter fra interessegrupper, der benytter sig af klimaforandringerne til at fremme deres egen dagsorden, eller politikere, som bruger klimaforandringerne til at retfærdiggøre EU's eksistens.

Jeg vil gerne spørge, om tiden ikke er inde til at tøve en kende, gøre status og overveje følgevirkningerne af at fare løs med politikker, der kan skade vores økonomi, resultere i tab af arbejdspladser eller evt. føre til energikaos.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Det er sikkert velkendt, at de lækede e-mails fra University of East Anglia viser, at de historiske temperaturændringer er blevet manipuleret af dem, der er tilhængere af hypotesen om menneskeskabte klimaforandringer, i og med, at man helt ensidigt har valgt udgangsåret. Det fupnummer er blevet brugt til at lægge slør ud over de seneste temperaturfald og inddæmme problemet med middelaldervarmen. Disse e-mails viser også, at videnskabsmænd, der er skeptiske over for hypotesen, er blevet holdt uden for de faglige evalueringsprocesser for at undgå, at forskningsmæssige mangler kom til offentlighedens kendskab.

Kan en hypotese, der afhænger af manipulation af data, danne passende grundlag for at retfærdiggøre enormt store udgifter og lukningen af fabrikker som f.eks. Corus i Middlesbrough? EU yder kolossal støtte til miljøgrupper, der indvilliger i at råde EU til at føre en politik, som man i forvejen går meget ind for. Er det hensigtsmæssigt, at EU bruger offentlige midler til at give tilskud til interessegrupper? Det er spild af offentlige midler, giver falsk opbakning til EU's politikker og kompromitterer kampagneorganisationers uafhængighed.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg ønsker kommissæren hjertelig velkommen til Parlamentet. Tabet af tillid på mødet i København var efter min mening et af de væsentligste problemer. Det kan i teorien vare ved længe rundt omkring i verden, men også internt i EU. Mit spørgsmål til kommissæren er som følger. Hvad sker der med de instrumenter, vi vedtog sidste år? Emissionshandelsordningen (ETS) ligger mig meget på sinde, da jeg ikke er helt sikker på, hvad Kommissionen i øjeblikket foretager sig på baggrund af beslutningen i København – f.eks. vedrørende benchmarks, men også udflytning af CO₂.

Mit andet spørgsmål er som følger. Den franske regering har fremsat et forslag om, at importører fra udviklingslandene skal integreres i ETS-ordningen for at gøre markedet større og sætte disse lande i stand til at deltage i ordningen. Har kommissæren en mening om dette?

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først et par ord til de to herrer, der tog spørgsmålet om IPCC op.

Jeg er her for det første ikke for at repræsentere IPCC. Jeg er sikker på, at IPCC fuldt ud er i stand til at svare for sig selv.

Når jeg hører spørgsmålet om, hvorvidt tiden ikke er inde til at tøve en kende, må blot sige, at de internationale klimaforhandlinger på mange måder har været kørt ud på et sidespor i ganske lang tid. Det er efter min mening stadig nødvendigt at gøre væsentlige fremskridt på det område. Jeg forstår ganske enkelt ikke, hvorfor man på grund af nogle få lækede oplysninger ønsker at udtrykke skepsis over for hele projektet. Det er ikke min indfaldsvinkel. Jeg er politiker. Jeg kan ikke dømme forskernes arbejde, men jeg kan bruge min sunde fornuft, og jeg kan læse deres hovedkonklusioner og se, hvordan de faktiske forhold er. Så kan jeg selv afveje, om jeg ønsker at løbe risikoen ved intet at foretage mig med de meget store følgevirkninger, det evt. kan få – eller om jeg i stedet forsøger at tage udfordringen op.

Det, jeg simpelthen ikke fatter, er, at de personer, der er skeptiske over for klimaproblematikken, ikke kan se, at det vil være godt for jordkloden, hvis befolkningstal nærmer sig ni mia. mennesker eller endnu mere midt i dette århundrede, at blive meget mere energieffektiv og meget mere ressourceeffektiv.

Så det er dér, vi bør finde fælles fodslag, når det drejer sig om redskaberne, fordi det under alle omstændigheder vil gavne vores miljø, gavne vores medborgere og gavne vores økonomier. Det vil også gavne erhvervslivet at blive meget energieffektivt i en fremtid, hvor energi bliver en mere og mere kostbar ressource. Det vil kunne svare sig på bundlinjen i en verden, hvor der bliver kamp om ressourcerne. Så jeg fatter ganske enkelt ikke, hvorfor vi ikke kan sætte den samme dagsorden ud fra den synsvinkel.

Hr. Florenz spurgte om, hvad vi gør med ETS-instrumenterne? Ja, der vil som nævnt komme en analyse af udflytningen af CO₂ inden sommer, og for så vidt angår benchmarks, fortsætter vi arbejdet med benchmarks. Der er stadig mange ting, der skal arbejdes med vedrørende ETS. Jeg tror også, at vi stadig skal arbejde med de øvrige parter rundt om i verden, der har planer om at indføre en form for handelsordning.

Jeg tror stadigvæk, at det vil være den mest effektive måde at regulere dette område, men det er selvfølgelig særdeles vigtigt, at vores egne systemer er kommet op at køre og fungerer så effektivt og så

erhvervsvenligt som muligt, så de kan se, at det rent faktisk fungerer, og at det i sidste ende også gavner deres muligheder for at være innovative.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne byde kommissæren hjertelig velkommen til Parlamentet. Jeg skrev til Parlamentets formand og informerede ham om, at alle delegationerne her i Parlamentet har klimabeskyttelse på dagsordenen i forbindelse med vores drøftelser med vores partnere over hele verden. Vi er nødt til at finde en anden mekanisme, så der bliver en kobling mellem disse oplysninger/resultater og kommissærens rejser rundt om i verden, for at vi her i Bruxelles og Strasbourg præcis ved, hvor vi står.

Jeg er temmelig bekymret for, at klimaforhandlingerne kunne lide samme skæbne som Dohaforhandlingerne, der konstant bliver udsat år efter år. Mit spørgsmål er derfor, hvad kommissærens plan B er med hensyn til evt. at nå frem til nogle resultater for visse undersektorer. Jeg har også et spørgsmål vedrørende Kyotoprotokollen. Det var en strategisk fejl i Bangkok, at vi gav indtryk af, at vi ville opgive den. Hvad sker der, hvis vi ikke vedtager noget inden år 2011 eller 2012? Hvad er fremtidsudsigterne for Kyotoprotokollen?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne byde fru Hedegaard velkommen her i Parlamentet. Jeg er begejstret for at kunne byde hende velkommen til hendes første arbejdsopgave og gentage det, jeg nævnte ved høringen af hende, og rose hende for den entusiasme, hun puster ind i vores forhandlinger – hende, der er indbegrebet af klimadiplomati – og samtidig har hun naturligvis fortsat opbakning her i Parlamentet.

Det er min klare holdning, at man fra europæisk side bør indtage en mere offensiv holdning, og at man snarere skal lufte sine våben end sine hensigter. Mit spørgsmål, der vil være let for hende at svare på, minder noget om det, som kom fra formanden for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed, da jeg også er overbevist om, at man fra europæisk side for fremtiden bør sørge for, at man altid tager klimaaspektet med i alle handelsaftalerne med tredjelande – og med en europæisk CO₂-afgift, hvis det er det eneste sprog, som de parter, der nægter at se den store udfordring i øjnene, forstår.

Jeg har et andet spørgsmål, der måske er lidt mere rebelsk fra min side, nemlig et forslag, som under alle omstændigheder kræver et svar fra kommissæren. Kan Parlamentet, Kommissionen og institutionerne ikke gå foran med et godt eksempel ved at erklære sig selv CO₂-neutrale, dvs. modregne institutionernes CO₂-emissioner med henblik på i det mindste – selv om det kun er ét aspekt – at udligne de miljømæssige omkostninger ved vores rejser til Strasbourg?

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! For det første tror jeg også, at vi ser meget frem til denne konsekvensvurdering. Vi er i virkeligheden mere eller mindre sikre på, at 30 % vil være godt for den europæiske økonomi og også i kapløbet om grønne teknologier.

Jeg har to spørgsmål til kommissæren. Det ene vedrører den hurtige opstartsfinansiering. Hvordan vil kommissæren sammen med hr. Piebalgs reelt sikre, at pengene går til effektivitetsfremmende tiltag, til vedvarende energi og – på en decentraliseret måde – til decentral energiproduktion, idet det også kombineres med energifattigdom? Det andet spørgsmål er, hvordan kommissæren vil bringe de europæiske storbyer og kraftigt voksende regioner på banen – også internationalt set. Jeg var virkelig skuffet over, at byer og regioner stort set ikke var nævnt i EU 2020-dokumentet i sidste uge. Hvordan kan vi overhovedet få os selv til at tro, at vi bringer Europa på rette vej fremad, samtidig med at vi ikke tager højde for de tætbefolkede regioner i Europa og den virkning, de kan få internationalt?

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne sige til hr. Leinen, at jeg synes, det er en rigtig god idé, at man, når som helst en delegation rejser ud, tager sig tid til og også prioriterer det højt at sætte klimaet på dagsordenen. Det er særdeles vigtigt, og det kan være meget nyttigt at sammenligne noter, således at vi, når delegationerne får en oplysning i et land, og jeg får nogle oplysninger en måned senere, sætter os sammen en gang imellem og sammenligner noter, så vi virkelig kan bygge videre på de oplysninger, som vi hver især får.

Risikoen for at ende med et forløb, der minder om Dohaforhandlingerne, var selve begrundelsen for, at vi lagde så meget pres på i København for at gøre vores yderste for at forsøge at undgå den situation. Det er også rigtigt, at det er farligt nu. Hvis vi ikke kunne gøre det i København, kan det så trække ud i det uendelige? Jeg vil derfor gerne se en konkret køreplan med de nøjagtige resultater, der skal nås ved hver enkelt begivenhed, og en præcis dato for, hvornår resultaterne skal være opnået. Jeg synes, det er et rigtig godt punkt.

Det sidste spørgsmål drejede sig om Kyotoprotokollen og videreførelsen af Kyotoprotokollen. Vi ved alle sammen, at der er problemer med Kyotoprotokollen. Vi ved alle sammen, at der er mange lande, som ikke

ønsker at være en del af aftalen og tage alle udfordringerne op. Det i sig selv er også en udfordring for EU. Vi kan ikke stå der alene med Kyotoprotokollen. Jeg mener, det er meget vigtigt, at Europa bliver bedre til ikke at påtage sig skylden, når vi ikke kan klandres for noget.

Det er ikke os, der er problemet i forhold til Kyotoprotokollen. Vi gjorde som aftalt, inden nogen andre gjorde det. Vi gjorde som aftalt og indfrie vores formelle løfter i den første periode fra 2008 til 2012. Vi vil gøre som aftalt, uanset hvad vi har lovet at gøre, og vi er også indstillet på at fortsætte Kyotoprotokollen. Det er i den forbindelse ikke EU, der er problemet. Det er de andre parter, som er problemet her, og de må se at finde ud af, om de vil have en anden løsning – hvis der findes en sådan – eller hvordan de vil håndtere en videreførelse, dvs. en efterfølgende periode med nye forpligtelser.

Det er derfor et åbent spørgsmål, vi skal drøfte, men, som Chris Davies allerede har nævnt, er vi afhængige af, hvad de andre parter gør. Vi skal være forsigtige. Hvorfor skal det være os, der lader Kyotoprotokollen afgå ved døden? Vi har indfriet vores løfter i Kyotoprotokollen, så nogle gange skal vi i Europa blive bedre til ikke at påtage os skylden, når det er andre, som må bære den.

Vedrørende forslaget om institutionerne her kan jeg sige, at jeg allerede har taget spørgsmålet op i mit eget kabinet. Jeg synes, det er helt naturligt. Jeg vil meget gerne arbejde sammen med Parlamentet. Hvis man kan arbejde sammen med Parlamentet, vil jeg arbejde sammen med Kommissionen. Jeg synes, det er helt logisk – også i forhold til borgerne.

Til Claude Turmes vil jeg vedrørende den hurtige opstartsfinansiering og spørgsmålet om, hvordan jeg arbejder sammen med kommissær Piebalgs, sige, at hr. Turmes måske har bemærket, at denne meddelelse blev udarbejdet sammen med hr. Piebalgs. Han er medunderskriver her, fordi vi ved, det er meget vigtigt, at vi forsøger at arbejde sammen også om hans ansvarsområde og om, hvordan det kan komme til nytte på en meget positiv måde. Vi har som medlemmer af Kommissionen allerede denne form for drøftelse.

Jeg forstår godt hr. Turmes' punkt vedrørende storbyer. Jeg mener, at C40 og mange andre initiativer er rigtig gode – og det er også rigtigt, at en stor del af emissionerne vil have med byerne og livsstilen i byerne at gøre. Udfordringen her er, at en stor del af den byplanlægning og andre former for værktøjer, som reelt kan afhjælpe disse problemstillinger, ofte hører under medlemsstaternes beføjelser, men jeg er enig med hr. Turmes, og jeg har også arbejdet sammen med en række af de større byer inden mødet i København. Det er et aspekt, som vi skal holde os for øje og forsøge at se, hvordan vi kan videreudvikle det. For så vidt angår transportsektoren og CO₂-fri transport, er det f.eks. også selvindlysende, at storbyerne kommer til at spille en hovedrolle med hensyn til at finde løsninger.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru formand, fru kommissær! Konferencen i København har vist, at det er nødvendigt at forberede sig til den næste partskonference (COP) – ikke blot internt, globalt og teknisk, men også på politisk niveau. Internt skal Europa gennemføre energi- og klimapakken og investere i rene teknologier, videnskabelig forskning og energieffektivitet.

Det er et en nødvendighed at gå foran med et godt eksempel, men, som vi så i København, er ikke nok i sig selv. Det er derfor af grundlæggende betydning at udvikle og fremme det diplomatiske aspekt og gøre brug af de muligheder, Lissabontraktaten giver for, at vi udstikker en meget ambitiøs kurs mod den næste COP-konference, idet vi skal tale med én stemme og skabe strategiske alliancer med vores potentielle allierede på dette område som f.eks. landene i Afrika, Caribien og Stillehavsregionen.

Det er også vigtigt at tage spørgsmålet om klimaforandringer op på alle topmøder og andre møder på højt plan. Jeg vil gerne spørge Kommissionen og kommissæren om, hvilke fremskridt der er sket i disse politiske forhandlinger.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Fru formand! Velkommen til Dem, fru Hedegaard! De har sagt mange gode ting, og der står mange gode ting i kommunikæet. Jeg vil fokusere på de ting, jeg er uenig i.

Jeg er meget uenig i en strategi, der går på, at vi allerede nu accepterer, at vi ikke får en aftale i Mexico. Mit spørgsmål til Dem er derfor: Er det bare noget De beslutter? Eller er det et mandat, De skal have – og hvor skal De i givet fald have det mandat fra? Er det fra statslederne? Eller er det den fælles beslutningsprocedure, eller hvad er det? Jeg håber nemlig, at den strategi kan laves om. For det kan ikke hjælpe noget at sige: "Hvad nu, hvis der bliver bygget et kæmpe momentum op, og der er høje forventninger, og at det så ikke bliver til noget – kan man så forklare to fiaskoer?" Hør her: Det behøver De ikke være så bekymret for. USA og Kina og andre skal nok sørge for, at der ikke bliver kæmpe forventninger til Mexico. EU's rolle bør ikke være at tale forventningerne ned – EU's rolle bør være at tale forventningerne op! Hvis man allerede inden mødet

siger: "Hør her, vi er villige til at acceptere, at der ikke bliver nogen særlig stor aftale, og så videre", så rykker man jo allerede inden start succeskriterierne. Så er det et helt nyt udgangspunkt, og så bliver aftalen bare endnu dårligere.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru formand! Jeg har to specifikke spørgsmål til kommissæren.

For det første kan jeg i meddelelsen ikke se nogen analyse af den europæiske forhandlingsposition på internationalt plan. Er det gået helt op for os, at Europas indflydelse med hensyn til klimapolitik er blevet mindre? Er det gået op for os, at det politiske og økonomiske tyngdepunkt her i verden har forskudt sig markant i retning af Asien? Har vi måske fuldstændig overvurderet vores indflydelse her?

For det andet er meddelelsen fra Kommissionen bemærkelsesværdig. På de 12 tætskrevne sider er der ikke nævnt et ord om IPCC-panelet. Er det et raffineret forsøg på at tage afstand fra dette organ? Jeg vil gerne minde om, at dette panel udgjorde grundlaget for alle de politiske beslutninger i forbindelse med de direktiver, vi har udarbejdet her i det seneste år. Er tiden ikke inde til at opfordre til en bred videnskabelig indfaldsvinkel, hvor vi får reelle videnskabelige redegørelser, ikke politiske budskaber?

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg kan helt bestemt svare nej til det sidste spørgsmål om IPCC. Hvis jeg skulle tage afstand fra alt det, der ikke er taget med i dette dokument, ville jeg få nok at se til. Det er et spørgsmål om at forsøge at tage det for givet, at vi står over for en udfordring, at vi skal løse den, og at EU må tage føringen med hensyn til, hvordan man får den løst. Det er tankegangen bag dokumentet.

Jeg er ikke enig i, at EU ikke har indflydelse på de internationale forhandlinger. Det er fuldkommen rigtigt, at vi ikke har så stor indflydelse, som vi gerne ville have – at tro, at vi bare kan diktere, hvad der skal ske. Vi er afhængige af andre.

Vi så imidlertid noget helt nyt i København. I modsætning til tidligere, hvor EU ofte kun havde nogle få partnere, når der skulle forhandles internationalt, og man skulle forsøge at få tingene igennem, afgav ledere, som repræsenterede mere end 80 % af de globale emissioner, i København denne gang løfte om, at de fra nu af også ville være med på vognen. Det ændrer hele dynamikken ikke så lidt. Lad mig minde om, at det i årevis har været et højt prioriteret punkt for EU at få de nye vækstøkonomier med og få dem til at tage et medansvar, og det lykkedes faktisk i København.

Over for fru Carvalho kan jeg bekræfte, at jeg er meget enig i, at vi skal forberede os såvel teknisk som politisk, og at vi skal blive bedre til at gøre det, ikke mindst således at vi, når vi sætter os til forhandlingsbordet, ikke bare sidder og siger, hvad vi gerne vil have, og når resten af verden så har et andet synspunkt, ved vi ikke rigtig, hvad vi skal gøre, fordi vi har brugt alle kræfter på at forsøge at stå sammen om en meget fast og præcist formuleret holdning. Vi bør være mere fleksible i den måde, hvorpå vi forhandler.

(DA) ... og så til sidst til Dan Jørgensen: Jeg er selvfølgelig uenig i, at vi ikke skal have en aftale i Mexico. Det, der er diskussionen, det er: tror vi, at vi kan få alle detaljer, inklusive aftalens form, på plads i Mexico. Det er der min bekymring er. Jeg mener sådan set, at vi netop øger presset på USA og på Kina og på andre ved at sige, at der skal være helt konkrete "deliverables", helt konkrete resultater skal nås i Cancún. Det kan bare ikke udskydes.

Jeg prøver at gøre det svært for dem ikke at levere i Mexico. Jeg tror, at hvis man skal nå det, så skal man nok passe på med at fokusere for meget på den juridiske form, for det kunne godt blokere for, at vi kunne blive enige om nogle indholdsmæssige ting. Der er en masse mellemregninger i dette her, en masse "hvad tror vi, hvad hører vi – hvad tror vi f.eks. er muligt at få USA med til tre uger efter, at de har haft et midtvejsvalg?". Der er mange faktorer, der indgår i det her, men jeg tror, at Dan Jørgensen kender mig godt nok til at vide, at det jo ikke er fordi, jeg ikke synes, at vi skal være ambitiøse i Mexico. Vi skal bare prøve at definere, hvad det maksimale er, vi kan få ud af Mexico. Det er sådan set det, der er omdrejningspunktet for strategien, som jeg har prøvet at præsentere her i dag.

Formanden. – Der er flere medlemmer, som ikke har haft mulighed for at komme til orde, end medlemmer, der har haft ordet. Tiden slog ikke til. Det håber jeg, man forstår. Jeg takker alle for god ro og orden. Jeg siger tak til kommissæren. Jeg håber, vi kommer til at se hinanden lidt oftere her i mødesalen. Det er jeg næsten sikker på.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) EU har alle muligheder for at gå i front og træffe nogle foranstaltninger for at reducere CO₂-emissionerne. Efter topmødet i København stod mange måske tilbage med en følelse af skuffelse, fordi nogle af deltagerne undlod at forpligte sig til nogen som helst bestemte mål med hensyn til at forhindre klimaforandringerne. Indien og Kina har for nylig givet FN en besked, der tyder på, at de er besluttet på at opfylde målene i Københavnsaftalen – så vag den nu er. Det er et vigtigt signal, og EU kan svinge taktstokken globalt og bringe alle staterne tilbage til det samme forhandlingsbord, især de asiatiske lande, hvis industribase måned for måned bliver større. At der sker klimaforandringer er et faktum, ligesom det er et faktum, at forureningen sætter yderligere skub i udviklingen. Det retfærdiggør EU's ambitioner om at gå foran med et godt eksempel i form af tiltag, der skal mindske forureningen. Faktisk kan vores mål om at blive den mindst forurenede region i verden kun falde ud til vores fordel. Fordelen herved drejer sig ikke kun om de umiddelbare fordele ved et renere miljø. En omstilling af Europa hen imod en grøn økonomi og erhvervssektor vil skabe nye arbejdspladser, åbne nye forskningshorisonter og sidst, men ikke mindst, reducere de enkelte landes udgifter.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Godt nok må de forskellige lande stå sammen om ansvaret for at bevare jordens atmosfære intakt, men det er også indlysende, at den indvirkning, som hvert af disse lande har haft på atmosfæren op igennem historien, og den indvirkning, som de har i dag, er to vidt forskellige ting, hvilket vil sige, at man for rimelighedens skyld bliver nødt til at se forskelligt på, hvilket ansvar de forskellige lande har. Desuden skal man, når man fastlægger hvert enkelt lands ansvar i forbindelse med den globale indsats for at reducere emissionerne, tage hensyn til de respektive befolkningstal – igen for at der skal være rimelighed i tingene. Kina udleder pr. indbygger på nuværende tidspunkt fire gange mindre CO₂ end USA og ca. det halve af gennemsnittet i EU. Indien udleder ca. 10 gange så lidt CO₂ som gennemsnittet i EU og 20 gange så lidt som i USA. I Indien er der i øjeblikket ca. 500 mio. mennesker (omtrent svarende til befolkningstallet i EU), som ikke har adgang til elektricitet. Det er derfor urimeligt og uretfærdigt at forsøge at beskyldte disse lande for fiaskoen i København – for ikke at tale om den latterlige beskyldning mod landene i det Bolivarianske Alternativ for Amerika i form af en beslutning her i Parlamentet. Denne holdning kan kun retfærdiggøres ud fra ren og skær politisk splittelse, hvilket udhuler og undergraver det, der rent faktisk skete i København.

Adam Gierek (S&D), *skriftlig*. – (PL) Det meget vedholdende lobbyarbejde fra Kommissionens og dens formands side med hensyn til en "ambitiøs" klima- og energipolitik, som har stået på i årevis, er intet andet end et forsøg på at ødelægge EU's industrisektor. Denne politik er et resultat enten af uvidenhed forværret af Det Mellemsstatslige Panel for Klimaændringer eller af ren dumhed – eller også er det resultatet af en alt for stor kynisme, der fører til økonomisk sabotage. Det er beklageligt, at medlemmerne på venstrefløjen ikke har indset, at dette ikke er andet end en fælde for dem, fordi det største antal tilhængere af emissionshandelsordningen rekrutteres blandt dem, der allerede har forårsaget én krise. Denne gang bliver den "finansielle boble" imidlertid markant større. Den allerede forvoldte skade som følge af denne selvmorderiske politik er enorm, især i mit hjemland Polen. Vi har ikke behov for nogen krig. Det er lettere at ødelægge et land end at genopbygge det. Jeg opfordrer Kommissionen til at komme til fornuft, da det, man gør, ikke alene er antieuropæisk, men også antihumanitært. Det, der er tiltrængt, er en øjeblikkelig revision af klima- og energipakken. Kom i gang med det arbejde, og hold op med at overtale andre til at forpligte sig til at begå økonomisk selvmord. En grøn økonomi – ja, men det indebærer naturligvis genindvinding af materialer og energi, kraftvarmeproduktion, termomodernisering, vedvarende energi, hvor der ikke er nogen anden energikilde, genanvendelse af spildevand, kerneenergi, større energiøkonomi, højere energieffektivitet osv. Har CO₂-emissioner så også noget som helst at gøre med en økonomi, der er "grøn" som lige beskrevet? Ja, det har de, men paradoksalt nok, når emissionerne stiger ... så det er godt.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig*. – (FI) Jeg er taknemmelig over, at kommissær Hedegaard har ladet skinne igennem, at hun forstår det grundlæggende dilemma inden for klimapolitikken. EU kan ikke gennemføre reduktioner alene, fordi ikke alene vil vores egne resultater være forgæves, men vi skaber risiko for, at miljøet lider overlast. Hvis fremstillingsindustrien ikke kan få det til at løbe rundt i Europa på grund af de stærkt stigende udgifter ved emissionshandel, og hvis f.eks. stål eller papir som følge deraf bliver fremstillet på steder, hvor de deraf følgende emissioner er større end i Europa, vil emissionerne samlet set stige. Unilaterale ambitioner er ikke nogen ambitioner, for kun når vi løfter i flok og følger de samme regler, er det nemt virkelig at spænde livremmen ind. Grundlaget for dette skal være en anden slags klimastrategi, nemlig en ensartet nedsættelse af de specifikke emissioner. Det udgør et system til udvikling af CO₂-fri teknologi, der er uafhængig af konjunktursvingninger, og som altid belønner den part, der foretager reduktioner – i modsætning til vores nuværende emissionshandelsordning. Kina, Japan og USA m.fl. er interesseret i en sådan ordning, og også EU bør ajourføre sin egen strategi, så den afspejler den nuværende situation. Jeg vil også gerne spørge, om der er nogen fornuft i at holde fast i emissionshandelsordningen efter 2012, da det

virker til, at der ikke kommer en sådan ordening på globalt plan, som kunne være blevet knyttet til vores egen ordening. Medmindre specifikationen og tildelingen af emissionskvoter er proportional, er det umuligt at undgå konkurrenceforvridning. Da vi for knap 10 år siden begyndte at udarbejde emissionshandelsdirektivet, blev hele ordningen markedsført over for os som en fremgangsmåde, hvorpå vi kunne forberede os til emissionshandel i global målestok. Vi fik noget ekspertise og høstede nogen erfaringer. De erfaringer har med sikkerhed kostet os dyrt, og fordelene for miljøet er slet ikke så indlysende. Reduktion af emissionerne kan gøres på en måde, der er mindre sårbar over for markedssvigt og spekulation. Mener Kommissionen, at der er nogen god grund til forsat at gå enegang?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *skriftlig*. – (PL) Topmødet i København, som vi deltog i som den toneangivende part på klimaområdet, var et nederlag og viste, at det kun er Europa, der er interesseret i at begrænse CO₂-emissionerne. Fru Hedegaard har meddelt, at bekæmpelse af den globale opvarmning på trods af denne fiasko stadig skal være et centralt punkt i EU's politik. Vi er nu ved at opbygge en ny strategi inden topmødet i Mexico, så vi skal have svar på spørgsmålet om, hvad der gik galt for os, og gennemgå vores synspunkter og forventninger, fordi verden her og nu ikke er klar til at acceptere så store begrænsninger. Jeg har derfor tre spørgsmål til fru Hedegaard. For det første vil jeg gerne vide, hvordan vi kommer til at forhandle, og hvilke mål vi vil sætte os, således at topmødet i Mexico ikke ender på samme måde som topmødet i København. For det andet vil jeg gerne høre, om Kommissionen har efterprøvet oplysningerne om den globale opvarmning og de smeltende isbjerge i forbindelse med de vildledende og usande oplysninger, vi har fået fra en række forskere. For det tredje vil jeg spørge om, hvorvidt kommissæren er enig i min konklusion om, at uden USA's, Kinas, Ruslands og Indiens indforståelse med en markant reduktion i emissionerne er EU's indsats og de påløbne omkostninger forgæves?

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *skriftlig*. – (PL) Den grundlæggende udfordring for EU efter topmødet i København er hurtigst muligt at udarbejde noget, der er absolut nødvendigt – en kollektiv køreplan for COP 16-topmødet i Mexico. Mødet i København har fået os til at indse, at gode hensigter alene ikke er nok. Som følge af mødet i København kan vi drage følgende fire konklusioner. For det første vil EU ikke være fuldt ud effektivt, hvis vi kun fastsætter nogle rammer, man skal følge. Europa bør give udviklingslandene reel støtte, hvilket vil være i tråd med EU's ambitiøse emissionsmål. For det andet skal EU på ny indlede drøftelser med USA som led i en transatlantisk lederskabsalliance og med andre toneangivende verdensmagter. For det tredje bør EU indtage en mere rationel holdning til strategien vedrørende reduktion af CO₂-emissionerne – med henblik på at reducere emissionerne, samtidig med at man undgår høje tilpasningsomkostninger. For det fjerde bør EU bestræbe sig endnu mere på at opbygge en effektiv lavemissionsøkonomi. Spørgsmålet til fru Hedegaard er ganske ligetil: Er der et politisk klima til en sådan ændring i Europa?

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg glæder mig over den store betydning, som er klimaforandringerne tillægges i meddelelsen fra Kommissionen med titlen "Europa 2020 – En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst".

Der er to aspekter, det er værd at fremhæve. For det første er investeringer i grønnere lav-CO₂-teknologier et vigtigt redskab. Disse investeringer vil skåne miljøet, samtidig med at der også skabes nye erhvervs muligheder og nye arbejdspladser. EU kan på det globale marked spille en vigtig rolle i denne sektor. Det andet aspekt er betydningen af flagskibsinitiativet "Et ressourceeffektivt Europa". Kommissionens opfordring til medlemsstaterne om at gøre brug af strukturfondene til at investere i at bygge energieffektive offentlige bygninger udgør så afgjort en del af løsningen. Jeg synes dog, vi er nødt til at udvise mindst lige så stor opmærksomhed over for boligbyggeriet, nærmere bestemt boligblokke, der er bygget for lang tid siden, og som i visse medlemsstater, navnlig i Østeuropa, er meget energislugende.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg tror, vi har taget ved lære af det uheldige udfald i København. Som bevis på dette må vi tage vores strategi op til fornyet overvejelse, så vi kan nå frem til en juridisk bindende aftale i Mexico.

Det er nødvendigt at handle hurtigt for at omsætte den indgåede politiske aftale i praksis samt få aktiveret det beløb på 7,2 mia. EUR, der er afsat til "hurtig opstartsfinansiering" til udviklingslandene.

EU har ladet vide, at man gerne vil tilslutte sig aftalen og har som en oplysning afgivet et unilateralt tilsagn om at reducere EU's globale emissioner med 20 % i forhold til niveauet i 1990 og et betinget tilbud om at øge reduktionen til 30 %, hvis andre store CO₂-udledere også indvilliger i at bidrage med en tilsvarende andel i forbindelse med den globale indsats for at reducere emissionerne.

40 stater har pr. 18. februar offentliggjort deres reduktionsplaner, og 100 har undertegnet aftalen, men det er ikke tilstrækkeligt.

Jeg opfordrer kraftigt den højtstående repræsentant og kommissæren for klima til snarest muligt at fremlægge en klimadiplomati-strategi samt EU og medlemsstaterne til at medtage klimaforandringspolitikker i alle bilaterale og multilaterale strategiske partnerskaber for at nå dette store mål.

Strategiske partnerskaber til bekæmpelse af klimaforandringer skal omfatte ngo'er og civilsamfundet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Til trods for skuffelsen i København gik det godt fremad, idet vi bl.a. sikrede kortfristet finansiering til udviklingslandene. Dette vil ikke alene være til konkret hjælp ude i virkeligheden. Det vil også gøre det nemmere at opbygge et tillidsforhold mellem partnere, der blev splittet i København.

I løbet af de næste måneder og år skal vi vise udviklingslandene, at vi vil indfri vores tilsagn om at finansiere tilpasnings- og modvirkningsforanstaltninger, og vi skal sikre os, at midlerne bruges bedst muligt til det rigtige formål.

Der skete også uhyre vigtige fremskridt i København med hensyn til overvågning, indberetning og verificering. Disse punkter hænger direkte sammen med opbygning af et tillidsforhold, fordi et sådant system vil gøre det muligt for os at se, at alle udfylder deres rolle, og vil gøre det muligt for os at afgøre, hvor effektive vores politikker er, og hvordan vi bør tilpasse dem fremover. EU er nødt til at fortsætte med sin emissionshandelsordning og diverse andre initiativer som f.eks. nedbringelse af energiforbruget i bygninger. Vi er nødt til at opfylde vores emissionsmål og vise, hvordan vi alle kan drage fordel af energibesparelser. Den bedste måde, hvorpå vi kan overbevise andre om at følge i vores fodspor, er ved at fremstå som et vellykket eksempel på en emissionsreduktionspolitik, der giver konkrete fordele for almindelige mennesker.

12. Det andet EU-topmøde om romaerne (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlige forespørgsler til Rådet og Kommissionen om det andet EU-topmøde om romaerne. (B7-0013/2010; B7-0014/2010; B7-0202/2010; B7-0203/2010).

Monika Flašíková Beňová, spørger. – (SK) Hr. formand! Alle Parlamentets spørgsmål og forespørgsler til Kommissionen og Rådet om det kommende europæiske topmøde om romaerne er kendetegnet ved en række fællesnævnerne.

Den første fællesnævner er utilfredsheden med den nuværende situation for de fleste romaer i EU. Denne problemstilling hænger også nøje sammen med en utilfredshed med, at førtiltrædelses- og strukturfonde bliver anvendt til eller i for høj grad bliver anvendt til at integrere romaerne i resten af samfundet samt resocialisere dem. Et andet vigtigt punkt er civilsamfundets rolle, herunder romaorganisationerne, med hensyn til at involvere sig i at løse problemerne.

Begge punkter er væsentlige, men jeg vil gerne pege på, at det er særdeles vigtigt, hvordan disse problemer bliver løst. Lad os være ærlige over for os selv – efter mange års vage politiske erklæringer og inaktivitet føler flere af os et akut behov for omsider at skride til konkret handling. Jeg er principfast menneskerettigheds fortalere, og alle mine indlæg her i Parlamentet i de sidste seks år har altid relateret til det tema. I disse seks år har jeg også lyttet til en række drøftelser om diskrimination af etniske romaer og behovet for at løse de etniske romaers problemer. På trods af utrolig mange drøftelser er det ikke lykkedes os at komme ret meget videre med hensyn til konkrete løsninger, og det skyldes nok hovedsagelig, at vi formelt fokuserer på den tekniske term diskrimination og ikke tager fat på de reelle årsager til den nuværende situation, som vores romamedborgere befinder sig i.

Hvis vi virkelig gerne vil gøre noget ved romaernes problemer, skal vi derfor primært fokusere på at overholde såvel internationale traktater om national ret som internationale konventioner. Jeg tænker her især på konventionen om barnets rettigheder, hvis bestemmelser bliver overtrådt i mange romafamilier. Jeg taler her om Den Slovakiske Republik, hvor der er bestemmelser om gratis barnepleje og gratis undervisning i grundskolen og på gymnasieniveau. Alt dette er noget, staten sørger for og finansierer. Men selv på disse to politiske områder bliver barnets grundlæggende rettigheder ikke overholdt.

Hvis man virkelig ønsker at tale objektivt om at løse romaernes problemer, er vi nødt til at tage fat på årsagerne og forholdene, der fører til diskrimination.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS*Næstformand*

Hélène Flautre, *spørger*. – (FR) Hr. formand! Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder beretter, at romaerne er udsat for mange typer diskrimination på mange områder, det være sig i forhold til adgang til beskæftigelse, sundhedspleje, uddannelse eller bolig. Det er derfor det mindretal, der oplever størst diskrimination i Europa.

F.eks. havde i gennemsnit hver fjerde roma i 2009 været offer for en personrelateret forbrydelse – navnlig overfald, trusler og alvorlig chikane – mindst én gang i løbet af de 12 foregående måneder, og samtidig var hver tredje roma i gennemsnit blevet afhørt af politiet fire gange i løbet af de 12 foregående måneder. Den marginalisering, de er udsat for, forværres af deres manglende viden om deres rettigheder.

Denne situation, der berører næsten 10 mio. mennesker centralt i EU, der nu er blevet beriget med chartret om grundlæggende rettigheder og snart underskriver den europæiske menneskerettighedskonvention, stiller alvorlige spørgsmål ved politikken om ikke-forskelsbehandling og rettighedernes effektivitet – både på EU-niveau og medlemsstatsniveau. Der skulle racistisk vold i Italien til i december 2007, inden der skete en storstilet europæisk mobilisering på højt plan, som omsider førte til afholdelse af det første europæiske topmøde i september 2008.

Opfordringen til at udarbejde en EU-rammestrategi om integration af romaerne, herunder et direktiv om integration af romaerne, er dog stadig ikke blevet omsat i praksis. De medlemsstater – som bl.a. Frankrig – der holder fast i deres overgangsordninger vedrørende adgang til deres markeder for bulgarere og rumænere, straffer først og fremmest romaerne og skal snarest muligt fjerne disse foranstaltninger som et signal om politisk goodwill.

Medlemsstaterne skal endegyldigt holde op med at forhandle med Kosovo om bilaterale tilbagetagesaftaler, der fører til at romaer bliver sendt tilbage til blyforurenede lejre i det nordlige Mitrovica, sådan som hr. Hammarberg, Europarådets kommissær for menneskerettigheder, har kunnet påvise.

For så vidt angår Kommissionen, vil jeg gerne minde den om Parlamentets beslutning af 11. marts 2009 om romaernes sociale situation. I år, der er året til bekæmpelse af fattigdom, tror jeg, at vi endelig kan få truffet afgørelse om at gøre bedst mulig brug af vores instrumenter og vores strukturfonde med henblik på at få en løsning på denne graverende situation.

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne besvare de spørgsmål, som fru Flašíková Beňová og fru Flautre stillede vedrørende en sag, der har direkte sammenhæng med menneskerettighederne, som kommer os alle ved og også vedrører en stor befolkningsgruppe, idet romabefolkningen som bekendt er det største etniske mindretal i EU, og man kan ikke just sige, at de har den samme levestandard som gennemsnitsborgeren i EU.

Med hensyn til de spørgsmål, der blev stillet, drejer det første sig om strukturfondene på dette område, og jeg vil gerne sige, at de konklusioner, som det spanske formandskab har i sinde at få vedtaget i Rådet, indeholder de ti grundlæggende principper, herunder en revision eller ændring af de nuværende operationelle programmer for strukturfondene samt de fremtidige bestemmelser for perioden fra 2014 og fremefter.

Vi har understreget, at der bør gøres fuld brug af strukturfondene for at fremme integrationen af romabefolkningen, og vi har på baggrund af den nylige ændring af artikel 7 i Den Europæiske Fond for Regionaludvikling specifikt foreslået, at der gennemføres integrerede aktiviteter i både land- og byområder. Formålet hermed er, at man samlet skal fremme romasamfundene, idet man skal begynde med at forbedre deres boligforhold og sociale situation.

Det andet spørgsmål drejer sig om de initiativer, der skal træffes af de lokale myndigheder. Vi er klar over, at hvis det skal lykkes romabefolkningen at få adgang til strukturfondene, skal de lokale myndigheder, romaorganisationerne og romabefolkningen selv involvere sig aktivt i alle faser i processen – dvs. i planlægningen, forvaltningen, overvågningen og evalueringen af anvendelsen af EU's midler.

Rådet vil i sine konklusioner også foreslå, at Kommissionen yder teknisk støtte og vejledning til medlemsstaterne og de lokale myndigheder, og at den fremmer den horisontale samordning mellem medlemsstaterne og den vertikale samordning fra EU-niveau og ned til nationalt, regionalt og lokalt niveau.

Det tredje spørgsmål drejer sig om, hvorvidt trioformandskabet har et strategisk forslag eller en strategisk dagsorden for dette spørgsmål. Jeg kan bekræfte, at der i programmet fra trioformandskabet udtrykkelig

bliver taget fat på den sociale og økonomiske integration af romabefolkningen. Denne hensigt fremgår af det program, der blev vedtaget enstemmigt af Rådet (almindelige anliggender) og er derfor i overensstemmelse med strategien for de næste 18 måneder, der er den periode, som er omfattet af programmet fra trioformandskabet.

Vi er klar over, at det er nødvendigt at forpligte sig til både kortsigtede og langsigtede foranstaltninger. For på kort sigt at rette op på uligheder skal vi opprioritere de redskaber, jeg nævnte tidligere, og vedtage en handlingsplan med henblik på straks at tage kampen op mod problemstillingerne – f.eks. at nogle børn går i specielle skoler, som i visse tilfælde hovedsagelig eller udelukkende er for romabørn – hvilket er en situation, der helt klart giver sig udslag i segregation. Endvidere er der som tidligere nævnt boligproblemer, sundhedsmæssige problemer og spørgsmålet om adgang til beskæftigelse.

På lang sigt vil vi også gerne se en horisontal mainstreaming-tilgang til romarelaterede emner i alle EU's politikker, og dette skal ske ved anvendelse af den åbne koordinationsmetode og på områder som f.eks. grundlæggende rettigheder, bekæmpelse af diskrimination, regionaludvikling, uddannelse samt adgang til offentlig beskæftigelse og offentlige tjenester.

Afslutningsvis er det med hensyn til spørgsmålet om ikke-forskelsbehandling velkendt, at det spanske formandskab – og faktisk hele trioformandskabet – agter at fremme vedtagelsen af et direktiv, der i en rum tid nu ikke er blevet vedtaget eller færdigbehandlet i EU, nemlig et integreret direktiv om bekæmpelse af diskrimination og fremme af lige rettigheder. Dette punkt er af afgørende betydning, netop for de grupper, der er udsat for specifik diskrimination – og navnlig romasamfundet.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Swoboda og hans kolleger for denne mundtlige forespørgsel om EU-topmødet om romaerne. Det giver Kommissionen mulighed for at udtrykke, at den er stærkt engageret i at sikre dels beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og dels fuld social og økonomisk integration i vores samfund. Vi har lige hørt Rådet komme med en reel opfordring vedrørende den måde, hvorpå medlemsstaterne skal gå forrest og mainstreame dette område i deres politikker.

Denne forhandling finder jo sted blot nogle få uger inden det andet romatopmøde, som det spanske formandskab afholder i Córdoba den 8. og 9. april. Kommissionen glæder sig over og støtter aktivt dette initiativ. Jeg mener, at dette initiativ vil være en kærkommen anledning til at gøre status over udviklingen på nationalt, europæisk og internationalt plan siden 2008. Det vil efterfølgende gøre det nemmere for os at bidrage til et fælles perspektiv for fremtiden.

Det første topmøde blev afholdt for to år siden. Hvor langt er vi kommet siden da? Man kan jo sige, at et glas er halvfylt eller halvtomt. Der er naturligvis sket væsentlige forbedringer, men der er også mange åbne punkter endnu. Spørgsmålet fra Parlamentet fokuserer med rette på den centrale rolle, EU's instrumenter og politikker spiller, og betydningen af at styrke samarbejdet mellem alle de centrale aktører – medlemsstaterne, EU-institutionerne, de internationale organisationer og civilsamfundet.

Kommissionen går stærkt ind for at gennemføre et direktiv, der forbyder diskrimination som følge af race og etnisk oprindelse, og diskrimination af romaer er fuldt ud omfattet af dette direktiv. Vi har nu en lovgivning på EU-plan og rammeafgørelsen om racisme og fremmedhad, der vil være centrale redskaber med hensyn til at bekæmpe den racisme, som romabefolkningen er udsat for.

Inden november i år skal samtlige medlemsstater jf. rammeafgørelsen indføre bestemmelser om strafferetlige sanktioner for racistiske og fremmedfjendske forbrydelser. Som jeg allerede har givet til kende, går jeg helhjertet ind for at overvåge gennemførelsen af denne rammeafgørelse så nøje som muligt.

Kommissionen er fuldt ud klar over, at dette ikke er nok, og at den drastiske lovgivning skal suppleres med informationer og større viden om rettigheder og pligter. Kommissionen tager med henblik herpå fat på romarelaterede emner i forbindelse med EU's kampagne "Brug forskellene. Stop diskriminationen" og i forbindelse med specifik undervisning af aktører inden for retsvæsenet.

Strukturfondene, Landbrugsfonden for Udvikling af Landdistrikterne og førtiltrædelsesinstrumenterne blev helt med rette fremhævet som værende vigtige redskaber til forandring, fordi de sætter medlemsstaterne i stand til at gennemføre ambitiøse programmer, som er målrettet mod romaerne. Det er indlysende, at disse programmer skal være meget jordbundne og pragmatiske, tage udgangspunkt i de faktiske forhold og tage fat på romaernes komplekse levevilkår.

Det er ikke et spørgsmål, der kan løses med et simpelt reklameslogan. Der skal en masse konkret arbejde til. Kommissionen tilskynder derfor medlemsstaterne til at udnytte det fulde potentiale i disse fonde til at støtte

den sociale integration af romaerne. Vi har til dette formål indledt en række bilaterale besøg på højt plan i de medlemsstater, der har store romabefolkningsgrupper. Besøgene skal føre til konkrete forpligtelser med aftalte mål. Det første møde fandt sted i oktober 2009 i Ungarn i fuldt samarbejde med regeringen. Der bliver fremover arrangeret andre møder.

Den foreslåede ændring af artikel 7, stk. 2, i forordningen om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling er et andet konkret eksempel på Kommissionens engagement med hensyn til at anvende strukturfondene til bekæmpelse af udstødelsen af romaerne. Et meget stort flertal her i Parlamentet stemte for hr. van Nistelrooij's betænkning i starten af sidste måned – hvilket er en foranstaltning, der åbner nye politiske og finansielle muligheder på boligområdet til gavn for marginaliserede befolkningsgrupper, hvor vi specifikt, men ikke udelukkende, kan tage fat på romaernes problem.

Afslutningsvis er der takket være Parlamentet pilotprojekterne vedrørende den sociale integration af romaerne med et budget på 5 mio. EUR over to år. Dette pilotprojekt er rettet mod småbørnsuddannelse, selvstændig erhvervsvirksomhed ved hjælp af mikrolån og den offentlige bevidsthed. Evalueringen af dette pilotprojekt vil ske i fællesskab med UNDP og Verdensbanken. Jeg ser meget frem til denne evaluering, fordi evalueringen vil give os oplysninger om, hvad har gjort godt, og hvor manglerne er, således at vi kan bygge videre på dette, for at vi bagefter kan forsætte med meget målrettede aktiviteter.

Den europæiske platform for den sociale integration af romaerne blev som et fælles initiativ iværksat af Kommissionen og det tjekkiske formandskab i april 2009. Målsætningen er at samle de relevante aktører på europæisk, nationalt og internationalt niveau samt aktørerne fra civilsamfundet og gøre de eksisterende politikker som helhed langt mere sammenhængende. Denne platform har ført til udarbejdelse af de fælles grundlæggende principper for den sociale integration af romaerne, der er vedføjet som bilag til Rådets konklusioner om den sociale integration af romaerne, som blev vedtaget i juni sidste år. I disse konklusioner opfordres Kommissionen til at tage højde for de 10 fælles grundlæggende principper for den sociale integration af romaerne, når der skal udarbejdes og gennemføres politikker. Det forventes, at der bliver afholdt yderligere møder i forbindelse med denne platform under det spanske formandskab og det belgiske formandskab, så det er ikke et engangsforeteelse, men vil blive fulgt op. Jeg glæder mig meget over det store engagement fra trioformandskabets side vedrørende denne målsætning, fordi vi er nødt til at gøre det lettere for hinanden, således at der kan ske fremskridt. Kommissionen vil fortsat bidrage til trioens aktiviteter via sine politikker og instrumenter samt naturligvis i tæt partnerskab med medlemsstaterne og civilsamfundet.

Inden romatopmødet vil jeg gerne oplyse Parlamentet om, at min kollega kommissær Andor og jeg vil offentliggøre en meddelelse om den sociale integration af romabefolkningen, idet vi vil se på de kommende udfordringer og skitsere EU's bidrag med hensyn til at tage denne udfordring op. Denne meddelelse vil derefter danne grundlag for drøftelsen i Córdoba.

Livia Járóka, for PPE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Ud over en mere effektiv gennemførelse af de internationale og nationale love om ikke-forskelsbehandling, sådan som vi netop har hørt fra kommissær Reding, skal der i Córdoba lægges særlig vægt på det økonomiske aspekt af romaernes integration, fordi deres integration på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet er af afgørende økonomisk interesse for medlemsstaterne. En række internationale organisationer har i de senere år udviklet fremadrettede planer, men de er ikke blevet gennemført på medlemsstatsniveau, fordi de ikke har været bindende og ikke har indeholdt potentielle sanktionsmuligheder, samt fordi der ikke har været afsat et passende beløb i budgettet.

EU er i stand til at sikre udarbejdelse, passende håndhævelse og evaluering ud fra klare indikatorer for en ikkeobligatorisk EU-strategi, der er mere end blot "blød lovgivning". Som ordfører i Parlamentet om den europæiske strategi for romaer mener jeg, at det er særdeles vigtigt, at man i strategien får fastlagt de områder i medlemsstaterne, hvor det haster mest med at gribe ind med det samme. De sociale ulemper er ujævnt fordelt rent geografisk, idet den ekstreme fattigdom og sociale udstødelse er koncentreret i visse meget små områder, der er tætbeholdt af romaer og ikke-romaer. Dette skaber alvorlige hindringer for den sociale udvikling i Europa. Disse områder skal ikke udsættes for en konkurrence, der er urimelig for dem, og udviklingen skal begynde med at gøre brug af intensive programmer, der er tilpasset til deres egne specifikke behov.

Det skal i overensstemmelse med nærhedsprincippet være op til de lokale organisationer at overvåge, om strategien bliver fulgt. Jeg foreslår også omfattende undersøgelser af behovene i lokale målgrupper, svarende til landbrugsprojekterne i Irland. For at kunne evaluere resultaterne af programmet kan man heller ikke komme uden om at indsamle statistiske data, der er brudt ned på etniske grupper, og evaluere dem hver for sig. Ifølge Det Europæiske Folkepartis Gruppe er dette de helt afgørende spørgsmål, der skal tages op på topmødet i Córdoba.

Claude Moraes, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Som den tidligere taler nævnte, og som kommissæren nævnte, er dette et dybt kompliceret problem, så den mundtlige forespørgsel fra vores gruppe er afgjort et bud, og jeg er sikker på, at alle grupperne fornyr og genopliver drøftelserne om romaernes problemer.

Romasamfundene i Europa bliver fortsat i uacceptabel grad mødt med fordomme og bliver hyppigt udsat for vold. Der er dog, som vi ser i kraft af initiativet vedrørende tiåret for integration af romaer, en reel indstilling her i Parlamentet til, at vi gerne vil se en helhedsorienteret tilgang.

Vi har imidlertid talt om denne helhedsorienterede tilgang før. Vi skal her i Parlamentet genvurdere, hvad vi har gjort – lige fra spørgsmålet om mikrolån til bekæmpelse af racistisk vold – og for alle disse komplicerede spørgsmål skal vi anlægge en samlet strategi.

Der er mere og mere, som tyder på, at situationen ude i virkeligheden ikke i tilstrækkelig grad bliver bedre. Open Society Institute taler om, at fordommene og volden mod romasamfundene overalt i Europa ikke er for nedadgående. Desuden har en undersøgelse om diskrimination fra Agenturet for Grundlæggende Rettigheder vist, at romaerne var udsat for større diskrimination end nogen som helst andre undersøgte grupper.

Vi skylder Parlamentet at sørge for, at den eksisterende lovgivning – direktivet om ligebehandling af alle uanset race, Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af vold – rent faktisk gennemføres, og vi må af hensyn til vores samlede strategi som tidligere sagt se på dette som et kompliceret problem – og et problem, der kræver handling, en integreret tilgang, en helhedsorienteret tilgang.

Så lad denne mundtlige forespørgsel være et bud på at genoplive disse drøftelser og komme med nye løsninger og gennemføre de love, der allerede findes, og som skal være til hjælp for romasamfundene.

Renate Weber, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Med henblik på det andet romatopmøde vil jeg dele et par tanker med mine kolleger i håbet om, at disse tanker bliver ført ud i livet hurtigst muligt.

Det er for det første min stærke overbevisning, at vi er nødt til at have en bred og sammenhængende strategi med hensyn til social integration af romaerne, og vi har også brug for en handlingsplan med klare benchmarks og passende budgetter. Det skal efter min opfattelse være en strategi ikke alene for EU-medlemsstaterne, men også for andre lande, hvor der bor romaer, og som enten forbereder sig på et EU-medlemskab eller er omfattet af naboskabspolitikken, hvilket giver EU mulighed for at anvende de mest hensigtsmæssige redskaber, der findes, i forbindelse med romarelaterede politikker.

Det er for det andet min klare holdning, at vi skal udnytte det, vi lærte i forbindelse med vores politik om ligestillingen mellem kvinder og mænd, nemlig mainstreaming. "Roma-mainstreaming" bør blive indfaldsvinklen i alle EU-institutioner.

Når det drejer sig om ekspertise vedrørende romaer, skal vi for det tredje overveje en række positive særforanstaltninger, især ansættelse af romaeksperter i Rådet, Kommissionen og Parlamentet. Det er i tråd med dette, at jeg har sendt besked til hhv. Rådets formand, hr. Van Rompuy, og Kommissionens formand, hr. Barroso, hvor jeg anbefaler dem at føre an med et godt eksempel og ansætte romarådgivere.

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage opfordringerne til at anlægge en samlet strategi på dette område.

Som påpeget befinder vi os nu i det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, hvilket som bekendt er vanskeligt i nedgangstider, og vi har derfor bedt om social konditionalitet i forbindelse med diverse redningspakker, således at de mest udstødte grupper ikke bliver hægtet endnu mere af.

Vi har allerede hørt, at forskellen bliver større, og derfor skal vi i vores EU 2020-strategi også tage højde for behovet for at mindske forskellene mellem rig og fattig.

Ændringerne i regionaludviklingsfondene er af stor betydning. Og vi er enige med Rådet i, at de lokale myndigheder spiller en stor rolle, fordi det ofte er dér, diskriminationen kan føles på nært hold, for så vidt angår boligforhold og romaernes særlige behov på det område, uddannelsesforhold og politikorpset, hvis opgave det er at beskytte og ikke blot kriminalisere romanerne, sådan som det tilsyneladende sker i en række medlemsstater.

Og vi vil gerne se høj kvalitative offentlige tjenester. Rådet kan sikkert huske sin henstilling om en aktiv integration af dem, der har mindst tilknytning til arbejdsmarkedet, hvor høj kvalitative offentlige tjenester anses for at være af afgørende betydning.

Vi vil gerne vide, om Rådet og Kommissionen er tilfredse med den absorptionshastighed, der i øjeblikket er for fondene.

Jeg vil også se positivt på den ændrede sammenhæng, som Kommissionen skitserede med hensyn til antiracisme og fremmedhad, og jeg håber, at hver medlemsstats regering vil forpligte sig med hensyn til disse idealer.

Peter van Dalen, for ECR-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Det er både godt og nødvendigt, at Parlamentet beskæftiger sig med romaernes skæbne. I de sidste par århundreder har diskriminationen muligvis været det mindste af de onder, de har været udsat for. Det er nødvendigt at anvende EU-midler og EU-direktiver til at fremme integrationen af romaerne og få gjort noget ved deres ringe position i samfundet. Jeg mener også, det er vigtigt at udvikle en god strategi for at sikre, at de millionstore EU-beløb nu også når frem til de folk, der har brug for dem. Der skal her lægges vægt på uddannelse. Vi skal ruste romabørnene til at få brudt den negative spiral, som i dag desværre er en realitet.

Jeg vil dog gerne tilføje et par punkter til det, vi har drøftet i dag. For det første mener jeg ikke, det er godt, at mange romaer klynger sig til offerrollen. De skal også selv tage affære for at få bugt med de mange overgreb i deres samfund.

For det andet kan integrationen af romaerne ikke håndhæves ved hjælp af EU-midler og EU-lovgivning. De medlemsstater, hvor romaerne bor og ofte har boet i mange generationer, skal i sidste ende påtage sig en fremtrædende rolle med hensyn til at tage spørgsmålet om integration af romaerne op i deres egne lande. Det er i meget højere grad en social end en politisk eller økonomisk udfordring. EU-midler kan og skal højst være at betragte som en hjælpende hånd.

Cornelia Ernst, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! I december 2009, da jeg var i Pristina og Mitrovica og så, hvordan folk bor i Mahala og specifikt i de blyforurenede lejre, var jeg temmelig chokeret, især over den elendige situation for børnene. Jeg fik næsten hver gang, jeg talte med nogen, ikke alene i Kosovo, men også i mange lande i Europa, at vide, at situationen er meget slem for en af de ældste befolkningsgrupper i Europa, nemlig romaerne. Jeg mødte Bekim Sylja fra roma- og ashkali-dokumentationscenteret i Pristina, der modtog os med følgende replik: "Vi er trætte af al den snak".

Der skal handling til, og vi forventer derfor allermest, at der kommer mere end tomgangssnak ud af topmødet i Córdoba, og at der tages nogle initiativer umiddelbart derefter. Øjeblikkelig handling betyder, at vi ikke skal hvile på laurbærrerne bag EU-direktiver, der gennemfører princippet om ligebehandling samt om ligebehandling af personer uanset race eller etnisk oprindelse, og også beskæftigelsesrammedirektivet, fordi det ikke vil være til nogen som helst nytte. Øjeblikkelig handling kræver en anerkendelse og antagelse af, at disse direktiver ikke er tilstrækkelige med hensyn til at beskytte romaerne i EU mod nedværdigende og diskriminerende behandling og – frem for alt – gøre det muligt at integrere dem permanent. Vi har derfor brug for en europæisk romastrategi, der er en bestanddel i alle politikområder – en integreret komponent i samtlige politikker.

De fleste regeringer gennemfører imidlertid projekter, der blot er sporadiske foranstaltninger. Vi er nødt til at have mellemlangsigtede og langsigtede politiske initiativer. Vi har snarest muligt brug for tiltag til økonomisk udvikling af romasamfundene. EU skal ikke vente indtil 2014 med at gøre de strukturelle og regionale midler mere fleksible. Det skal gøres nu, så romaerne også kan få gavn af det. Det omfatter mikrolån, der skal bevilges med så lidt bureaukrati som muligt – f.eks. til genopbygning af romaboligområder. Det omfatter meget specifikke foranstaltninger til fremme af sundhed og til uddannelse, efteruddannelse og udviklingen af arbejdsmarkedet. Jeg vil også gerne kraftigt understrege, at ingen børn skal lide nederlag på grund af uddannelses- eller sprogbarrierer. Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre ønsker ikke romaskoler, men skoler for alle, hvor romaerne også kan bo og lære noget.

Jeg vil gerne tilføje, at dette ikke blot handler om penge, men også om at træffe nogle resolute foranstaltninger for at imødegå racisme. Sigøjnerfjendtlighed må ikke betragtes som eller forblive en ubetydelig lovovertrædelse, men skal straffes som en forbrydelse. EU bærer et stor del af ansvaret for, i hvilket omfang det forhåbentlig snart lykkes os at skaffe retfærdighed for de mere end 10 mio. romaer i Europa, fordi det hele begynder med retfærdighed og skal fortsætte med ligebehandling. Vi skal til det formål have et rungende ja fra politisk hold og en resolut, markant europæisk rammestrategi, og det er – helt ærligt – også nødvendigt med vores lidenskabelige engagement som parlamentsmedlemmer og som mennesker over for denne befolkningsgruppe – romaerne og sintierne. Lad os skride til handling nu.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Det andet EU-topmøde om romaer vil sikkert give deltagerne rig mulighed for at dele deres erfaringer med resultaterne af de talrige foranstaltninger, der er truffet med henblik på at fremhjelpe en vellykket integration af romaerne i samfundet.

Historikerne siger, at romaerne kom til Europa mellem det 5. og 9. århundrede, og mange nationer i Europa har siden da søgt efter en måde, hvorpå man bedst muligt kan leve i sameksistens med romaerne. Man er nødt til objektivt at erkende, at selv efter et tusind års søgning efter en sådan model er det ikke lykkedes os at finde en måde, hvorpå vi kan integrere romaerne ordentligt i vores samfund. Jeg ved ikke, om årsagen til de vedvarende problemer ligger hos os eller på den anden side, men ud fra erfaringer i mit hjemland ved jeg helt bestemt, at det ikke giver nogen mening at hjælpe dem ved blot at give dem noget.

Vores regering har opkrævet betydelige beløb via skatter fra alle borgere på arbejdsmarkedet og har givet dem til romaerne med henblik på, at de skulle kunne føre et værdigt liv. De har fået bygget og fået foræret moderne lejligheder, som andre mennesker har måttet købe. Vores regering gav dem adgang til arbejde, lægehjælp og undervisning på lige fod med alle andre borgere. Arbejdsløse romaer får samme støtte og sociale ydelser som andre borgere.

Så hvad er resultatet? Moderne boliger er blevet ødelagt, samtidig med at bl.a. sanitært udstyr er blevet afmonteret og stjålet. Folk i disse lejligheder smider spildevand og affald ud ad vinduet direkte ned på gaden. De har ikke lyst til at gå på arbejde, også selv om lokalregeringen tilbyder dem et arbejde. Sundhedsfagligt personale, der sørger for, at romaerne bliver beskyttet mod infektionssygdomme, bliver jaget ud af romaernes kvarterer. Børnene bliver vanrøgtet, er sultne og går endda ofte ikke i skole. Det er derfor min klare holdning, at vi, hvis vi vitterlig gerne vil hjælpe romaerne, først og fremmest skal forsøge at lære romabørnene, at man kan leve på en civiliseret, kultiveret og anstændig måde.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Da jeg holder mit indlæg på ungarsk, der er mit modersmål, vil jeg i stedet for standardudtrykket roma bruge ordet sigøjner, der ikke har nogen nedsættende betydning på mit sprog, og det anvendes da også i vores forfatning.

Dette punkt på dagsordenen drejer sig om indsatsen mod udstødelse af og diskrimination mod sigøjnerne. Den helt afgørende forudsætning for at løse problemet er den sociale integration af sigøjnerbefolkningen. Skolen er i den sammenhæng et vigtigt redskab. Der er i mange tilfælde en god grund til særskilt behandling eller positiv særbehandling, om man vil, for at få bugt med nogle ugunstige forhold. Når mindretalsrettighedsaktivisterne hører dette, råber de straks op om raceadskillelse, selv om formålet er at sikre hurtig integration.

Generationer af sigøjnere i visse regioner i Ungarn er vokset op i familier, der lever af sociale ydelser frem for at tjene til dagen og vejen. Der er ingen vej ud af problemerne, uden at der skabes arbejdspladser. Vi bliver derfor nødt til at gå væk fra de neoliberale økonomiske politikker. Selv en vanskelig social situation kan ikke retfærdiggøre en lovovertrædelse. I Ungarn er sigøjnere involveret i en meget stor procentdel af de begåede forbrydelser. Vi er nødt til at reagere over for dette ikke alene af hensyn til flertallet i samfundet, men også af hensyn til de hæderlige sigøjnere. Vi har aldrig lagt os fast på noget genetisk eller etnisk prædikat som begrundelse. Så der er ikke tale om racisme. Vi har kun anført særlige sociokulturelle omstændigheder som begrundelse. Hvis vi rutinemæssigt stigmatiserer personer ved at fremføre dette som racister, fører vi blot en strudsepolitik.

Vi er nødt til sammen at finde en udvej. For at kunne gøre dette er det bydende nødvendigt, at sigøjnere har nogle ledere, der anerkendes af deres lokalsamfund og af samfundet som helhed. Vi har helt klart brug for en fælles europæisk strategi, men det skal være en strategi, hvor alle aspekter af spørgsmålet behandles, og hensigten er at finde en løsning ved at undersøge aspekterne med oprigtighed.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med at rose fru Járóka for at forsvare romabefolkningen i EU's institutioner. Det skal påpeges, at fru Járóka og Det Europæiske Folkepartis Gruppe (De Kristelige Demokrater) har udarbejdet den første europæiske strategi for integration af romamindretallet, idet man foreslår specifikke EU-aktiviteter, der skal komme over ni mio. borgere, der bor i EU, til gode. Romabefolkningens situation er forskellig fra situationen for de andre nationale mindretal i Europa, og vi er derfor nødt til at indføre konkrete foranstaltninger vedrørende romaer.

Det andet europæiske topmøde om den sociale integration af romaerne i Córdoba skal fungere som et forum, hvor man dristigt kan gøre noget ved de problemer, som denne befolkningsgruppe oplever, og udarbejde specifikke finansielle og juridiske instrumenter, der vil gavne et mindretal, som skal spille en fremtrædende

rolle med hensyn til at udforme sin egen fremtid, idet vi skal lægge de tidligere formynderiske fremgangsmåder bag os. Jeg er enig i, at ingen har ret til at høste politiske point på deres bekostning.

Kun et tværfagligt, samordnet tiltag fra Kommissionens, Rådets og medlemsstaternes side kan bringe positive resultater for romabefolkningen. De forskellige involverede EU-kommissærer bliver nødt til at samordne deres tilgang, således at vi kan få standset enhver form for aktivitet, der udelukker eller diskriminerer mod romabefolkningen. Rådet skal sammen med medlemsstaterne fremme fuld integration af romabefolkningen.

Afslutningsvis er medlemsstaterne ansvarlige for at fremme foranstaltninger til bekæmpelse af den diskrimination, der så ofte rammer romaerne. Adgang til sundhedspleje, kvalitetsundervisning, efteruddannelse og faglig omskoling er absolut nødvendige mål for romaerne med henblik på at kunne opnå anstændige beskæftigelsesforhold og deltage fuldt ud i civilsamfundet. Det er i den henseende af afgørende betydning, at de lokale myndigheder inddrages, og jeg ved udmærket godt, hvad jeg taler om her. Vi skal gøre vores yderste for dem, men intet kan lade sig gøre uden dem – og her i Parlamentet har vi allerede nogle fremragende romamedlemmer.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Det andet romatopmøde i Córdoba giver efter min mening en fremragende mulighed for at gøre status over, hvad der er opnået inden for de sidste par år vedrørende integrationen af det største og mest udsatte etniske mindretal i Europa, romaerne. Jeg vil først og fremmest gerne fremhæve, at vi har truffet særdeles vigtige foranstaltninger for at gøre dette til et EU-spørgsmål. Det er ikke blot et central- og østeuropæisk anliggende, men snarere et anliggende for hele EU. For at kunne finde løsninger er vi i fremtiden nødt til at anlægge den samme tilgang. Parlamentet har truffet væsentlige foranstaltninger ved at vedtage en beslutning om, at det er nødvendigt med en romastrategi. Denne er desværre ikke blevet vedtaget endnu, og vi håber oprigtigt talt, at der træffes yderligere markante foranstaltninger under dette trioformandskab og i Kommissionens embedsperiode. Parlamentets betænkning fra 2009 om romaernes sociale situation og forbedring af deres adgang til arbejdsmarkedet i EU var et skelsættende fremskridt, og vi nu er halvvejs gennem tiåret for integration af romaer, hvilket også er et vigtigt program. For at få succes med vores strategi er vi nødt til at se på det omfang, i hvilket struktur- og samhørighedsmidlerne er blevet anvendt, og hvorvidt og under hvilke omstændigheder de har medvirket til romaernes sociale integration. Vi skal have nogle data, men vi er godt klar over, at data om etnisk oprindelse altid er følsomme oplysninger, og vi skal fare med lempe, når vi anmoder om og behandler dem. Selv om der er truffet en lang række positive foranstaltninger, bemærker vi også, at håndhævelsen af tilbagetageaftaler også har givet anledning til en lang række problemer. Kosovo er allerede blevet nævnt her. Jeg håber oprigtigt talt, at topmødet vil være med til at løse disse spørgsmål.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Spørgsmålet om romaerne er stærkt nærværende i min region, det vestlige Frankrig. I Nantes bliver over 1 000 romaer jaget rundt fra det ene sted til det andet på grund af manglende regeringskontrollerede modtagelsessteder. De få kommuner, der har modtagelsescentre for romaerne, f.eks. Rezé og Indre, i byområdet omkring Nantes, er presset til det yderste og mangler støtte fra myndighedernes side. De mest proaktive og åbne borgmestre står derfor over for kolossale problemer. Reaktionen herpå kan ikke være af lokal karakter. Der skal være en global reaktion. Integration af romaerne skal være indeholdt i enhver EU-politik, så vi kan få bugt med den diskrimination, disse europæiske borgere er udsat for.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på den særlige situation for kvinderne. Romakvindernes problemer er specielt påfaldende i forbindelse med f.eks. hustruvold eller uønsket graviditet. I Frankrig har hver anden romakvinde, eller 43 %, ifølge organisationen Médecins du Monde fået en abort, når de er 22 år. Gennemsnitsalderen for den første graviditet er 17 år. Kun 10 % af romakvinderne bruger prævention. EU skal derfor medtage kønsaspektet i alle undersøgelser og love, der vedrører romaerne. Spørgsmålet om uddannelse skal opprioriteres. Vi skal sammen med romasamfundene snarest muligt gøre noget, så de bliver klar over deres grundlæggende rettigheder og får nemmere adgang til offentlige tjenesteydelser.

Jeg håber, at EU på det andet europæiske topmøde om den sociale integration af romaerne viser, at man er fast besluttet på at tage fat på romaspørgsmålet på en helhedsorienteret måde.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Romaspørgsmålet bliver stadig mere kompliceret og kræver effektive og øjeblikkelige tiltag. Romaernes repræsentanter, institutionerne, foreningerne og en del af civilsamfundet opfordrer til, at de skal integreres i samfundsøkonomien, men det er sjældent, at der fokuseres på et helt afgørende punkt, nemlig at integration har to sider og er en historisk og kulturel proces.

Uden reel vilje hos visse romaer til at acceptere reglerne og kulturen i de lande, de bor i, og uden samtidig at afholde sig fra al adfærd, der er uforenelig med civil samdrægtighed, vil det aldrig lykkes at integrere dem – og i så fald kan vi blive ved med at finde på projekter og bevilge midler uden nogensinde at se markante resultater.

Udfordringen skal ikke mødes med demagogi. Vi beder om, at spørgsmålet gribes an med behørig pragmatisme og under hensyntagen til, at den foruroligende økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation er en faktor, der gør det vanskeligere at integrere romaerne på arbejdsmarkedet. Vi mener – belært af mange hundrede års historie – at denne problematiske integration ikke udelukkende kan tilskrives værtslandene, og at ansvaret for den nuværende manglende integration i det mindste skal tilskrives begge parter.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Jeg vil også gerne give min opbakning, især til parlamentsmedlem Livia Járóka, der uophørlig har arbejdet med dette følsomme og vigtige spørgsmål. Som min kollega i Parlamentet nævnte, er situationen for romabefolkningen i Europa ikke alene et anliggende for et begrænset antal lande. Det er en situation, som vedrører hele EU, eftersom romabefolkningsgruppen er det største etniske mindretal i Europa. Set i lyset heraf er det nødvendigt, at vi evaluerer, hvad EU på nuværende tidspunkt gør, for at se, hvordan vi kan gøre tingene bedre. Jeg var glad for at høre næstformanden i Kommissionen, Viviane Reding, give os en fuld forklaring på dette område. Og det er et godt tidspunkt i betragtning af romatopmødet i Córdoba i næste måned. En ting står dog fast, og det er, at vi ikke lader stå til, fordi problemet forsvinder ikke af sig selv, og hvis vi ikke træffer de nødvendige foranstaltninger, vil disse mennesker fortsat blive marginaliseret og fanget i en fattigdomsfælde. Vi skal derfor indføre en integrationspolitik, der medfører, at romabefolkningsgruppen virkelig får adgang til de muligheder, som står til rådighed for andre. Navnlig skal disse mennesker have muligheden for at arbejde, udnytte deres færdigheder, leve et værdigt liv og få succes i livet. De vil dermed ikke alene være i stand til at brødføde sig selv, men også bidrage til det samfund, hvor de bor. For at kunne opnå dette skal vi imidlertid træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fjerne de eksisterende hindringer. Jeg håber, at vores budskab her i Parlamentet – vores budskab om solidaritet med romabefolkningen – går klart igennem i betragtning af topmødet i næste måned.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! De 10 mio. romaer i Europa svarer til en mellemstor medlemsstat i EU, hvis de udgjorde en stat. Men det gør de jo ikke. Romaerne har altid sat deres europæiske tilhørsforhold højere end en hvilken som helst grænse. De er faktisk ligesom andenklassens borgere på grund af den diskrimination, de er blevet udsat for op igennem historien – ikke alene på uddannelses-, sundheds- og boligområdet, men også som migranter, hvilket er selve deres inderste væsen.

Europarådets kommissær for menneskerettigheder har sagt, at romamigranter i visse lande i EU ikke bliver behandlet på lige fod med andre europæiske migranter, hvilket er en åbenlys krænkelse af retten til fri bevægelighed.

Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet støtter helhjertet en opbygning af et Europa, hvor man anerkender de etniske og kulturelle minoriteter, og hvor vi udvikler os i retning af et inklusivt europæisk statsborgerskab og et område med ligebehandling, frihed og sameksistens i mangfoldighed. Vi glæder os derfor på alle områder over direktivet om ikke-forskelsbehandling – et direktiv, der ikke altid har fundet opbakning hos alle de politiske grupper her i Parlamentet.

Vi ser også positivt på det spanske formandskabs program på området. Det er efter vores mening tiltrængt, fordi det ikke skal forhales yderligere at få udarbejdet europæiske initiativer, hvor man anerkender og støtter romaerne.

Topmødet i Córdoba, der afholdes under det spanske formandskab, er en gunstig mulighed for at udarbejde en omfattende plan for romaerne – så vi dermed kan lægge mange års tavshed og racisme bag os.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Der er meget lidt at tilføje – bare en lille bøn. Vi må som tidligere sagt ikke glemme, at romatopmødet var et udspil fra Parlamentet. Det blev fremlagt under det slovenske formandskab og tog sigte på at bringe EU's regeringer sammen for at arbejde sammen om romarelaterede emner.

Det er en yderligere årsag til, at Parlamentet skal gå aktivt ind i denne sag. De Grønne ser imidlertid lidt anderledes på tingene, og vi vil ikke være stolte over det, hvis alle medlemsstater ikke indrømmer, at vi kan gøre det bedre med hensyn til romaspørgsmålet. Spørgsmål som dette skal udgøre en del af en fælles opfordring til en europæisk strategi for den sociale integration romaerne. Vi har brug for denne strategi. Vi har brug for denne strategi, fordi EU også mister troværdighed internationalt set. Mange lande hænger os ud

på grund af dette spørgsmål. Det er også væsentligt, fordi vi førhen oven i købet har forstået, at det er noget, der har med menneskerettigheder og social integration at gøre.

Vi forstår ligeledes, at det er et spørgsmål om politik. Det er i forbindelse med de politiske forhandlinger, vi skal forstå, at der skal findes en nødvendig løsning.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Eftersom romasamfundet er et af de største, men alligevel mest udsatte mindretal i Europa, skal romaerne figurere endnu mere markant som et punkt på den europæiske dagsorden. Arbejdsløshed, fattigdom, overgreb, diskrimination og sidst, men ikke mindst, ringere adgang til uddannelse er alt sammen problemer, som romamindretallet ofte støder på, og som i sidste ende fører til social udstødelse. Jeg mener, der er behov for et integreret europæisk program, som passer til deres kultur og værdier, idet der tages hensyn til, at de er et omrejsende folkeslag.

Børnene udgør 46 % af romabefolkningen, dels på grund af virkningen af en høj fødselsrate og dels – desværre – på grund af en lav forventet levetid. Adgang til uddannelse vil give dem en reel mulighed. Selv om adgang og berettigelse til en uddannelse er garanteret i EU's bestemmelser, går de fleste børn i de fattige romasamfund slet ikke i skole eller går ud af skolen i utide. En konkret foranstaltning kunne være at få disse børn og unge ind i det lovpligtige skolesystem, hvorved man kunne forhindre dem i at gå ud af skolen i utide. I skoleåret 2009-2010 afsatte det rumænske undervisningsministerium 7 483 særlige pladser i landets gymnasieskoler, men kun 2 460 elever søgte ind, og 2 246 af dem blev optaget.

Der skal imidlertid gøres en indsats fra begge parters side. Romamindretallet skal handle ansvarsbevidst med henblik på at forbedre deres levestandard. Manglende uddannelse hindrer romaerne i at tage aktivt del i det sociale, økonomiske eller politiske liv i det land, hvor de bor. EU støtter romaernes integration i samfundet via forskellige finansieringsprogrammer som f.eks. Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Fond for Regionaludvikling samt programmerne Progress og "Aktive unge".

Emine Bozkurt (S&D). – (EN) Hr. formand! Romaerne, der udgør det største europæiske mindretal, er udsat for institutionel forskelsbehandling, sigøjnerfjendtlighed, usædvanlig dyb fattigdom og social udstødelse samt segregerede systemer på bolig- og uddannelsesområdet og vedrørende social velfærd. Kortsigtede løsninger er ikke det rigtige svar på romaernes udbredte og dybt forankrede problemer. Vi er nødt til at evaluere allerede eksisterende god praksis samt de negative virkninger af de gældende politikker for romabefolkningen.

Et eksempel, men ikke det eneste, er at fjerne romabørnene fra deres familier og anbringe dem på separate kostskoler. Disse foranstaltninger løser ikke problemerne. De fører snarere til yderligere segregation, og har en voldsom og negativ indvirkning på romafamiliernes liv. Europa har behov for en effektiv langsigtet romastrategi. Dette topmøde giver os en ny mulighed for positiv særbehandling, som er anderledes end efter det første romatopmøde, hvor man ikke havde medtaget nogen reelle politiske forpligtelser i EU. EU skal starte med at gå foran med et godt eksempel og tilbyde flere stillinger til romaer og inkludere romaerne og civilsamfundet i strategien.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Topmødet i Córdoba vil blive en test for os alle – både EU's institutioner og medlemsstaterne. Der skal gives et klart europæisk tilsagn om at overveje en fiks og færdig politisk og operationel strategi, hvor man tager fat på de romarelaterede emner, går videre end de åbenlyse menneskerettigheder – så grundlæggende, som de nu end er – og i retning af realøkonomisk og social integration.

Vi har brug for en integreret strategipolitik og en handlingsplan, der skærer igennem alle områder, som er relevante for romaernes økonomiske og sociale tilhørsforhold. Der er gjort og opnået meget, men det står hævet over enhver tvivl, at der er lang vej endnu. Vi skal have Kommissionen, Parlamentet, medlemsstaterne, men også – som minister López Garrido sagde – de lokale og regionale myndigheder til at gå hånd i hånd og arbejde sammen.

Vi forventer af Kommissionen, at der kommer en klar ansvarsfordeling på dette område og en effektiv samordning mellem alle relevante tjenestegrene. Vi forventer, at det pilotprojekt til 5 mio. EUR, der for tiden gennemføres af Kommissionen, baner vejen for effektive og formålstjenlige løsninger på de mest betydningsfulde områder, dvs. småbørnsundervisning og økonomisk integration, samt skaber fremskridt vedrørende politikudviklende læreprocesser (policy learning) og evaluering.

Vi sætter stor pris på Kommissionens indsats, især fra Generaldirektoratet for Regionalpolitikks side, og vi tilskynder Kommissionen til yderligere at øge lokal og regional inddragelse i praktiske tiltag, som underbygger den økonomiske integration af romaerne.

Her i Parlamentet har mange kolleger på tværs af partiskel allerede givet udtryk for deres engagement, men vi er forpligtet til at lade dette spørgsmål veje tungere rent politisk.

Den sociale integration af romaerne ville give os mulighed for at komme videre med hensyn til at gøre arbejdsmarkedet i EU virkelig inklusivt. Det ville give os en mulighed for at komme videre med hensyn til at gøre noget ved de demografiske udfordringer i EU.

Så lad mig slutte med at sige, at vi skal opfatte topmødet i Córdoba som sidste udkald for en reel integration af romaerne.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! I min egenskab af udvikler af det første mellemfristede regeringsprogram for Europa om romaspørgsmålet og ordfører for Europarådets romarapport fra 2002 er jeg enig med dem, der siger, at det er et af de mest komplicerede problemstillinger i Europa i dag. Jeg misunder ikke kommissær Reding hendes job, for hun står med det mest komplicerede sagsområde i Europa i øjeblikket. Romaerne er tydeligvis ikke bare et etnisk og nationalt mindretal, de udgør også et socialt mindretal, der er ugunstigt stillet på adskillige områder. Men ansvarsfordelingen mellem flertallet og mindretallet er ikke tydeligt. Det sociale ansvar er asymmetrisk fordelt mellem flertallet og mindretallet, for flertallet har langt større ansvar, men mindretallet, i dette tilfælde romaerne, har også et ansvar. Den fjerde og særlig vigtige pointe er, at vi har brug for integration uden assimilation.

Og sluttelig er der ikke blot tale om et budgetspørgsmål, og det afhænger ikke kun af ressourcer. Det er et spørgsmål om, hvorvidt der er mennesker og mekanismer på plads, både i flertalsbefolkningen og blandt romaerne. Som tidligere statssekretær må jeg sige, at der er opnået resultater i regioner, hvor lokale ledere blandt flertalsbefolkningen engagerede sig i sagen, og hvor der var troværdige lokale mindretalsledere, som var i stand til at motivere mindretallet med støtte fra ikkestatslige organisationer. Det handler ikke om finansiering. Vi har brug for det europæiske plan, men succesen skal opnås på medlemsstatsplan og lokalt plan. Derfor støtter jeg EU's strategi.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Den økonomiske og sociale udvikling for romamindretallet er et af de mest ømtålelige og kontroversielle emner, som staterne i Central- og Østeuropa står over for. Der findes ingen præcise skøn for det faktiske antal af romaer i EU. Men vi ved, at romamindretallet er det største og fattigste grænseoverskridende etniske mindretal.

EU må anlægge en sammenhængende, langsigtet tilgang, for nationale politikker er utilstrækkelige i forhold til at ændre romaernes situation. Hver stat er ansvarlig for at forbedre romaernes leveforhold. Men hvis denne proces skal lykkes, handler det langt hen ad vejen om at tackle problemet i sin helhed ved hjælp af koordinerede indsatser.

Efter min mening er manglen på fremtidsudsigter for den unge generation et af de største problemer. Romabefolkningen er en ung befolkningsgruppe, hvoraf en betydelig andel er under 20 år. I det samfund baseret på viden og innovation, som Europa ønsker at udvikle, vil kløften mellem unge romaer og resten af befolkningen vokse, hvis vi ikke gør noget straks. Kun få af de nuværende politikker og strategier omhandler børn og unge, selv om det store antal af børn og unge i romabefolkningen betyder, at de er forandringens generation. Den bæredygtige udviklingsproces må starte med en generation af børn, der har adgang til uddannelse, lægehjælp og alle de muligheder, som børn fra flertalsbefolkningen nyder godt af.

Derfor vil jeg henlede opmærksomheden på, at Kommissionens forslag om EU 2020-strategien ikke har som mål at løse romaernes problemer. Hvis vi ikke vil iværksætte specifikke foranstaltninger, og hvis vi ikke vil foretage betydelige ændringer i vores tilgang, vil millioner af unge romaer fortsat blive mødt med social udstødelse og marginalisering hele livet. Håbløsheden vil forvandle disse lokalsamfund til usikre områder for indbyggerne og resten af befolkningen. Vi må tilbyde romaerne en reel chance for at ændre deres fremtidsudsigter. Solidaritet er den grundlæggende værdi, der udgør hjørnestenen i det europæiske projekt. Derfor må vi komme videre fra den politiske vilje til at gøre noget til rent faktisk at gøre det.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT*Næstformand*

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Ifølge en meningsmåling gennemført for nylig ønsker 76 % af tjekkerne ikke at have romaer som naboer. I de sidste 10 år eller mere har jeg i mit daglige politiske liv som borgmester taget mig af problemerne i forbindelse med sameksistens og naborelationer mellem romaer og ikke-romaer i min hjemby. Som følge deraf er det min faste overbevisning, at økonomiske løsninger ikke er svaret, og det står under alle omstændigheder klart, når man ser de generelt uimponerende resultater af de hidtidige EU-finansierede projekter, der har til formål at forbedre romaernes socioøkonomiske forhold.

Efter min mening skal løsningen findes i samhørigheden blandt lokale befolkningsgrupper i mindre byer og landsbyer, som må acceptere romaer som fulgyldige borgere på godt og ondt. Men det går begge veje. Romaerne må også føle en form for tilhørsforhold til deres lokalsamfund og acceptere dets regler og standarder. Deres egne gode eksempler og rollemodeller er enormt vigtige for relationerne til flertalsbefolkningen og for at kunne arbejde effektivt blandt romaerne. Men det er afgørende, at fremmedhad og racisme i samfundet generelt bekæmpes konsekvent og kompromisløst. Lad os ved hjælp af alle tilgængelige ressourcer, konkrete tiltag og holdninger gøre det helt klart, at det er fuldstændig uacceptabelt. Vi bør gøre en fælles indsats på dette område i fremtiden.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne som det allerførste udtrykke mit håb om, at romatopmødet i Córdoba bliver gennembrudt for vedtagelsen af en fælles strategi for integration af romaer.

Denne befolkningsgruppes levestandard er fortsat uacceptabel, og diskriminationen mod dem vokser på trods af, at de beløb, der i de senere år er blevet afsat til projekter rettet mod at forbedre deres situation, nærmer sig 0,5 mia. EUR. Jeg synes, tiden er inde til, at vi går fra gode hensigter til handling.

Desværre har Kommissionen stadig ikke bevist, at den i tilstrækkelig grad ønsker at koordinere foranstaltningerne til forbedring af romaernes levestandard og sociale integration og til at bekæmpe racistiske tiltag imod dem. Jeg synes, at romaspørgsmålet er en særlig opgave, der helt klart hører under kommissæren for sociale anliggender. Det ville også være yderst nyttigt, hvis der blandt Kommissionens eksperter, som har til opgave at håndtere sagen, fandtes eksperter med romabaggrund.

Jeg mener også, at vi er nødt til at anlægge en social og kulturel tilgang for at undgå at forøge de eksisterende uligheder både i forhold til at kunne læse og skrive og til beskæftigelsesniveauer. På den baggrund opfordrer jeg Kommissionen til at tilskynde til programmer, der fremmer adgangen til arbejdsmarkedet for romamigranter, og samarbejde mellem lokale myndigheder og romabefolkningen og til at overveje tættere samarbejde med ikkestatslige organisationer.

Milan Zver (PPE). – (SL) Hr. formand, fru kommissær, hr. López Garrido! Jeg vil gerne starte med at gratulere Spanien med at have sat dette topmøde på sin prioritetsliste. Samtidig vil jeg også gerne gratulere Kommissionen med beslutningen om at udarbejde en omfattende rapport om romaernes situation i Europa. Det vidner om, at vi er klar over, hvor aktuelt spørgsmålet er. Men det er først blevet aktuelt de senere år efter udvidelsen af EU.

En anden ting, der glæder mig at se, er, at stort set alle de parlamentariske grupper, eller de fleste af dem, tager det at finde en løsning på problemet alvorligt. Lissabontraktaten har givet os yderligere juridisk grundlag, der sætter os i stand til at foretage en mere grundig behandling af udviklingen af en omfattende og effektiv strategi for at få løst problemet i forbindelse med romaerne inden for rammerne af det, der kaldes blød lovgivning.

Det er klart, at vi ikke er i stand til at udvikle en fælles romapolitik på EU-plan, fordi den primære kompetence på området ligger hos medlemsstaterne. Men vi kan godt udvikle nogle indikatorer og en fælles database, vi kan udveksle god praksis, og her kan medlemsstaterne være til stor hjælp for hinanden.

Jeg kommer fra Slovenien, hvor vi f.eks. har indført "romahjælpelærere", som har til opgave at fungere som mellemmand mellem skole og forældre, og som er til stor hjælp ved at introducere romabørn til uddannelsessystemet.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! På det første europæiske roma-topmøde erkendte man faktisk de europæiske staters individuelle forsømmelse i forhold til at sikre romaernes rettigheder og integration, og topmødet udgjorde det første skridt i retning af at vedtage en fælles langsigtet strategi på EU-plan.

Desværre er der meget langt fra planer og undersøgelser og så til at føre dem ud i livet for på det konkrete plan at forbedre livet for romaerne, som fortsat er den mest sårbare etniske gruppe i Europa, i en tid, hvor de står over for den højeste grad af fattigdom og social udstødelse. Deres fremtidsudsigter er faktisk langt fra opmuntrende, hvis vi tager i betragtning, at omkring halvdelen af romabefolkningen består af mindreårige på grund af de høje fødselstal og den korte forventede levetid.

Jeg mener, at første skridt i retning af en sammenhængende integrationsstrategi må være at sikre lige adgang til uddannelse for den unge generation af romaer. Det er det eneste tiltag, der kan spille en afgørende rolle i forhold til at fremme forandringer, så romaerne kan blive integreret på arbejdsmarkedet og undslippe den sociale udstødsels onde cirkel.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! Romaerne udgør en grænseoverskridende etnisk og kulturel befolkningsgruppe bestående af mere end 10 mio. mennesker i hele Europa. Romaernes sociale problemer kræver samordnet, langsigtet handling fra EU's og medlemsstaternes side.

Der er iværksat vigtige initiativer på området, men jeg mener, at vi er nødt til at gå længere. Vi er nødt til at vedtage en egentlig europæisk strategi for romaerne baseret på nøje målrettede tiltag og regelmæssig vurdering af dens resultater.

Jeg kommer fra et land med en stor romabefolkningsgruppe, og jeg glæder mig over, at vi i dag anerkender, at romaspørgsmålet er et spørgsmål, som hele Europa må tage hånd om. I Rumænien er der en strategi i kraft, der stammer fra før landet blev medlem af EU, og som har til formål at forbedre romaernes forhold. Der stilles særlige pladser gratis til rådighed for dem på offentlige universiteter, hvilket er stærkt medvirkende til at hæve uddannelses- og dannelsesniveaue i befolkningsgruppen. Nationale og lokale myndigheder gør en indsats for at styrke den sociale integration af romaerne og integrationen af dem på arbejdsmarkedet for at bekæmpe den alvorlige fattigdom og give dem adgang til sundhedstjenesterne. Men der er behov for konsekvent økonomisk støtte fra Europa for at opnå de ønskede resultater.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Den eneste måde, hvorpå sigøjnerbørn, romabørn, kan slippe ud af deres situation, er ved at passe deres skole. Desværre hører vi ofte som et eksempel på politisk korrekthed alle mulige forskellige undskyldninger for forældre, der ikke ansporer deres børn til at gå i skole eller sågar forhindrer det. Set ud fra den synsvinkel er piger, sigøjnerpiger, i særlig grad udsat for og ofre for diskrimination, fordi deres uansvarlige forældre ofte giver dem ansvaret for at passe deres mange brødre og søstre og udføre opgaver i hjemmet i stedet for at gå i skole. Den eneste tilgang, der er i overensstemmelse med internationale standarder for menneskerettigheder, er, hvis regeringen påtager sig sin forpligtelse til at gribe ind i sådanne sager og forsvare barnets rettigheder ved hjælp af bøder, sanktioner eller om nødvendigt ved at tilbageholde familiedyelse eller andre former for bistand for derved at få forældrene til at respektere barnets rettigheder.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Hr. formand! Der er ingen tvivl om, at den fattigste befolkningsgruppe i EU er romaerne. Derfor går jeg ind for at benytte alle midler til at integrere romaer i sociale og økonomiske aktiviteter. Frem for alt betragter jeg uddannelse af børn og unge som løsningen.

Jeg er også enig i, at det er nødvendigt at slippe af med den skjulte og åbenlyse diskrimination mod romaer. Men jeg går også ind for at tale åbent om, hvordan romabørns rettigheder undertrykkes af deres egne forældre. Alle har ret til et værdigt liv. Det har størstedelen af romabørn ikke. Lad os på næste topmøde også tale om, hvordan frem for alt romaerne selv må arbejde aktivt på at løse deres problemer, primært i forhold til deres børns uddannelse, men også ved at involvere sig personligt i at forbedre deres egne leveforhold. Og eftersom jeg ikke nærer noget ønske om at blive kommissær, vil jeg gerne sige her og nu, at vi på næste topmøde også bør tale om, hvordan støtten til romaerne misbruges af romaerne selv.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Den netop overståede forhandling om romaerne og det kommende topmøde i Córdoba viser atter en gang tydeligt, at social og økonomisk integration af romaerne er et problem på europæisk plan, som derfor kræver en europæisk strategi. Som opfølgning på de mangelfulde fremskridt, der er sket, er det præcis, hvad vi håber at opnå på topmødet i Córdoba, hvilket også allerede er blevet nævnt flere gange.

Vi har brug for en strategi baseret på en handlingsplan, som Rådet har tænkt sig at følge, i betragtning af det overordnede program, som formandskabstrioen har udstukket, for det er et vidtrækkende program, en fungerende handlingsplan, der uden tvivl bør have strukturfondene som et af sine primære instrumenter – for det er Europas mest effektive værktøj til social samhørighed – og som bør gennemføres ved specifikke foranstaltninger.

Efter min mening bør nogle af disse foranstaltninger fokusere på specifikke problemer, som romaerne oplever, nemlig den diskrimination, de udsættes for som romaer, f.eks. at de har svært ved at få adgang til offentlige tjenesteydelser og beskæftigelse. Vi må også se på spørgsmålet om romakvinder, som lider under særlige fattigdomsproblemer, adgang til boliger, diskrimination og vold, samt problemet med unge romaer, for deres manglende kvalifikationer gør det endnu mere vanskeligt for dem at finde beskæftigelse i disse økonomiske krisetider. Der er også spørgsmålet om romabørn, om hvem det siges, at deres forventede levetid er 10 år kortere end gennemsnitlige europæiske børns.

Men samtidig må vi iværksætte generelle initiativer, der gavner romabefolkningen som helhed. De er en af de befolkningsgrupper, der lider under den værste diskrimination, så enhver antidiskriminationspolitik vil hjælpe dem. Det er også tilfældet med initiativerne mod kønsbaseret vold, og det er derfor, det er så vigtigt, at direktivet om beskyttelsesordren, der vil bekæmpe kønsbaseret vold, bliver klar snarest muligt, for det er et initiativ, der især vil gavne romakvinder. Det gælder også direktivet om ikkeforskelsbehandling, som især vil gavne romabefolkningen.

Vi skal undgå at anlægge en formynderisk holdning til alt dette, for vi skal frem for alt respektere romaernes identitet og kulturelle egenart.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for de mange forslag, der er fremkommet. Dem vil kommissær Andor og jeg tage med i betragtning, når vi fremlægger vores meddelelse inden topmødet. I meddelelsen vil det også blive gjort helt klart, at Kommissionen hverken kan eller vil acceptere, at der diskrimineres mod romaerne, og at de udelukkes fra samfundet på grund af deres etnicitet.

Men vi har faktisk instrumenter, vi har faktisk politikker. Spørgsmålet er, hvordan vi skal bruge dem? Hvordan inddrager vi spørgsmålet om og problemerne med romaer i disse instrumenter og politikker? Jeg synes ikke, vi har brug for et romadirektiv eller en romafond. Det, vi har brug for, er at tage fuldt og helt højde for romaspørgsmål i vores brug af EU-lovgivningen, og når vi gennemfører EU-fonde. Nøglen til dette – som mange af Dem har sagt – er partnerskab og samarbejde mellem alle de centrale aktører. Kommissionen forfølger denne tilgang i forhold til den europæiske platform for romaernes integration og sine interne procedurer.

Men jeg vil også gerne understrege meget klart, at mens udelukkelse af romaer naturligvis har meget at gøre med grundlæggende rettigheder, handler det mest om sociale og økonomiske spørgsmål. Jeg vil f.eks. gerne citere Verdensbankens undersøgelse om de økonomiske omkostninger ved udelukkelse af romaer og se, at det er et meget vigtigt bevis for, at vi er nødt til at finde løsninger af hensyn til samfundet generelt. Så der er naturligvis brug for en strategisk tilgang for at kunne anvende de instrumenter, vi har til rådighed, så effektivt som muligt – integration, som nogle af Dem har sagt. Denne tilgang bygger på samarbejde, mobilisering af de nødvendige ressourcer og en strategi om både at lære af succeser og af fiaskoer.

Men vi må undgå at skabe en strategi, der kun eksisterer på papiret. Der er brug for resultater. Resultater, der fører til integration af romaer i det almindelige skolesystem. Jeg har hørt mange af Dem tale om skolegang. Jeg ser frem til at se detaljerne af vores initiativ i forhold til førskoleundervisning, hvordan det er gået. Hvad angår det almindelige arbejdsmarked, så vil min kollega hr. Andor se efter præcise mål, der skal opfyldes, og det almindelige samfund, som alle vores politikker er ansvarlige for.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Vi har et teknisk problem. Jeg har netop bemærket, at computeren har klonet mig, for mit navn, Tabajdi, blev vist for mine kolleger, der har sat deres kort i. Jeg lagde mærke til det i fru Gomez' tilfælde og også andre steder. Så der må være et problem med computeren. Min kollega fru Göncz får også vist navnet Tabajdi på kortet. Det må undersøges, for jeg vil ikke have så mange kloner i Parlamentet. Vil De informere teknikerne? Tak. Er det ligesådan for Dem, Zoli?

Formanden. – Tak. Teknikerne vil se på det.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i næste mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg vil gerne understrege, at ved at dele ansvaret for at forhindre diskrimination mod romaer og for at fremme deres integration i samfundet er romaspørgsmålet blevet en del af Europas menneskerettighedspolitik. Derfor må vi drøfte de sociale problemer, som romaer står over for, og løsningerne på disse problemer, nu hvor det andet europæiske romatopmøde i Córdoba nærmer sig. Det glæder mig, at det spanske formandskab er vært for dette topmøde, for vi må skabe større opmærksomhed om og anerkende romaernes problemer. Jeg vil gerne understrege, at i et demokratisk og frit samfund er det uacceptabelt, at en gruppe mennesker isoleres fra samfundet, og at folks grundlæggende rettigheder og frihed åbenlyst krænkes. Medlemmer af romabefolkningsgruppen udsættes for racistiske angreb, ulige adgang til offentlige tjenesteydelser og sociale ydelser samt voldsom boligmæssig og uddannelsesmæssig segregering. Endvidere må vi henlede opmærksomheden på, at romaer ikke blot oplever direkte diskrimination, men også stiltiende, indirekte diskrimination, f.eks. ved at romaer ikke kan finde arbejde og samtidig ikke integreres i det sociale liv. Derfor er jeg enig i, at vi må opfordre Kommissionen til at tilskynde medlemsstaternes regeringer og regionale og lokale myndigheder til at gennemføre EU-projekter bedre i forhold til romaerne. Jeg opfordrer også Kommissionen til at iværksætte konkrete tiltag og initiativer til bekæmpelse af direkte og indirekte diskrimination af romaer i Europa.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Statistikken viser, at romaerne desværre er det mest hadede og diskriminerede etniske mindretal i Europa. Vi har set de vanskeligheder, som flere medlemsstater, herunder min, har med at integrere romaerne socialt. Det viser tydeligt, at der er tale om et bredt europæisk problem, som vi må tackle i fællesskab. Bedre adgang til uddannelse og beskæftigelse er afgørende for, at vi kan undgå romaernes tendens til at vælge andre og nemmere, men skadelige måder at skaffe penge på. Vi må anvende antidiskriminationslovgivningen fuldt ud for romaer og iværksætte yderligere initiativer til at integrere dem i samfundet. Indtil nu har vi ikke haft en sammenhængende strategi. Jeg vil håbe, at dette andet europæiske romatopmøde vil føre til en egentlig EU-strategi for romaer. Struktur- og førtiltrædelsesfondene bør anvendes mere effektivt til at finansiere disse initiativer. Jeg vil også insistere på, at denne strategi skal være et koordineringsværktøj og et incitament for medlemsstaterne. Initiativerne skal iværksættes på lokalt plan og drage nytte af ekspertisen hos lokale ikkestatslige organisationer og romaerne selv, som ved, hvad de primære vanskeligheder er, så strategien virkelig opfylder romaernes behov.

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (EN) Romaerne er fortsat et af de mest ugunstigt stillede mindretal i hele Europa, og de udsættes for omfattende diskrimination i alle aspekter af tilværelsen.

I de sidste 10 år har EU og medlemsstaterne viet opmærksomhed og ressourcer til at forbedre romaernes situation. I samarbejde med bevægelsen til fremme af romaers rettigheder er nogle medlemsstater begyndt at gennemføre politikker, der har til formål at sikre lige adgang til uddannelse af høj kvalitet for romabørn. Den fortsatte indsats på dette område bør forblive højt prioriteret i de kommende år.

Politikkerne skal være omfattende for at opnå størst mulig systemisk effekt i forhold til at lukke kløften mellem romaer og ikke-romaer på alle områder, f.eks. uddannelse, beskæftigelse, boliger og sundhed. EU og medlemsstaterne bør fortsætte med at evaluere deres hidtidige romarelaterede politikker og lede efter måder, hvorpå de kan eliminere eventuelle formynderiske tilgange til romaproblematikken, der behandler romaerne som afhængige, passive modtagere af ydelser fra disse politikker.

Der bør også etableres en praktikordning for unge romaer, så de kan opbygge deres professionelle ekspertise ved hjælp af programmer i Kommissionens tjenestegrene og egnede regeringsinstitutioner.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Vi er halvvejs igennem den 10-årige periode (2005-2015), der er dedikeret til integration af romaerne. Vi kan se, at der siges meget om romamindretallet, og at der oprettes forskellige programmer og platforme, men resultaterne er begrænsede. Problemerne i forbindelse med uddannelse, beskæftigelse, regional udvikling osv. er der stadig og bliver værre i nogle medlemsstater. Det andet romatopmøde, der afholdes i år i Córdoba, har til formål at bibringe det europæiske aspekt nyt liv og finde nye fremgangsmåder. Jeg er enig i, at principperne må omdefineres, men jeg synes, at vi i stedet skulle udarbejde en tværgående, horisontal strategi, der kan tackle dette mindretals problemer på en integreret, men ikke enkeltstående måde. Det vigtigste aspekt er, at førtiltrædelses- og strukturfondene anvendes rigtigt og afføder de resultater, vi som politiske beslutningstagere gerne ser, og som civilsamfundet og frem for alt romamindretallet ønsker.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Der var i det mindste ét positivt resultat af det første romatopmøde, nemlig den konklusion, der blev draget på Fællesskabsplan, om, at romaerne har brug for uddannelse som et første skridt på vejen til social integration. Hvad det angår, glæder jeg mig over det andet

møde under den europæiske platform for romaernes integration, der udelukkende handler om uddannelse af romaer i Europa. Det er nødvendigt af hensyn til den uddannelsesmæssige reformproces, at ikke kun statslige institutioner, men også ikkestatslige organisationer involverer sig, og sidstnævnte behøver ikke længere se det som deres vigtigste mål at registrere tilfælde af diskrimination – det er i stedet at uddanne etniske grupper. Nedbringelse af analfabetismen, sikring af, at børn gennemfører deres skolegang, samt behovet for erhvervsuddannelse og efteruddannelse – disse ting skaber muligheder for at komme ind på arbejdsmarkedet og for social integration. Det er tydeligt, at vi har alvorlig brug for en positiv udvikling for dette mindretal, men det er noget, som både myndighederne og romaerne som befolkningsgruppe selv har ansvaret for. Det andet romatopmøde må motivere Kommissionen tilstrækkelig til, at den udarbejder lovforslag, der tilsigter at opnå håndgribelige resultater på området. Kommissionen må også revidere Socialfonden og foreslå en forøgelse af bevillingen til projekter, der har til formål at forbedre den socioøkonomiske situation for EU's største mindretal.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det er meningen, at romatopmødet i Córdoba skal være en lejlighed for at tale åbent om parallelsamfundene i Europa baseret på effektiv integration på alle plan. Det skal fremmes på både nationalt og europæisk plan. Men i den forbindelse må vi ikke glemme, at hvis integrationen skal være effektiv, skal begge sider arbejde sammen. Romaerne må gøre deres del i forhold til integration og arbejde indefra på at forhindre etableringen af parallelsamfund. I den forbindelse er jeg særlig bekymret over børns, især pigers, skolegang. Midt i Europa må det ikke være sådan, at børn dårligt nok eller slet ikke er integreret i det eksisterende skolesystem og forlader skolen tidligt i stort tal. Det bringer deres fremtidige position på arbejdsmarkedet i stor fare, hvorefter de i endnu højere grad søger tilflugt på kanten af samfundet og dermed isolerer sig. Dermed er vejen til problemer i forbindelse med social sikring og leveforhold allerede fastlagt, og den onde cirkel er sluttet. Derfor er det afgørende at appellere til romaerne i Europa om at ændre deres forældede holdning til skoleuddannelse og kvinders rettigheder, om aktivt at bekæmpe deres egen udstødelse, og om at arbejde for at blive integreret i samfundet og især på arbejdsmarkedet.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) Selv om medlemsstaterne allerede har brugt betydelige nationale og EU-ressourcer på at oprette arbejdspladser til langtidsledige romaer, er der ikke fundet en sammenhængende løsning på europæisk plan. Medlemsstaterne har oplevet situationen på forskellige måder og i forskellig grad. Jeg mener, at det er vigtigt at udarbejde en sammenhængende og effektiv strategi til løsning af romaproblemet, der den dag i dag endnu ikke er løst, og som udgør et fælles problem for EU som juridisk person og for medlemsstaterne. Det vigtigste spørgsmål på det europæiske romatopmøde, der skal afholdes den 8. april i Córdoba, bør være udarbejdelsen af principperne for en strategi på europæisk plan, der skal forhindre yderligere "migration" af problemet med romaerne og sætte alle medlemsstaterne i stand til at finde en løsning baseret på den fælles europæiske strategi. Jeg er overbevist om, at det grundlæggende værktøj til at løse problemet med er uddannelse. Jeg anser det for nødvendigt at udvikle en omfattende programpakke, der støtter og fremmer unge intellektuelle romaers tilbagevenden til samfundet og deres arbejde inden for samfundets rammer og for samfundet. Opbygningen af et tæt partnerskab mellem forskellige romainteressesgrupper, ansvarlige statslige institutioner, civilsamfundet og involverede EU-institutioner kunne være til stor hjælp. Der bør gives en mere fremtrædende rolle til metoder til at yde subsidierede mikrokreditter eller betaling af renter fra statens side. At sikre romabefolkningsgrupperne de forhold, der er nødvendige for, at de kan tjene til livets ophold, burde være et vigtigt mål for landbrugsstøtten. Situationen er mere alvorlig, end man skulle tro. Andelen af langtidsledige er vokset med stormskridt blandt romaerne, og flere og flere af dem bliver marginaliserede.

13. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt er spørgetid (B7-0017/2010). Den bliver lidt kortere i aften, end den skulle være, fordi den foregående forhandling overskred tidsplanen med 25 minutter på grund af tidligere forsinkelser. Det beklager jeg. Vi vil slutte en gang efter kl. 19.30. Jeg har tænkt mig at være meget skrap med tiden. Talere fra gulvet har 30 sekunder.

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Del I

Spørgsmål nr. 28 af **Vilija Blinkevičiūtė** (H-0063/10)

Om: Regulering af private pensionsfonde

I de senere år er værdien af private pensionsfondes aktiver faldet kraftigt. Behovet for en tættere regulering af den private pensionsfondssektor er blevet understreget af gruppen på højt plan om finansielt tilsyn under ledelse af Jacques de Larosière.

Finanskrisen har sat fokus på, i hvilket omfang medlemsstaterne er sårbare over for en bred vifte af risici. Disse risici er af direkte betydning for investorer i disse fonde og for de europæiske finansmarkeders stabilitet og integritet, samtidig med at de i høj grad påvirker finansmarkedets deltagere. I denne økonomisk ustabile periode har mange europæiske borgere mistet tilliden til reguleringen af det private pensionsfondssystem.

Mener Kommissionen ikke, at den burde fremlægge forslag om omfattende retlige foranstaltninger til fastsættelse af tilsynskrav med henblik på at regulere private pensionsfonde?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Fru Blinkevičiūtė har stillet et meget vigtigt spørgsmål om pensionsreform, hvilket vil være en central problemstilling de kommende år set i lyset af de udfordringer, vi må imødesee sammen, især ansattes mobilitet, demografisk aldring og de offentlige finansers levedygtighed. Desuden er pensionsfonde store institutionelle investorer.

Den finansielle krise har afsløret svaghederne i udformningen af nogle pensionsordninger, og vi vil iværksætte nogle initiativer med udgangspunkt i de Larosière-rapporten. Kommissionsformand Barroso har over for Parlamentet varslet politiske retningslinjer på området.

I 2010 vil vi fremlægge en grøn bog om pensioner, der forventes at udløse en heftig diskussion af reguleringen af private pensionsfonde. I den forbindelse kunne man forestille sig en revidering af direktivet om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed. Kommissionen står ved sit tilsagn om at styrke det indre marked for pensionsfonde. Revideringen af direktivet ville også omfatte solvensregler for pensionsfondene. Endvidere opfylder dette et krav stillet af Parlamentet under forhandlingerne om solvens II-direktivet.

For at undgå tvetydighed om dette meget vigtige spørgsmål, som påvirker borgerne, vil jeg tilføje, at i subsidiaritetens navn vil Kommissionen sørge for nøje at respektere de valg, der træffes i mange af medlemsstaterne vedrørende deres løbende finansierede pensionsordning.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Tak til kommissæren for svaret. Vi håber bestemt, at Kommissionen vil fremlægge en grøn bog om pensioner snarest muligt, eftersom det er en sag, der haster meget for størstedelen af EU's medlemsstater. I nogle medlemsstater, f.eks. mit land, Litauen, er allerede små pensioner blevet beskåret yderligere på grund af den nuværende økonomiske og finansielle situation. Men jeg vil også gerne spørge, om kommissæren kan sige, hvorfor Kommissionen i EU 2020-strategien har brugt så lidt tid på pensioners sikkerhed og stabilitet og på pensionsgarantier, når vi er nødt til at tage højde for den aktuelle situation på arbejdsmarkedet, den aktuelle demografiske situation og ikke mindst – det er et af de vigtigste punkter – hvilken form for pension folk vil modtage om 10 år?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, fru Blinkevičiūtė! Det er klart, at dokumentet om 2020-strategien, som er et dokument om grøn vækst, om intelligent, rimelig og rummelig vækst, ikke kan komme ind på samtlige emner. Derfor har vi andre instrumenter, andre lejligheder og andre rammer, inden for hvilke vi kan opfylde vores pligt til at tage hånd om grundlæggende spørgsmål såsom pensioner og Europas borgeres afhængighed.

Jeg har lige sagt, at pensionsfonde er væsentlige institutionelle investorer. De forskellige typer af pensionsordninger, der drives på grundlag af lovbestemt finansiering, det være sig arbejdsmarkedsrelaterede eller frivillige, spiller i dag en stadig vigtigere rolle i de overordnede pensionsordninger i mange medlemsstater.

Jeg gentager, at vi i vores arbejde i subsidiaritetens navn vil udvise respekt for mange landes engagement i og tilknytning – og jeg kender nogle af dem temmelig godt – til løbende finansierede ordninger, og på den baggrund vil vi arbejde på grønbogen, som vil være færdig inden for de kommende uger eller måneder som det seneste. Jeg ser meget gerne en så bred debat som muligt med Dem og andre interesserede medlemmer.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Mit land, Østrig, subsidierer private pensioner med højst 210 EUR om året, selv om det er påvist, at pensionsspekulation var en af de udløsende årsager til det finansielle sammenbrud i USA.

Jeg mener, at Kommissionen må spørge sig selv, om pensioner ikke faktisk er statens mest væsentlige opgave, og om vi bør holde tvivlsomme finansielle spekulanter i stramme tøjler i denne henseende. Der er også spørgsmålet om, hvorvidt det ikke efter Kommissionens mening er kortsynet eller endda forsømmeligt at yde statsstøtte til private pensionsordninger uden kvalitetsstandarder, hvis der efter disse enorme tab er risiko for, at modtagerne af pensionerne vil få endnu større behov for støtte fra staten.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Hr. Barroso havde her i Parlamentet for kort tid siden lejlighed til at besvare flere spørgsmål vedrørende de væsentlige problemer i forhold til finansielle bevægelser.

Hr. Obermayr talte om spekulation. Som kommissær for det indre marked og tjenesteydelser med ansvar for regulering og tilsyn kan jeg sige, at intet produkt, marked eller territorium vil slippe for eller være immun over for intelligent tilsyn og effektiv regulering.

Derfor vil alle på disse markeder med deres forskellige produkter blive påvirket af det arbejde, vi vil iværksætte, arbejde, der allerede er begyndt i form af tilsynspakken, som allerede drøftes, og ved at revidere flere direktiver, især direktivet om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, vil vi etablere stramme regler for investering.

Jeg bekræfter, at vi ikke vil friholde et eneste af disse produkter eller markeder fra kravet om gennemsigtighed under tilsyn og om intelligent, effektiv regulering.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg mener, at der på lang sigt er behov for at tænke strategisk over at reformere pensionssystemet, både i den private og den offentlige sektor. Jeg taler her om, at fødselstallet steg voldsomt i 1970'erne. Om 30 år begynder disse mennesker at gå på pension, mens fødselstallet i øjeblikket er meget lavt. Dem, der bliver født i dag, vil udgøre arbejdsstyrken om 30 år, og de vil ikke kunne levere de ressourcer, pensionskasserne har brug for til den tid.

Derfor vil jeg gerne spørge om, hvilke foranstaltninger De vil indføre for at gennemføre en ordentlig reform af pensionssystemerne på lang sigt, på bæredygtig vis og til gavn for Europas borgere?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, fru Țicău! I første del af mit indlæg lige før, som var meget kort på grund af reglerne, nævnte jeg selv en af de store udfordringer ud over mobilitet, nemlig demografien. Desuden tror jeg faktisk, på trods af at spørgsmålet om en familierpolitik eller demografisk politik ikke hører under de primære europæiske ansvarsområder, at vi alle ville drage nytte af en debat og af at foretage sammenligninger på dette område, som i større eller mindre omfang berører alle Europas lande. Vores kontinent er formentlig et af de eneste kontinenter i verden, der kan imødesee faldende befolkningstal i forhold til de andre kontinenters, hvis fødselstallene ikke retter sig.

Det er på denne yderst alvorlige baggrund og ved at se ud over selve spørgsmålet om pensionering at vi skal arbejde på problemet med pensioner og på spørgsmålet om at tage ansvar for afhængighed. Det er grunden til, at jeg mener, at denne grønbog er et godt værktøj på det rigtige tidspunkt. De vil ikke skulle vente længe. Vi arbejder på sagen, og vi vil lægge sidste hånd på den ved at stille alle disse spørgsmål samtidig med, at vi tager helt højde for, hvad der hører under de nationale ansvarsområder for pensionsordninger, og hvad det er muligt at gøre på europæisk plan, især i forhold til alle disse private pensionsfonde og deres hastige udbredelse på de europæiske markeder.

Under alle omstændigheder vil alle disse emner – hvoraf ingen vil blive friholdt – indgå i de spørgsmål, som vi vil overveje, mens vi foreslår en række fremgangsmåder eller retningslinjer i den grønbog, jeg nævnte, og som bliver offentliggjort om et par måneder.

Formanden. – Spørgsmål nr. 29 af **Seán Kelly** (H-0068/10)

Om: Oversvømmelsesforsikringer i EU

Oversvømmelserne i Irland for nylig har forvoldt skader på såvel privat som offentlig infrastruktur til en værdi af omkring 500 mio. EUR. Den irske regering har ansøgt om midler fra EU's Solidaritetsfond til dækning af en del af skaderne på den offentlige infrastruktur.

Private husholdninger og virksomheder får imidlertid ofte ingen erstatning, fordi private oversvømmelsesforsikringer er så dyre. Blandt de faktorer, der har bidraget til oversvømmelsernes hidtil usete omfang, kan nævnes den ukoordinerede byggeplanlægning, bl.a. i nogle tilfælde i oversvømmelsesområder. I øvrigt nægter nogle forsikringselskaber at forsikre visse husholdninger og virksomheder.

Kan Kommissionen på baggrund heraf gøre rede for sine eventuelle planer om at fremlægge lovgivningsmæssige forslag om harmonisering af oversvømmelsesforsikringer i EU under hensyntagen til, at markedet i nogle medlemsstater ikke tilbyder tilstrækkelig dækning? Kan Kommissionen i mangel af sådanne planer oplyse, om den har udviklet programmer til udveksling af bedste praksis på området mellem medlemsstaterne?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Kelly stillet et spørgsmål, der har forbindelse til en tragisk begivenhed for nylig, der ramte Madeira og den atlantiske kyst, især i mit land, og forårsagede et tocifret antal dødsfald. Mens vi taler om det, vil jeg gerne endnu en gang udtrykke min medfølelse med alle ofrene, og min kollega kommissær Hahn har besøgt begge de steder, jeg lige har nævnt.

Også i dette tilfælde må vi konfrontere de globale udfordringer, som klimaforandringerne medfører, og vi vil opleve flere og flere naturkatastrofer, ligesom vi fortsat vil opleve katastrofer, der ikke er naturlige, og som kan medføre alvorlige konsekvenser for menneskeliv, naturen og økonomien. Jeg tænker f.eks. på industrielle katastrofer, brande og katastrofer til søs.

Det er et emne, som jeg personligt har været engageret i længe. Det var lige her i Parlamentet, at jeg i 1999 som nyudnævnt kommissær for regionalpolitik måtte besvare spørgsmål fra græske medlemmer af Parlamentet, der var bekymrede over konsekvenserne af de jordskælv, der netop havde ramt deres land.

Samtidig foreslog jeg for det første at oprette en solidaritetsfond og for det andet at oprette en europæisk civilbeskyttelsesstyrke. Vi var nødt til at vente til 2002, hvor en stor oversvømmelse ramte Tyskland, Østrig og Slovakiet, før Kommissionen med hjælp fra Parlamentet og Rådet i løbet af tre måneder kunne oprette den Solidaritetsfond, der vil hjælpe til på Madeira og på Atlanterhavskysten, ligesom den har hjulpet ved flere store katastrofer siden 2002.

Min kollega fru Georgieva samarbejder med Baroness Ashton om etableringen af den europæiske civilbeskyttelsesstyrke, og jeg håber, at vi ikke vil være nødt til at vente på en ny katastrofe, før vi slår vores indsats og hjælpearbejde sammen under et fælles europæisk flag ved katastrofer som den i Haiti eller tsunamien.

Det spørgsmål, der blev stillet, omhandler forsikring, for ikke alt har at gøre med ikkeforsikringsegnet offentlig ejendom, der kan dækkes af Solidaritetsfonden. Jeg tror, at der kan opnås fremskridt i forhold til de risici, som kan dækkes af forsikringspolicer.

Hvidbogen fra 2009 om tilpasning til klimaforandringerne foreslår offentligt understøttede forsikringsystemer i tilfælde, hvor der ikke findes forsikring. Som opfølgning på denne hvidbog vil jeg undersøge den rolle, som forsikringsprodukter kunne spille som supplement til disse foranstaltninger. Jeg vil starte med en benchmarktest. Jeg har bedt mine tjenestegrene om at undersøge, hvad der findes i medlemsstaterne. I situationer, hvor følgerne kan være grænseoverskridende, kunne det endda være passende at fremme forsikringsordninger, der dækker hele Europa i stedet for at være nationale.

Jeg er helt klar over, at der er tale om en indviklet problemstilling. Jeg vil udføre denne opgave i samarbejde med alle interessenterne, forsikringsselskaberne, medlemsstaterne og eksperterne med henblik på at udveksle bedste praksis og fastsætte de rigtige prioriteter. Jeg er overbevist om, at vi kan forbedre beskyttelsen af Europas borgere i lyset af det voksende antal naturkatastrofer. Det er derfor, jeg ønsker at gennemføre denne yderst praktiske gennemgang, denne benchmarking af de forskellige eksisterende forsikringsystemer for naturkatastrofer i de 27 medlemsstater.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Det er klart, at vi alle var meget bekymrede over Madeira og Frankrig. Heldigvis blev ingen dræbt i mit land, men forsikringsproblemet viste sig meget hurtigt. Masser af husstande kan ikke få forsikring nu, og i en bestemt by, Clonmel, der oplevede oversvømmelse for nogle år siden, er forsikringspræmierne steget til det seksdobbelte. Det er naturligvis et kæmpe problem, og jeg vil gerne rose kommissæren for at se på sagen.

Jeg vil dog også gerne lige spørge ham om lande og regeringer, der ikke gennemfører oversvømmelsesdirektivet. Ville kommissæren også overveje sanktioner af en eller anden art for dem?

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Oversvømmelsesdirektivet stammer fra 2007. Der blev også udsendt en meddelelse fra Kommissionen i 2009 om forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer i almindelighed.

Hr. Kelly taler om forholdsvis nye direktiver, men det samme gør sig gældende for disse og alle de andre direktiver, så snart de træder i kraft, nemlig at Kommissionen skal og vil kontrollere, hvordan medlemsstaterne gennemfører eller ikke gennemfører disse direktiver. Når vi taler om oversvømmelse, hvilket tydeligt har vist sig i Frankrig, og hvilket kan ses i Deres eget land, er konsekvenserne for udnyttelsen af landområder ved ikke at forebygge og ved at bygge i områder, der er udsat for oversvømmelser, tydelige. Kommissionen vil gøre noget i forhold til dette område ligesom alle andre områder ved at se på, hvad medlemsstaterne foretager sig eller ikke foretager sig, og ved at iværksætte passende foranstaltninger, herunder gribe ind over for overtrædelser, for at sikre, at direktiverne gennemføres.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Hr. formand! Apropos det spørgsmål, hr. Kelly rejste, nemlig om gennemførelsen af oversvømmelsesdirektivet, så skal det, som De ved, gennemføres i de nationale lovgivninger i år, 2010, i alle 27 medlemsstater. Jeg vil gerne indtrængende opfordre Kommissionen til at holde øje med nationale myndigheder i forbindelse med denne gennemførelse. I 1995 var jeg minister med ansvar for oversvømmelser i Irland. Vi fremlagde dengang en rapport, ifølge hvilken der ikke måtte bygges nye huse på flodsletter. Alligevel blev mange af de huse, for hvilke der ønskes erstatning i områder af Irland, bygget efter dette tidspunkt.

Så vi er nødt til at gennemføre oversvømmelsesdirektivet særdeles bogstaveligt og straffe den irske regering og lokale myndigheder og alle andre, der overtræder betingelserne i oversvømmelsesdirektivet.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Barnier om noget andet. Vi taler om forsikring, men jeg tror, at når det handler om katastrofer, er der brug for to initiativer af en anden type. I den forbindelse vil jeg gerne spørge Dem, om et hurtigt udrykningscenter ikke bør etableres hurtigere i Europa? Vi har ikke et eneste center, der kan reagere på katastrofer. For det andet, bør vi ikke gøre en større indsats for at etablere et civilt beredskab? Vi har f.eks. ingen transportfly. Bortset fra forsikring har vi med andre ord brug for et center og for større hjælpeberedskab.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg har fået to forskellige spørgsmål. Først vedrørende oversvømmelser. Hr. Kelly! Jeg er til stede som kommissær for det indre marked og tjenesteydelser for at besvare et specifikt spørgsmål, nemlig hvordan forsikringspolicer bedst kan udnyttes, især til at yde erstatning til folk, hvis personlige ejendom er blevet ramt. Jeg vil arbejde på dette øjebliksbillede af de forskellige mere eller mindre sofistikerede private forsikringsordninger, hvor nogle lande nærmest ikke har nogen forsikringer mod denne type katastrofe, mens andre, f.eks. Frankrig, har en ordning, der yder 100 % erstatning i tilfælde af naturkatastrofer.

Oversvømmelser er ikke et område, jeg er ansvarlig for. Jeg vil bede hr. Potočnik, min kollega med ansvar for miljøet, om at give Dem et skriftligt svar, der redegør for, hvordan direktivet om oversvømmelser finder og ikke finder anvendelse. Men De har ret i, at nøglen er nationale og endda regionale og lokale beføjelser inden for byggeri eller velegnethed til byggeri. Man kan ikke bede Bruxelles om alting, selv om det er klart, at den overordnede regel er, at der findes steder, hvor der ikke bør bygges nyt eller mere. Jeg har endda fået gennemført en lov i mit land om at flytte boliger og fabrikker, der ligger på steder, som jævnlige rammes af oversvømmelser. Jeg fik en lov gennemført i 1995, og folk får erstatning, så de kan flytte, inden der sker endnu en katastrofe.

Det er de idéer, jeg gerne vil kombinere, inden jeg vender tilbage med nogle forslag om forsikringspolicer.

Jeg vil gerne sige en sidste ting om civilbeskyttelse, selv om emnet hører under nogle af mine kolleger. Det er et spørgsmål, som jeg har arbejdet med – som De ved – hvilket Parlamentet støttede efter anmodning fra kommissionsformand Barroso i 2006. Dette arbejde førte til mit forslag om at oprette en europæisk civilbeskyttelsesstyrke, som medlemsstaterne skulle bidrage til på frivillig basis. Vi kunne indføre styrket samarbejde nedefra og op for at vænne os til at forberede vores indsats. Når der kommer en tsunami eller sker en tragedie i Haiti, er det aldrig viljen, der mangler, men koordinering. Vi kunne spare menneskeliv, tid og penge, og samtidig ville synligheden være større, hvis de europæiske frivillige forberedte deres indsats mod de forskellige kategorier af katastrofer.

Indsatsen kan naturligvis ikke være den samme for en industrikatastrofe, for en katastrofe som Erika, for oversvømmelser i Tyskland eller Frankrig, for brande i Grækenland, for en tsunami, for større pandemier og for et terroristangreb som 11. september, hvilket desværre stadig kan ske i Europa.

Målet med denne idé, som mine kolleger arbejder på – De vil høre nærmere om konkrete forslag – er at forberede en fælles planlagt reaktion. Under alle omstændigheder betyder denne idé, som jeg har arbejdet meget på med støtte fra Parlamentet, stadig meget for mig.

Formanden. – Spørgsmål nr. 30 af **Silvia-Adriana Țicău** (H-0109/10)

Om: Europæiske foranstaltninger til bekæmpelse af fattigdom

Ifølge Eurostat var ca. 85 mio. EU-borgere – 20 % af børnene og 19 % af EU-borgerne i aldersgruppen over 65 år – i 2008 truet af fattigdom. På EU-plan havde 8 % af den erhvervsaktive befolkning og 44 % af de arbejdsløse en indkomst under fattigdomsgrænsen, idet selv et arbejde ikke var tilstrækkeligt til at sikre et anstændigt liv. Sociale beskyttelsesforanstaltninger i medlemsstaterne har reduceret EU-borgernes risiko for at blive ramt af fattigdom med 32 %. Den økonomiske krise har fået arbejdsløsheden til at stige til omkring 10 % og har dermed uddybet de sociale forskelle.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at bevare arbejdspladser i EU og for at sikre et anstændigt liv for alle EU-borgere gennem et passende og retfærdigt system til social beskyttelse.

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg deler i høj grad den bekymring, der i spørgsmålet udtrykkes for europæernes velfærd og trivsel og for beskæftigelsen, social beskyttelse og kampen mod fattigdom.

Som De ved, er 2010 det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, der har til formål at skabe opmærksomhed om sociale problemer. Forhåbentlig vil det blive et godt år, ikke kun i forhold til at drøfte fattigdom, men også til at engagere os i at bekæmpe den og forny dette politiske engagement på EU-plan og blandt medlemsstaterne.

For at åbne mulighed for dette fornyede engagement har Kommissionen medtaget et hovedmål for reduktion af fattigdom i den nye EU 2020-strategi, hvilket afspejler vores bekymring og de erfaringer, vi har høstet gennem de sidste årtier. Nu er målet at reducere fattigdom med en fjerdedel inden 2020.

Bekæmpelse af fattigdom forudsætter velstand, arbejdspladser af høj kvalitet for dem, der kan arbejde og forsørge sig selv, og solidaritet med de trængende. Disse elementer er alle indeholdt i EU 2020-strategien. Opnåelsen af hovedmålet for fattigdom understøttes af et målrettet flagskibsinitiativ, der kaldes den europæiske platform mod fattigdom. Der er konkrete instrumenter til bevarelse og skabelse af arbejdspladser på europæisk plan via Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Globaliseringsfond og det nye mikrokreditinitiativ.

De enkelte medlemsstaters handlinger er særlig vigtige. Der skal gøres stadig mere for at sikre, at arbejdspladser af høj kvalitet fra starten er tilgængelige for alle, men fattigdomsreduktion skal række længere end spørgsmålet om beskæftigelse. Som det anerkendes i meddelelsen om EU 2020, er effektiv, velkonstrueret social beskyttelse helt nødvendig for at kunne forhindre og tackle fattigdom og udstødelse.

Medlemsstaterne er ansvarlige for at finansiere og organisere systemer til social beskyttelse, og Kommissionen støtter dem i opgaven. Som nøglepartner i den sociale åbne koordinationsmetode hjælper Kommissionen med at identificere og fremme klare politiske prioriteter, ligesom den tilbyder en tilsynsramme og støtter gensidig læring. Et godt eksempel indtil videre er rammen for aktiv integration, benchmarkingen af fattigdom blandt børn og overvågningen af krisens sociale konsekvenser.

Vi vil arbejde meget tæt sammen med de to formandskaber i år, det spanske og det belgiske. Begge har vigtige initiativer. Dels første fase i romatopmødet, der blev drøftet for kort tid siden her i Parlamentet, og som har meget stor indflydelse på fattigdomsreduktion, dels et initiativ til reduktion af fattigdom blandt børn, som vi er ved at udarbejde sammen med det belgiske formandskab.

Det er ikke kun regeringer, vi skal arbejde sammen med, men også ikkestatslige organisationer. Uden de ikkestatslige organisationer kan vi ikke skabe fuldstændig vellykkede programmer. Vi støtter ikkestatslige organisationer, der arbejder med fattigdom og social beskyttelse i almindelighed, gennem Progress-fonden.

Det er hovedpunkterne, og de dækker forskellige områder, hvor Kommissionen er aktiv for at reducere fattigdom.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Tak for Deres svar, hr. kommissær. Men jeg ville også gerne kort have drøftet afindustrialiseringsprocessen, der finder sted i mange medlemsstater, og som er en af årsagerne til den økonomiske og sociale krise, vi oplever.

En ambitiøs og intelligent europæisk industripolitik vil ikke kun styrke EU's konkurrenceevne, men frem for alt skabe nye arbejdspladser. Så hvilke europæiske industripolitiske initiativer vil Kommissionens aktuelle arbejdsprogram indeholde, som vil kunne styrke EU's konkurrenceevne, men frem for alt skabe nye arbejdspladser og derved gøre det muligt at garantere Europas borgere anstændige leveforhold?

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ja, skabelse af flere og bedre arbejdspladser indgår også i EU 2020-strategien. Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på to andre flagskibsinitiativer. Jeg har allerede nævnt det, der omhandler fattigdom, men vedrørende mængden og kvaliteten af arbejdspladser i Europa har vi det nye flagskibsinitiativ "nye kvalifikationer til nye job," og under bæredygtighedssøjlen i Europa 2020 er der et flagskibsinitiativ vedrørende industripolitik.

Det synes jeg, er et afgørende punkt i forbindelse med dette spørgsmål, for man må erkende, at EU's instrumenter ikke kun bør være målrettet mod følgerne af, at der er virksomheder, som forlader Europa, ligesom Globaliseringsfonden. Det spiller en meget vigtig rolle i forhold til at forebygge fattigdom og mistede indkomster og kvalifikationer, når selskaber beslutter at flytte uden for Europa, og for første gang i meget lang tid bliver der iværksat et flagskibsinitiativ for en bæredygtig økonomi på det industripolitiske område.

Det tror jeg, vil hjælpe på mange af problemerne i forbindelse med industriel udvikling og udflytning. Jeg er fuldstændig enig med det, der blev antydnet i spørgsmålet, nemlig at uden en omfattende økonomisk politik og beskæftigelsespolitik kan vi ikke bekæmpe fattigdom.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Under en økonomisk krise er risikoen for socialt bedrageri særlig stor. Er Kommissionen klar over, at der i Centraleuropa finder storstilet socialt bedrageri sted blandt stater med store sociale uligheder? F.eks. fremsatte EU-borgere fra ni medlemsstater svigagtige krav om kompensationsbetaling for minimumspensioner, selv om disse kompensationsbetalinger tydeligvis var højere end selve pensionerne.

Derfor vil jeg gerne spørge, om Kommissionen har til hensigt at forsyne medlemsstaterne med værktøjer, som de kan bruge til at forhindre socialt bedrageri i så stor stil?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! I Grækenland lever over 20 % af befolkningen under fattigdomsgrænsen. Heraf er 34 % af dem, der lever i fattigdom, arbejdsløse, mens 14 % er arbejdende fattige.

Problemet med fattigdom, som min kollega nævnte i sit spørgsmål i forbindelse med Europa, og de statistikker, som jeg nævnte for Grækenland, skyldes efter min mening, at den neolibérale økonomiske model, som Lissabontraktaten støtter, og som er indeholdt i 2020-strategien, har spillet fallit.

Jeg vil gerne spørge, om det er muligt at bekæmpe stigningen i andelen af folk, der lever i fattigdom, med fragmenterede politikker, der indeholder elementer af velgørehed, eller har vi brug for en anden økonomisk politik, der er baseret på fuldtidsbeskæftigelse, hvilket ville indebære, at De var nødt til at revidere EU 2020-strategien?

László Andor, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Hvis jeg må starte med det andet spørgsmål, så er det ganske rigtigt meget vigtigt at få skabt et mere stabilt makroøkonomisk miljø.

I mit foregående svar henviste jeg til vigtigheden af en omfattende økonomisk politik for at skabe et mere stabilt miljø, og det er ganske rigtig nødvendigt at revidere det, der blev omtalt som de senere årtiers "neolibérale tendens". I Europa 2020 har vi en række initiativer, og jeg vil gerne især fremhæve kapitlet om finansiel regulering. Det er en væsentlig forandring sammenlignet med det foregående system, og det stammer fra intentionen om at stabilisere det makroøkonomiske miljø, hvilket ville lette presset på de finanspolitiske systemer, der er beregnet til at understøtte systemerne til social beskyttelse og beskæftigelsespolitikkerne.

Hvad angår misbruget og effektiviteten af systemerne til social beskyttelse, er det rigtigt, at krisen udgør en test. Det, Kommissionen kan gøre, er at benytte den åbne koordineringsmetode og den analyse- og rapporteringskapacitet, den har til rådighed, til at hjælpe medlemsstater med at målrette deres sociale beskyttelsesforanstaltninger bedre.

Udfordringen i krisetider, som det blev nævnt i spørgsmålet, men også i den kommende tid, hvor forskellige medlemsstater vil stå over for behovet for finanspolitisk konsolidering, vil virkelig blive en test, og det vil ikke blive nemt at finde flere ressourcer til bekæmpelse af fattigdom. Derfor er vi nødt til at dele vores erfaringer med at udnytte instrumenterne mere effektivt og med, hvordan vi målretter dem bedre mod de sårbare grupper.

Formanden. – Spørgsmål nr. 31 af **Georgios Papanikolaou** (H-0089/10)

Om: Evaluering af programmet "Kultur 2007-2013"

Som led i bestræbelserne på at fremme og højne den europæiske kultur oprettede EU i 2007 programmet "Kultur" med en løbetid frem til 2013 og et budget på omkring 400 mio. EUR.

Et af programmets mål er en forøgelse af bevidstheden om kulturelle aspekter, der har betydning for Europa, og fremme af arbejdstagernes bevægelighed over landegrænserne på kulturområdet.

Hvordan vurderer Kommissionen de hidtidige fremskridt med henblik på realiseringen af de to ovennævnte mål?

Viser medlemsstaterne interesse, og deltager de i Kulturprogrammet, eller mener Kommissionen, at den bør tage nye og mere dynamiske initiativer for at nå målene inden 2013?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Som hr. Papanikolaou sagde, er målet med Kulturprogrammet at styrke Europas borgeres kulturelle oplevelser ved at fremme vores fælles kulturarv. Kommissionen fremmer kulturelt samarbejde mellem forfattere, folk, der arbejder på kulturområdet, og institutionerne i de lande, der deltager i programmet, med henblik på at fostre en europæisk nationalitets opståen.

Kulturprogrammet sigter især imod at fremme arbejdstagernes bevægelighed over landegrænserne på kulturområdet, tilskynde til flytning af kunstneriske og kulturelle værker over landegrænserne og støtte tværkulturel dialog. Under Kulturprogrammet blev der f.eks. i 2009 indsendt 749 ansøgninger, og 256 planer blev udvalgt til at modtage støtte, hvoraf 127 havde arbejdstagernes bevægelighed over landegrænserne på kulturområdet som deres primære mål.

Den juridiske ramme stiller krav om regelmæssig ekstern og uafhængig vurdering af programmet. I juli 2009 inviterede Kommissionen en uafhængig underleverandør til at evaluere de første tre års ansøgninger til Kulturprogrammet 2007-2009, og hvad vigtigere er, målenes overensstemmelse, de foreløbige resultater og programmets foreløbige effekt.

Underleverandøren gennemførte evalueringen på baggrund af data om resultaterne fra planer, nylige individuelle evalueringer og forskning samt interviews med dem, der har draget nytte af planerne, og med interesserede personer, der arbejder på kulturområdet. Han vil fremlægge sin endelige rapport i andet halvår i år. På den baggrund vil Kommissionen udarbejde en rapport om brugen af programmet og fremlægge den for Parlamentet inden den 31. december 2010.

Bemærk, at programmet ikke primært er rettet mod nationale myndigheder. Det er rettet mod folk, der arbejder på kulturområdet. De personer med beskæftigelse på kulturområdet, der deltager i planerne, er forholdsvis ligeligt fordelt mellem medlemsstaterne. De nationale myndigheder deltager i ekspertgrupper på europæisk plan for at udarbejde programmets udviklingspolitik.

Efter to runder af pilotundersøgelser af kunstneres bevægelighed, som Parlamentet iværksatte for 2008 og 2009, og i betragtning af de drøftelser, der allerede er afholdt inden for rammen af den åbne koordineringsmetode, er Kommissionen i øjeblikket ved at evaluere de hidtidige fremskridt og undersøge muligheder for at forbedre brugen af det nuværende program.

Senere, inden årets udgang, vil Kommissionen indlede en offentlig høringsprocedure med henblik på at bane vejen for det nye Kulturprogram for 2014 og videre frem.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Tak for Deres svar, hr. kommissær. Jeg tror, det er første gang, De har været her under denne procedure. Tillad mig at ønske Dem held og lykke med Deres arbejde.

Det er ganske rigtigt afgørende vigtigt at skabe større opmærksomhed blandt europæerne om de kulturelle elementer, der er vigtige for Europa, og som udgør referencepunkter for vores europæiske kultur og fælles værdier. Det synes jeg også, er blevet yderst vigtigt for Grækenland gennem de seneste år, især – hvis jeg må hoppe lidt videre i debatten – i lyset af brugen af kulturmonumenter til formål, der ikke har noget med kultur at gøre, for at gøre grin med mit land. Jeg taler om en artikel i det tyske magasin Focus med et manipuleret billede af statuen af Venus fra Milo og om artikler på internettet, der beskriver Akropolis som en ruin.

Jeg frygter, at sådanne handlinger ikke længere er undtagelsen, og derfor vil jeg spørge kommissæren, om han har taget afstand fra disse handlinger, og om Kommissionen inden for rammerne af det program, vi

drøfter, men ikke kun inden for disse rammer, har planer om at anlægge en mere beslutsom, en mere, om jeg så må sige, aggressiv politik til fremme af kultur ...

(Formanden afbrød taleren)

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg tror, det er bedst, at jeg ikke begynder at kommentere artikler i diverse publikationer, for jeg tror ikke, vi når nogen vegne ved at kommentere på den slags artikler.

Jeg vil dog gerne sige, at kulturmonumenter såsom Akropolis og andre monumenter i Grækenland og andre medlemsstater er en kilde til inspiration og tværkulturel mangfoldighed, og så sent som i dag vedtog Kommissionen en ny mærkningsordning for EU's større kulturmonumenter, herunder Akropolis.

Det tror jeg, taler for sig selv i forhold til, hvad Europa mener om disse monumenter.

Formanden. – Spørgsmål nr. 32 af **Liam Aylward** (H-0090/10)

Om: Styrkelse og finansiering af breddeidrætsorganisationer i EU

Breddeidrætsorganisationerne yder et enormt bidrag til det europæiske samfund, den europæiske kultur og de europæiske borgeres sundhed. I den aktuelle økonomiske situation er mange breddeidrætsorganisationer imidlertid løbet ind i økonomiske problemer. Hvad kan Kommissionen gøre for at styrke breddeidrætten og fremme dens udbredelse i medlemsstaterne?

Kommissionen afsluttede for nylig sin offentlige høring om finansiering af breddeidræt. Kan Kommissionen oplyse nærmere om målene med høringen og om, hvornår der kan forventes yderligere oplysninger om resultatet af den?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen anerkender fuldt ud breddeidrættens vigtige rolle i det europæiske samfund.

Derfor fokuserede hvidbogen om sport fra 2007 også på de samfundsmæssige aspekter af sport og foreslog en række initiativer, herunder at styrke sundhedsfremmende fysiske aktiviteter eller sportens pædagogiske rolle i forhold til social integration i og ved hjælp af sport og frivilligt arbejde i sport, som er blevet eller er ved at blive gennemført.

Ligeledes fremhæver indførelsen af sport som ny EU-kompetence som beskrevet i artikel 165 områdets særlige natur, dets sociale og pædagogiske funktion og dets strukturer baseret på frivilligt arbejde.

Derved udstikker den rammerne for fremtidige EU-initiativer og baner vejen for at fremme sport i hele EU og for at udvikle den europæiske dimension i sport.

Kommissionen har til hensigt at foreslå initiativer til gennemførelse af Lissabontraktaten på det sportslige område senere på året. De vil tage højde for behovet for at styrke breddeidrætten.

Medlemmet påpegede også ganske rigtigt, at breddeidrætsorganisationer står over for udfordringer i den aktuelle økonomiske situation. Den igangværende EU-undersøgelse af barrierer for finansiering af sport på det indre marked, der blev bekendtgjort i hvidbogen, og som fokuserer på finansiering af breddeidræt, behandler disse udfordringer. Undersøgelsen har til formål at beskrive de væsentlige kilder til finansiering, identificere finansieringsmodeller i forskellige medlemsstater og til forskellige sportslige discipliner samt at analysere EU's regelkompleks og nationale politikker, der påvirker finansiering af sport.

Sluttelig skal undersøgelsen skitsere effektive forretningsmodeller, der også kan imødegå fremtidige udfordringer såsom den økonomiske krises konsekvenser for budgetter i den offentlige sektor eller for sponsorater, og identificere måder, hvorpå udviklingen af breddeidrætten kan styrkes i hele EU.

De høringer om finansiering af breddeidræt, som medlemmet henviste til, er udført inden for undersøgelsens rammer. De foreløbige resultater af høringerne blev fremlagt for interesserede interessenter på en konference om bæredygtige finansieringsmodeller for breddeidræt på det indre marked, der blev arrangeret af underleverandøren af undersøgelsen den 16. februar i Bruxelles.

Resultaterne af konferencen vil inden længe blive offentliggjort på hjemmesiden for Generaldirektoratet for det Indre Marked og Tjenesteydelser.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for svaret. Jeg hilser hendes engagement i at udvikle breddeidræt, som det blev skitseret, velkommen.

På grund af ratificeringen af Lissabontraktaten glæder det mig, at EU nu har fået kompetence på det sportslige område med et støttebudget. Kan Kommissionen for det første beskrive, hvordan den har tænkt sig at udforme EU's sportsprogram, og for det andet sige, hvornår vi kan forvente den første meddelelse fra Kommissionen om emnet?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi har tænkt os at udsende en meddelelse om sport til sommer. Der vil altså komme en meddelelse inden sommerferien. Den skulle fastlægge rammen for et styrket samarbejde, en ny dagsorden for sport på EU-plan og et udkast til beslutning om et toårigt EU-sportsprogram for 2012 og 2013.

I mellemtiden har vi naturligvis, som De ved, de igangværende sportsinitiativer i 2009, 2010 og 2011, der fokuserer på breddeidræt og det sociale aspekt ved sport. Der er allerede vedtaget initiativer for 2009, som skal gennemføres i år. Vi skal til at vedtage initiativer for 2010, som også vil være klar om et par måneder.

Men som De ved, er budgettet for 2010 desværre blevet skåret ned fra 6 mio. EUR til 3 mio. EUR. Ifølge vores budget for 2011 har vi nye initiativer og testmaterialer til at udarbejde vores program for 2012 og 2013 med.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Vassiliou! Jeg vil gerne takke mange gange for erklæringen om etablering af en ny sportsdagsorden, men i den forbindelse vil jeg også gerne fremlægge en idé, som Kultur- og Uddannelsesudvalget også taler om. Det er knyttet til de nye nøglekompetencer, hvortil vi i dag kan tilføje evner på det sportslige område og viden om kultur og om EU. Har kommissæren tænkt sig at deltage i diskussionen om det nye og meget vigtige aspekt af nøglekompetencer for unge i EU, så spørgsmålet om sport og viden om EU og kultur, som er så vigtige for opbygningen af en europæisk identitet, også bliver fremhævet?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Når jeg taler om sportens samfundsmæssige rolle, er spørgsmål vedrørende uddannelse og undervisning bestemt meget vigtige, og jeg synes, at uddannelse er endnu vigtigere for vores fælles europæiske identitet. Det vil bestemt blive taget i betragtning, når vi udarbejder vores mere permanente program om sport.

Formanden. – Spørgsmål nr. 33 af **Jim Higgins** (H-0072/10)

Om: Trafikdrab

Kan Kommissionen redegøre for, hvordan den agter at bekæmpe de tre hovedårsager til trafikdrab: hastighed, narko- og spirituskørsel og utilstrækkelig vejinfrastruktur?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Inden for rammerne af det tredje europæiske handlingsprogram for trafikikkerhed frem til 2010 blev der iværksat en række tiltag til bekæmpelse af kørsel med for høj hastighed og narko- og spirituskørsel samt til at forbedre vejinfrastrukturen. Mange af disse tiltag har involveret Parlamentet som led i den fælles beslutningsprocedure. Men der er naturligvis behov for en yderligere indsats.

Kommissionen arbejder i øjeblikket på den europæiske vejsikkerhedsstrategi for det næste årti. Den vil fremhæve vigtigheden af ordentlig håndhævelse og sanktioner over for farlig adfærd, især spirituskørsel og kørsel med for høj hastighed. Medlemsstaternes borgere forstår ikke, hvorfor borgere fra andre EU-lande ikke straffes, når de overtræder loven. Derfor haster det med at få genoptaget drøftelserne om forslagene til et direktiv om grænseoverskridende håndhævelse, hvilket fik Parlamentets fulde støtte, men blev blokeret af Rådet. Kommissionen er fast besluttet på at gå videre med forslaget.

Ud over kontrol og sanktioner er oplysning og bevidstgørelse områder, som Kommissionen vil lægge stor vægt på. Der bør iværksættes specifikke tiltag over for alkohol og hastighed, f.eks. alkohollåse i bestemte køretøjer eller strengere krav for nye biler. Narkokørsel er et voksende problem. Kommissionen forventer, at det igangværende forskningsprojekt DRUID vil afføde idéer til konkrete tiltag. Hvad infrastruktur angår, har Parlamentet og Rådet vedtaget lovgivning om sikker forvaltning og sikkerhedskrav for veje og tunneller i det transeuropæiske vejnet.

Kommissionen vil naturligvis følge medlemsstaternes gennemførelse heraf tæt. Men vejinfrastrukturens sikkerhed er ikke begrænset til de større TEN-veje. 56 % af trafikdrabene sker på landeveje. Derfor vil

Kommissionen undersøge en udvidelse af den nuværende lovgivning om sikker forvaltning til medlemsstaternes sekundære vejnet. Sluttelig vil Kommissionen også kontrollere, at infrastrukturprojekter, der modtager støtte eller lån fra EU, tager kravene til vejsikkerhed i betragtning.

Jeg må også understrege, at vejsikkerhed er et område med delt ansvar mellem EU's institutioner, medlemsstaterne, lokale og regionale myndigheder, foreninger og naturligvis borgerne. For at løsningerne kan være så effektive som muligt, må de tage højde for konkrete, lokale problemer. Den næste europæiske vejsikkerhedsstrategi vil foreslå en række tiltag med udgangspunkt i dette princip. Hovedformålet er at etablere et fælles europæisk vejsikkerhedsområde, der vil udgøre en del af et fælles europæisk transportområde, hvor alle EU's borgere vil drage fordel af samme beskyttelsesgrad i hele Europa.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke kommissæren. Når jeg lytter til kommissæren, er det tydeligt, at der er blevet gjort en stor indsats i forhold til betydningen af hastighed og alkohol for trafikulykker. Men det er klart, at vi ikke forsøger i narkotikas rolle i disse tilfælde. Spiritus- og narkokørsel er en væsentlig årsag til næsten 25 % af trafikulykkerne i EU hvert år. 10 000 mennesker dør årligt som følge af disse ulykker.

Men vi må gøre mere i forhold til narko, for det er tydeligt, at det er en væsentlig årsag til trafikulykker og trafikdrab. Jeg forstår kommissæren, at der skal gøres meget mere.

Jeg hilser forskningen velkommen, men vi må gøre meget mere for at gøre den effektiv.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan naturligvis kun dele Deres bekymring. Som De udmærket ved, er problemet med narko, at selv om vi har relativt veludviklet teknologi til at finde bilister, der er påvirket af alkohol, er det langt mere vanskeligt at registrere påvirkning af narkotika. Det er helt nødvendigt at forsøge på at udvikle den nødvendige teknologi, for i dag sker der kun en visuel observation fra politiets side, hvorefter de kan sende folk til en lægelig undersøgelse, og først der kan det slås fast, at der er et problem. Der er naturligvis brug for mere.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Tak for forslagene til at løse problemet. Jeg vil gerne spørge, om De er enig med de undersøgelser, der viser, at brug af mobiltelefon, mens man kører, kan være årsag til, at bilistens reaktionstid reduceres lige så meget, som hvis man er påvirket af alkohol eller narkotika? Mit andet spørgsmål omhandler lastvogne. Her er risikoen større, især i de mørke timer, og som De ved, beskadiger lastvogne også vejene, hvilket igen bidrager til antallet af ulykker. Mener De, at vi bør forøge overførselen af gods fra vej til jernbane og styrke politikkerne herom?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Den sag, vi drøfter, og som min kollega var inde på med sit spørgsmål, er meget alvorlig. Det, vi kalder "trafikulykker," er efter min mening sammenstød, der har mange årsager, og den egentlige årsag til utallige dødsfald i Europa.

Derfor vil jeg gerne stille Dem to konkrete spørgsmål:

For det første, eftersom de fleste af disse sammenstød finder sted i byer, og de fleste ofre er fodgængere og cyklister, hvilke initiativer mener De, bør udvikles for at forfølge en politik om "vision zero," med andre ord ingen ofre i byer, særlig opmærksomhed ved skoler, cykelstier osv.?

For det andet, hvad har De tænkt Dem at gøre for at sikre, at retfærdigheden sker fyldest til gavn for ofrene og deres familie inden for rammen af denne vision, så vi kan bruge visionen til at forebygge ulykker?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er klart, at skiftet i modalitet, som det kaldes, til at foretrække at transportere gods med jernbane også er det, Kommissionen klart foretrækker, men det har været ønsket i årtier. Nu må vi finde og fjerne de flaskehalse, der forhindrer os i at udnytte jernbanerne fuldt ud. Der er meget, der skal gøres, og det tror jeg, vi kan komme lidt videre med i denne Kommissions embedsperiode.

Jeg vil gerne sige, at brugen af mobiltelefoner, mens man kører bil, er forbudt i hvert fald i nogle lande, bl.a. mit eget.

Hvad angår initiativer i forhold til kvæstelser og dødsfald ved trafikulykker, havde denne Kommission i forbindelse med denne handlingsplan det ambitiøse mål at reducere antallet af dødsfald med 50 %. Det blev ikke opfyldt, men reduktionen i antallet af dødsfald var betydelig.

Det var naturligvis resultatet af en fælles indsats fra de europæiske institutioners side, men frem for alt fra medlemsstaternes side. I mit eget land har faldet i antallet af døde f.eks. været mere bemærkelsesværdigt i

dette årti – næsten tre gange færre. Vi har reserver, og selv om vi aldrig når ned på nul ulykker, kan vi gøre meget for at reducere antallet af kvæstede. Det er naturligvis et meget kompliceret emne, som omfatter at undlade at indtage alkohol, bedre veje, bedre forhold, oplysning, uddannelse – alle disse ting.

Formanden. – Følgende spørgsmål omhandler samme emne og vil derfor blive behandlet samlet: Spørgsmål nr. 34 af **Ivo Belet** (H-0077/10)

Om: Togulykke i Buizingen og elektronisk sikkerhedssystem

Den alvorlige togulykke i Buizingen i Belgien den 15. februar 2010 sættes i forbindelse med, at der ikke var installeret et elektronisk sikkerhedssystem, hvor toge automatisk nedbremses, hvis de kører forbi et stoplys.

Ud over de nationale automatiske togstopssystemer (ATP), der allerede i flere år har været anvendt i nogle EU-medlemsstater, arbejder man i Europa ihærdigt på at få indført ERTMS-systemet (European Rail Transport Management System).

I hvor stor udstrækning og siden hvornår har de forskellige medlemsstater udstyret deres jernbanelinjer og togsæt med nationale automatiske togstopssystemer?

Hvor langt er man nået, når det gælder indførelsen af ERTMS-systemet i de forskellige medlemsstater (både med hensyn til togsæt og jernbanelinjer)?

Er det formålstjenligt, at medlemsstater, der endnu ikke har et nationalt automatisk togstopssystem, investerer heri, i betragtning af at ERTMS-systemet er ved at blive indført, og at en omlægning vil kræve store investeringer?

Hvordan forebygger man risikoen for, at jernbaneinfrastrukturen er udstyret med ERTMS-systemet, mens togsættene ikke er det, eller omvendt?

Er dette et problem, der er aktuelt i dag, f.eks. for IC-togtrafikken på strækningen Liège-Aachen?

Hvad kan vi eventuelt lære af dette med hensyn til liberaliseringen af jernbanetrafikken i Europa?

Spørgsmål nr. 35 af **Frieda Brepoels** (H-0091/10)

Om: Årsagerne til den frygtelige togulykke i Buizingen mandag den 15. februar

Kan Kommissionen oplyse, om liberaliseringen har påvirket sikkerheden?

Kommissionen sendte i juni 2008 Belgien en begrundet udtalelse, hvori den kritiserede de belgiske jernbaners komplekse tredelte struktur. Er der blevet truffet passende foranstaltninger som svar på Kommissionens kritikpunkter? Hvilke?

Siden hvornår har den europæiske ERTMS-standard været tilgængelig? Har der været nogen form for forsinkelser i forhold til den planlagte indførelsesdato? Hvilke årsager var der i givet fald for forsinkelsen, og hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet til afhjælpning af situationen?

Har debatten om den europæiske standard afholdt jernbanerne fra at indføre et eget system, så sikkerheden kunne garanteres på de indenlandske strækninger? Siden hvornår har specifikationerne til sådanne nationale systemer været tilgængelige? I hvor mange af landene i EU-27 findes sådanne nationale systemer allerede, og hvor længe har de eksisteret? Hvilke lande klarer sig bedst?

Hvordan placerer Belgien sig inden for EU-27, når det kommer til jernbanenettets sikkerhed?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Togulykken i Buizingen mandag den 15. februar var en frygtelig tragedie, og efter denne alvorlige ulykke kan man stille flere tekniske og politiske spørgsmål om jernbanesikkerhed.

Årsagerne til ulykken er endnu ikke fuldt afdækket, og de tekniske undersøgelser er iværksat i overensstemmelse med bestemmelserne i EU's sikkerhedsdirektiv. Det har den belgiske undersøgelsesmyndighed ansvaret for. To efterforskere fra Det Europæiske Jernbaneagentur sluttede sig til det belgiske hold, der har ansvaret for undersøgelsen, nogle få timer efter ulykken indtraf.

Jeg vil gerne understrege, at så længe årsagerne til ulykken ikke er afklaret, er det upassende at drage konklusioner.

Som det alt for ofte er tilfældet i forbindelse med jernbaneulykker, er der blevet fremsat påstande om, at der er forbindelse mellem europæiske regler eller bestemmelser og ulykkerne. Først vil jeg udtale mig meget tydeligt om åbningen af markedet. Sideløbende med åbningen af sektoren for godstransport via jernbane for konkurrence og indførelsen af krav om at adskille infrastrukturforvalteres og jernbaneselskabers aktiviteter blev der indført en stram lovgivningsmæssig ramme, der dækker jernbanesikkerhed og interoperabilitet. Vi har nøje overvåget denne åbning af jernbanesektoren for konkurrence for at sikre, at det ikke har negative konsekvenser for jernbanesikkerheden, og indikatorerne viser tydeligt, at der ikke forekommer sådanne konsekvenser.

Jeg kan heller ikke se nogen forbindelse mellem ulykken og den begrundede udtalelse, vi sendte til Belgien i 2008 om manglende uafhængighed mellem infrastrukturforvaltere og jernbaneselskaber.

Påstande om en forbindelse mellem jernbanesikkerhed og åbningen af jernbanemarkedet er efter min mening ikke andet end en undskyldning for at dreje debatten væk fra de virkelige årsager til ulykken.

Spørgsmålet om nationale og europæiske togkontrolsystemers sameksistens kan ses i det lys. Mere end 20 forskellige nationale systemer er i brug i Europa i dag for at sikre sikker togtransport. Den manglende kompatibilitet mellem de forskellige nationale systemer udgør et væsentligt problem for internationale toge, fordi man enten skal skifte lokomotiv ved hver grænse eller udstyre dem med flere forskellige systemer.

Derfor er der blevet konstrueret og udviklet et fælles system til brug på europæisk plan, og det er ved at blive installeret på større internationale linjer og toge i Europa. Systemet hedder ERTMS, hvilket står for European Rail Traffic Management System.

Hvad angår timingen, blev de fleste nationale systemer udviklet i begyndelsen af 1980'erne, men ibrugtagningen af dem har været en lang og dyr proces. I de fleste af de lande, hvor disse systemer findes, er det indtil nu kun en del af de nationale jernbanestrækninger og lokomotiver, der er blevet udstyret med dem, og denne delvise installation har taget omkring 20 år.

Specifikationerne for ERTMS har været tilgængelige siden 2000. Der er blevet gennemført en række pilotprojekter mellem 2000 og 2005. Siden 2005 har adskillige strækninger udstyret med ERTMS været i drift.

I øjeblikket har 10 medlemsstater strækninger med ERTMS, og der er projekter i gang i næsten alle medlemsstater. I Belgien er strækningen mellem Aachen og Liège f.eks. udstyret med systemet, og det samme gælder intercitytog, der kører på strækningen.

ERTMS vil derfor formentlig eksistere side om side med nationale systemer i en periode på 20 år. Nogle medlemsstater vil få nytte af det europæiske system hurtigere end andre. Vi kan f.eks. se, at det italienske og spanske højhastighedsnet allerede er næsten fuldt udstyret, at det konventionelle netværk i Luxembourg også næsten er fuldt udstyret, mens der i 15 medlemsstater kun er pilotstrækninger eller -projekter.

Det skal også bemærkes, at automatiske togstopssystemer kun er et af flere elementer, der bidrager til netværkets sikkerhed. Passende uddannelse, forsvarlig vedligeholdelse og bedre sikring af niveauoverskæringer er andre vigtige sikkerhedskomponenter.

Hvis vi ser på et bredere udvalg af sikkerhedsindikatorer, viser de overordnede data, at standarderne for jernbanesikkerhed generelt er meget høje i Europa.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Det, man kan lære af denne tragedie, er ganske rigtigt en sag for de belgiske myndigheder, den belgiske regering. Om kort tid indleder et særligt undersøgelsesudvalg sit arbejde på sagen i det belgiske parlament.

Jeg har endnu et spørgsmål til kommissæren. Hvad er Deres holdning til det sociale aspekt, dvs. togpersonalets og især lokomotivførernes arbejdsbyrde? Bør vi måske også se på det, og kan det være, at der er behov for europæiske regler, især i lyset af at konkurrencen inden for passagertransport forventes at stige i de kommende år?

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar på en række meget specifikke spørgsmål. Der var dog et af mine spørgsmål, som han ikke besvarede, og det drejede sig om den begrundede udtalelse, som Kommissionen sendte til Belgien i 2008. I 2009 blev der igen påvist manglende uafhængighed mellem den belgiske infrastrukturforvalter (Infrabel) og Belgiens nationale

jernbaneselskab (SNCB) og holdingselskabet. Jeg vil gerne vide, hvor meget mere tid Kommissionen vil give SNCB til rent faktisk at gennemføre den nødvendige omstrukturering?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først om operatørerne og de sociale spørgsmål. Vi kan se nærmere på det og analysere situationen, for hvis vi har større konkurrence og mere intens trafik, bør vi naturligvis også tage de sociale aspekter meget alvorligt. Vi har allerede forskellige bestemmelser i kraft f.eks. for piloter inden for luftfarten. De kender køretidsdirektivet inden for vejtransport, og der bør indføres lignende kontrol med køretiden for alle chauffører, herunder lokomotivførere.

Så jeg synes, at vi skal se meget alvorligt på sagen. Der er også altid national lovgivning, og disse spørgsmål vedrører også primært den nationale lovgivning, men det er bestemt et spørgsmål, vi må se på.

Jeg sagde, at Kommissionen i 2008 sendte en begrundet udtalelse til Belgien om manglende sikring af uafhængighed mellem infrastrukturforvalteren og jernbaneselskaberne i udøvelsen af væsentlige funktioner som tildeling af og afgifter for brug af spor. De belgiske myndigheder har svaret, og Kommissionens tjenestegrene behandler svaret med henblik på at foreslå en opfølgning.

Men for at vende tilbage til togulykken så var det en tragisk begivenhed, der burde have været undgået, men man vil aldrig helt kunne undgå ulykker. Det er et meget kompliceret spørgsmål. Jeg formoder, at undersøgelsen vil give os konkrete svar på, hvad årsagerne til ulykken var, og i mange tilfælde er der tale om en tragisk kombination af flere faktorer, herunder menneskelige. Lige siden det 19. århundrede har rødt lys været signal til at stoppe. Så det betyder ikke, at vi kan finde en enkelt, simpel årsag til, hvorfor ulykken indtraf.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. Kallas! Jeg synes, vi bør drage nogle konsekvenser af denne tragedie. En meget detaljeret procedure vil naturligvis forklare, om ulykken skyldtes en menneskelig fejl, eller om den måske skyldtes udstyret eller et manglende system. Hvor lang tid vil det efter Deres mening tage, før ERTMS kan tages i brug, og mener De i betragtning af liberaliseringen af både passager- og fragtttransport via jernbane ikke, at systemet med meget tydelig bekræftelse af kvaliteten af tjenesten og udstyret bør være adskilt fra nationale systemer?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Planen er at indføre ERTMS-systemet på større europæiske jernbanenet inden 2015, så det er den dato, hvor vi mener, at systemet er indført, men det betyder ikke, at samtlige strækninger, især regionale strækninger, vil være udstyret med dette avancerede udstyr, så der skal altid også være andre systemer. Denne plan for indførelsen findes, men det er en dyr operation og en stor investering.

Et europæisk kvalitetssikringssystem er en god idé. Når jeg udtrykker tanken om at udvikle transport samlet set som en enhed for Europa, hvilket eventuelt kunne kaldes det fælles europæiske transportområde, så betyder det naturligvis, at vi også må harmonisere kvalitetskravene, og at kvaliteten af tjenesterne skal holdes på et meget højt niveau.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Jacek Włosowicz** (H-0103/10)

Om: Sommertid

Kan Kommissionen venligst oplyse, om nogen nyere undersøgelser retfærdiggør omstillingen af urene to gange årligt, hvilket i høj grad forstyrrer EU-borgernes dagligdag?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi har naturligvis haft et direktiv siden januar 2001, hvor Rådet og Parlamentet vedtog det nuværende direktiv om sommertid i EU. Dette direktiv harmoniserer datoerne for overgang til sommertid i EU. Det er det niende direktiv om emnet siden 1980, hvor det første sommertidsdirektiv blev vedtaget.

I overensstemmelse med disse direktiver fremlagde Kommissionen i 2007 en rapport om virkningerne af den nuværende sommertidsordning. Rapporten konkluderede, at vurderet ud fra de oplysninger, som Kommissionen havde adgang til, har sommertidsordningen ingen negative konsekvenser, men er årsag til visse energibesparelser. Det nuværende system er ikke årsag til bekymring i EU's medlemsstater. Siden rapportens offentliggørelse har ingen medlemsstat nogensinde anmodet om en ændring af systemet.

Spørgeren kunne dårligt have fundet en mere passende person til at besvare dette spørgsmål, ikke fordi jeg er ansvarlig for transport, men fordi jeg sad i den estiske regering, der gjorde præcis det, der ligger bag Deres spørgsmål. Først vedtog vi i 1999, at vi fra 2000 ikke længere ville skifte til sommertid. Vi ændrede systemet

og holdt os til normaltid. I 2002 skiftede vi tilbage og indførte sommertid igen. Så jeg har meget personlige erfaringer med det.

Der skete to ubehagelige ting, som er årsagen til, at beslutningen fra 2000 blev yderst upopulær. Den ene var, at dagslyset forsvinder om aftenen. Det er meget lyst om morgenen, men man kan ikke bruge solskinet til noget om morgenen. Om aftenen bliver det mørkt for hurtigt, og hvis man kommer hjem fra arbejde og gerne vil dyrke motion eller tage sine børn med ud, er det allerede aften. Det kunne folk slet ikke lide.

For det andet var der naturligvis komplet forvirring om skemaer og tidsplaner – som De kan forestille Dem – i forbindelse med rejser til andre lande. Så vi genindførte den nuværende ordning med sommertid, hvor vi stiller uret to gange om året. Folk er tilfredse, og sagen har ikke været taget op siden.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Hr. formand, hr. Kallas! Jeg er i tvivl om en enkelt ting, og det er, at nogle lande i Europa, f.eks. Det Forenede Kongerige, har en anden tidszone end det kontinentale Europa, og denne manglende ændring er ikke årsag til problemer. Er sandheden ikke, at det kun er i forhold til transport, at det ville være til gavn at standardisere tiden i hele Europa til en enkelt tidszone?

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som sagt har jeg personlige erfaringer, og jeg kan ikke se nogen grund til at begynde at indføre et andet system eller ændre systemet. Det bliver mere indviklet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 37 af **Gay Mitchell** (H-0071/10)

Om: Balancen mellem frihed og sikkerhed

I mange lande på tværs af EU har den panik, som den globale terrorisme har skabt, ført til en skræmmende udhuling af borgerrettighederne. Et grundlæggende princip bag den sociale kontrakt er, at en regering skal begrunde en begrænsning af borgernes rettigheder ved klart og uigendriveligt at bevise nødvendigheden af den pågældende restriktion for nationens sikkerhed. Bevisbyrden synes at være blevet overført fra de myndigheder, der gennemfører sikkerhedsforanstaltningerne, til de mennesker, der er omfattet af dem.

Er Kommissionen enig i denne bedømmelse? Hvordan agter Kommissionen at genoprette denne ubalance mellem sikkerhed og frihed?

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Beskyttelsen af og arbejdet for grundlæggende rettigheder bør ikke ses som en modsætning til foranstaltningerne til bekæmpelse af den fortsatte terrortrussel – de bør gå hånd i hånd. Antiterrorindsatsen skal foregå i fuld respekt for retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder, som de er indskrevet på EU-plan i chartret om grundlæggende rettigheder.

Det er ikke et spørgsmål om at gå på kompromis eller om at afveje et krav mod et andet. Det er et spørgsmål om at levere begge dele, men naturligvis uden at gå på kompromis i forhold til grundlæggende rettigheder.

Overholdelse af grundlæggende rettigheder forhindrer ikke vedtagelse af effektive sikkerhedsforanstaltninger, hvilket i øvrigt anerkendes i Stockholmprogrammet, som opfordrer de europæiske institutioner til at sikre, at alle midler, der benyttes til bekæmpelse af terrorisme, fuldt ud overholder de grundlæggende rettigheder. Derfor mener jeg, at det er et spørgsmål om balance og ikke om at afveje det ene mod det andet.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! For min skyld kan vi godt slå hårdt ned på terrorister og kriminelle. Det har jeg slet ikke noget problem med. Det, der bekymrer mig, er, at vi som parlamentarikere hverken i Parlamentet eller i medlemsstaterne lægger tilstrækkelig vægt på, at vi forventer, at det gøres på en måde, der beskytter offentligheden og ikke underminerer den eller dens privatliv, at data beskyttes, at borgernes privatliv beskyttes, og at borgere, der er uskyldige og lovlige, ikke underkastes indgreb fra statens side. Det er afgørende vigtigt, at det tages med i betragtning.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kunne ikke være mere enig med det ærede medlem. Fra min høring og fra mine tidligere handlinger som telekommunikationskommissær ved De, at databeskyttelse står meget højt på dagsordenen.

Jeg har lovet at reformere databeskyttelsesdirektivet fra 1995 for at tilpasse det til den moderne teknologiske verden, men jeg har også gjort det helt klart, at vi ikke kan udlevere data for at beskytte samfundet. Sikkerheden for folks private data må ikke svækkes på grund af andre foranstaltninger.

Jeg har set, hvordan Parlamentet drøftede og stemte om SWIFT-sagen. Kommissionen vil tage Parlamentets holdninger i betragtning i forbindelse med udviklingen af et nyt mandat for en ny SWIFT-aftale med vores amerikanske partnere, der afvejer retten til privatliv med behovet for at bekæmpe terrorisme.

Formanden. – Spørgsmål nr. 38 af **Marian Harkin** (H-0087/10)

Om: Grøn bog om frivilligt arbejde

Vil Kommissionen for at gøre opmærksom på værdien af frivilligt arbejde i EU overveje i forbindelse med de foreslåede initiativer for at fejre det europæiske år for frivilligt arbejde at udarbejde en omfattende grøn bog om frivilligt arbejde med henblik på at fremme, anerkende og tilføje en merværdi til frivilligt arbejde?

Vil Kommissionen i forbindelse med udarbejdelsen af en sådan grøn bog anse det for vigtigt at opbygge synergier mellem andre internationale organisationer som f.eks. ILO og FN i forbindelse med JHU/ILO-projektet om måling af frivilligt arbejde og FN's håndbog om almennyttige formål?

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager meget, men jeg har ikke dette spørgsmål. Jeg har mange spørgsmål med mig, men ikke dette.

(Formanden foreslog, at spørgsmålet besvares skriftligt)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Et skriftligt svar fra kommissæren er helt tilfredsstillende for mig.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg beklager. Der må være sket en fejl.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg håber, at kommissæren vil tage mit forslag op til nøje overvejelse i betragtning af de muligheder, som 2011 som det europæiske år for frivilligt arbejde åbner, og måske også som opfølgning derpå se på muligheden for en grøn bog efter at have afholdt høringer med frivillige grupper mv. Jeg håber også, De er enig i vigtigheden af at bruge enten ILO-manualen eller FN's håndbog til at måle frivilligt arbejde i medlemsstaterne.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan forsikre medlemmet om, at hun vil få de rigtige svar på det, hun har spurgt om vedrørende frivilligt arbejde – som er et meget vigtigt spørgsmål, som Kommissionen arbejder på.

Formanden. – Spørgsmål nr. 39 af **Bernd Posselt** (H-0088/10)

Om: Traditionelle mindretal

Hvilke muligheder giver Lissabontraktaten og EU-chartret om grundlæggende rettigheder efter Kommissionens opfattelse for at udvikle en strategi til beskyttelse og fremme af traditionelt bosatte befolkningsgrupper og mindretal, og hvilke konkrete tiltag er planlagt?

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som De ved, er en af de værdier, som EU er baseret på, respekten for de rettigheder, som personer tilhørende et mindretal har, og med Lissabontraktatens ikrafttræden er det udtrykkeligt nævnt i artikel 2. Artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder forbyder udtrykkeligt enhver form for diskrimination på grund af sprog eller tilhørsforhold til et nationalt mindretal. Inden for sit mandat vil Kommissionen sikre, at disse grundlæggende rettigheder respekteres i EU-lovgivningen, herunder når medlemsstater gennemfører EU-lovgivning.

Der er også en række EU-retsakter og EU-programmer, der kan bidrage til at forbedre situationen for personer, der tilhører et mindretal. Kommissionen har til hensigt at kombinere disse instrumenter for at gøre noget ved de vanskeligheder, herunder tilfælde af diskrimination, som personer tilhørende et mindretal sandsynligvis vil opleve.

De kender også EU's eksisterende antidiskriminationslovgivning, som vil blive anvendt til at sikre lige behandling af personer, der tilhører et mindretal, og Kommissionen har vedtaget et forslag til et nyt direktiv, der drøftes i øjeblikket, og som ville udvide beskyttelsen mod diskrimination på grund af religion og overbevisninger, handicap, alder og seksuel orientering til andre områder end ansættelsesforhold og erhverv.

Rådets rammebeslutning om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen tilsigter også at sikre, at hadske udtalelser baseret på race, farve, religion, afstamning eller nationale eller etniske grupper og hadforbrydelser straffes i alle medlemsstater. Nu overvåger

Kommissionen indførelsen af denne rammebeslutning så tæt som muligt, og en gruppe af nationale eksperter er blevet oprettet til formålet.

Der er også Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, som spiller en central rolle i forhold til at hjælpe Kommissionen med at udføre sin opgave, og der er Europarådets europæiske pakt om regionale sprog og mindretalssprog og rammekonventionen om beskyttelse af nationale mindretal.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg håber, at flere medlemsstater ville følge de landes eksempel, som allerede har underskrevet og ratificeret disse vigtige konventioner.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Det sidste punkt omhandler netop det, der bekymrer mig. Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål om, hvorvidt der findes instrumenter til positiv særbehandling til fordel for traditionelle mindretal? Vi bør udvikle strategier for disse mennesker på samme måde, som vi gør for andre.

For det andet, er Agenturet for Grundlæggende Rettigheder i Wien også ansvarlig for dette, og hvordan organiserer de deres kontakter med civilsamfundet? Det er naturligvis i gang i øjeblikket, men involverer det også de traditionelle mindretal? Der er intet så uretfærdigt som ligebehandling af ulige grupper.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er enig med det ærede medlem. Intet er så uretfærdigt som at behandle ulige grupper på samme måde.

Vi er virkelig nødt til at tænke over, hvordan vi udnytter de knappe ressourcer, vi har, på en aktiv og intelligent måde.

Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder har naturligvis nogle mål, de skal opfylde, men hvis Parlamentet eller Kommissionen beder Agenturet om at udføre en bestemt opgave, vil de bestemt gøre det.

Derfor vil jeg bede medlemmet om at give mig de spørgsmål, han vil bede Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder om at tage hånd om, så skal jeg undersøge, hvad der kan gøres på en positiv måde.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg er klar over, at vi snart ikke har mere tid. Jeg ville bare understrege behovet for et særligt år dedikeret til vold mod kvinder på grund af de tabuer, der tit stadig findes over for emnet.

For mange kvinder er ofre for vold, der naturligvis tit er fysisk, men som også kan være verbal og psykisk. Desuden finder den ofte sted i familien, og det skammer kvinderne sig over at indrømme. Et år dedikeret til dette problem ville bestemt være med til at sørge for, at fænomenet, som stadig er tabu, reduceres, og dermed ville det være med til at bekæmpe vold mod kvinder mere effektivt.

Formanden. – Spørgsmål, der ikke er blevet besvaret på grund af tidsmangel, vil blive besvaret skriftligt (se protokollen).

Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.50 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Pål SCHMITT

Næstformand

14. Gennemførelse af de første jernbanepakke-direktiver (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Brian Simpson for Transport- og Turismeudvalget til Kommissionen om gennemførelse af de første jernbanepakke-direktiver (direktiv 2001/12/EF, 2001/13/EF og 2001/14/EF) (O-0030/2010 – B7-0204/2010)

Brian Simpson, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg tror ikke, jeg vil holde igen her i aften i forbindelse med denne mundtlige forespørgsel om gennemførelsen af de første jernbanepakke-direktiver. Det vil være kommissæren bekendt, at de tre direktiver, der udgør den første jernbanepakke, blev vedtaget i 2001 med deadline for gennemførelse i national lovgivning i marts 2006. Det er min pligt som formand for Transportudvalget at tage sagen op med Dem via denne mundtlige forespørgsel.

Her står vi ni år senere og diskuterer, at 21 medlemsstater pr. oktober 2009 ikke havde gennemført disse direktiver og derfor nu har fået tilsendt begrundede udtalelser. Her, hvor vi nærmer os revisionen af den første jernbanepakke, er det fuldstændig utroligt, at en række stater – herunder såkaldte indflydelsesrige stater og stater, der gerne fortæller om deres proeuropæiske holdninger – ikke har gennemført denne betydningsfulde europæiske lovgivning. Disse medlemsstater burde skamme sig og huske og overholde de forpligtelser, de afgav over for Parlamentet i 2001.

Det er en af de mest uforståelige ting i den politiske verden, at vi kan levere det indre marked på utallige måder i hele EU, men vi kan ikke levere i forhold til jernbanesektoren. Det er ikke Parlamentets skyld. Det er medlemsstaternes skyld, og de har i mange tilfælde fået hjælp af dele af jernbanebranchen, og nu er Parlamentets tålmodighed ærlig talt ved at være opbrugt.

Denne mundtlige forespørgsel er affødt af frustration over, at der med fuldt overlæg lades hånt om loven, og at Kommissionen indtil nu har undladt at holde medlemsstaterne til regnskab. Nu forlanger vi at få at vide, hvilke aspekter af hvert direktiv hver enkelt medlemsstat ikke har gennemført. Vi er nødt til at vide, hvorfor visse medlemsstater ikke på rette vis har gennemført disse direktiver. Vi vil vide, hvilke medlemsstater der stadig modsætter sig fair konkurrence i jernbanesektoren og med fuldt overlæg beskytter deres egne selskaber.

Vi er bekymrede over tilsynsmyndighedernes og infrastrukturforvalternes beføjelser og uafhængighed i nogle af disse medlemsstater. Vi mener, at den manglende gennemsigtighed og harmonisering af infrastrukturafgifter fører til protektionisme og hæmmer indførelsen af det indre marked på jernbaneområdet og kvæler grænseoverskridende aktiviteter. Hvis man yderligere tilføjer forskellige nationale foranstaltninger såsom afgifter på rullende materiel, må man stille spørgsmål ved, om visse medlemsstater overhovedet har haft til hensigt at gennemføre disse direktiver.

Der er mange ting, vi er nødt til at vide i dag. Vi er nødt til at vide, hvordan Kommissionen via omarbejdelsen vil fremme den fulde gennemførelse af hele jernbanepakken. Vi er nødt til at vide i dag, hvad Kommissionen foretager sig for at håndhæve europæisk lovgivning på området. Vi er nødt til at vide i dag, hvorfor det har taget så lang tid, før der er blevet grebet ind over for de medlemsstater, der har svigtet.

I Transportudvalget har vi ofte fremhævet behovet for effektiv interoperabilitet i jernbanesektoren. I modsat fald og hvis de nationale infrastrukturer ikke bliver åbnet, er godstransport via jernbane i Europa dødsdømt. Grænseoverskridende europæiske passagertog vil blive kvalt. Det indre marked vil aldrig blive gennemført, og ERTMS bliver ikke til noget.

Tiden er inde til at udvikle et ægte europæisk perspektiv for vores jernbanenetværk, og det første skridt i den udvikling er den første jernbanepakke. Hvis dette første skridt ikke bliver taget, kan andre ikke følge efter. Der skal gøres noget, og det hurtigt. Lad os udstille de medlemsstater, der ikke gør deres pligt, og lad os gribe ind over for dem nu.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Simpson og Transport- og Turismeudvalget for at tage initiativ til denne drøftelse og for at fremme konkurrenceevnen og åbenheden i jernbanesektoren. Jeg har altid nydt stor støtte fra Parlamentet, og det håber jeg, vil fortsætte.

Rapporten om overvågning af jernbanemarkedet, som Kommissionen offentliggjorde i slutningen af 2009, viser, at jernbanernes voksende tilbagegang siden 1970'erne er blevet stoppet i alle markedssegmenter efter åbningen af markedet og vedtagelsen af den første pakke. Så der er også positive takter.

Men den økonomiske krise har haft alvorlige konsekvenser for jernbanerne, og jernbanegodsoperatører går glip af op til 30 % af deres omsætning. Krisen har fremhævet og forværret jernbanernes eksisterende strukturproblemer.

Disse problemer er på den ene side knyttet til jernbanernes økonomi og visse aktørers vedvarende finansielle svaghed. En række medlemsstater undlader fortsat at sikre et tilstrækkelig stort budget til infrastrukturforvalterne. Det medfører ikke kun underinvestering, hvilket underminerer jernbanenetværkenes kvalitet og præstation, det medfører også voksende gældsætning.

På den anden side er der fortsat økonomiske og tekniske hindringer for markedsadgang. Nye markedsdeltagere oplever meget ofte, at de bliver udsat for forskelsbehandling, især hvor de eksisterende jernbaneoperatører også har indirekte kontrol over adgang til og brug af jernbaneinfrastrukturen.

De nyoprettede tilsynsmyndigheder har ikke i alle tilfælde de beføjelser og den uafhængighed, der er nødvendig for at sikre fair og gennemsigtige markedsforhold. Kommissionen har anlagt en tostrengt tilgang til håndtering af situationen bestående af overtrædelsesprocedurer, der skal tage hånd om ukorrekt gennemførelse af reglerne, og regelændringer i de tilfælde, hvor reglerne ikke var tydelige eller præcise nok.

Den første fremgangsmåde – overtrædelsesprocedurer – nødvendiggjorde en detaljeret analyse af den juridiske situation i alle 25 medlemsstater, der har jernbanesystemer, og resulterede i de begrundede udtalelser, der blev udsendt i 2009. Hovedproblemerne er for det første utilstrækkelig gennemførelse af direktivets bestemmelser om benyttelsesafgifter og for det andet infrastrukturforvalterens manglende uafhængighed i forhold til jernbaneoperatørerne og manglende sikring af tilstrækkelig uafhængighed, ressourcer og beføjelser for tilsynsmyndigheden.

Den anden fremgangsmåde gik ud på at udnytte den bebudede proces med at omarbejde de eksisterende jernbanepakker til at foreslå forbedringer i de nuværende regler for markedsadgang i jernbanesektoren.

Vi vil sideløbende anlægge denne sammenhængende tilgang med henblik på at opnå et ægte indre marked for jernbaner. Vi vil fortsat arbejde for teknisk harmonisering af jernbanerne sammen med Det Europæiske Jernbaneagentur.

Mathieu Grosch, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Hvis den belgiske maler Magritte havde malet de første jernbanepakkedirektiver, ville han nedenunder have skrevet: "Dette er ikke direktiver." Faktisk virker hele den debat, vi har haft i et stykke tid, næsten surrealistisk på mig. I 2003 besluttede vi, at gennemførelsen skulle være fuldført i 2006, og nu, i 2010, kan vi stadig spørge, hvorfor 21 lande ikke gør det, de selv har skrevet under på.

Liberaliseringen havde til formål at give nye markedsaktører adgang til markedet. Det var teorien. I praksis ser tingene også ganske anderledes ud i denne henseende. I dag befinder vi os i en position, hvor – uanset om vi er for eller imod liberalisering på området – vi er nødt til at vurdere denne liberalisering, og vi står over for det problem, at den stort set ikke er blevet gennemført. Selskaberne selv – som vi har set i forskellige lande – har truffet beslutninger i liberaliseringens navn i forhold til bemanning og teknologi, der ikke altid har været rare, selv om liberaliseringen ikke var blevet gennemført.

I lyset deraf må vi konkludere, at når man betragter det på den måde, er det stadig dem, der historisk set har høstet fordelene ved jernbanerne, der står med nøglerne til at åbne markedet – adgang til sporene, teknisk interoperabilitet, uddannelse og certificering for blot at give nogle få eksempler. Med disse nøgler kan de åbne døren til et åbent marked, men de kan også lukke den. Det har været tilfældet i de fleste lande og er det fortsat i dag.

Derfor udgør de forslag, som De har fremlagt her, og som vi kort har set på, første skridt. For at kunne vurdere liberaliseringen korrekt er det vigtigt for mig, at vi hurtigt foretager gennemførelsen eller gennemtvinger den ved hjælp af de midler, Kommissionen har til rådighed, eller midler, som den er nødt til at tildele sig selv.

Saïd El Khadraoui, for S&D-Gruppen. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne starte med at bemærke, at andelen af godstransport via jernbane først faldt fra ca. 13 % i 1995 til 10,5 % i 2002 og derefter stabiliserede sig, hvorimod passagertransport, hvor liberaliseringen heller ikke er lykkedes eller ikke er blevet gennemført, faktisk har oplevet fremgang de seneste år.

Min pointe er, at åbning af markeder kun er ét instrument, og at der faktisk kræves en kombination af tiltag, hvis et europæisk fællesmarked for jernbaner skal lykkes. Det omfatter naturligvis foranstaltninger i forhold til markedskræfter, men også sociale spilleregler, aspekter i forhold til menneskelige ressourcer, mere avanceret interoperabilitet – og her tror jeg, der stadig er meget, der skal gøres – og ikke mindst tilstrækkelige instrumenter til finansiering af infrastrukturprojekter. Vi når kun vores mål, hvis vi tackler sagen på en konsekvent og sammenhængende måde.

Jeg har endnu et spørgsmål til kommissæren. Vi hører, at der er en revision af den første jernbanepakke på vej. Spørgsmålet er, hvornår vi kan forvente denne revision, og hvad kommissæren ser som det primære mål, der skal opnås hermed?

Gesine Meissner, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Under høringen i Transport- og Turismeudvalget glædede det mig meget at høre Dem sige, at den største ting, vi har opnået i Europa, er menneskers mobilitet og frie bevægelighed. Hvad angår fri bevægelighed og det indre marked, nævnte De også, at det ikke kun er afgørende, at folk kan komme fra A til B, men også, at varer kan. I 1992 vedtog vi de facto det indre marked i Parlamentet, og med den første jernbanepakke i 2001 skabte vi også

forudsætningerne for det fri indre marked i jernbanesektoren. Det er allerede blevet nævnt, at vi nu er i 2010, og at det stadig ikke er på plads. Det er faktisk skammeligt, at 21 stater stadig stiller hindringer i vejen. Det er protektionisme – hvilket også allerede er blevet nævnt – og det er yderst beklageligt.

Nu må vi se på, hvorfor det er tilfældet. Kommissæren nævnte de forskellige jernbanesystemer, men det kan ikke være den eneste årsag. Faktisk er der stadig mange lande, der tror, de kan undslippe, hvis de prøver at vende tilbage til gamle dage ved at sige, at alt, der har noget med adskillelse af infrastrukturer og tjenester at gøre, ikke skal tages så alvorligt. Det er den helt forkerte vej at gå.

Jeg er også meget interesseret i at se, hvornår De vil kunne udføre revisionen af direktivet. Jeg vil også gerne specifikt opfordre Dem til – og det er allerede blevet nævnt i tidligere indlæg – at være hård over for medlemsstaterne. Vi kommer naturligvis fra forskellige medlemsstater, men inden for transportsektoren er vi alle enige om, at det er meget vigtigt langt om længe at få orden på tingene. De er ny i jobbet, så derfor kan De ikke bebrejdes, hvad der er – eller ikke er – sket tidligere, hr. kommissær. Derfor har De nu en unik mulighed for at opnå relativt hurtige fremskridt i jernbanesektoren og virkelig føre det indre marked fremad og dermed også alle Europas borgere. Det regner jeg med, og jeg glæder mig allerede til at se, hvad De vil foretage Dem i den nærmeste fremtid.

Isabelle Durant, for *Verts/ALE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Inspirationen til den første jernbanepakke ligger næsten 15 år tilbage. Dengang var det vigtigste mål, som jeg naturligvis er enig i, at forøge jernbanernes markedsandel af transport. Liberalisering, hvilket var en af måderne at opnå det på, viser blandede og ikke altid særlig entydige resultater. Man har altid sagt, at jernbanernes andel af markedet for godstrafik er stagnerende, mens vejtransport vinder markedsandele.

Samtidig er antallet af rejsende vokset betydeligt, selv uden nogen liberaliseringsproces, og højhastighedsjernbanerne, der bygger på samarbejde, ikke konkurrence, har stor succes.

De har også nævnt nye aktører. Der er alt for få af disse nye aktører, og mange af dem er blevet absorberet af store selskaber. Sagt på en anden måde er jeg ikke sikker på, at det tilsigtede mål var at give store selskaber monopoler.

I forhold til anvendelse, hvis vi ser på antallet af overtrædelsesprocedurer, er der objektivt set et velkendt problem, med andre ord tilsyns- og rekursmyndighedernes manglende uafhængighed, selv i tilfælde hvor der er funktionel eller institutionel separation, og denne separation kan også medføre andre problemer og omkostninger i forbindelse med intern koordinering.

Mens jeg afventer kommissærens svar, kan jeg kun opfordre Dem til at indtage en forsigtig holdning, der ikke forcerer sagen, følger den holistiske tilgang. De nævnte, og indebærer en fuldstændig og objektiv vurdering af de tidligere pakker, men som også indebærer en komplet vurdering inden næste skridt. Denne vurdering må derfor være grundig og må omfatte spørgsmålet om arbejdsforhold, sikkerhed, offentlige serviceforpligtelser og manglende internalisering af eksterne omkostninger, inden der sker yderligere fremskridt med liberaliseringen.

Derfor hører jeg gerne, hvad Deres prioriteter er i denne sag, eftersom der er sket visse fremskridt – det må anerkendes, og andre har nævnt det – nemlig bedre gennemsigtighed i fremlæggelsen af regnskaber, fremskridt i forhold til interoperabilitet, harmonisering af uddannelse og licenser og bedre signalering og sikkerhed. Der er dog stadig meget, der skal gøres, og jeg vil insistere på en forsigtig, grundig vurdering uden tabuer, så vi ikke for hurtigt fortsætter til næste trin.

Oldřich Vlasák, for *ECR-Gruppen*. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Da den europæiske lovramme for jernbaner blev vedtaget, håbede vi alle, at den ville føre til større gennemsigtighed i forhold til finansieringen af denne økonomiske sektor, og at der ville blive skabt nye muligheder for at få inddraget nye aktører. Det lod til, at den europæiske jernbanesektor stod på tærsklen til en ny æra. Men den liberalisering af markedet, man havde håbet på, indtraf aldrig. Som vi alle ved, er der i 21 medlemsstater, herunder Tjekkiet, ikke sket en ordentlig gennemførelse af den første jernbanepakke, mens spørgsmål henstår uafklarede ikke mindst i forhold til åbningen af jernbanemarkederne for økonomisk konkurrence.

Situationen i Tjekkiet viser, at der er et reelt problem. Selv om staten nu har taget de første skridt, som tillader andre jernbanetransportoperatører at komme ind på markedet, er der i virkeligheden ingen politisk vilje til at tillade reel konkurrence om jernbanerne. Det bekræftes af den opførelse, som de socialistiske ledere i forskellige regioner udviser. I slutningen af sidste år indgik de en tiårig aftale med det tjekkiske jernbaneselskab, České dráhy, med mulighed for en forlængelse i yderligere fem år om at levere regionale jernbanetjenester,

alt sammen uden nogen form for offentlig licitation. Lokale ledere med fireårige mandater fra valgene har derfor faktisk lukket jernbanemarkedet i 15 år. České dráhy, som har monopolet, slipper nu fuldstændig for at forbedre sin service, hvilket vil få fatale konsekvenser for jernbanerne.

I denne sammenhæng må man derfor spørge sig selv, om den aktuelle debat om beskatning af frynsegoder, som fagforeningsfolk har startet i Tjekkiet, og den deraf følgende trussel om strejker i virkeligheden kun har til formål at aflede opmærksomheden fra det, sagen i virkeligheden handler om. Resultatet er, at jernbanetransport i stigende grad gøres til et perifert spørgsmål i sociale og økonomiske forhold, mens vejtransport, som De Grønne kritiserer så hårdt, omvendt logisk nok bliver mere populær. Derfor vil jeg indtrængende opfordre Kommissionen til at styrke sin indsats for at fremme ægte liberalisering af jernbanesektoren og til at føre nøje tilsyn med, om visse aktørers tilsidesættelse af de markedsøkonomiske principper er i overensstemmelse med europæisk lov.

Jaromír Kohlíček, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg er fuldstændig uenig med hr. Vlasák, hvis regering også har deltaget i det, han selv kritiserer. Nu til den foreliggende sag. Eftersom formålet med denne jernbanepakke var at åbne markedet for transport via jernbane ved at separere infrastruktur, passagertransport og godstransport, er det relativt nemt at finde ud af, om medlemsstaterne efter de forskellige overgangsperioder har opfyldt direktivets formelle krav. Det, der ikke er så nemt at finde ud af, og som direktivet ikke fokuserer på, er de enkelte medlemsstaters forskellige sikkerhedsbestemmelser, den minimale overensstemmelse for arbejdsforholdene for de besætninger, der bemander togene, og de arbejdere, der sørger for, at infrastrukturen fungerer, samt de mange forskelle i de tekniske bestemmelser. ERTMS skulle være en trylleformular, der rent teknisk skulle forene såvel infrastruktur som rullende materiel. Derfor ser jeg frem til et klart svar vedrørende kompatibiliteten mellem EU's jernbanenet og ERTMS-standarden. Det har jeg endnu ikke fået.

Måske har dette spørgsmål betydning for de logisk forbundne spørgsmål om, hvordan åbningen af markederne for jernbanetransport i øjeblikket udnyttes af udenlandske og nationale virksomheder i de forskellige lande. Jeg er naturligvis ikke interesseret i de virksomheder med sammenkædet ejerskab, der leverer regionale transporttjenester på formelt set uafhængigt grundlag i lande som f.eks. Tyskland, men i uafhængige operatører på markedet.

Jeg vil gerne slutte med at understrege, at hverken den første eller de efterfølgende jernbanepakker vil løse de ansattes sociale forhold. Det kan snart blive et stort problem for åbningen af jernbanemarkedet. Det er ikke ikke acceptabelt at indføre den lavest mulige standard som en løsning.

Mike Natrass, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Til ulempe for Det Forenede Kongerige har den britiske regering gennemført EU's jernbanepakke. Det skyldes primært, at alle tre store partier i dag sidder i Westminster og gerne vil have andre til at fortælle dem, hvad de skal gøre, efter de har overgivet magten til EU.

Separationen af togoperatører og separationen af jernbanenetværket fører til store problemer takket være EU. Der er ikke noget at sige til, at 21 lande er for kloge til at blive fanget i EU's jernbanenet, der skaber ravage på alle stationer til Bruxelles.

Jeg er ikke socialdemokrat, men hvis man ønsker et integreret transportsystem, er statsligt ejerskab bedst – ikke opdeling på flere private hænder. Seks forskellige selskaber på netværket mellem Birmingham og Berlin vil skabe totalt kludder.

Når Eurorail opdeles for at tillade, at overskudskapaciteten drives af forskellige selskaber, vil der ikke være noget rullende materiel tilbage, til gengæld vil der være masser af grine ad.

Brian Simpson, som har ansvaret for denne forhandling, er medlem af Labour. Labour var engang socialdemokratisk, og han er valgt af folk, der stadig tror, at Labour er socialdemokratisk. Men her sidder han og gemmer sig i EU, langt fra sine trofaste støtter. Hvad ønsker han? Han ønsker privatisering. Og mere end det, han ønsker en EU-model, der ikke virker, og som er i modstrid med hans egne vælgeres ønsker.

Han opfører sig, som om han var chef for jernbanerne, og skaber store indtægter for politiske bidragsydere. Det eneste, vi kan være sikre på, er, at vi kan skyde en hvid pind efter, at dette EU-direktiv bliver accepteret, for det vil afspore EU's jernbanenet.

Georges Bach (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg glæder mig over revisionen af gennemførelsen af den første jernbanepakke og den planlagte omarbejdelse. Jeg mener, at vi har ventet alt for længe på denne revision. Men jeg ærgrer mig over, at Kommissionen ikke modtager nogen oplysninger eller kun utilstrækkelige

oplysninger fra medlemsstaterne. Det gør det yderst vanskeligt at foretage en effektiv og ærlig vurdering. Men det er ikke kun nødvendigt at foretage en vurdering. Vi er også nødt til indtrængende at opfordre medlemsstaterne til faktisk at gennemføre de nødvendige tiltag.

I forbindelse med enhver vurdering er det afgørende, at der lægges vægt på sikkerheden. Har vi lært noget af de negative erfaringer for nylig, og vil det blive taget i betragtning? Det er mit spørgsmål. I denne sag er Kommissionen alt for umeddelsom over for offentligheden, som er meget bekymret. Det gælder også kvalitet. Jeg vil gerne bede Kommissionen overveje, hvordan man kan opstille generelt bindende kvalitetskriterier. Der er blevet sagt en masse om utilstrækkelig kvalitet, men det er ikke muligt at måle med sikkerhed. De manglende investeringer, som kommissæren allerede har nævnt, er også beklagelige. På trods af samfinansiering med Samhørighedsfonden investeres der stadig betydelig mere i veje end i jernbanesystemet i de fleste lande. I denne forbindelse vil jeg gerne nævne ERTMS – dette system skal ganske enkelt indføres i både netværket og i det rullende materiel i hele Europa for at forbedre sikkerheden.

Jeg vil gerne advare mod yderligere skridt i retning af den planlagte liberalisering af national passagertransport. De initiativer, der allerede er iværksat i denne forbindelse, har vist, at der stadig er mange forhindringer, der skal overvindes, og at Kommissionen ville gøre klogt i allerførst at gennemføre en fuldstændig teknisk harmonisering og tilse en fuldstændig gennemførelse af de vedtagne direktiver.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Jernbanetransport skal være en prioritet i EU's transportpolitik frem til 2020 med henblik på mål som at åbne for konkurrence, forbedre interoperabiliteten mellem og sikkerheden i de nationale netværk og udvikle jernbaneinfrastrukturen.

Men konkurrencen må ikke styrkes i en grad, der er til skade for sikkerheden eller kvaliteten af jernbanetjenesterne. Jeg mener, at revisionen af den første jernbanepakke skal identificere problemerne i de medlemsstater, der har modtaget begrundede udtalelser fra Kommissionen, og finde en metode til at løse dem.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at på grund af krisen er der sket tusindvis af afskedigelser i jernbanesektoren, hvilket kan påvirke europæisk jernbanetransport i negativ retning. ERTMS blev indført i slutningen af sidste år på ca. 2 700 km spor i EU, og systemet vil være indført langs 24 000 km spor inden 2020. Det betyder, at der er brug for enorme investeringer, og vi forventer nye løsninger og finansielle instrumenter, der kan levere den nødvendige finansiering foruden investeringer i passende modernisering af det rullende materiel.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! I mit land har vi en talemåde, et ordsprog. Vi siger, at hvis der kommer en person og siger, at man er fuld, er der ingen grund til at høre efter, men hvis der er fem personer, der siger det, så må man hellere gå hjem i seng.

Hvis der kun var en eller to medlemsstater, der ikke havde indført den første pakke, ville vi kunne indføre sanktioner i dag og skælde ud her i Parlamentet, men hvis nogle og tyve medlemsstater ikke har indført pakken, så er pakken måske – for at sige det pænt – ikke særlig god. Måske er det dét, der er årsagen eller problemet. Når jeg kunne høre kraftig kritik for et øjeblik siden fra min kollega fra Det Forenede Kongerige, og det land rent faktisk har indført pakken, så må man spekulere over, om pakken nu også er helt på sin plads.

Der er naturligvis en anden side af mønten – i forbindelse med ulykker, som vi også talte om her for to timer siden under spørgetiden med Kommissionen. Jeg tænker på spørgsmålet om sikkerhed. Sådan betragtet er sikkerheden rent faktisk forbedret. Kommissionens næstformand hr. Kallas henledte opmærksomheden på et væsentligt problem, da han sagde, at en række medlemsstater ikke investerer i jernbaner, og at mulighederne for investering i infrastruktur ikke udmøntes i virkeligheden. Et sådant land er mit land, Polen, hvor der i de sidste to år er sket en form for kollaps i forhold til finansiering af jernbanerne med alt, hvad deraf følger.

Sluttelig mener jeg, at meget nemme definitioner og meget nemme opskrifter pr. definition er mistænkelige.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! Nogle af de tilstedeværende begræder vanskelighederne og det langsomme fremskridt i forbindelse med gennemførelsen af de første jernbanepakkedirektiver. Personligt glæder det mig. I mit land, i min region, kæmper vi med fagforeningerne på jernbaneområdet og med brugerudvalgene om at sikre, at disse elendige direktiver ikke bliver indført, men bliver henvist til historiens skraldespand.

I Frankrig er en af udfordringerne ved de regionale valg netop, at regionsrådene blokerer gennemførelsen af forordningen om offentlige serviceforpligtelser vedrørende åbningen for konkurrence på området for regional

jernbanetransport. Vi ønsker ikke en jernbanesektor i to hastigheder, hvor private selskaber har markedet for hurtige, komfortable businessclasstog med reserverede sæder, som kun de velhavende har råd til, mens offentligheden har usikre, ukomfortable, forældede andenklassetog til de fattige.

For hver dag, der går, ser vi tydeligt, at adskillelsen mellem infrastrukturen og transportforretningen, som er påtvunget af direktiverne for at gøre det muligt at åbne for brutal konkurrence, er noget teknisk og organisatorisk sludder, der koster både skatteyderne og brugerne penge. Det er måske nok nyttigt for de store selskaber, men det forvrider den offentlige transport og er ansvarlig for forringelserne i netværket og i sikkerheden. De omtalte direktiver ødelægger også arbejdspladser og udgør et tyveri af offentlig ejendom til fordel for private interesser.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Med vedtagelsen af tre sæt direktiver, der regulerer jernbanetrafikken, har Kommissionen overtaget det fælles ansvar for tilrettelæggelsen af jernbanetransport i EU.

Der er ingen tvivl om, at indførelsen af nye jernbaneregler i de forskellige nationale lovgivninger kan medføre visse problemer og prisstigninger. Men det er bestemt i vores fælles interesse at have en velorganiseret transportsektor og en velfungerende jernbanetransportstruktur som et meningsfuldt alternativ til især vejtransport, som utvivlsomt udgør en meget betydelig byrde for miljøet. Derfor er det bestemt på sin plads at tale åbent om de problemer, der har hindret en hurtigere udvikling af jernbanetransport. Men ikke kun regler, også en indsigt i fremtiden kan være i vores interesse.

Europæiske jernbaner fra tre kompasretninger ender i havnebyer ved kysten, mens de mod øst når helt til Stillehavet. Gode forbindelser mellem europæiske jernbaner på EU's østlige grænse ville give europæiske transportfirmaer nye muligheder for godstransport. Og hvis højhastighedsjernbanelinjerne kunne forlænges fra Paris til Wien og Bratislava i den nærmeste fremtid, og en bredsporet linje samtidig kunne blive forlænget fra Čierna og Tisou ved den ukrainske grænse til Bratislava og Wien, kunne tre forskellige jernbanesystemer – klassisk jernbane, højhastighed og bredsporet – mødes på et sted mellem Bratislava og Wien. Sammen med to lufthavne – Wien og Bratislava – to havnebyer ved Donau – igen Wien og Bratislava – og motorvejsammenfletninger ville der blive skabt et nyt og vigtigt logistik- og transportcenter midt i Europa.

Der er ingen tvivl om, at ud over at vedligeholde og præcisere reglerne har vi stadig betydeligt overskud til effektivt at forøge jernbanetransportens dynamik. Vi behøver kun se på investeringsmulighederne og måske på at præcisere reglerne samt at investere i nye projekter, der kan støtte jernbanetransport, så den bliver indbringende og bedre i stand til at betjene Europas borgere.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi taler meget om transportplanlægning i denne periode, og vi vil også tale om det i næste periode. Jeg synes, at det er nedslående at indlede revisionen af den første pakke i lyset af, hvad der er sket indtil nu. Derfor er vi nødt til at være mere dristige i forsøget på at vende udviklingen. Jeg mener, at alt afhænger af og handler om tre hovedpunkter.

Det første punkt er efter min mening liberaliseringen af jernbanetransport med henblik på at skabe konkurrence og stimulere konkurrenceevnen med tydelige og gennemsigtige regler for alle, som det allerede er blevet nævnt. Det andet centrale punkt er interoperabiliteten mellem medlemsstaterne og mellem de forskellige interne jernbanetransportformer. Det tredje punkt er naturligvis sikkerheden, og sikkerhedscertificeringen skal være en forudsætning for at få licens. Stadig vedrørende sikkerhed og i lyset af Fællesmarkedet er det ikke nok at straffe staternes ineffektivitet i forhold til tilsynsmyndighederne. Det Europæiske Jernbaneagentur må have udvidet sine beføjelser i forhold til inspektioner og kontroller.

Jeg mener, at det er disse ting, vi er nødt til at gøre noget ved i den kommende periode, når vi arbejder hen imod en bæredygtig fremtid for transport, revisionen af de transeuropæiske transportnet og godstransport, som allerede er i gang i vores udvalg, og ikke mindst denne revision, som vi må tage kontrol over og udføre for at ændre den rute, der er blevet fulgt indtil nu.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Hr. formand! Mit land var et af de 20, der fik en advarsel i oktober 2009, og jeg kan forsikre Dem om, at vi er kommet videre med sagen siden da.

Det er ikke uden grund, at Spanien står øverst på listen over EU-lande, hvis passagertransport via jernbane er vokset mest i perioden 2007-2008. Men god transport er en anden ting.

Men jeg vil gerne stille kommissæren følgende spørgsmål: Når et land i yderområderne er adskilt fra Europa af en mere end 500 km lang bjergkæde – Pyrenæerne – som jernbaner kun kan krydse i en af enderne, og som kræver, at akslerne udskiftes på hvert tog, der krydser grænsen, på grund af den anderledes sporvidde,

som vi har arvet fra en lang historie af autarkier, hvad kan da overhovedet være incitamentet for andre operatører til at krydse Frankrigs grænse, når der er så mange forhindringer? Selv efter at Deutsche Bahn har købt Transfesa, er der stadig vanskeligheder.

Derfor mener jeg oprigtigt, at vi ud over den pisk i form af advarsler og sanktioner, som mine kolleger ønsker, også har brug for en gulerod i form af infrastrukturer på europæisk plan. Der er alvorlig brug for transeuropæiske net.

Derfor er der alvorlig brug for at give ambitiøse grænseoverskridende jernbaneprojekter en kraftig saltvandsindsprøjtning, herunder f.eks. forbindelsen gennem de centrale Pyrenæer med en tunnel i lavt niveau specielt til godstransport. Det vil forpligte de mere protektionistiske, forbeholdne medlemsstater til at deltage i det nord-sydlige, øst-vestlige jernbanenet, som Europa har brug for til sin 2020-strategi.

Brian Simpson, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg blev omtalt af et af medlemmerne overfor. Hr. Natrass fremførte nogle meget personlige bemærkninger om mig, før han sneg sig ud af Parlamentet uden at lytte til forhandlingen. Men her er jo også tale om en mand, der ikke ved, hvad der er for og bag på et lokomotiv, og hvis ekspertise er begrænset til Toget Thomas.

Jeg er udmærket klar over, at UKIP ikke aner noget som helst om gode manerer og parlamentariske procedurer – det fremgik tydeligt for nylig i Bruxelles. Men som demokrat, der overholder de demokratiske principper og procedurer, fremlagde jeg denne mundtlige forespørgsel på vegne af Transport- og Turismeudvalget som udvalgsformand, hvilket det er min stolte pligt at gøre. Det var derfor, jeg fremlagde det på den måde, så jeg synes virkelig ikke, at jeg bør udsættes for ukvemsord fra den anden side af salen fra den gruppe slyngler.

I øvrigt synes jeg lige, at jeg vil nævne, at under Det Forenede Kongeriges Labour-regering er passagertallet vokset med 20 % de senere år - selv på ruten fra London til Birmingham!

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil ganske enkelt fortælle om en personlig oplevelse. Jeg bor på den vigtige jernbanestrækning fra Brennerpasset til Verona. De statslige italienske jernbaner har i årevis forsømt både gods- og passagertransport her. De østrigske jernbaner kører nu ad ruten fem gange om dagen. Men der er ingen køreplaner på de italienske stationer, som heller ikke udsteder billetter. I øjeblikket overvejer man at restaurere ruten til en pris på omkring 20 mia. EUR, og EU har også investeret en masse penge i projektet. Så vi kan se, hvor absurd tingene nogle gange er på dette område. Det er ikke altid de store ting, der komplicerer tingene, nogle gange er det de små ting.

Derfor opfordrer jeg indtrængende kommissæren til at gribe beslutsomt ind, indføre sanktioner og aktivt sørge for, at Kommissionens direktiver bliver overholdt.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Det er nu tydeligt, hvad der er det virkelige mål med den såkaldte jernbanepakke, der blev lanceret med det erklærede, prisværdige mål at etablere forbindelsespunkter, der ville garantere interoperabiliteten. De virkelige intentioner, som vi dengang fordømte, var at åbne jernbanetransport, især godstransport, for konkurrence og private interesser som et første skridt i retning af total liberalisering af sektoren på fællesskabsplan.

Som ved andre eksempler på liberalisering begynder processen med at få mest muligt ud af, at noget ikke fungerer ordentligt på et bestemt tidspunkt, samtidig med at man ignorerer de virkelige årsager hertil, især de år med ihærdige politikker, der gik ud på at nedlægge og forsømme den offentlige sektor for at retfærdiggøre liberaliseringstiltag og fremme den førnævnte konkurrence uden nogen egentlige overvejelser om, hvordan eller hvorfor det skulle forbedre tingene. Erfaringen viser, som vi allerede har hørt her i dag, det stik modsatte, nemlig at liberalisering er årsag til, ikke løsningen på, sektorens grundlæggende problemer, tydeligst dem, der har med tjenesternes kvalitet og tilgængelighed og arbejdstagernes rettigheder at gøre.

Der er ingen tvivl om, at offentlige investeringer i jernbanesektoren har strategisk betydning af energimæssige og miljømæssige årsager, men de må ikke finde sted af hensyn til jagten på profit hos de store private interesser, der er opsatte på at overtage kontrollen med denne vigtige offentlige sektor i alle lande ved hjælp af liberaliseringen af den på hele EU's indre marked.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne endnu en gang nævne den situation, som uddannede og anerkendte medarbejdere i jernbanesektoren står over for i krisetider.

I Rumænien vil der ske over 6 000 afskedigelser i jernbanesektoren i denne periode. Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen vil bestemt blive mobiliseret for at

støtte de ramte, men det er kun midlertidige løsninger. Derfor håber jeg, at det vil lykkes os sammen at udarbejde en strategi til støtte for bæredygtig udvikling af jernbanetransport, så vi kan tilbyde sikre kvalitetstjenester og arbejdspladser til uddannede medarbejdere i jernbanesektoren.

Sïim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for deres indlæg. Der bliver rigelig lejlighed til at drøfte omarbejdningen af den første jernbanepakke. Jeg vil gerne svare på nogle bemærkninger.

For det første er oplysningerne om de 21 medlemsstater og de konkrete årsager til, at de fik tilsendt en begrundet udtalelse, offentlige, så alle, der er interesseret, kan få de oplysninger.

Der ligger en vældig god hensigt bag den første jernbanepakke, nemlig at nedbryde barrierer og skabe bedre betingelser for bedre transport. Vi vil forfølge samme mål med omarbejdningen af pakken. Problemet er ikke, at pakken var dårlig, men at gennemførelsen var utilstrækkelig. Der er stadig barrierer, og modstanden mod at fjerne barriererne er stadig meget stærk. Vi må ændre det gamle system med statsejede monopoler med store privilegier og ingen interoperabilitet. Vi må ændre det system og forbedre interoperabiliteten. Det er formålet med at udvikle denne jernbanereform.

Problemet er netop, at den ikke er blevet gennemført. Vi må naturligvis altid afbalancere alle de gennemførte skridt med kvalitetskontrol. Det er også her, jernbanepakken indeholder idéer, f.eks. om hvordan man kan styrke tilsynsmyndighedernes rolle. Problemet er, at tilsynsmyndighederne og statsejede selskabers interesser fortsat er meget sammenblandede. I den situation kan man ikke forvente kontrol af høj kvalitet.

Der skal og vil blive taget hånd om disse problemer i forbindelse med omarbejdningen af jernbanepakken og måske også i andre strategiske dokumenter. Tilstrækkelig finansiering er fortsat et meget stort problem, og vi er nødt til at finde innovative måder at finansiere flaskehalsene på. Mange medlemmer nævnte behovet for investering. Vi må kombinere alle mulige værktøjer og finde nye værktøjer til at indkredse ressourcer til investering i jernbaner, herunder moderne trafikstyringssystemer, bookingsystemer til at købe billetter på samme måde som til luftfarten, og vi må skabe bedre forbindelse mellem Øst- og Vesteuropa, hvilket er et andet væsentligt problem.

Den detaljerede liste over alle elementerne i forberedelsesprocessen til denne omarbejdning er meget lang. Det skulle glæde mig at vende tilbage til Dem med konkrete forslag, når vi har de konkrete lovgivningsmæssige dokumenter.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg hilser det velkommen, at Kommissionen ved at bekendtgøre den første jernbanepakke har startet en proces, der kan betragtes som første skridt i harmoniseringen af jernbanetjenesterne i Europa. Men eftersom gennemførelsen af pakkens tre direktiver medførte alvorlige problemer for 21 medlemsstater, er der opstået en alvorlig vanskelighed, som kan forhindre, at yderligere pakker gennemføres på korrekt vis. Jeg vil gerne henlede Kommissionens opmærksomhed på modsætningen mellem på den ene side den høje grad af økonomiske og effektivitetsmæssige krav, der opstilles i forbindelse med jernbanesystemerne i Europa, og på den anden jernbanens positive indvirkning på regional udvikling, fordi den forbedrer landbefolkningernes og handicappedes mobilitet, og på miljøet. Jeg foreslår, at Kommissionen løser denne modsætning ved at finde en passende balance og et kompromis i lyset af afklaringen af princippet om omkostningsdeling mellem medlemsstaterne og EU og vigtigheden af at etablere harmoniseret transport i EU. Der bør udvikles en sund konkurrence mellem alle branchedeltagere, hvor den faktiske konkurrence finder sted mellem individuel og offentlig transport i stedet for mellem de forskellige offentlige transportformer.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Den forkerte finansiering af jernbanerne, med andre ord fraværet af tilstrækkelige midler til at vedligeholde jernbaneinfrastrukturen, udgør et problem for, at jernbanemarkedet kan fungere ordentligt i de nye medlemsstater, og er dermed en faktor, der begrænser liberaliseringen af markedet. Det medfører høje omkostninger for at opnå adgang og begrænser dermed konkurrenceevnen i denne del af transportindustrien på grund af høje priser på transport. Et andet problem er underfinansieringen af tjenester, som udgør en offentlig service, hvilket bl.a. fører til gæld hos selskaber, der driver passagertransport. Det begrænser igen mulighederne for at investere i f.eks. nyt rullende materiel. I forhold til passende regulering af det europæiske jernbanemarked er det afgørende at styrke de nationale tilsynsmyndigheder. Med styrkelse mener jeg, at deres uafhængighed og effektivitet skal forøges, og at

kvaliteten af medarbejderne skal forbedres osv. Det virker også berettiget at etablere en europæisk tilsynsmyndighed, der skulle føre tilsyn med den korrekte udøvelse af funktioner pålagt nationale tilsynsmyndigheder og rapportere direkte til Kommissionen om eventuelle uregelmæssigheder.

15. Handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Carl Schlyter for Verts/ALE-Gruppen, Daniel Caspary for PPE-Gruppen, Kader Arif for S&D-Gruppen, Niccolò Rinaldi for ALDE-Gruppen, Helmut Scholz for GUE/NGL-Gruppen og Syed Kamall for ECR-Gruppen om gennemsigtighed i og status for forhandlingerne om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) (O-0026/2010 – B7-0020/2010)

Carl Schlyter, spørger. – (SV) Hr. formand! Hver institution må forsvare sin rolle. Parlamentet taler for EU's befolkning og må forsvare borgernes interesser. Kommissionen kalder sig for traktatens vogter, men i dette tilfælde er det principperne gennemsigtighed, menneskerettigheder og parlamentariske rettigheder, som De skal forsvare. Hvis vi ikke får adgang til dokumenterne, vil ingen af EU's institutioner opfylde deres rolle eller leve op til borgernes forventninger.

Nogle af kommissærerne understregede under deres høringer, at Parlamentet skal have adgang til dokumenter på lige fod med Rådet, og Parlamentet forventer, at Kommissionen lever op til sine løfter. Mange af vores borgere er bekymrede over, at de bliver berøvet deres friheder og rettigheder af den fortsatte strøm af invaderende lovgivning, f.eks. loven om lagring af data, Ipred 1, Ipred 2, SWIFT osv. EU kan ikke fortsætte med at forhandle om ACTA, medmindre dets borgere får lejlighed til at involvere sig i processen.

Dagens hovedemne er gennemsigtighed, selv om indholdet naturligvis også er følsomt. EU må tydelig markere, at betingelserne for vores deltagelse i ACTA-processen er gennemsigtighed og forsvaret for menneskerettigheder og frihedsrettigheder. Først når vi har opstillet de umistelige rettigheder, der eksisterer i et frit og åbent samfund, kan vi inden for rammerne af disse rettigheder bekæmpe kriminalitet og drøfte den form, forskellige aftaler skal have.

Det er en fuldstændig absurd og uacceptabel situation, hvis vi er nødt til at spørge Kommissionen bag lukkede døre om indholdet af de aftaler, som vi forventes at træffe beslutninger om. Vores borgere vil have garantier for, at deres elektroniske enheder ikke bliver gennemsoget ved grænserne, at de har ret til at have forbindelse, og at de ikke får trukket strafferetlige sanktioner ned over hovedet. Vi forventer, at De i dag lover os fuld deltagelse i ACTA. Ellers må jeg svare med den klassiske sætning: Vi mødes i retten.

Daniel Caspary, spørger. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Forfalskning, smugling og krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder udgør utvivlsomt et kæmpe problem, først og fremmest for os som EU som helhed, men også for mange medlemsstater. Det er et problem for iværksættere, arbejdstagere og forbrugere, at flere og flere forfalskede produkter også finder vej til det europæiske indre marked. Vi vurderer nu, at forfalskede varer til en værdi af omkring 250 mia. EUR oversvømmer vores marked. I bedste fald, hvis et lægemiddel som p-pillen er forfalsket og ikke virker – som det for nylig blev sagt ved et arrangement – så bliver kvinden ganske enkelt gravid. Men i værste fald, hvis medicinen ikke virker, kan det være et spørgsmål om liv eller død, og det kan ikke være i vores interesse.

Vi er nødt til øjeblikkeligt at gøre noget ved krænkelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, smugling og forfalskning. Det er uacceptabelt, at vi i 2008 konfiskerede 178 mio. forfalskede varer ved vores grænser, hvoraf 20 mio. var farlige, og at over 50 % af disse varer stammer fra Kina. Derfor må vi gøre noget i denne sag. Problemet er tydeligt, nemlig at Lissabontraktaten trådte i kraft den 1. december. Forhandlingerne om ACTA har været i gang i tre år, og derfor har vi, Parlamentet, ikke været nær så involveret førhen, som vi er nødt til at være fremover.

Derfor håber jeg, at vi i de næste par uger og måneder vil opnå større gennemsigtighed på området. Vi har brug for adgang til data, der klart fortæller os, hvad der i øjeblikket sker under forhandlingerne, og hvilken holdning Kommissionen indtager. Forhandlingerne må fortsætte. Vi har brug for en vellykket indgåelse af en passende aftale. Kritikpunkterne fra de forskellige grupper er udmærket kendt her i Parlamentet. Af hensyn til arbejdstagerne, arbejdsgiverne, industrien og forbrugerne håber jeg, at vi når et meningsfuldt resultat, men at vi under forhandlingerne tager den gældende fællesskabsret i betragtning og ikke overskrider den.

Bernd Lange, for spørgeren. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg har tre spørgsmål. Det første er, hvorfor vi stadig savner gennemsigtighed, når Lissabontraktaten har været i kraft siden 1. december, og vi har haft

en interinstitutionel aftale med Kommissionen siden 10. februar? Jeg kan ikke forstå, hvorfor Rådet sidder med ved bordet som observatør i forhandlingerne, Parlamentet ikke er involveret, og dokumenterne ikke er offentligt tilgængelige. Hvordan kan det være, hr. kommissær?

Det andet spørgsmål, der ligger mig på sinde, er, hvem der faktisk forhandler om ACTA-aftalen? Der forhandles ikke om den som en form for opfølgingsaftale til TRIPS inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen. Der forhandles kun om den af individuelle stater, og – efter hvad vi hører fra USA – af magtfulde økonomiske interesser. Jeg spørger mig selv, om der ikke faktisk bliver fastsat standarder, der i sidste ende vil gælde for alle, selv om alle ikke er med ved forhandlingsbordet.

Det tredje spørgsmål, jeg vil stille kommissæren, er, hvad indholdet af forhandlingerne faktisk er? Under Deres høring besvarede De mit spørgsmål og forsikrede mig om, at den gældende fællesskabsret ikke er i fare. Men når jeg ser på individuelle dokumenter, der er blevet lækket, kommer jeg desværre i tvivl. Jeg forstår, at der forhandles, at internetfiltre er en mulighed, at udbydere så at sige skal bruges til at hjælpe med at overvåge internettet på økonomiske interessers vegne, at der kan indføres restriktioner på forskning og videnskaberne, og at nogle mennesker endda forsøger at indføre generelle overvågningssystemer. Derfor spørger jeg mig selv, hvor den gældende fællesskabsret er henne i alt det her?

Der er også spørgsmålet om kompensation. Det, at der forhandles om at indregne mistede indtægter i kompensationen, er ikke passende for vores politik.

Mit tredje spørgsmål til kommissæren er naturligvis, hvad det faktiske forhold er mellem online og offline? Når jeg læser, at både online og offline skal repræsentere den digitale verden, betyder det så dybest set, at der også skal være restriktioner på og gennemførelser af bærbare pc'er, iPods og MP3-afspillere ved grænserne? Vil De venligst svare på disse tre spørgsmål.

Niccolò Rinaldi, spørger. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg synes, der er en arvesynd i den sag, vi drøfter i aften, og det er det hemmelighedskræmmeri, der har omgivet forhandlingerne indtil nu. Dette hemmelighedskræmmeri er muligvis blevet forværret af en ubalance, hvis det er sandt, at amerikanske virksomheder i modsætning til den europæiske offentlighed og de europæiske institutioner har haft adgang til en række informationskilder på baggrund af en fortrolighedspagt. Forhandlingernes manglende gennemsigtighed er et problem, som vi også støder på i andre sager – vi talte om det i forbindelse med aftalen med Korea – og det er noget, som må slutte nu med Lissabontraktatens ikrafttræden.

På mig virker det, som om denne arvesynd også er resultatet af et misbrug, nemlig ved at bruge kampen mod forfalskning til at føre andre kampe med, som var det en form for parole, i hvis navn alt er tilladt. Desuden er det bestemt en utrolig vigtig kamp for en handelsmagt som EU. Jeg er fra Venedig, en by, som kommissæren kender ganske godt, hvor bestemmelserne om forfalskning af produkter – jeg tænker f.eks. på Muranoglas – engang var meget alvorlige og endda omfattede dødsstraf. Derfor er det bestemt noget, vi må tage alvorligt i en i stigende grad global økonomi som vores.

Men denne aftale medfører alvorlige farer, der skræmmer offentligheden, og det må Kommissionen være opmærksom på. Faktisk burde dette emne høre under Udvalget om International Handel, men det gør det i mindre og mindre grad, samtidig med at dette udvalg i stigende grad udfører det arbejde, som Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender skulle gøre.

Vi bekymrer os om sager med forbindelse til informationsfrihed og ytringsfrihed på internettet, beskyttelse af privatlivets fred og de mulige straffe- og civile retlige konsekvenser for internetudbydere. Der er en form for linje, der ikke må overtrædes, og jeg vil bede Kommissionen om at gå meget forsigtigt frem i denne sag.

Mere alvorligt fra et handelssynspunkt vil jeg bede kommissæren om at bekræfte, at handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) ikke kan bruges til at blokere for salget af lægemidler, der kan findes til mere konkurrencedygtige priser – sikre, generiske lægemidler, der ikke krænker nogens ophavsret, og hvis eneste forbrydelse er, at de fremstilles af udviklingslande som Indien og Brasilien, og at de måske trænger sig ind på vestlige medicinalsekskaber.

Helmut Scholz, spørger. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvis kommissær De Gucht mødes med repræsentanter for 10 regeringer i en lille gruppe i korridorerne for at blive enig om regler for global overvågning, der indeholder kapitler med så følsomme overskrifter som "håndhævelse af loven" og "civilretlige straffeforanstaltninger i forbindelse med grænsekontrol og internettet," kan han dårligt blive overrasket, hvis der begynder at løbe rygter, og hvis der stilles spørgsmål, som borgerne med rette ønsker svar på.

Jeg er fuldstændig enig med kritikken fra mine kolleger her i Parlamentet. Men De skal være klar over de bekymringer, der ligger til grund for spørgsmålene fra Udvalget om International Handel, som nyder støtte på tværs af grupperne, nemlig at en aftale, der oprindeligt skulle handle om at beskytte tekniske bedrifter og patenter, nu breder sig langt ind på områder som borgerrettigheder, demokratiske principper i forbindelse med kommunikation, det decentraliserede potentiale for innovation og kulturel udvikling og beskyttelse af personlige data. Men artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder regulerer også Deres forhandlinger, hvilket vi vedvarende vil minde Dem om.

En sådan aftale vil påvirke hele verden. Men De udelukker vækstøkonomierne og udviklingslandene foruden civilsamfundets organisationer, fagforeninger og nationale parlamenter fra forhandlingerne – kort sagt udelukker De den offentlighed, som De burde tjene, og under hvis kontrol De burde være. De forhandler uden mandat fra Parlamentet. De fortsætter med at spise os af med tosiders referater af resultaterne af hele forhandlingsrunder. De nægter at følge den nye lov og give os adgang til de samme dokumenter, som medlemsstaterne får i forbindelse med disse forhandlinger. Hvis De påstår, at min gruppes bekymringer er grundløse, så bevis det. Fremlæg forhandlingsdokumenterne med det samme. Hvis De drømmer om en dag at få Parlamentets godkendelse af resultaterne af Deres forhandlinger, bør De tage ved lære af erfaringen af den demokratiske beslutning truffet imod SWIFT-aftalen. Det eneste, jeg kan sige til Dem, er velkommen til demokratiet. Parlamentet vil ikke længere tillade korridorforhandlinger og -beslutninger.

Syed Kamall, spørger. – (EN) Hr. formand! Jeg tror godt, kommissæren kan fornemme de stærke følelser i hele Parlamentet, på tværs af de parlamentariske grupper. Uanset vores uenigheder om forskellige aspekter af ACTA og handel med forfalskninger og om intellektuelle ejendomsrettigheder er vi alle enige om behovet for større gennemsigtighed. Det håber jeg, står fuldstændig klart.

Vi er alle bekymrede for, at når kommissæren fører forhandlinger uden tilstrækkelig gennemsigtighed – vi kender ikke principperne og vores forhandlingsposition under disse drøftelser – så vil der ske det, at De skaber et tomrum, og når man skaber et tomrum, ved vi alle, at det bliver fyldt op med rygter. Vi har set dokumenter, der giver sig ud for at være lækede officielle dokumenter. Vi har ingen mulighed for at vide, om de faktisk er officielle dokumenter, eller om de er falske, men det viser bare, hvad der sker, når man ikke har tilstrækkelig gennemsigtighed og ikke deler informationer.

Jeg tror, at nogle af os virkelig også forstår behovet for lidt fortrolighed indimellem. Det er klart, at vi ikke midt under forhandlinger ønsker at afsløre vores forhandlingspositioner, vi ønsker ikke at forære det hele væk.

Det, vi beder om, er en rimelig grad af gennemsigtighed. Hvorfor kan vi ikke få adgang til de dokumenter? Hvorfor kan vi ikke få adgang til teksterne? Og hvis De føler, at De af hensyn til gennemsigtighed og forhandlingerne ikke kan give os dem, så giv os i det mindste sammendrag af positionerne og fortæl os, hvad vores grundlæggende principper er i forhandlingerne.

Vil vi f.eks. støtte forslag, der tilsyneladende er på bordet, hvis man skal tro blogosfæren, om, at MP3-afspillere og bærbare pc'er kan blive konfiskeret ved grænserne? Vil der være strafferetlige sanktioner? Støtter EU dette? Jeg synes, vi er nødt til at vide det, og jeg synes, det viser de stærke følelser i hele Parlamentet, at vi har været i stand til at finde sammen om et bredt kompromis, blive enige om en fælles tekst, selv om små forskelle og nuancer måske adskiller os.

Derfor er det op til Dem at vise gennemsigtighed og vise, at De anerkender det demokratiske ansvar, som vi alle ønsker, hr. kommissær.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg forstår medlemmernes bekymringer om ACTA-forhandlingerne.

Lad mig først minde om, at vi forhandler om denne aftale for at beskytte europæisk innovation bedre på alle områder, hvor intellektuelle ejendomsrettigheder kan blive krænket. Hvis vi ønsker at bevare vores økonomis konkurrenceevne, er vi afhængige af innovation, kreativitet og mærkeeksklusivitet. Det er en af vores største konkurrencemæssige fordele på verdensmarkedet. Så vi har brug for værktøjer til at sikre, at denne konkurrencemæssige fordel er ordentligt beskyttet på vores vigtigste eksportmarkeder.

Vi har forsøgt at tage sagen op i flere år i multilaterale organisationer som WTO og Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret. Disse forsøg er blevet systematisk blokeret af andre lande. Så på trods af, at vi foretrækker en virkelig global løsning, har vi ikke haft andet valg end at inkludere os på en koalition af de villige.

Den endelige aftale bliver kun bindende for de lande, der har skrevet under, selv om det naturligvis ville glæde os, hvis flere lande, især vækstøkonomier, kunne slutte sig til den efterfølgende.

Som jeg sagde under min høring, er disse internationale forhandlinger fortrolige. Det er ikke usædvanligt. Forhandlingerne handler om at nå frem til en fælles aftale, og det kræver et minimum af fortrolighed, for at hver part kan føle sig tryk ved at komme med indrømmelser og/eller at afprøve muligheder, før der til sidst indgås en aftale.

På den anden side er jeg enig i, at Parlamentet er nødt til at være informeret i passende grad om udviklingen i forhandlingerne. Vi gør vores yderste på to områder, nemlig for at informere Parlamentet og for at overbevise vores forhandlingspartnere om at acceptere større gennemsigtighed. For det første vedrørende information til Parlamentet, her har vi forsynet Dem med retningslinjerne for forhandlingerne, komplette rapporter om forhandlingsrunderne og generelt alle de relevante dokumenter fra GD for Handel, der er blevet delt med medlemsstaterne via Handelspolitikudvalget. Det har vi gjort i overensstemmelse med rammeaftalen. Desuden er ACTA blevet drøftet flere gange i Udvalget om International Handel inden for de sidste tre år.

Lad mig også tilføje, at Kommissionen arrangerede to konferencer for interesserede parter om ACTA i juni 2008 og april 2009, der var åbne for alle borgere, industrien, ikkestatslige organisationer og medierne. Der vil blive afholdt endnu en offentlig konference den 22. marts i Bruxelles.

Jeg forstår, at De kan føle, at det ikke er tilstrækkelig til, at De kan danne Dem et klart billede af, hvor vi står i forhandlingerne. Jeg har bedt mine tjenestegrene om at afholde særlige orienteringsmøder for interesserede medlemmer af Parlamentet om alle aspekter af forhandlingerne. De vil stå til Deres rådighed for drøftelser før og efter hver kommende forhandlingsrunde.

For det andet er jeg klar over, at den bedste måde for Dem at finde ud af, hvad der foregår ved disse forhandlinger, ville være ved at læse udkastet til forhandlingsteksten. Det ville give Dem et meget klart billede af, præcis hvor vi står i forhandlingerne. Som De formentlig er klar over, er der en aftale mellem ACTA-parterne om, at forhandlingsteksten kun kan offentliggøres, hvis alle parter indvilger. Kommissionen går ind for at offentliggøre forhandlingsdokumenterne snarest muligt. Men et par af partnerne i ACTA-forhandlingerne er forsat imod en tidlig offentliggørelse. Jeg er stærkt uenig med dem, men jeg kan ikke ensidigt bryde et fortrolighedslofte. Min troværdighed som forhandler er på spil.

Ikke desto mindre vil jeg sørge for, at Kommissionen ved den næste forhandlingsrunde i april lægger stort pres på sine forhandlingspartnere for at indvilge i at offentliggøre teksten, og jeg vil tage Parlamentets bekymringer op bilateralt med de ACTA-parter, f.eks. USA, som jeg skal mødes med inden. Det er i alles interesse, at alle har en klar idé om, præcis hvad disse forhandlinger handler om og endnu vigtigere hvad de ikke handler om.

Sluttelig, hvad angår Deres bekymringer om indholdet, vil jeg gerne minde om de hovedprincipper, der styrer Kommissionen under forhandlingerne om denne aftale.

For det første er målet at gøre noget ved storstilede krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, hvilket har betydelige kommercielle konsekvenser. Det vil ikke medføre begrænsninger af borgerrettigheder eller chikane af forbrugere.

For det andet handler ACTA kun om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Aftalen vil ikke indeholde bestemmelser, der ændrer væsentlig lovgivning om intellektuel ejendomsret og f.eks. skaber nye rettigheder eller ændrer beskyttelsens anvendelsesområde eller varighed. Men den skal udstikke minimumsregler for, hvordan innovatorer kan håndhæve deres rettigheder ved domstolene, ved grænser eller på internettet. F.eks. kan en europæisk modedesigner, der oplever forfalskning af sine kreationer uden for Europa, sikre, at hans rettigheder beskyttes i tilstrækkelig grad i udlandet.

For det tredje må og vil ACTA holde sig inden for grænserne af gældende fællesskabsret, herunder det nuværende niveau for harmonisering af håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, e-handelsdirektivet, retsgrundlaget for telekommunikation og sidst, men ikke mindst gældende EU-lovgivning om databeskyttelse og pirateri. Der vil ikke ske nogen harmonisering eller ændringer af EU-lovgivningen ad bagdøren.

I denne sammenhæng vil ACTA-aftalen ikke få nogen indflydelse på Europas borgere, eftersom den hverken vil skabe nye forpligtelser for EU eller et behov for at gennemføre lovgivning. Men den vil give vores innovatorer bedre beskyttelse på udenlandske markeder.

Jeg er klar over de bekymringer, som nogle af Dem har givet udtryk for om indførelsen af en obligatorisk "three strikes"-regel eller gradueret respons til bekæmpelse af ophavsretskrænkelser og pirateri på internettet. Lad mig være helt klar her, så der ikke er risiko for misforståelser. "Three strikes"-reglen eller gradueret respons-systemer er ikke obligatoriske i Europa. Forskellige EU-lande har forskellige tilgange, og vi ønsker at bevare denne fleksibilitet, samtidig med at vi fuldt ud respekterer grundlæggende rettigheder, friheder og borgerrettigheder. EU støtter ikke og vil ikke acceptere, at ACTA indfører en forpligtelse til at afbryde folks forbindelse til internettet på grund af ulovlig downloading.

Ligeledes vil vi sørge for, at ACTA ikke hæmmer adgang til generisk medicin. Jeg ved, at der har været en vis polemik om EU's toldreglers indvirkning på handel med generisk medicin. Som jeg allerede har fortalt Dem under min høring, vil det problem blive håndteret ved den kommende revision af vores toldregler.

Sluttelig spurgte De mig også om en konsekvensvurdering af ACTA. I betragtning af at Kommissionen ikke vil træde uden for gældende fællesskabsret, har vi faktisk som grundlag brugt de undersøgelser, der blev foretaget i forbindelse med direktivet fra 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og forslaget til et direktiv fra 2005 om strafferetlig håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, som ikke blev vedtaget.

Vi så også på konklusionerne fra OECD-undersøgelsen fra 2008 om forfalskninger og pirateris økonomiske konsekvenser. Den undersøgelse ansætter værdien af fysiske, internationalt handlede forfalskninger til 250 mia. USD, altså mere end 150 landes individuelle BNP. Den indeholder også en omfattende analyse af pirateri af digitalt indhold.

Kort sagt så er jeg opmærksom på Deres bekymringer og vil forsvare dem så godt, jeg kan. Deres tillid og støtte vil hjælpe mig med denne vigtige opgave.

Tokia Saïfi, for PPE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Siden Lissabontraktatens ikrafttræden har vi fået nye beføjelser, som skal respekteres i fremtiden. Vi har derfor lyttet til Dem og beder Dem indføre en løbende, gennemsigtig høringsprocedure om handelsaftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA), så vi sikrer, at Parlamentet og de borgere, det repræsenterer, regelmæssigt informeres om forhandlingernes fremskridt, samtidig med at de fortrolighedsbestemmelser, der, som De netop har beskrevet, er knyttet til aftalen, overholdes. Vi ønsker at få adgang til teksten og resuméet af forhandlingerne, så vi kan inddrages helt i lovgivningsprocessen.

Min gruppe og jeg opfordrer Dem til at fortsætte forhandlingerne, så vi kan få en multilateral traktat, der forbedrer normerne for anvendelse og overholdelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, som vækstøkonomierne og i sidste instans Kina kan acceptere. Forfalskning er en svøbe, en undergrundsaktivitet og et af aspekterne ved urimelig konkurrence, der er en fare for både krop, samfund, økonomi og hjerne.

Ved at berøve ophavsmænd og de virksomheder, der har investeret mange år i forskning og udvikling, frugterne af deres arbejde, afholdes andre fra at innovere og skabe. Men vi ved, at det er her, EU's konkurrenceevne ligger.

Endelig mener jeg, at vi med udviklingen af vores digitale miljø ikke kan benægte, at forfalskning nu også sker på det immaterielle område. Derfor er jeg stadig overbevist om, at det er muligt at holde internetbrugerne og især dem, som stjæler andres ophavsret, ansvarlige uden at sætte grundlæggende rettigheder og borgerrettigheder på spil. Lad os sammen arbejde for at finde den rette balance mellem rettigheder og ansvar.

David Martin, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for hans indlæg. Kommissæren sagde i slutningen af sit indlæg, at han havde lyttet til vores bekymringer og vil reagere på dem. Men efter min mening er det kun sket til en vis grad. Jeg er ikke overbevist om, at han helt har forstået vores bekymringer over ACTA-forhandlingerne. Det er rigtigt, at vi er enige om, at indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder fortjener et rimeligt udbytte af deres rettigheder, men kopivarer kan udgøre og udgøre også en trussel mod menneskers sundhed.

Som De er vi ikke imod internationalt samarbejde om håndtering af piratkopiering, af forfalskninger og andre former for misbrug af intellektuel ejendomsret. Men vi gentager, at det skal være baseret på eksisterende *acquis communautaire*. Hvis De kan give os absolut sikkerhed for, at det bliver sådan, så vil jeg acceptere det; De sagde, at De ikke ville snige det ind ad bagdøren, hvilket efter min mening stadig giver Dem mulighed for at gøre det ad fordøren, men hvis De siger, at der under ingen omstændigheder bliver rørt ved *acquis communautaire*, så bliver jeg glad, og så tror jeg på, hvad De siger.

De sagde også, at De ikke ville kriminalisere enkeltpersoner for at downloade materiale fra internettet, men så talte De om EU's ydre grænser, og hvad der kan ske med personer, der rejser ud af og ikke ind i EU, så jeg vil gentage, at vi ikke kan acceptere, at ACTA kommer til at indeholde noget om at kriminalisere enkeltpersoner. Selvom vi måske misbilliger det, de gør, bør ingen blive kriminaliseret for personlig brug af ophavsretligt beskyttet materiale.

Enhver sag, der indbringes via ACTA, skal naturligvis stå i forhold til formålet. Det er ikke en blankocheck til rettighedshavere. Som andre medlemmer har sagt, er problemet, at vi ikke kender situationen på grund af det hemmelighedskræmmeri, der omgærdet den.

Det glæder mig, at De har givet et stærkt tilsagn med hensyn til udkastet til forhandlingstekst, og at De vil lægge pres på de øvrige parter. Jeg tror dog, at De bliver nødt til at fortælle de øvrige parter, at dette ikke styrker Dem som forhandler, for det vil svække Dem som forhandler, hvis De ikke kan frigive tekstudkastet, for De får ikke Parlamentets støtte, hvilket også er fremgået klart her i aften, hvis vi ikke kan se det udkast, De arbejder med.

Og så til sidst lidt mere positivt – jeg glæder mig over Deres bemærkninger vedrørende generiske lægemidler, og jeg glæder mig til at se revisionen af toldforordningen.

Sophia in 't Veld, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da jeg forberedte mig til forhandlingen om ophavsret, intellektuelle ejendomsrettigheder, og hvordan vi ønsker at beskytte vores medborgeres kreative og intellektuelle arbejder, kom jeg til at tænke tilbage til dengang for et par år siden, hvor nogen stjal en lastbil med den nye Harry Potter-bog, kun et par dage før den skulle udkomme. Men i dag ville tyven da ikke stjæle en lastbil, han ville simpelthen bare downloade den ulovligt på sin laptop eller mp3-afspiller og så tage den med over grænsen.

Jeg glæder mig over, at Kommissionen ønsker at styrke gennemsigtighed, men ifølge det notat, som Deres medarbejdere så venligt har stillet til vores rådighed, er påstanden om, at forhandlerne skulle underskrive en fortrolighedsaftale, ukorrekt. De har til gengæld sagt, at De eller rettere den tidligere Kommission underskrev sådan en aftale, og at De derfor er bundet af den. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvilken af de to udtalelser der er den rigtige. Hvis der ikke findes en fortrolighedspassus, skal alle relevante dokumenter med det samme gøres offentligt tilgængelige.

Men hvis der på den anden side findes sådan en bestemmelse, skal vi høre fra kommissæren, hvad han vil gøre for at sikre fuldstændig gennemsigtighed og information til offentligheden, ikke kun til Parlamentet, for begrænset adgang for Parlamentets medlemmer med forbehold af fortrolighed er ikke nok. De europæiske borgere har ret til at få kendskab til beslutninger, som påvirker deres rettigheder og friheder radikalt. Under alle omstændigheder skal sådanne fortrolighedsaftaler være noget, der hører fortiden til. Fremover skal EU insistere på, at der anvendes europæiske normer for gennemsigtighed.

Disse forhandlinger demokratiske legitimitet er svag. Der har ikke været nogen forhandling om EU's mål og principper. Mandatet er ikke blevet godkendt af Parlamentet. Så kan De sige, at dette ikke er et retligt krav, men det er irrelevant, for hvis 27 individuelle ministre, nationale ministre, mener, at de kan give sig selv et mandat til at forhandle i hemmelighed om de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder og friheder, kan jeg kun konkludere, at deres forståelse af demokrati er væsensforskellig fra min.

Parlamentet mener det alvorligt. Ikke noget med "tre forsøg, og man er ude", ikke noget med uberettigede undersøgelser og konfiskation af laptops eller mobiltelefoner. Parlamentet skal have en vandtæt garanti for, at der ikke indføres sådanne bestemmelser ad bagdøren i en international aftale.

Til sidst ønsker jeg Dem god tur til New Zealand i næste måned. Husk nu at sørge for, at Deres iPod ikke indeholder ulovligt downloaded materiale!

Christian Engström, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lad mig først lykønske Kommissionen med, at den endelig har opnået, hvad EU's ledere har talt om i årtier. Det er endelig lykkedes at gøre den almindelige borger interesseret i EU-politik.

ACTA er et spørgsmål, som folk på nettet virkelig bekymrer sig om. Men når det er sagt, føler jeg, at jeg er nødt til at kritisere Kommissionen for den metode, den har fulgt. Grunden til, at så mange borgere følger ACTA-diskussionen, er, at de er rasende. De er rasende over forslagene om at begrænse deres frihed og invadere deres privatliv, bare fordi nogle store selskaber kræver det.

De er rasende, fordi deres grundlæggende borgerrettigheder bliver vejet op mod industriens interesser – og bliver fundet for lette. De er rasende over den fuldstændige mangel på gennemsigtighed. Det er ikke sådan, forholdene skal være i et demokrati.

I morgen skal vi stemme om en beslutning med en opfordring til Kommissionen om at leve op til traktaten og lægge ACTA-dokumenter på bordet. Jeg håber, at beslutningen bliver vedtaget med et overvældende flertal. Retten til privatlivets fred, til informationsfrihed og til en retfærdig rettergang er hjørnestenene i et frit og åbent samfund.

I morgen viser vi, at Parlamentet er rede til at kæmpe for disse rettigheder her i informationstidsalderen. Vi kræver de oplysninger, som vi har ret til at få som valgte repræsentanter, og vi minder i al respekt Kommissionen om, at dette er et Parlament og ikke en dørmåtte.

Edvard Kožušník, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Oprindeligt ønskede jeg at takke kommissær Karl De Gucht for at bryde med sin forgængers politik, som var at omgå Parlamentet som den eneste direkte valgte europæiske institution og ikke oplyse om forhandlingerne om denne aftale, men jeg er ret pinligt berørt, for jeg har altid lært, at man skal vise respekt for vigtige personer, og det forhold, at hr. De Gucht demonstrativt pudsede briller, da min kollega, hr. Kamall, stod her, har rystet mig. Men nu vil jeg alligevel gå over til det, vi taler om.

Personligt glæder det mig, at aftalen nu bliver til noget, da intellektuel ejendomsret fortjener en bedre beskyttelse, end det er tilfældet nu. Alligevel bekymrer det mig, at man blandt dem, der har underskrevet aftalen, ikke finder Rusland og Kina, som er hovedkilderne til overtrædelser af ophavsretten. Jeg er også bekymret over aftalens effektivitet i praksis. Eftersom aftalens indhold altid er indhyllet i en slags tåge, som mange medlemmer også har sagt, vil jeg opfordre Kommissionen, som forhandler om aftalen på vegne af medlemsstaterne, til at sikre, at den ikke kommer til at fungere som et instrument til at eksportere den franske digitale guillotine til andre stater, og samtidig ikke bliver en importør af softwarepatenter til EU.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg er overrasket og dybt bekymret over, at Kommissionen forsvarer fortrolige forhandlinger, når det drejer sig om lovgivning om vores borgeres friheder, grundlæggende rettigheder, privatliv osv. At forholde vores borgere oplysninger om sådanne forhandlinger kan aldrig forsvares.

Jeg kræver, at forhandlingerne afbrydes med det samme. Vi kan genoptage forhandlingerne, når ACTA-parterne bliver enige om, at forhandlingerne skal afvikles i gennemsigtighed og demokrati. Jeg vil have alle dokumenter på bordet nu og for alle borgerne. Gennemsigtighed og information er blandt de vigtigste grundlæggende principper i et demokrati, især i henseende til grundlæggende friheder og borgerrettigheder. Vi kræver derfor, at alle dokumenter kommer på bordet nu og for alle borgere, da dette naturligvis kun er, hvad man bør forvente sig af et demokrati.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Hr. formand! Når der laves rævekager bag lukkede døre, begynder alarmklokkerne at ringe i min gruppe. Aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) er en af den slags kager. Mange i mit land spørger sig selv, hvorfor Det Nederlandske Frihedsparti (PVV) skulle vælges ind i Parlamentet, men her kommer grunden. Det var, så vi kunne gå imod EU-køkkenet, som er parat til at lave alle mulige former for ulækre kager bag lukkede døre, uden at offentligheden har noget at skulle have sagt.

Denne gang ved vi ikke engang endnu, hvad der kommer ud af dette EU-køkken. Parlamentet formodes at have en mening om noget, som stadig er skjult i køkkenet. Findes der noget mere latterligt? Dette er et tegn på foragt for Parlamentet og for offentligheden. De oplysninger, der er kommet for dagens lys om denne ACTA-ret, er meget nedslående. Forbrugeren bliver offer, og borgerne bliver måske udelukket fra internettet. Det er en meget alvorlig sag.

Europa har altid været et kontinent, hvor intet står over borgernes frihed til at indsamle viden. Denne frihed er nu alvorligt truet, hvilket den hverken må eller skal. Desuden er subsidiaritetsprincippet blevet overtrådt. Medlemsstaterne har absolut ikke noget at skulle have sagt i denne sag mere. Min gruppe står for fuldstændig gennemsigtighed og er arg modstander af at kriminalisere borgerne. ACTA skaber en kultur med kvælende kontrol og beskyldninger. Staten holder øje med dig. ACTA omgår alle de eksisterende organer, såsom Verdenshandelsorganisationen (WTO).

Hvad har Kommissionen at gøre i dette hemmelige køkken? Hvorfor er det næsten kun amerikanske selskaber, der er med i høringerne? Hvad har de at gøre der? Er de der for at varetage deres egne kommercielle interesser?

Men hvad så med de europæiske borgeres interesser? Er det måske, fordi de er mindre vigtige? Det er her, PVV's betydning bliver tydelig. Vi kæmper for borgernes interesser, uanset hvor hemmelighedskræmmeriet og bagdørspolitikken skal findes.

Jeg vil også gerne have ført til protokols, at PVV er imod piratkopiering af lægemidler og -produkter. Det er ikke det, diskussionen handler om. Den handler om, at medlemmerne af Parlamentet ikke kan fremsætte en ordentlig udtalelse om denne sag, simpelthen fordi den er mørklagt, så vi kender ikke indholdet af den. Vi kan ikke forestille os en mere frapperende overtrædelse af Parlamentets mandat. Vi synes, at hele dette stinkende, hemmelige køkken skal nedlægges, og der skal hænges et stort skilt på døren, hvor der står "Lukket på grund af overtrædelse af reglerne".

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi ved, at globaliseringen og især Kinas indtræden i WTO har skabt et enormt problem. Europa bliver oversvømmet af piratkopierede varer, der er mere og mere farlige for mennesker og repræsenterer store økonomiske tab for virksomhederne. Borgerne og virksomhederne er bestemt ikke glade for, at medlemsstaternes kontrolmekanismer er fuldstændig utilfredsstillende, og de kræver med rette mere effektive foranstaltninger på europæisk plan, bl.a. store bøder til producenterne af varemærkeforfalskninger. Denne aftale bør i bund og grund forbedre det internationale samarbejde om at afsløre disse producenter, men jeg mener ikke, at vores mål skal være at forfølge teenagere, som downloader spil fra internettet. Indholdet af den aftale, der har været genstand for forhandlinger i to år, er hemmeligt, så vi får kun drypvist adgang til oplysninger om kontroversielle artikler, som kan påvirke europæernes nuværende rettigheder. Det har vi ikke givet Kommissionen mandat til.

Derfor frygter jeg, at ratificeringen af denne yderst nødvendige aftale vil blive forkastet i Parlamentet på samme måde som SWIFT-aftalen, medmindre Kommissionen regelmæssigt kan informere Parlamentet om strukturen i og grænserne for denne aftale. Jeg ønsker ikke at blive stillet over for en færdig artikel, med andre ord en akt, som vi enten skal vedtage eller forkaste, uden at kunne diskutere dens indhold i detaljer og berolige vores borgere.

Jeg mener også, at det er en strategisk fejl, at Kina, som er den største kilde til forfalskninger, ikke blev inviteret med til forhandlingerne om denne aftale. Derfor vil jeg gerne spørge kommissæren, om De kan forklare os den fulgte taktik, og om De har indledt forhandlinger med kineserne om at få dem til at tiltræde aftalen på et senere tidspunkt? Tror De virkelig, at det kommer til at ske?

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Europas ambition om fortsat at være verdens førende økonomi skal i stigende grad knyttes an til en genoplivning af vores konkurrenceevne, til kvaliteten af vores produktionssystem og vores evne til at erobre nye markeder.

Kampen mod forfalskninger og overtrædelser af handelsbestemmelser spiller en vigtig rolle i denne sammenhæng. Men beskyttelse af varemærker, patenter og intellektuel ejendomsret er ikke blot ikkefinansielle instrumenter, der gør systemet mere konkurrencedygtigt, det er også et materielt eksempel på, at der i den industrielle økonomi anvendes principper fra en demokratisk, juridisk kultur baseret på overholdelse af reglerne, af de regler, som er blevet overtrådt i de sidste ti år under pres fra international finansiel spekulation.

Aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) er et grundlæggende instrument til at bekæmpe forfalskninger, et fænomen, som årligt giver et utroligt stort udbytte på helt op til 500 mia. USD, og som hænger sammen med organiseret kriminalitet og påvirker, ja, endog truer grundlæggende menneskerettigheder såsom retten til sundhed, og her behøver vi bare tænke på forfalskninger af lægemidler. Hvis vi skal se på nødvendigheden af ACTA, skal vi huske på denne internationale sammenhæng.

På den anden side skal vi sikre, at denne traktat også overholder visse grundlæggende principper om sameksistens, der er baseret på overholdelse af reglerne. Vi kan ikke skjule, at vi er bekymrede over traktatens retsgrundlag, over forhandlingsmandatet og dets gennemsigtighed. Vi i Parlamentet, der repræsenterer 500 millioner borgere, skal informeres officielt, ikke i fortrolighed. Forhandlerne fra Kommissionen skal rapportere tilbage til Parlamentet om sagens forløb, og der skal gives adgang til dokumenter og information, så vi kan fremlægge en detaljeret udtalelse.

Det vanskelige, men frugtbare samarbejde mellem Parlamentet og Kommissionen kan bidrage til at få EU til at udnytte sine muligheder på den bedste måde. Beslutningen stemmer overens hermed og fortjener derfor vores støtte.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær De Gucht! De overtager en tung arv, og hvis sagen ikke var så alvorlig, ville jeg næsten smile over de spekulationer, som ACTA har udløst. Men der

er to grunde til, at jeg ikke kan smile. For det første er forfalskninger og overtrædelser af ophavsretten noget, der skader både økonomiens integritet og borgernes helbred.

Det globale økonomiske tab, der følger af forfalskninger og overtrædelser af ophavsret og lov om varemærker, anslås til at udgøre 185 mia. EUR, bare i 2007. Det er betydelig mere end EU's budget. Det skader vores virksomheder, øger kriminaliteten og ødelægger arbejdspladserne. Det kan bestemt ikke være i vores interesse.

Derudover kan forfalskede lægemidler være en livstruende risiko for folk, der uafvidende tager disse forfalskede lægemidler. Dette er også en uacceptabel risiko.

Det er indlysende, at det i høj grad er i vores egen interesse at gøre noget på dette område. Desuden skal det klart fremgå, at Kommissionens forhandlingsmandat inden for rammerne af *acquis communautaire* skal være strengt begrænset til at sikre, at ACTA ikke fremover kommer til bare at blive endnu en tåbelig traktat.

Efter Lissabontraktatens ikrafttræden vil dette sige at give Parlamentet omfattende ad hoc-oplysninger om status for forhandlingerne om aftalen. For når alt kommer til alt, er det jo os, der skal godkende den. Med andre ord forventer Parlamentet fuldstændig gennemsigtighed og offentliggørelse af forhandlingsdokumenter og alle andre relevante dokumenter. Hvis Kommissionen ønsker at undgå rygtedannelser og formodninger omkring ACTA, ser jeg ikke anden mulighed, end at den giver de interesserede parter detaljerede oplysninger.

Jeg har tre vigtige spørgsmål i den forbindelse. For det første: Kan Kommissionen, selvom De allerede har været inde på dette, sikre, at der ikke indføres en regel om "tre forsøg, og man er ude"? Dette ville naturligvis være i strid med det nye rammedirektiv om elektronisk kommunikation.

For det andet: Kan Kommissionen garantere, at der ikke indføres en regel om, at internetserviceudbydere påføres ansvaret for det indhold fra tredjemand, som de formidler? Dette ville naturligvis være i strid med e-handelsdirektivet.

For det tredje: Kan Kommissionen garantere, at der ikke inden for rammerne af ACTA indføres straffeforanstaltninger, der ligger uden for EU's kompetenceområde, og her ved jeg udmærket, at det bliver medlemsstaterne, der kommer til at påtage sig ansvaret. Men jeg formoder, at Kommissionen som traktaternes vogter gør, hvad der forventes af den.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. De Gucht! For over et år siden bad Parlamentet meget tydeligt Kommissionen om at gøre forhandlingerne om ACTA-aftalen gennemsigtige og at inddrage offentligheden og parlamenterne i forhandlingerne. Vi opfordrede Dem også til snævert at fokusere på bekæmpelse af forfalskninger som angivet i aftalens titel. Hvad har De gjort siden da? Ingenting, absolut ingenting. Tværtimod forhandler De i Deres såkaldte uhellige koalition med dem, der er parate til det, nemlig især de rige industrinationer, i et yderst udemokratisk, endda ulovligt hemmeligt diplomati, og på mange områder går denne aftale langt videre end de nuværende love om håndhævelse af intellektuelle rettigheder i Europa. Vi kan naturligvis ikke være sikre på dette, for vi har ikke fået nogen oplysninger fra Dem.

Men jeg er ikke kommet til den faktiske skandale endnu. Fra 1. december sidste år vil De ikke længere kunne ignorere os og føre Deres politik bag lukkede døre med Rådet, for borgerne, repræsenteret ved dette Parlament, har med Lissabontraktaten endelig fået sat en stopper for denne adfærd. Derfor spørger jeg mig selv om, hvad De så rent faktisk gør i den henseende? De er som Kommissionen sat til at vogte traktaterne. De er derfor ansvarlig for, at den klart formulerede EU-traktat rent faktisk også overholdes. Hvis De ikke kan sikre fuld overholdelse af traktaten, vil De igen få et "nej" fra Parlamentet. Hvis De ikke mener, at De kan sikre overholdelse af traktaterne i disse forhandlinger, så synes jeg, De skal standse dem, indtil De kan. Derfor siger Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance: *Gør noget nu. Gør noget med ACTA!*

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Vi er alle imod forfalskninger og piratkopier. Men De har netop fortalt os et eventyr, hr. kommissær, for at begrunde, at De fører forhandlinger om en international aftale bag befolkningens og deres repræsentanters ryg.

Jeg vil gerne minde kommissæren om, at der står følgende i Lissabontraktatens artikel 218: "Europa-Parlamentet skal straks underrettes fuldt ud om alle faser i proceduren" inden for rammerne af forhandlinger om eller indgåelse af internationale aftaler. Aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) er netop sådan et tilfælde, så hold ord og overhold Deres egen traktat! Vi kan kun være bekymrede over de grundlæggende rettigheder. Det ser ud til, at fortolkningen af en overtrædelse, piratkopiering, og straffen herfor ikke længere delegeres ud til en retlig myndighed, men til udbydere af internetadgang.

Og fremover får toldmyndighederne i de lande, der undertegner aftalen, åbenbart ret til at undersøge telefoner, laptopcomputere og stereoanlæg under påskud af at bekæmpe piratkopier, nøjagtig lige som Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication-aftalen (SWIFT), der formodes at bekæmpe terrorisme. Men kommissæren må ikke glemme, at Parlamentet vandt over Kommissionen i SWIFT-sagen og også vil vinde i ACTA-sagen, hvis det bliver nødvendigt.

Man ønsker derfor at sammenblende bekæmpelse af forfalskning og piratkopiering, overtrædelser af privatlivets fred, overtrædelser af intellektuel ejendomsret og endog, i forbindelse med lægemidler, overtrædelser af retten til sundhed. Læg denne aftale frem til diskussion med det samme, hr. kommissær.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Handelsaftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) er en betingelse for at opnå fuldstændig harmonisering af foranstaltningerne til beskyttelse af europæisk handel mod forfalskninger og piratkopiering. ACTA-forhandlingerne vedrører følsomme europæiske lovgivningsspørgsmål såsom sikring af overholdelse af regler om intellektuelle ejendomsrettigheder, dataoverførsel og -beskyttelse, og det er grunden til, at vi nok en gang kræver store gennemsigtighed.

Kommissionen skal forpligte sig i overensstemmelse med fortrolighedsniveauet. De foreliggende forhandlingstekster skal stilles til Parlamentets rådighed, så vi kan gennemgå aftalerne og evt. fremsætte forslag til ACTA-deltagerne. Kommissærens ord her i aften giver os håb, men vi ønsker handling bag disse ord.

Parlamentet har altid kæmpet for at forsvare Europas forbrugere og producenter mod forfalskning og forhold, der overtræder privatlivets fred på internettet. Det er grunden til, at det er så vigtigt, at Kommissionen fortsat spiller en aktiv rolle i de nuværende forhandlinger og tiltrækker så mange deltagere som muligt. Desværre er der kun tolv nu. Vi håber, at et stigende antal lande, både udviklingslande og nye vækstøkonomier, får lyst til at komme med i forhandlingerne og underskrive den endelige aftale, så vi kan få et bredere perspektiv på sagen.

Landene skal opfylde og overholde deres fælles forpligtelser til bekæmpelse af forfalskning og piratkopiering mere effektivt. Denne økonomiske svøbe ødelægger mange fremstillingssektorer, der arbejder efter reglerne. Forbrugerne, hvis helbred også udsættes for stor fare, skal have klare regler, for hvis der ikke findes klare regler, der overholdes, herunder for brug af internettet, er internettet ikke længere en mulighed, men kommer tværtimod til at virke som en boomerang. Vi skal alle arbejde for at stoppe noget sådant, for det handler ikke kun om retten til privatlivets fred, det handler også om vores landes sikkerhed.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! En aftale, der indgås bag lukkede døre, er ikke noget, som den europæiske offentlighed hverken fortjener eller ønsker. EU deltager i forhandlinger om en meget vigtig handelsaftale, aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA), og igen sker det bag lukkede døre. De nationale parlamenter og Europa-Parlamentet har ikke haft en eneste mulighed for at demokratisk at undersøge indholdet eller det samlede omfang af forhandlingerne, da forhandlingsparterne har indgået en aftale om fortrolighed.

Derfor bliver Parlamentet og den europæiske offentlighed nok en gang kørt ud på et sidespor, hvilket igen er med til at skade offentlighedens tiltro til Europa. Denne gang er det handelsinteresser og ikke bekæmpelse af terrorisme, det drejer sig om. Misforstå mig ikke: Europas økonomi skal bestemt stimuleres, og her er intellektuel ejendom et meget vigtigt aspekt. Men den usikkerhed, der opstår, fordi man har aftalt at fortroligholde forhandlingsdokumenterne, har givet anledning til megen rygtedannelse.

Jeg vil gerne spørge om, hvordan kommunikationen fungerer mellem kommissæren med ansvar for handel og kommissæren med ansvar for grundlæggende rettigheder i denne henseende. Vil kommissær De Gucht informere sine kolleger om aftalens indhold på et eller andet tidspunkt? Planlægger kommissær Reding på et eller andet tidspunkt at bede sin kollega, kommissæren med ansvar for handel, om at sikre gennemsigtighed? Parlamentet kræver gennemsigtighed, og nu er tiden inde til at give det, før vores institution skal godkende denne handelsaftale.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Under høringerne af de nye kommissærer var gennemsigtighed et af de ord, der blev brugt oftest. Igen i dag har De sagt, at alt er kommet for en dag. Helt ærligt kan jeg ikke tilslutte mig denne definition af ordet gennemsigtighed. Og det er tydeligvis også tilfældet for mange af mine kolleger her i Parlamentet. Gennemsigtighed er andet og mere end blot at tilkaste os et par oplysninger og sige "desværre kan vi ikke afsløre resten, for vi har lovet, at det alt sammen skal holdes fortroligt".

Vi er nu kommet ind i en ny æra. Det er ikke længere muligt at bruge internationale traktater til at indgå blinde aftaler med handelspartnere, som så efterfølgende kommer til at påvirke europæisk lovgivning. Nu da vi har fået Lissabontraktaten, er dette ikke længere muligt. Det betyder, at blinde aftaler, hemmelighedskræmmeri og mangel på gennemsigtighed skal stoppes ved Parlamentets dør. Vi skal have troværdighed for at beskytte innovation, som er Deres hovedargument her. Men De opnår ikke troværdighed, hvis De forhandler alting bag lukkede døre og så forsøger at trøste folk med at sige, at det nok skal gå alt sammen. Det er den forkerte vej, hr. kommissær.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg skal fatte mig i korthed. Den måde, som forhandlingerne om aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning gennemføres på, er uacceptabel for Parlamentet.

Som ny medlovgiver på dette område sikrer Lissabontraktaten os nu retten til fuldstændig information samtidig med Rådet. De dokumenter, som indtil nu er blevet "lækket", har vist os, at denne dimension slet ikke er blevet overholdt, for så vidt angår formalia.

Hvad kan der siges om indholdet? Den dårlige handel, som udbyderne af internetadgang ser ud til at få tilbudt, går ud på følgende: Hvis de beslutter at samarbejde om en systematisk overvågning af det indhold, der ligger på deres netværk, vil de fortsat ikke være ansvarlige for dette indhold. Hvis ikke, udsætter de sig selv for sagsanlæg fra rettighedshavernes side og vil systematisk blive straffet.

Sådan en handel er utrolig farlig, da det sætter spørgsmålstegn ved *acquis communautaire*, ikke kun om princippet om ren videreformidling ("mere conduit") – det, der på fransk hedder *simple transport* – i direktivet om e-handel, men også i relation til overholdelse af borgernes grundlæggende rettigheder, som kom op for nylig i vores forhandling om telekompakken.

Her til sidst vil jeg minde om, at Parlamentet allerede har vist sin tilslutning til disse principper, da vi forkastede Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication-aftalen (SWIFT). Jeg er ikke i tvivl om, at vi kan gøre det igen. Derfor ligger det mig meget på sinde at understrege vigtigheden af den beslutning, der er til forhandling i aften. Jeg glæder mig over det arbejde, som vores koordinator, hr. Arif, og alle forhandlerne fra Udvalget om International Handel har udført, for det signal, som Parlamentet sender i morgen, vår meget stor symbolsk værdi, fordi det er enstemmigt.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Varemærkeforfalskning skader ikke blot de europæiske virksomheders konkurrenceevne, men indebærer også farer for folkesundheden. Svaret er at styrke de intellektuelle ejendomsrettigheder på globalt plan.

Vi skal have så mange handelspartnere som muligt med i den multilaterale aftale, vi diskuterer. Den aftale, der forhandles om, skal være i fuldstændig overensstemmelse med det relevante EU-acquis, skal overholde grundlæggende friheder og beskytte persondata, skal sikre den frie informationsstrøm og må ikke påføre den lovlige handel en urimelig byrde.

Endelig skal Parlamentet have fuldstændig, omfattende information i alle forhandlingens faser under behørig hensyntagen til rimelig fortrolighed.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Der er kommet noget relativt klart ud af den dunkle proces, som Kommissionen har styret, nemlig hensigten om at udvide anvendelsesområdet af og omkostningerne til intellektuelle ejendomsrettigheder, hvilket vil skabe endnu store overskud for de store selskaber.

Hvor det har været nødvendigt for at sikre denne målsætning, er grundregler om demokratiske, gennemsigtige procedurer blevet tilsidesat, information er blevet tilbageholdt og derfor ikke gjort til genstand for demokratisk undersøgelse og kontrol. Hvor det har været nødvendigt for at nå dette mål, er den globale adgang til livsvigtige produkter såsom sikre lægemidler, herunder generiske udgaver, blevet begrænset, og retten til privatlivets fred og fortrolighedsafholdelse af korrespondance samt beskyttelse af personlige oplysninger blevet overtrådt.

Markedets allestedsnærværelse og forsvaret for økonomiske interesser med det formål at opfylde sektorens egne målsætninger er ikke foreneligt med forsvar for og sikring af det fælles bedste. Resultaterne af denne politik ser vi nu klart.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Efter at have lyttet til indlæggene efter min tale, må jeg sige, at det forekommer mig, at mange af Dem ikke har hørt efter, hvad jeg sagde, for jeg gjorde det meget klart, at vi vil overholde *acquis communautaire*, og at jeg vil forsøge at sikre, at de andre parter i

aftalen accepterer at videregive den tekst, der forhandles om. Jeg gjorde det klart, at den kun vil finde anvendelse på kommerciel overtrædelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, og sådan kunne jeg blive ved. Så jeg vil ikke besvare alle de spørgsmål igen, for jeg mener helt ærligt, at jeg besvarede dem i min første tale.

David Martin spurgte, hvad der sker, når nogen ikke blot rejser ud af EU, men forlader et land, der har underskrevet ACTA-aftalen. Det er et interessant spørgsmål, fordi det naturligvis afhænger af, hvor den pågældende tager hen. Hvis han tager til et land, der ikke er med i ACTA-aftalen, afhænger det af told- og politimyndighederne i det pågældende land, men det har vi ingen indflydelse på. Med hensyn til hvad der ligger inden for vores kompetenceområde, skal vi sørge for, at det ikke sker, men vi kan naturligvis ikke tale på andres vegne.

Jeg er ikke enig i hele fru in 't Velds argumentation om Parlamentets godkendelse og Parlamentets kontrol, men jeg vil gerne slå helt fast, hvad jeg mener, at der står i Lissabontraktaten. Sagen er, at Rådet giver Kommissionen et mandat, og Kommissionen forhandler, og Rådet træffer en beslutning om et mandat efter sin egen forretningsorden. Om en minister fra Ministerrådet skal have forhåndsgodkendelse fra sit eget nationale parlament, henhører ikke under europæisk lovgivning, men under national lovgivning, og den er forskellig fra land til land. Jeg ved f.eks., at en minister i Deres land skal have forhåndsgodkendelse fra parlamentet i mange af denne slags situationer – ok, men der er andre lande, hvor det ikke forholder sig sådan. Jeg mener ikke, at vi skal dømme den måde, som Rådet træffer beslutning på. I det omfang Rådet respekterer traktaten og sin egen forretningsorden, mener jeg, at det er op til Rådet og ikke direkte os.

De beskyttede mig til en vis grad med, at de ikke skal tjekke min iPod. Jeg har ikke nogen iPod, så der er ikke noget problem her endnu. Jeg har nu faktisk haft en siden i går, men jeg har ikke brugt den endnu, og jeg skal ikke til New Zealand. Det er lidt for langt væk. Det kræver embedsmænd, som har lidt mere tid til at tage dertil.

(NL) Jeg vil overlade hele diskussionen om køkkenet til fru Stassen ...

Interessant spørgsmål, hvad med Kina? Tja, som fru Roithová ved, er Kina ikke med i de nuværende forhandlinger. Kina har et alvorligt problem, fordi de, som De også sagde, er den største kilde til varemærkeforfalskning.

Nu har vi flere forhandlinger og diskussioner med dem, også den økonomiske dialog på højt plan. Vi har gentagne gange understreget intellektuelle ejendomsrettigheder, der er et af de største problemer, ikke kun i forbindelse med internethandel, men også en lang række andre aktiviteter. Når ACTA-aftalen er indgået, kan alle lande komme med, og jeg håber, at Kina når til den konklusion, at det også for deres egen industri vil være en fordel med en bedre beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, og det kommer før eller senere. Se bare på andre lande, hvor det også skete tidligere. Nu har de meget stor interesse i intellektuelle ejendomsrettigheder.

Jeg er ikke enig i den måde, som hr. Le Hyaric og fru Trautmann fortolker artikel 218 på. Det, der står i denne artikel, er, at Parlamentet skal informeres om alle trin i proceduren. Jamen, det bliver De også, ja, mere end det. Hvad vi gør med hensyn til information, går langt videre end det, der står i artikel 218, meget længere, men det har jeg ikke noget problem med. Jeg gjorde det klart i min indledende tale, at vi vil insistere på, at andre parter skal tilslutte sig, at vi skal kunne videregive det nuværende udkast til aftale, men det er ikke rigtigt, at vi ikke overholder artikel 218.

For øvrigt vil jeg sige til fru in 't Veld, at vi sendte Dem bilag 16 til den udtalelse, som alle ACTA-deltagerne har fremsat om opretholdelse af dokumenternes fortrolighed. Den fik De fra generaldirektøren, hr. David O'Sullivan, den 21. januar 2009. Det var naturligvis ikke Parlamentet i dets nuværende sammensætning, men de er stadig de samme personer. Hr. O'Sullivan er den samme, og fru in 't Veld er den samme, så det har De fået. Så derfor er det da lidt svært at spørge mig, hvad dette her handler om.

Endelig vil jeg slå helt fast, at det, jeg har sagt her, og hvad jeg sagde under høringen, skal tages meget seriøst. Jeg vil gøre mit bedste for at få de kontraherende parter samtykke til at informere Dem fuldt ud. Så længe det ikke er tilfældet, kan jeg ikke give Dem udkastene til aftalen, for det ville være et brud på fortrolighedsaftalen, og et brud på en sådan aftale ville få følger, der ikke begrænser sig til ACTA-forhandlingerne, men også for en lang række andre forhandlinger, som vi fører med de pågældende lande. Det ville være et brud på fortrolighed generelt, og det ville gøre alle forhandlinger meget vanskelige, men jeg vil gøre mit bedste for at give Dem det hele.

Formanden. Jeg har modtaget fem beslutningsforslag⁽¹⁾ fremlagt i medfør af forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 10. marts 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Selvom Parlamentet har bedt om adgang til teksterne i månedsvis, er aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) blevet forhandlet i den største hemmelighed bag ryggen på borgerne og deres repræsentanter, og det er uacceptabelt. Kommissionen selv kan hverken finde hoved eller hale i det. De fortæller os, at de allerede har sendt dokumenterne, og samtidig at de vil bede Rådet offentliggøre alting. Hvem forsøger de at narre?

Ud over spørgsmålet om gennemsigtighed vil vi minde Kommissionen og Rådet om, at de skal have Parlamentets godkendelse, når forhandlingerne er slut. Ud fra det, vi har hørt, ser det ud til, at vi har en trojansk hest her. Under påskud af en helt legitim bekæmpelse af varemærkeforfalskning ønsker medlemsstaterne med den franske regering i front at få vedtaget en tekst, der kan underminere adgang til lægemidler, ytringsfrihed, internettets neutralitet og aktørernes juridiske ansvar.

Parlamentet vil sætte sig imod enhver underminering af *acquis communautaire*. Hvis Kommissionen og Rådet ikke ændrer strategi, vil vi beskytte vores medborgeres individuelle friheder ved at forkaste ACTA, lige som vi forkastede Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication-aftalen (SWIFT).

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over, at Kommissionen har fået et spørgsmål om gennemsigtighed og status over forhandlingerne om aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA). Der skal hurtigst muligt tages skridt til at komme ud af den situation, vi befinder os i. Det er uacceptabelt, at Kommissionen udelukker Parlamentet fra forhandlingerne om udformningen af ACTA, da vi skal godkende denne aftale. Som det allerede er sagt, skal Kommissionen så hurtigt som muligt offentliggøre alle forhandlinger, der har fundet sted i forbindelse med ACTA, samt dokumenter til mødet i april. Spørgsmål såsom at tvinge internetudbydere til at overvåge trafikken og indføre restriktioner i deres netværk kan få en negativ indvirkning på befolkningen, både i henseende til at respektere deres ret til privatlivets fred og på grund af yderligere omkostninger, der skal afholdes af brugerne. Disse spørgsmål skal drøftes åbent, og offentligheden skal høres om dem. Europas borgere og industriens holdning til disse foranstaltninger skal være kendt og overholdes for at undgå enhver form for ulovlig, antidemokratisk adfærd.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning, som Kommissionen forhandler om, går ud over proportionalitetsprincippet, som er knæsat i EU-lovgivningen. Ifølge dette princip må EU's initiativer ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre traktatens målsætninger. Kapitlet om internettet er grund til særlig bekymring. Vi har hørt, at aftalen indeholder bestemmelser, som dels kan begrænse ytringsfriheden på internettet, dels begrænse kommercielle aktiviteter. Det bliver resultatet af det, der angiveligt er foreslået med hensyn til at gøre internetudbydere ansvarlige for det formidlede informationsindhold og strafferetligt ansvarlige for downloading af filer til privat brug. Jeg siger angiveligt, for oplysningerne om aftalens indhold stammer ikke fra officielle kilder, men kun fra sladder og lækager, eftersom Kommissionen ikke holder Parlamentet informeret om forhandlingsforløbet. Men nu omfatter Lissabontraktaten sådan en procedure. Desuden er Parlamentets godkendelse med et flertal af de afgivne stemmer vigtig for enhver aftale, der skal indgås med Rådet. Den nye traktat indebærer også en kompetence, nemlig til at træffe foranstaltninger vedrørende intellektuel ejendomsret, og denne kompetence ligger også hos Parlamentet og Rådet. Derfor tilslutter jeg mig mine kolleger i deres anmodning om større gennemsigtighed i de pågående forhandlinger, og jeg mener, at et interinstitutionelt samarbejde om ACTA bør vise, at alle institutioner behandler den nye traktat, der nu er i kraft, alvorligt. Men det er ikke tilfældet for øjeblikket.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning har et mandat, som er vigtigt for beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. I tiden efter krisen er der behov for at anspore intellektuelle og kunstnere til at bruge deres kreativitet og trygt offentliggøre nyt materiale online. Denne ret skal ses i forhold til den enkeltes ret til adgang til information, og sanktioner skal kun rettes mod de større kommercielle brugere af ophavsretligt beskyttet materiale. Men det er ikke det, vi skal diskutere her i dag.

(1) Se protokollen.

Lige nu er jeg mest bekymret over, i hvilket omfang Parlamentet informeres om forhandlingerne. I henhold til Lissabontraktaten kræver denne aftale Parlamentets godkendelse, og jeg udleder af mine kollegers indlæg, at den måde, som aftalen udvikler sig på, vil få en kølig modtagelse. Forhandlingerne om ACTA skal være mere åbne, og Kommissionen og Rådet skal vise, at de er parate til denne åbenhed ved at sikre Parlamentet bred adgang til dokumenter om dette spørgsmål.

Stavros Lambrinidis (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg håber, at den skriftlige erklæring om ACTA, som jeg indsendte for to uger siden sammen med mine kolleger Castex, Alvaro og Roithová, og denne forhandling vil fungere som et forsinket wake-up call til Rådet og Kommissionen. Parlamentet vil ikke se roligt til, mens millioner af borgeres grundlæggende rettigheder forhandles bag lukkede døre. Vi er imod "lovgivningshvidvaskning" på internationalt plan af en lov, som det ville være meget vanskeligt at få gennemført i de fleste nationale parlamenter og da slet ikke Parlamentet. Her tænker jeg naturligvis på den skændige lov om "tre gange, og man er ude". Parlamentet er fast overbevist om, at intellektuelle ejendomsrettigheder skal beskyttes, ikke ved at give private selskaber eneret til uden forskel at overvåge hver enkelt borgers aktiviteter på internettet, noget, vi ikke engang ville tillade politiet at gøre i bekæmpelsen af terrorismen, og da bestemt ikke gennem uforholdsmæssigt hårde straffe som at afskære hele husholdninger fra adgang til internettet. Adgang til internettet er i sig selv en grundlæggende ret. Og sådan skal den også behandles og beskyttes.

Michael Theurer (ALDE), skriftlig. – (DE) Kommissionens forhandlinger om aftalen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning (ACTA) har givet anledning til et par spørgsmål. Selvom aftalen vedrører berettigede bekymringer, nemlig bekæmpelse af forfalskninger og indsmugling af produkter og varemærker, skal den være mere fast baseret på vores europæiske principper. Den må ikke føre til harmonisering af lovene om ophavsret, patenter eller varemærker i EU – tværtimod skal subsidiaritetsprincippet fortsat være vores vigtigste princip. Handelsaftaler må ikke misbruges til at begrænse den enkeltes grundlæggende rettigheder og friheder. Før Parlamentet kan give den godkendelse, der er nødvendig for at ratificere aftalen, skal der ske betydelige forbedringer, og her tænker jeg ikke kun på indholdet. Parlamentet skal inddrages mere i forhandlingerne, og forhandlingsdokumenterne skal stilles til vores rådighed i deres fulde ordlyd.

16. Forordning om anvendelse af et arrangement med generelle toldpræferencer (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen af Daniel Caspary for PPE-Gruppen, Kader Arif for S&D-Gruppen, Niccolò Rinaldi for ALDE-Gruppen, Yannick Jadot for Verts/ALE-Gruppen, Joe Higgins for GUE/NGL-Gruppen og Robert Sturdy for ECR-Gruppen om forordningen om anvendelse af et arrangement med generelle toldpræferencer (O-0022/2010 – B7-0018/2010)

Daniel Caspary, spørger. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Med den generelle toldpræferenceordning (GSP) giver EU markedsadgang til 176 udviklingslande i form af reducerede importafgifter. Det er goder, som vi i EU tilbyder uden nogen form for modydelse fra vores partnere. Vi har også indført GSP+ for bestemte lande, der står over for særlige udfordringer, og for lande, der opfylder bestemte betingelser.

Hvad er vores udgangsposition? Vi får brug for en ny forordning fra og med 1. januar 2012, fordi den gamle udløber. Vi har brug for tid til at få en ordentlig procedure, der giver os mulighed for to behandlinger i Parlamentet. På min gruppes vegne forventer jeg derfor, at Kommissionen fremsætter et nyt forslag så hurtigt som muligt. Som jeg sagde, har vi brug for tid nok til en procedure med to behandlinger, og det er uacceptabelt, hvis vi som Parlament skal træffe tvivlsomme beslutninger under pres. Vi skal også have evalueret det eksisterende system. Jeg håber, at vi meget snart får fakta, tal og data på bordet, der viser, hvor vellykket det eksisterende system har været i praksis. Har det eksisterende system virkelig fremmet handel for de stater, der er med i det? Er eksporten også steget? Har de rette lande fordel af systemet? Jeg stiller følgende spørgsmål til alle tilstedeværende: Er alt i orden i det eksisterende system? Hvis lande som f.eks. Qatar er med i GSP-systemet med en indkomst pr. indbygger, der er højere end i 25 af EU's medlemsstater, er jeg sikker på, at vi skal se meget kritisk på det, når vi reviderer hele systemet.

Der er noget, jeg vil bede mine kolleger fra alle grupperne om i forbindelse med morgendagens afstemning: vi skal holde beslutningen i meget generelle vendinger som i det oprindelige udkast. Jeg vil blive meget taknemmelig, hvis vi ikke nævner de specifikke tilfælde, der er blevet diskuteret, i beslutningen.

David Martin, for spørgeren. – (EN) Hr. formand! Som hr. Caspary glæder jeg mig over de tre præferenceordninger, vi har under GSP – Alt andet end våben, GSP og GSP+.

Det er kun rimeligt, at de 49 fattigste lande i verden får adgang til vores markeder til gengæld for alt andet end våben. Det er kun rimeligt, som hr. Caspary har sagt, at de 176 udviklingslande skal have præferenceadgang til vores marked. Og det er også kun rimeligt, at 16 lande får endnu bedre adgang til vores marked gennem GSP+ til gengæld for, at de undertegner og gennemfører 27 specificerede internationale konventioner om menneskerettigheder, vigtige arbejdsnormer, bæredygtig udvikling og god regeringsførelse.

Men det er også kun rimeligt, at vi forventer, at disse 16 lande opfylder og overholder deres forpligtelser i henhold til disse konventioner.

Hvis vi lader landene slippe af sted med ikke at opfylde deres forpligtelser eller overholde bestemmelserne i disse konventioner, mister vi den ansporing, som GSP+ formodes at være. Og ikke nok med det, for i virkeligheden straffer vi andre GSP+-lande ved at udhule deres præferencer og give præferencer til 16 lande, som ikke overholder deres pligter.

Derfor glæder det mig, at Sri Lanka er blevet undersøgt af Kommissionen, som også har stillet forslag til handling mod Sri Lanka. Det er også grunden til, at jeg er fast overbevist om, at Kommissionen bør iværksætte en undersøgelse af Colombias overholdelse af de 27 konventioner. Det betyder ikke, at vi skal gøre noget mod Colombia. Det betyder blot, at vi skal undersøge sagen, som vi gjorde med El Salvador, hvor vi besluttede, at der ikke var brug for at gøre noget.

Jeg har tre spørgsmål til kommissæren.

Accepterer Kommissionen, at Parlamentet fremover skal have ret til at kræve undersøgelser under GSP+?

For det andet: vil Kommissionen i mellemtiden fremlægge den ønskede rapport for Parlamentet om status for de eksisterende GSP+-landes ratificering og gennemførelse af konventionerne?

Og til sidst, hvornår planlægger Kommissionen at forelægge Parlamentet den reviderede forordning for næste fase af GSP? Vi blev lovet at få den senest i juni, og vi vil gerne have den senest i juni.

Niccolò Rinaldi, spørger. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Kort tid efter at dette Parlament blev stemt ind, fik vi præsenteret spørgsmålet om at ophæve især den generelle toldpræferenceordning (GSP+) i henseende til anvendelsen eller ikke-anvendelsen af denne mekanisme på Sri Lanka og Colombia.

For Sri Lankas vedkommende konstaterede vi, at Sri Lanka begik en række fejl, hvoraf nogle var alvorlige. Sri Lanka er ved at afslutte en meget lang, udmattende borgerkrig mod en frygtelig terroristorganisation. Jeg synes, at Kommissionen har været for hurtigt ude i denne sag, og det gav anledning til, at forslaget om at ophæve GSP+ blev stillet meget hurtigt. Men Sri Lanka havde ikke "beskyttere", hvis man kan kalde det sådan, i Rådet, og så blev beslutningen truffet. For Parlamentets vedkommende har vi ikke haft noget skulle sige, for ingen har bedt om vores mening.

I det andet tilfælde har vi et land, som har skullet bekæmpe en forfærdelig guerillabevægelse, og hvor der har været alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne, bl.a. de hyppige drab på fagforeningsmedlemmer. Kommissionen har endnu ikke udtalt sig om, hvorvidt det var en god idé at iværksætte en undersøgelse nu, og den er gået videre med frihandelsaftalen, som jeg personligt tilslutter mig. Vi ved, at der i Rådet findes regeringer, som er meget aktive med hensyn til at beskytte de colombianske myndigheders interesser, og igen har Parlamentets rolle været ikke-eksisterende. Ingen har spurgt om Parlamentets mening, selvom vi har skullet lytte til de andres mening næsten hver eneste dag.

I begge tilfælde har vi ikke set nogen analyse af de beskæftigelsesmæssige og økonomiske konsekvenser af en eventuel ophævelse. Men blandt alle disse inkonsekvenser er der ét fælles træk: Parlamentets marginale rolle. Men disse beslutninger er i alt væsentligt politiske, ikke tekniske, og det finder jeg helt uacceptabelt. Vi skal derfor have en ny forordning og udnytte, at den nugældende udløber med udgangen af 2011, og det viser de to konkrete eksempler netop. Men i mellemtiden ville det også være en god ide at diskutere, hvad der er sket i det sidste par måneder i disse to lande.

Det ville f.eks. være interessant at vide, hvilken tærskel for menneskerettigheder der efter Kommissionens mening skal overskrides, før den iværksætter en undersøgelse i Colombia eller et andet land, og hvilke konkrete skridt regeringen i Sri Lanka skal tage, f.eks. såsom at ophæve undtagelsestilstanden, for at undgå ophævelsen.

Vi kræver følgende af Kommissionen: et nyt forslag, om muligt senest i juni, klare kriterier for de begunstige landes berettigelse til ordningen, da GSP jo er et udviklingsredskab, og da vi har nogle lande på listen, som helt ærligt faktisk ikke er udviklingslande, undertegning og anvendelse af Den Internationale Arbejdsorganisations 27 konventioner i de begunstige lande, gennemsigtige regler for deres gennemførelse, et system til at vurdere indvirkningen af GSP og endelig en meddelelse til Parlamentet. Som hr. Martin også sagde, skal Parlamentet spille en fulgyldig rolle i tilfælde af ophævelse, da dette er en rent politisk beslutning.

Nicole Kiil-Nielsen, for spørgeren. – (FR) Hr. formand! Vores forhandling her i dag tager udgangspunkt i tre aspekter vedrørende ordningen med generelle toldpræferencer.

Den nugældende forordning udløber den 31. december 2011. For at give Parlamentet mulighed for at udøve sine beføjelser i henhold til Lissabontraktaten skal Kommissionen give os et nyt udkast til forordning senest i juni 2010.

For det andet fungerer ordningen med generelle toldpræferencer+ (GSP+) langt fra perfekt. Hvem vedtager listen over begunstige lande og på grundlag af hvilke kriterier? Utroligt! Hvem er det, som rent faktisk overvåger gennemførelsen af de 27 internationale konventioner om sociale og miljømæssige aspekter, der er et krav for at blive begunstiget under GSP+? Det ved vi ikke.

Hvilke resultater har GSP+ haft? Har ordningen resulteret i bæredygtig udvikling, diversificering af produktion og oprettelse af anstændig beskæftigelse, eller er der snarere tale om forøgelse af kortsigtede kontrakter, en forøgelse af antallet af forladte gårde og koncentration af store bedrifter, der udelukkende producerer til eksport? Vi aner det ikke.

Der er behov for en gennemgribende reform af forordningen for at sikre demokratisk kontrol, og at de trufne foranstaltninger også reelt virkeliggør de ønskede målsætninger.

Men den reelle baggrund for denne forhandling er det beklagelige tilfælde med Colombia. Hidtil har Kommissionen nægtet at iværksætte en undersøgelse af de meget alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne i dette land. Men en sådan undersøgelse er der hjemmel for i forordningen.

I lyset af de værdier, som EU er grundlagt på, er det utænkeligt, at EU i sin jagt på fortjeneste i mejeri-, bil-, lægemiddel-, telekom- og banksektoren til vores egne multinationale selskaber skulle gå bort fra GSP-betingelserne og i de næste par dage styrte ind i en frihandelsaftale med Colombia. Det er et fatalt slag for Colombias fagforeninger, små landmænd og forbrugere og for landets nationale industriproduktion.

Joe Higgins, spørger. – (EN) Hr. formand! EU's ordning med at give visse lande fortrinsbehandling på handelsområdet har eksisteret siden 1971. Det er tænkt som en mekanisme, der skal udligne den manglende ligevægt mellem udviklede kapitalistlande og de fattigere lande i verden og at bidrage til bæredygtig udvikling.

Er kommissæren enig i, at den i den henseende har været en virkelig trist fiasko, og at EU's handelsaftaler hovedsagelig har været til fordel for EU-baserede, nationale sammenslutninger, som bruger deres overlegne ressourcer til at slå små lokale producenter i mange fattigere lande ud af markedet med deraf følgende alvorlig forvriddinger, herunder tab af lokale arbejdspladser og beskadigelser af miljøet? Er det ikke det, der er den reelle mening med Kommissionens strategidokument "Det globale Europa – i konkurrencen på verdensmarkedet", som blev offentliggjort for kun tre år siden?

Og hvilket håb har den arbejdende befolkning i Afrika, Asien og Latinamerika, når Kommissionen for kun et par uger siden gjorde et krysteragtigt knæfald for den kriminelle spekulation, vi har været vidne til fra hensynsløse hedgefonde, der er på jagt efter hurtig fortjeneste gennem skandaløs spekulation mod euroen og især Grækenland? Og De, hr. kommissær, har overgivet Grækenlands arbejderklasse og de fattige grækere til disse parasitters, ja, forbryderes, nåde og barmhjertighed. Hvilket håb er der for fattige arbejdere uden for Europas grænser i denne situation?

Nu spørges der om, hvordan Kommissionen vurderer, om de stater, som har adgang til præferenceordningerne med EU, beskytter arbejdernes rettigheder og menneskerettighederne. Kan De fortælle os det?

Og hvordan kan De fortsat have forbindelse til regeringen i Colombia, hvor regeringskontrollerede organer, især hæren, helt klart konstant gør sig skyldige i de mest rædselsvækkende forbrydelser, som vi så det for ganske nylig med opdagelsen af de grufulde massegrave med uskyldige mordofre i La Macarena.

Og hvad er endelig Kommissionens holdning med hensyn til at fortsætte GSP+ med Sri Lanka, på baggrund af at hr. Rajapaksas regerings politikker efter valget fortsat strider mod menneskerettigheder og arbejdernes rettigheder i dette land?

Syed Kamall, for spørgeren. – (EN) Hr. formand! Jeg tror, at vi alle forstår, at et af formålene med GSP-systemet var at integrere de fattigere lande i det globale handelssystem. Præferencebehandling blev opfattet som en positiv måde at håndtere nogle af de handelsmæssige ubalancer mellem de rigere og de fattigere lande på.

Jeg har mange venner og familiemedlemmer i mange af disse fattigere lande, og jeg mener, at vi er nødt til at se ud over regeringerne i mange af disse lande. Vi skal se på dårlig regeringsførelse, statsmonopoler og korrupte myndigheder, der hindrer iværksættere i at skabe velstand, det forhold, at de har problemer med at importere de materialer, de har brug for til at skabe merværdi og velstand, og også det forhold, at mange af disse landes borgere nægtes adgang til varer og ydelser, som vi her i EU og i mange rigere lande tager for givet.

Vi må også erkende, at den bedste måde at hjælpe mennesker ud af fattigdom på, er at bistå iværksætterne. Iværksættere skaber jobs, de skaber velstand, og de får de fattige ud af fattigdommen.

Under de nylige forhandlinger om økonomiske partnerskabsaftaler var mange medlemmer på tværs af det politiske spektrum bekymrede over Kommissionens ensrettede tilgang til disse partnerskaber.

I et tilfælde, som jeg kender til, sagde embedsmanden fra Kommissionen på et udvalgsmøde, at de økonomiske partnerskabsaftaler ikke kun handler om handel, men også om regional integration og eksport af EU-modellen. Men da vi spurgte, om nogle af de AVS-lande, som havde særlige problemer, kunne få tildelt GSP+ som et alternativ, fik vi at vide, at det ikke var muligt, fordi de overtræder nogle af konventionerne og derfor ikke er kvalificerede til GSP+.

Fremadrettet bør vi bestemt forsøge at være mere fleksible i vores anvendelse af GSP+, måske som et alternativ til de økonomiske partnerskabsaftaler. Det kan vi gøre på en række måder. Vi kan enten indføre sanktioner for lande, der ikke opfylder normerne, eller vi kan indlede en løbende dialog for at sikre, at forholdene forbedres i disse lande, og indse, at Rom ikke blev bygget på en dag, og det gælder også Europas overlegent høje normer. Tiden er nu inde til at hjælpe iværksættere i udviklingslandene i stedet for at overpolitiserer spørgsmålet.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Den nuværende GSP-ordning udløber den 31. december 2011. Kommissionen arbejder allerede nu med en omfattende ajourføring og revision af den nugældende ordning. Senere på måneden vil jeg efter en gennemgribende konsekvensanalyse iværksætte en bred offentlig høring om mulige forbedringer og ændringer. Kommissionens forslag til en opfølgende forordning kan derfor forventes at foreligge i første kvartal af 2011. Forslaget vil naturligvis gennemgå den almindelige lovgivningsprocedure, som kan fortsætte langt ud over ordningens udløbsdato, den 31. december 2011.

De er sikkert alle enige med mig i, at vi skal undgå en situation, hvor GSP-begunstigede lande mister alle deres præferencer den 1. januar 2012. Vi vil derfor samtidig med iværksættelsen af disse vigtige forberedelser til den nye GSP-ordning fremsætte et forslag om at forlænge den nuværende forordning og dermed skabe kontinuitet, til den nye ordning er på plads. Det burde give Dem tid nok til at arbejde indgående med den næste ordning og samtidig sikre, at de GSP-begunstigede ikke bliver kastet ud i kulden. De vil modtage dette dokument til april.

Jeg har noteret mig Deres bekymring over, hvordan Kommissionen overvåger de begunstigede landes overholdelse af de nugældende kriterier for GSP+-behandling. Grundkriteriet for GSP+ er ratificering og reel gennemførelse af 27 internationale konventioner inden for menneskerettigheder, vigtige arbejdsnormer, bæredygtig udvikling og god regeringsførelse. Det er Kommissionens opgave at sørge for en tæt overvågning af alle de begunstigede landes overholdelse af disse kriterier.

Kommissionen er forpligtet til og fast besluttet på at administrere GSP på en retfærdig, objektiv måde. Her baserer vi i videst muligt omfang vores overvågning og evaluering af gennemførelsen af GSP+-ordningerne på resultater og rapporter fra internationale organisationer såsom FN, ILO og andre relevante organer samt på overvågningsmekanismerne i selve konventionerne.

Dermed får vi en utvetydig, upartisk revisionsproces. Overvågningen understøttes af Kommissionens bilaterale dialog med GSP+-landene om gennemførelsesspørgsmål. Hvis det fremgår af disse rapporter, at GSP-kriterierne

ikke overholdes, giver GSP-forordningen mulighed for, at Kommissionen kan iværksætte en undersøgelse for at afklare den faktiske situation og stille forslag til relevante foranstaltninger.

Dette undersøgelsesværktøj er et seriøst værktøj, der skal bruges, når situationen tilskriver det, men iværksættelse af en undersøgelse er ikke noget, der skal tages let på, da det får betydning for vores bredere forhold til partnerlandene. Tænk f.eks. på det nylige eksempel med Sri Lanka.

Da formålet med GSP+-ordningen er at tilskynde lande til at indføre internationale normer for god regeringsførelse, skal GSP+-landene først have mulighed for at bevise deres indsats for at overholde GSP+-målsætningerne, samt at de er rede til at samarbejde med internationale overvågningsorganer og at afhjælpe identificerede mangler.

Denne tilgang tager hensyn til den udvikling, der allerede er sket i landene, og er i overensstemmelse med den generelle, ansprende tilgang, der ligger bag GSP+.

Jeg er meget interesseret i at drøfte fremtiden for GSP-ordningen og især GSP+ med Dem. Når vi forbereder revisionen af den nugældende ordning, som også vedrører GSP+-kriterierne samt overvågning og overholdelse, vil vi se indgående på de aspekter, som Parlamentet har rejst.

Da denne revision nu følger den almindelige lovgivningsprocedure, vil Parlamentet på lige fod med Rådet være med til at bestemme den nye GSP-ordnings endelige udformning.

Laima Liucija Andrikiienė, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg tilslutter mig helt det, min kollega Daniel Caspary sagde, og vil gerne understrege et par punkter. For det første ændrer Lissabontraktatens ikrafttræden på mange måder Parlamentets rolle i udformningen af EU's handelspolitik. GSP er et af de områder, hvor Parlamentet får mere at skulle have sagt og mere vægt.

Jeg vil også opfordre Dem, hr. kommissær, til at se positivt på Parlamentets større rolle på det område, som De er ansvarlig for. Derfor beder jeg Dem høre Parlamentet i forbindelse med konklusionen på eller revisionen af listen over GSP- og GSP+-begunstigede.

For det tredje skal Parlamentet også inddrages i processen med at overvåge, om de GSP-begunstigede respekterer – dvs. ikke kun ratificerer, men også effektivt gennemfører – de 27 ILO- og FN-konventioner. Kommissionen skal i det mindste høre Parlamentet om dette, og det er naturligvis vores pligt i Parlamentet at sikre, at vi udvikler mekanismer i vores relevante organer, vores komiteer, der kan bidrage til denne overvågning. Til sidst vil jeg gentage opfordringen i det forslag til beslutning, vi stemmer om i morgen. Kommissionen skal snarest muligt lave et udkast til en ny forordning om GSP.

Sidst, men ikke mindst er jeg uenig i det, nogle kolleger har sagt om Colombia. Colombia er et land som mange andre i regionen, og vi kan ikke se bort fra de positive udviklinger og resultater på menneskerettighedsområdet og for dem, der forsvarer menneskerettighederne i dette land. Der er ingen grund til at hænge dette specifikke land ud, da vores beslutning handler om den nye forordning og nødvendigheden af at få en ny forordning.

Vital Moreira, for S&D-Gruppen. – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Det er godt at høre kommissær De Gucht garantere, at Kommissionen kort sagt vil fremsende det lovgivningsmæssige initiativ til en revision af ordningen med generelle toldpræferencer, så der er tid nok til lovgivningsprocessen og dermed til at undgå, at den nugældende ordning udløber, for det gør den ved udgangen af næste år.

Systemet skal revideres. For det første er det et instrument til udviklingshjælp, som giver lande privilegeret adgang til de europæiske markeder uden krav om gensidighed. For det andet er denne ordning også et instrument til at forbedre menneskerettighedssituationen og skabe god regeringsførelse i disse lande, da tildeling af status som begunstiget er betinget af, at de begunstigede lande opfylder visse betingelser.

Derfor skal EU forlænge udnyttelsen af dette instrument, der sætter handel i centrum for udvikling og menneskerettigheder. Alligevel skal en revision baseres på en evaluering af resultaterne fra den foregående periode.

På den anden side skal den nye forordning opfylde følgende krav, som er baseret på hidtidig praksis. For det første skal den generelle toldpræferenceordning være midlertidig, så den kan tilbagetrækkes, når der ikke længere er brug for den. For det andet skal metoderne til differentiering og udvælgelse af begunstigede lande uddybes og forfines på grundlag af udviklingsniveauet i det enkelte land og dets konkurrenceevne udadtil.

For det tredje skal mekanismerne til overvågning af overholdelse af betingelserne i ordningen med generelle toldpræferencer forbedres, især i henseende til overholdelse af menneskerettighederne.

Endelig er det godt, at der bliver taget hensyn til Parlamentets holdning fra starten af lovgivningsprocessen.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Den behandling, der resulterer af ordningen med generelle toldpræferencer skal som en undtagelse fra WTO-princippet med mestbegunstigelse målrettes. Det vil sige, at den skal accepteres af udviklingslandene, da det er dem, der har de største behov. Listen over nye begunstigede lande skal afspejle den faktiske økonomiske situation og konkurrenceevne i udviklingslandene.

Den manglende differentiering mellem udviklingslandene er i sidste instans til skade for de mindst udviklede lande. Det er logisk, at den foreslåede revision først iværksættes, når man har evalueret den indvirkning, som systemet har haft i de begunstigede lande i den periode, som ordningen har været i kraft.

Handelspolitik og især handelsmæssige betingelser kan uden tvivl bidrage til en mere effektiv global styring, fordi man derved udøver en mild magt. Handelsmæssige ansporinger kan bidrage til at fremme den sociale dimension af globaliseringen bredt forstået, dvs. anstændigt arbejde, bæredygtig udvikling og demokratisk ansvarlighed.

Parlamentet skal have mulighed for at deltage kreativt inden for rammerne af det nye reviderede system og for effektivt at overvåge de begunstigede landes anvendelse af kontrakter.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Vi ved alle, at GSP er en god ordning, og at GSP+ er en meget god ordning. Vi skal også sikre, at de bliver forlænget, så vi har brug for Deres forslag for at kunne få en ordentlig forhandling i Parlamentet. Jeg beder derfor Kommissionen fremskynde behandlingen.

Selv i GSP+ kan vi dog foretage et par forbedringer. I den sammenhæng vil jeg gerne fremsætte fem bemærkninger vedrørende områder, hvor vi kan foretage yderligere forbedringer. Hvem bestemmer for det første, hvordan de 27 konventioner gennemføres, altså ikke kun anerkendes i praksis, men formelt gennemføres? Er det alene ILO's opgave, eller skal vi ikke have et evalueringsudvalg, som skal yde særlig støtte under gennemførelsen?

Hvordan inddrager vi for det andet civilsamfundet? Jeg synes, at civilsamfundet bør koordineres i det pågældende samfund i forbindelse med evalueringen af gennemførelsen af GSP+, nøjagtig som vi nu har besluttet i aftalen med Sydkorea.

Hvem tager for det tredje initiativ til en undersøgelse, hvis der viser sig at være problemer? Her skal Parlamentet inddrages, for jeg har indtryk af, at der i Rådet spiller andre interesser ind end blot at få gennemført en undersøgelse. Parlamentet bør også tage initiativ til en undersøgelse i den forbindelse.

Vi skal bestemt have klare strukturer for de næste trin, som vi skal tage, og også klarere strukturer for tilbagetrækning, men det kan vi måske tale mere indgående om en anden gang.

Thomas Mann (PPE). – (DE) Hr. formand! GSP drejer sig især om at tildele handelsprivilegier til udviklingslande og vækstøkonomier. Denne moderne form for udviklingsbistand, fra toldnedsættelser til ophævelse af told på markedet i de industrialiserede lande, har haft gode resultater. GSP+-ordningen har til formål at sikre gennemførelse af sociale og miljømæssige normer. Det er også grunden til, at flere og flere underskriver FN's og ILO's konventioner.

Men hvordan kontrollerer Kommissionen gennemførelsen af disse kriterier? Trækkes privilegier konsekvent tilbage, når et land eksporterer varer, som er fremstillet ved hjælp af tvangs- eller slavearbejde, når det bliver opdaget, at der pågår uhæderlig handelspraksis, eller når der ikke er nogen kontrol med de oprindelige produkter? Bør den forbedring i menneskerettighedssituationen, som forventes opnået med GSP+, ikke også i sidste instans omfatte større lande? Her tænker jeg f.eks. på Kina. Alle vores beslutninger, demonstrationerne og de bilaterale forhandlinger mellem EU og Kina har ikke forbedret menneskerettighedssituationen. Derfor går hundredtusindvis af mennesker i morgen i demonstration på den internationale dag for Tibet, og det tibetanske flag vil vaje i titusindvis af byer og samfund i EU. Vi vil udtrykke solidaritet med de mennesker, der kæmper for deres kulturelle, sproglige og religiøse selvstændighed.

Er kommissæren enig i, at normer for menneskerettigheder, sociale normer og miljømæssige normer skal fjernes fra de særlige ordninger og med på listen over GSP-kriterier? Samarbejdet med vores handelspartnere må ikke begrænses alene af økonomiske hensyn.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er en meget vigtig lejlighed til først og fremmest igen at understrege vigtigheden af ordningen med generelle toldpræferencer. Både GSP-grundordningen og GSP+-ordningen, som begge hænger sammen med initiativet "Alt andet end våben", bidrager til at reducere fattigdom og er dermed i overensstemmelse med den primære pligt til at sikre overholdelse af menneskerettighederne. Det er overtrædelsen af disse grundprincipper for sameksistens, der for nylig fik EU til at tilbagetrække Sri Lankas præferencer efter Kommissionens indgående undersøgelse.

Men i de nye institutionelle rammer skal Parlamentet indgå fuldt ud i den lovgivningsmæssige proces, der går forud for en ændring af den gældende lovgivning. Derfor håber vi, at de kommer til at omfatte en fuldstændig revision af forordningen i henhold til de almindelige procedurer, da den har adskillige mangler, bl.a. netop i forbindelse med undersøgelser. Næste skridt er den fælles beslutning.

Om forordningen er effektiv, afhænger af dens troværdighed, af, om de kriterier, den er baseret på, er objektive, og om den anvendes konsekvent. I et Europa, hvor langt de fleste borgere ikke ønsker at blive truet til at eksportere demokrati, er handel og handelsrelateret bistand vigtige drivkræfter for formidling af princippet om sameksistens baseret på overholdelse af grundlæggende menneskerettigheder. Det er vores pligt ikke at henfalde til ligegladhed, for det ville være forkert, men også at undgå at afsige forhastede domme over bestemte parter, domme, de lyder som inappellable domme, som det er tilfældet med Colombia.

Det er grunden til, at jeg ikke synes, jeg kan støtte noget, der næsten er ensidige, ubøjelige holdninger til dette eller hint land, men jeg støtter bestemt behovet for forbedret overvågning af alle problematiske situationer i overensstemmelse med ånden i den gældende lovgivning og med principperne i de bestemmelser, som vi ønsker som grundlag for den lovgivningsmæssige revision, vi kræver.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Hr. formand! Ordningen med generelle toldpræferencer, som vi behandler i dag, er et overordentligt godt og vigtigt instrument, fordi det gør det lettere for nogle af de måske fattigste lande i verden at eksportere til og handle med Europa. Mange af de europæiske lande har opbygget deres velstand på denne måde, og derfor er det vigtigt for os at forsøge at give andre lande denne mulighed også.

I en forhandling som denne og i den kommende revision af den generelle toldpræferenceordning er vi nødt til at tænke og fokusere på grundlaget for og hovedmålsætningen med denne ordning, nemlig at bekæmpe fattigdom. Handel er langt den mest effektive måde at bekæmpe fattigdom og skabe økonomisk vækst, og det er vigtigt at huske på.

Naturligvis er den generelle toldpræferenceordning også et godt middel til at lægge pres på lande, så de overholder internationale aftaler og konventioner og også opfylder deres forpligtelser vedrørende menneskerettigheder osv. Men vi må ikke glemme, at målet er udvikling. Naturligvis skal EU kunne afslå eller tilbagetrække denne fortrinsbehandling over for lande, som ikke opfylder deres forpligtelser, men det er vigtigt at huske på, at vi balancerer på en knivsæg. Et land, som nægtes større adgang til handel og nye eksportmuligheder, får ikke spor lettere ved at opfylde sine forpligtelser og de krav, vi stiller det.

Der er en sammenhæng her. Korruption, dårlige arbejdsvilkår og mangelfuld overholdelse af menneskerettigheder bidrager til fattigdom, men fattigdom gør det også sværere at bekæmpe korruption, menneskerettighedsproblemer og dårlige arbejdsvilkår. Jeg vil gerne høre kommissærens holdning til punkt 22. Med andre ord vil risikoen for at få tilbagetrukket handelspræferencerne gøre det vanskeligere for landene at komme ud af situationer med dårlige arbejdsvilkår.

Og så vil jeg gerne bemærke, at vi nu kræver, at en række lande ratificerer 27 ILO- og FN-konventioner og gennemfører disse i deres helhed. Jeg kunne godt tænke mig at få en reel analyse af, om alle EU-medlemsstaterne har gennemført og ratificeret alle disse FN- og ILO-konventioner til punkt og prikke. Om ikke andet, så er det usandsynligt, at de er gennemført fuldt ud, og dét er vigtigt at huske på, når vi begynder at stille krav til andre.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg har et enkelt spørgsmål til kommissæren. Ifølge forordning (EF) nr. 732/2008 skal stater, der ønsker at få tildelt præferencestatus som led i GSP+-ordningen, have mulighed for at indsende en ansøgning inden udgangen af april i år. Da denne frist nærmer sig, vil jeg gerne spørge kommissæren, om han ved, hvilke stater der har ansøgt, og om vi bør indrømme præferencestatus til nye stater, når vi forbereder ændringerne af de krævede kriterier. Jeg vil også tilslutte mig de kolleger, som har understreget, at Parlamentet skal høres om anvendelsen af den generelle toldpræferenceordning.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Der er stillet flere spørgsmål om Sri Lanka og Colombia, og hvorfor vi dels har besluttet at foretage en undersøgelse, dels i det andet tilfælde har besluttet ikke at foretage en.

For Sri Lankas vedkommende fik Kommissionen kendskab til offentligt tilgængelige rapporter og udtalelser fra FN og også til andre relevante kilder, bl.a. ikkestatslige organisationer, som angav, at Sri Lanka ikke effektivt har gennemført forskellige menneskerettighedskonventioner, især den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og konventionen om barnets rettigheder.

Men til forskel fra Colombia var Sri Lankas generelle strategi at benægte, at der overhovedet var problemer, og ikke at samarbejde med Kommissionen på noget tidspunkt af undersøgelsen.

For Colombias vedkommende viser FN's og ILO's overvågningsresultater, at der kan sættes spørgsmålstejn ved graden af effektiv gennemførelse af visse FN- og ILO-konventioner, men det er også klart, at Colombia har indledt et samarbejde med ILO- og FN-organer og gennemført betydelige ændringer i deres retssystem, og at regeringen træffer foranstaltninger for at ændre lovgivningen og forbedre dens gennemførelse i praksis. Der pågår en løbende dialog i samarbejde med FN og ILO.

Med hensyn til hr. Moreiras spørgsmål vil jeg sige, at vi i revisionen af GSP-forordningen arbejder på at finde en balance mellem de forskellige anmodninger, der er fremsat. Vi er blevet bedt om at gøre det så snart som muligt, og det gør vi også. Vi er blevet bedt om at få udarbejdet en konsekvensanalyse og får først oplysningerne for GSP for 2009 til juli i år. Derefter kommer der naturligvis en høring med Parlamentet.

Jeg vil også gerne erindre om det løfte, jeg afgav i Udvalget om International Handel under min høring og senere fremlægge en tidsplan for vores lovgivningsforslag, som vil blive fremsendt til dette udvalg i de kommende måneder. Som det vil være Dem bekendt, skal vi mødes i morgen. Vi vil forsøge at finde ud af noget sammen, der giver Parlamentet de bedste muligheder for åbent at drøfte de forskellige spørgsmål, herunder den nye GSP-forordning og roll-over-systemet, som vi indfører allerede i april.

Formanden. Jeg har modtaget to beslutningsforslag⁽²⁾ fremlagt i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 10. marts 2010.

17. Dagsorden for næste møde: se protokollen

18. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.40)

⁽²⁾ Se protokollen.